

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:

ÇATI

ÇATIDAKİ RÜZGÂR

GAZAP TOHURLARI

ÇATIDAKİ DİKENLER

ÖÇ YUVASI

GEÇMİŞTEKİ GÖLGE

CENNETTEKİ FIRTINA

ÇATIDAKİ NEFES

ÇATININ SIRLARI

ÇATIDAKİ ÇIĞLIK

GİRİŞ

3

«Sevgili Trisha Teyze,

'Tatlı On Altı' partime geleceğin için çok seviniyorum. Annem gelmeye çalışacağını söylemişti. Ama doğrusu provaları bırakabileceğini hiç sanmıyordum. Özellikle yeni bir Broadway müzikalinin provalarını!

Annem her zaman seni kıskanmadığını söyler ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Çünkü çoğu kez senin oyun programlarına özlemle bakıp iç geçirdiğini görüyorum. Babam da annemin kıskançlık duyduğunu biliyor ve o yüzden anneme acıyor. Aslında otelde arasına şarkı söylese de bu yeterli değil. Özellikle annem kadar yetenekli biri için. Küçük bir konserden sonra biri ona, «Şahaneydiniz! Broadvway'de sahneye çıkmalısınız,» dediğinde daha da üzülüyor sanırım.

Gitgide başarı kazanan harika bir otelimiz var. Annemeyse bir iş kadını olarak büyük saygı duyuyorlar. Ama bence otel annem için bir prangadan farksız. Annemle babama bir otel yöneticisi olmak istemediğimi şimdiden söyledim bile. Onların yerini kardeşim Jefferson pekâlâ alabilir. Ben piyanist olmak, sen ve annem gibi New York'taki, Bernhardt Okuluna gitmek istiyorum.

Çok mutlu olmam gerektiğini biliyorum. Annemle babam Tatlı On Altı partimin otelde şimdiye kadar kutlananların en güzeli olması için gereken her şeyi yapıyorlar. Partiye herkes, hatta Longchamp Dede ve Gavin bile gelecek. Gavin'i görmek için öyle sabırsızlanıyorum ki. Birbirimizi görmeyeli aylar oldu. Tabii birbirimize hemen her hafta mektup yazıyoruz, o da başka.

Annemin, Fern Halanın üniversiteden ayrılıp gelmesini istemediğini

den eminim ama bunu babama söylemiyor. Fern Hala eve son gelişinde notları yüzünden annemle çok kötü kavga ettiler. Bir de dekanın gönderdiği Fern'in davranışlarıyla ilgili rapor da var.

Bronson, Laura Nineyi de getirecek. Ama onun nerede olduğunu, kimin partisine geldiğini bile bilemeyeceğinden eminim. Beni gördüğünde ya, 'Clara,' ya da 'Dawn,' diye çağırıyor. Annem, 'En iyisi gülümse ve seni kim sanıyorsa oymuş gibi davran,' diyor.

Birkaç gün sonra on altı yaşında olacak ve yığınla güzel armağanlar alacağım. Birçok açıdan gerçekten şanslı bir kıyım. Sınıf arkadaşlarım bana takıldıklarında, 'Prenses,' diye çağırırlar. Bunun nedeniyle tepedeki güzel evde oturmam ve Doğu Kıyısındaki en lüks otellerden birinin ailemin olması. Annem güzel ve yetenekli bir kadın. Babamsa bana karşı her zaman iyi davranıyor. O esrarlı gerçek babam asla bu kadar iyi davranamazdı sanırım. Jefferson ise çok yaramaz, ama yine de dokuz yaşındaki bir erkek kardeş için çok sevimli. Böyle söylediğimi ona sakın belli etme.

Ne var ki, bazan kalbime sinsice süzülen o kederli duyguların etkisinden kurtulamıyorum. Sanki, gökyüzü masmavi olsa da tepemde yine de kapkara bir bulut varmış gibi geliyor bana. Keşke senin gibi olup her şeyin keyifli yanını görebilseydim. Annem kanında hava kabarcıkları olduğunu söylüyor.

Belki de gülünç davranıyorum. Babam lanetlere inanmanın gülünç bir şey olduğunu söylese de ben yine de bizim ailenin lanetlenmiş olup olmadığını düşünüyorum. Cutler Dedenin, Laura Nineye yaptığı o korkunç şeyi düşün. Cutler Ninenin, annem yeni doğduğu sırada ona yaptıklarını da. Tevekkeli Clara Sue Teyze öyle çılgınca davranmadı ve o genç yaşta ölüp gitmedi! Laura Nineye bütün bunlar yüzünden karma-karışık bir dünyada yaşadığı için acıyorum.

Herkes bütün büyük ailelerin felaketlerle karşılaştıklarını söyleyebilir. Tabii bizim ailenin özel bir ceza için seçildiğini düşünmek için bir neden olmadığını da. Ancak beni korkunç bir şeyin beklediği duygusundan kurtulamıyorum. Sadece üzerime düşmek için bekleyen kara bir gölge bu sanki. Hiçbir müzik, ışıklar, kahkahalar ve gülüşler onu kov-

mak için yeterli olmuyor. Orada, bir kâbustan doğan çirkin ve kambur bir canavar gibi beni bekliyor ve gözetliyor.

Yakında on altıma girecek olsamda hâlâ uyurken odamda küçük bir lamba yanıyor. Gülünç olduğumu biliyorum ama elimde değil. Sadece Gavin hiçbir zaman bana gülmüyor ve tam anlamıyla ne demek istediğimi kavırıyor. Bunu onun koyu renkli gözlerinden okuyorum.

Tabii sen de bana gülmüyorsun. Gerçi her zaman yeteri kadar gülmediğim için beni azarlayıp dursanda önemli değil.

Sana her zaman gülmeye çalışacağıma söz veriyorum. Seni ve herkesi görmek için sabırsızlanıyorum. Bu benim yaşamımın en nefis hafta sonu olacak!

Görüyorsun ya, ruh halim çok çabuk değişiyor. Tevekkeli babam benden, «Pinpon Topu,» diye söz etmiyor.

Trisha Teyze, yeni oyununun programı varsa lütfen getir. Seninle her zaman gururlanıyorum. İleride bir gün senin de benimle aynı derecede gururlanacağını umuyor, bunun için dua ediyorum.

Sevgiler,

Christie.»

Tatlı On Altı

Sabah erken uyanıldığında gece okyanustan gelen yoğun bulutlar

hâlâ dağılmamıştı. Bugün geç saatlere kadar uyuyamayacağımı biliyordum. Bu yaşantımın en özel günüydü. Kuştüyü dolu pembeli beyazlı yorganımı üzerimden atarak, pembe benekli tentesi olan karyolamdan adeta fırladım. Pencereye koşup evimizle otel arasındaki açıklığa bakınca bahçıvanlardan çoğunun oraya dağılmış olduklarını gördüm. Çitleri düzeltiyor, çimleri kırıyor, bahçe yollarını temizliyorlardı. Ortaklıkta sabahın bu erken saatinde yürüyüşe çıkmış olan birkaç müşteri vardı. Yıllardan beri Cutler Koyuna gelen müşterilerimizin çoğu yaşlıydı.

Sağ taraftaki okyanusun yüzeyi bozuk paralardan oluşmuş gibi

gümüşümsüydü. Martılar kahvaltı bulmak için aç aç kumsallara doğru dalışlar yapmaktaydılar. Uzaklarda bir transatlantik gri fon yüzünden pek kolaylıkla gözüküyordu. Güneş ışınlarının aydınlattığı bir sabaha uyanmayı öyle istemiştim ki! Deniz şimdiye kadar görülmedik biçimde ışıldamalı, güneş ışınları güller, zerrenler ve lalelerin petallerinin arasından süzülmesi, ağaçların yapraklarını zengin bir bahar yeşiline boyamalıydı.

Çok küçükken otel, bahçeler ve kumsalların, benim özel Harikalar Diyan'm olduğunu, onun içine Alice gibi düşüverdiğimi hayal ederdim. Her şeye gülünç adlar takar ve tanıdığım kimselerin insan gibi giyinmiş hayvanlar olduklarını düşünürdüm. Aşçıbaşı Nussbaum yaşlı bir aslandı, yeğeni ve yardımcısı Leon uzun boyunlu bir zürafa. Etrafta koşuşan garsonlar birer tavşan, gece gündüz otelde dolaşarak iri gözleriyle beceriksizlikleri ve hataları görmeye çalışan Bay Dorfman da ukala ve gösterişli bir baykuştı. Cutler Ninenin lobide asılı olan portresine bakar ve onun kötü bir cadı olduğunu düşünürdüm. Philip Dayıyla Bet Yengenin birbirine gerçekten çok benzeyen ikiz çocukları Richard'la Melanie bile Cutler Ninenin resminden korkarlardı. Ardından da, «Cutler Nine seni yakalayacak,» diyerek ya birbirlerini ya da Jefferson'la beni korkutmaya çalışırlardı.

Annem bana bütün o korkunç ayrıntıları açıklamamıştı ama Cutler Koyuna geri getirildiği zaman ona çok zalimce davrandıklarını biliyordum. Bana birinin, kalbi sevgi dolu, güzel annemi aşağı görmesi imkânsız gibi geliyor. Küçükken bazan Cutler Ninenin portresine bakar, onun ince ve sert yüzünde zalimliğiyle ilgili ipuçları arardım. O, portrenin önünden geçerken soğuk bakışlı gri gözleriyle beni izlerdi. Büyükanne-min başrolü oynadığı kaç kâbus gördüm ben.

Kocasının yani Cutler Dedenin resmi farklıydı. Sinsice gülümsüyordu. O yüzden çabucak başımı çevirir, düğmelerimin hepsinin ilikli olup olmadıklarını kontrol ederdim. Onun Laura Sue Nineye kötü bir şey yaptığını ve bunun sonucunda annemin dünyaya geldiğini yarım yamalak biliyordum. Tabii neler olduğu bana henüz açıklanmamıştı. Tüm bunlar esrarlı bir geçmişin ve Cutler'ların karanlık ve mutsuz tarihçelerinin bir

parçasıydı. Mirasımın çok önemli bir bölümü otelin tavanarasında bir yerde, kilit altında tutulduğunu düşünüyordum: demir kutulara yerleştirilmiş eski belgeler. Tozlu karton kutulara konmuş mühürlü fotoğraf albümleri...

Otelde çalışan ve Cutler Dedeyle Nineyi hatırlayan kimselerin sayısı gitgide azalıyordu. Onları hatırlayanlarsa sorularımı cevaplamak istemiyor ve her zaman, «Bunu annene sormalısın, Christie,» diyorlardı. «Bu bir aile meselesi.» Sanki «Aile meselesi» sözcükleri «Çok Gizli» kelimelerinin bir şifresiydi. Kâhya Bayan Boston'a soru sorduğum zaman hep aynı cevabı veriyordu. «Bunları bilmemen daha iyi...»

Neden daha iyiydi? Ne kadar kötü olabilirdi? Gerçeği öğrenmek için kaç yaşına kadar bekleyecektim? Babam, «Bütün bunlardan ayrıntılarıyla söz etmek annene acı verir,» diyordu. «O zaman o kötü anıları canlanır, annen de ağlar.» Sonra duruyor ve soruyordu. «Annenin ağlamasını istemezsin değil mi?» Ben de o zaman, «İstemem,» dermiş gibi başımı sallıyor ve bu konuyu unutmaya çalışıyordum.

Ancak hâlâ gölgelerin arasında bekleyen bir geçmişi unutmak mümkün değildi. Satırların arasına gizlenen, gülümsemeyi birdenbire keder ya da korkuya dönüştüren bir geçmişi. Bana eski portrelerden ya da mezarlıktaki Randolp ve Olara Sue Teyzenin taşlarından seslenen geçmişi. Bazan sırf bu yüzden kendimi yarım bir insanmışım gibi hissediyordum. Sanki diğer yarım ile ileride bir gün karşılaşacaktım. O kara gölgelerin arasından çıkacak ve kendini gerçek Christie Longchamp diye tanıtacaktı.

Böyle hissetmeme, en çok gerçek babam konusunda fazla bir şey bilmemem neden oluyordu. Adının Michael Sutton olduğunu biliyordum. Okul kütüphanesindeki ansiklopedilere bakmış ve bir zamanlar çok beğenilen bir opera yıldızı olduğunu öğrenmiştim. Londra ve Broadway'de sahneye çıktığını da. Sonra yıldızı birdenbire sönmüş ve ortadan kaybolmuştu. Annem onun hakkında konuşmak istemez ve beni dünyaya getirmiş olan sevgilerinden söz etmezdi. Babamı neden hiçbir zaman göremediğimden de. Ona her soruşumda, «İleride bir gün sana

her şeyi anlatacağım, Christie,» diyordu. «Durumu anlayacak kadar büyüdüğün zaman...»

Ah, bana böyle şeylerin söylenmesinden öyle nefret ediyordum ki! Olgun insanların neden âşık olup sonra bundan vazgeçtiklerini, niçin birbirlerinden nefret ederek yaralar açtıklarını anlayacak yaşa ne zaman gelecektim? Laura Sue Nine gibi bir zamanlar genç ve güzel olan bir kadının neden içinin kupkuru kesildiğini, çarpılıp sakatlaştığını anlayacak yaşa? Ama daha başlangıçta sorunun benim yaşımla olmadığını anlamıştım. Sadece annem geçmiş kendisine çok acı verdiği için ondan söz etmek istemiyordu. Onu anlıyordum. Ancak kendime de acımaya başlamıştım. Her şeyi bilmek hakkımdı benim... Kim olduğumu bilmek.

Penceremden bakarken birdenbire ürperdim ve pijamamın ceketinin üst düğmesini ilikledim. Çünkü bu haziran sabahı düşüncelerim kadar kurşuni ve soğuktu. Odamın dışındaki telefon tellerinin üzerinde kurumla dolaşan serçeler bile bugün sanki garip bir biçimde sessizleşmişlerdi. Sanki bunun on altıncı doğumgünüm olduğunu biliyor ve karanlık gökyüzüne nasıl bir tepki göstereceğimi öğrenmek istiyorlardı. Sinirli sinirli kanat çırpıp uçuşmadan tellerin üstünden bana dik dik bakıyorlardı.

Onlara kaşlarımı çatarak kollarımı göğüslerimin altında kavuşturdum. Omuzlarımı kamburlaştırdım. Annem bundan çok nefret ederdi. Duygularımı kontrol etmek elimde değildi. Babam bana, «Rüzgâr gülü,» diye takılır, «Yüzüne bakar bakmaz o günün iyi geçip geçmeyeceğini anlıyorum...» derdi.

Haklıydı. Tıpkı bir pencere camına benziyordum. İçimi görmek ve orada yazılı olanları okumak çok kolaydı. Hava her zaman ruhsal durumumu kolayca etkilediğinden yağmur yağınca pencereden dışarıya bakmıyordum bile. Dışarıda havanın güzel olduğunu hayal ediyor ve dama çarpan yağmur damlalarının tıkırtısını duymazlıktan geliyordum. Ama güneş dantel perdelerimden içeri süzülerek yüzümü öptüğü zaman, hemen gözlerimi açıyor ve uyku sanki bir hapishane, gündüz ışığı da ağır demir kapıları açan bir anahtarmış gibi yataktan fırlıyordum.

Piyano öğretmenim Bay Wittleman da hakkımda aynı şeyleri söyler. Karanlık, bulutlu günlerde çalmam için Brahms ya da Beethoven gibi bestecilerin ağır parçalarını, güneşli günlerdeyse Tchaikovsky ya da Liszt'in hafif, tatlı parçalarını seçiyordu. Yağmur yağdığında parmaklarımın beş kilo daha ağırlaştığını da söyler.

Kalın siyah kaşlarını çatarak, «Sen bir çiçek olmalıymışsın,» diyor-du. Kaşları tırtıllar gibi kapkalındı. «Çünkü ya keyifleniyor ya da surat asıyorsun.»

Gülümsememesine rağmen bana takıldığını biliyordum. Ciddi ama hoşgörülüydü. Cutler Koyunda bazı gençlere ders veriyor, ufak tefek işaretlerle bana en yetenekli öğrencisi olduğumu belirtiyordu. Bana bir gün, «Annene söyleyeceğim,» dedi. «Seni New York'taki Juillard Okulu-nun sınavlarına soksun. Kesinlikle.»

Kardeşim Jefferson'un odasından çıkarak koridorda benim kapıma doğru geldiğini duydum ve döndüm. Kapı tokmağının ağır ağır dönmesini ilgiyle bekledim. Ben uyurken usulca odaya girmekten, sonra da haykırarak karyolama sıçramaktan hoşlandığını biliyordum. Bu yüzden onu kaç kez azarlamıştım ama yine de aynı şeyi yapıyordu. Anneme de 'Dennis the Menace' tipini yaratan karikatüristin daha önce Jefferson'u tanımış olduğunu söylüyordum.

Eh, bu sabah artık kalktığıma göre, kardeşime bir sürpriz yapabilir-dim. Tokmağın döndüğünü ve kapının yavaşça açıldığını gördüm. Jefferson artık ayaklarının ucuna basa basa içeri girebilecekti. Ama o daha içeri ayağını uzatırken tokmağı yakaladığım gibi kapıyı ardına kadar açtım.

«Jefferson!» diye bağırınca, kardeşim de haykırdı. Sonra gülmeye başladı. Yatağıma atlayarak yorganıma sarıldığında arkasında hâlâ pijaması vardı. Kaba etine bir tokat indirdim. «Sana böyle yapmaktan vazgeçmeni söyledim. Kapıya vurmasını öğrenmelisin.»

Kardeşim yorganın altından başını uzatmıştı. Jefferson benden çok farklıydı. Hiç sıkılmaz, hava yüzünden üzülmezdi. Tabii yapmayı planladığı bir şeye engel olursa o başka. Yine de uygun olan her günde dışarıda oynayabilirdi. Kendine özgü hayal dünyasına daldığı zaman hiçbir

şeyin önemi kalmıyordu onun için. Bayan Boston ona sesini ancak dört beş kez seslendikten sonra duyurabiliyordu. Jefferson oyunu yarıda kesildiği zaman o zafir rengi gözlerini kısıyor ve kaşlarını öfkeyle çatıyordu. Huyu, gözleri ve genel görünüşü babama, ağzıyla burnu da anneme benziyordu. Yılın uzun bir bölümünde saçları koyu kestane rengiydi. Ama yazın, belki uyanık olduğu bütün saatleri güneşte geçirdiği için, saçlarının rengi açılıyor, sonunda adeta badem tonuna dönüşüyordu.

Jefferson yakınmama aldırmayarak, «Bugün doğumgünün,» diye açıkladı. «Kaba etine on altı defa vurmam gerekiyor. Şans için de bir kez daha.»

«Olmaz öyle şey! Bunu sana kim söyledi?»

«Raymond Sanders.»

«Ona söyle, kendine on altı defa vursun. Hemen yatağımdan çık ve kendi odana dön. Giyinmek istiyorum.» Kardeşim bu emrim üzerine yatakta doğrulup otururken battaniyeyi dizlerinin üzerine çekti. O koyu renk, merak dolu gözleriyle bana bakıyordu.

«Sana ne tür armağanlar verecekler dersin? Eminim yüzlerce yüzlerce hediye gelecektir.» Bir an durduktan sonra ellerini açarak ileri doğru uzattı. «Partine pek çok kimse geliyor.»

«Jefferson, armağanları düşünmek terbiyeli bir davranış değildir. O insanların gelmeleri yeteri kadar hoş bir şey. Kimisi çok uzaklardan gelecek üstelik. Haydi, babamı çağırmadan çık git.» Kapıyı işaret ettim.

Kardeşim endişeyle, «Sana çok oyuncak gelecek mi?» diye sordu. Bakışları beklenti doluydu.

«Hiç sanmıyorum. Ben on altı yaşındayım, Jefferson, altı değil.»

Kardeşim sırtıttı. Ona doğumgünlerinde armağan olarak oyuncak yerine giysiler verilmesinden hiç hoşlanmazdı. Kutuları yırtarak açar, kutudaki giysiye bir an bakar, sonra da umutla yeni bir kutuya uzanırdı.

Jefferson, «Neden on altı yaş bu kadar önemli?» diye sordu.

Saçlarımı arkaya ittim. Buklelerim omuzlarıma düşmüştü. Sonra yatağın ayakucuna iliştim. «Bir kız on altı yaşına bastığı zaman herkesin ona eskisinden farklı davranması gerekir,» diye açıkladım.

«Nasıl?» Jefferson her zaman sorular sorardı. «Neden?», «Nasıl» ve «Ne,» sorularıyla herkesi çıldırtırdı.

«Öyle davranırlar işte. İnsana olgun biriymiş gibi davranırlar. Bir çocuk ya da senin gibi bir bebek olduğunu düşünmezler.»

Kardeşim, «Ben bebek değilim,» diye itiraz etti. «Dokuz yaşındayım.»

«Ama bir bebek gibi davranıyorsun. Her sabah odama gizlice giriyor ve avaz avaz haykırıyorsun. Haydi artık git de, kahvaltı için giyin.» Ayağa kalktım. «Benim de duş yapmam ve giyecek bir şey seçmem gerekiyor.»

Jefferson odadan çıkacağı yerde, «Trisha Teyze ne zaman gelecek?» diye sordu. Dediğini yapmadan önce binlerce soru sorardı her zaman.

«Bugün öğleden sonra. Erkenden.»

«Ya Gavin?»

«O da ya üçte ya da dörtte gelecekj Tamam mı, Jefferson? Artık giyinebilir miyim?»

Kardeşim omzunu silkti. «Giyinebilirsin...»

«Ben erkek çocukların önünde giyinmem,» dedim.

Jefferson sanki bu düşünceyi çiklet gibi çiğniyormuşçasına ağzını bir o tarafa bir bu tarafa doğru çarpıttı. Sonunda, «Neden?» diye sordu.

«Jefferson! Artık böyle sorular sormayacak kadar bilgin olmalı.» Kardeşim, «Ama ben annemle Bayan Boston'un önünde giyiniyorum,» dedi.

«Çünkü sen hâlâ bir çocuksun. Haydi, çık artık!» Yine kapıyı işaret ettim. Kardeşim yataktan ağır ağır kayarak indi. Sonra durakladı. Hâlâ söylediklerimi düşünüyordu.

Sonra, «Ama Richard'la Melanie birbirlerinin önünde giyinip soyunuyorlar,» dedi. «Ve onlar on iki yaşında.»

«Bunu nereden biliyorsun?» diye sordum. Philip Dayıyla Bet Yengenin dairesinde olanlar beni her zaman ilgilendiriyordu. Onlar hâlâ otelin eski bölümünde oturuyorlardı. Philip Dayıyla Bet Yenge bir zamanlar Laura Nine ve Randolph'un yattıkları yerde uyuyorlardı. İkizlerin artık

kendi odaları vardı. Ama bu yıla kadar aynı odayı paylaşmışlardı. Oraya pek gitmiyorsam da her gidişimde bir zamanlar Cutler Ninenin olan dairenin kilitli kapısının önünde duruyordum. Şimdiye dek içeriye şöyle bir bakmak fırsatını bile bulamamıştım.

Jefferson, «Ben onları gördüm,» dedi.

«Melanie'yi giyinirken mi gördün?»

«Hı...» Kardeşim, «Ben Richard'ın odasındaydım,» diye açıkladı. «Melanie onun mavi çoraplarından bir çiftini ödünç almak için içeri girdi.»

Kulaklarıma inanamadım. «Onlar çoraplarını paylaşıyorlar mı?»

Jefferson, «Hı...» diye başını salladı. «Melanie'nin üstünde sadece iç çamaşırı vardı. Burası da çıplaktı.» Göğsünü işaret ediyordu. Ağzım bir karışık açık kaldı. Melanie'nin göğüsleri gelişmeye başlamıştı.

«Bu korkunç bir şey,» dedim.

Jefferson omzunu silkti. «Badminton oynamaya hazırlanıyorlardı.»

«Öyle de olsa. O yaşta bir kız, kardeşiyle kuzeninin önünde yarı çıplak dolaşmamalıdır.»

Jefferson yine omzunu silkti. Sonra da aklına yeni bir şey geldiği için, «Sana armağan getirirlerse,» dedi. «Bu gece onlarla oynayabilir miyim? Ha? Oynayabilir miyim?»

«Jefferson, sana söyledim. Bana oyuncak getireceklerini sanmıyorum.»

Kardeşim, «Gelirse?» diye ısrar etti.

«Evet, oynayabilirsin.» Bir an durdurduktan sonra ekledim. «Tabii odamdan hemen çıkarsan.»

Jefferson, «Harika!» diye bağırarak kapıya doğru atıldı. Aynı anda annem kapıya vurarak açtı. Kardeşim az kalsın ona çarparıyordu.

Annem, «Ne oluyor?» diye sordu.

«Jefferson da şimdi giyinmem için odadan çıkıyordu,» diyerek gözlerimi öfkeyle kardeşime diktim.

Annem, «Haydi, Jefferson, ablanı yalnız bırak,» diye önerdi. «Onun bugün yapılacak sürüyle işi var.»

Kardeşim, «Christie bu gece onun oyuncaklarıyla oynayabileceği-
mi söyledi.» diye açıkladı.

«Oyuncaklarıyla mı?»

«Bana armağan olarak oyuncaklar vereceklerini sanıyor,» dedim.

«Ah...» Annem güldü. «Haydi, Jefferson. Kahvaltı için gidip giyin.»

Kardeşim sanki elinde bir kılıç varmış gibi kolunu kaldırdı. «Ben bir korsanım! Yo ho ho ve bir şişe rom!» Jefferson bu haykırışlarla dışarı fırladı.

Annem bir kahkaha atıverdi. Sonra da bana dönerek gülümsedi. «Nice yıllara, hayatım.» Yaklaşarak beni kucakladı ve yanaklarımdan öptü. «Bu müthiş bir gün olacak.» Gözlerinin mutlulukla pırıldadığını fark ettim. Yüzüne renk gelmişti. Bu haliyle moda dergilerinin sayfalarından bakan modeller kadar güzeldi.

«Sağol, anneciğim.»

«Baban duş yapıyor, sonra giyinecek. İlk armağanını sana kahvaltı-
da vermemizi istiyor.» Annem saçlarımı okşayarak ekledi. «Bu doğum
günü yüzünden senden bile daha heyecanlı.»

«Herkes gelinceye kadar sabırsızlıktan öleceğim,» dedim. «Trisha
Teyze gelmekten vazgeçmedi değil mi?»

«Vazgeçmedi. Dün gece telefon etti. Sana oyunların programları
ve tiyatroyla ilgili başka sürüyle hatıra eşya getireceğini söyledi.»

«Ah, öyle sabırsızlanıyorum ki.» Dolaba giderek uçuk mavi bir etek-
le kısa kollu, yakası düğmeli bir gömlek seçtim.

Annem, «Bu sabah kazak giysen iyi olur,» dedi. «Haya hâlâ biraz
serin.» Yanıma gelerek dolaptaki parti elbiseme baktı. Eline alarak
gülümsedi. «Bununla çok güzel olacaksın.»

Pembe ipekten askısız bir elbiseydi bu. Dekoltesi kavisli biçimde
oyulmuştu. Çok bol olan eteğin altına krinolin giyilecekti. İpek ayakkabı-
larım aynı renkteydi, eldiven de giyecektim. Elbiseyi ilk denediğim
zaman göğsüm küçük olduğu için gülünç durduğumu düşünmüştüm.
Ama annem beni şaşırtan bir şey yapmış ve göğüslerimi dik göstere-
cek bir sutyen almıştı. Onun yaptığı değişiklik benim bile şok geçirme-
me neden olmuştu. Göğüslerimin dikleşip, ikisinin arasındaki açıklığın

belirginleştğini gördüğüm zaman benim bile soluğum kesilmişti. Göğsümle boynum gibi yüzüm de kızarmıştı. Bu elbiseyi giyebilir miydim? Buna cesaret edebilir miydim?

Annem, «İyice olgunlaşmış gözükeceksin,» diyerek içini çekti. Sonra da bana dönerek ekledi. «Benim ufacık kızım artık küçük bir lady. Daha göz açıp kapamadan liseden mezun olacak ve üniversiteye gideceksin.» Sesi kederliydi.

«Ben Bay Wittleman'ın dediğini yapmak istiyorum, anneciğim. Juilard Okulunun sınavlarına girmeliyim. Ya da belki de Sarah Bernhardt Okulununkine.» Annemin yüzündeki gülüş silinmişti. Nedense New York'a gitmemden korkuyor ve bu konuda bana fazla cesaret vermiyordu.

«New York dışında da iyi birkaç konservatuvar var. Hatta burada, Virginia'da da öyle.»

«Ama, anneciğim, neden New York'a gitmeyeyim?»

«New York çok büyük. Orada kaybolabilirsin.»

«İnsanın eline en çok fırsat da New York'ta geçer,» diye cevap verdim. «Bay Wittleman da öyle söylüyor.»

Annem benimle tartışmadı. Onun yerine yüzünde o hüznü ifade belirmişti. Başını eğerek yumuşak bakışlı mavi gözlerini yere dikti. Genellikle öyle canlı ve neşeliydi ki, bir şey yüzünden keyfi kaçarsa korkunç bir önseziyle sarsılıyordum. Bana sanki kalbim birdenbire boşalmış gibi geliyordu.

Ona, «Zaten sen de o konservatuvara gittin, anne,» diye hatırlattım. «Trisha Teyze de öyle. Ve şimdi ona bir baksana!»

Annem sözlerimin doğru olduğunu istemeye istemeye itiraf etti. «Biliyorum. Ama senin için yine de korkuyorum, elimde değil.»

Anneme bir şeyi daha hatırlatmam gerekti. «Bu otelin bütün sorumluluğunu yüklendiğin zaman çok gençmişsin. Ben de hemen hemen aynı yaşta New York'a gideceğim.»

Annem, «Evet, söylediklerin doğru,» diye cevap verdi. «Ama o sorumlulukları bana zorla yüklediler yani bu benim istediğim bir şey değildi.» Yakınıyordu şimdi. «Seçme hakkı hiç vermediler.»

«Bana bütün olanları anlatır mısın, anneciğim? Özellikle Sarah Bernhardt Okulunu neden bıraktığını? Olur mu?»

Annem, «Yakında,» diye söz verdi.

«Ve sonunda bana asıl babamla ilgili gerçeği de açıklayacak mısın? Lütfen, açıklayacak mısın?» Onu sıkıştırıyordum. «Artık her şeyi öğrenecek yaştayım, anne.»

Annem bana sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. Sonra dudaklarında bir meleğinkini andıran o gülümseyiş uçuştı. Elini uzatarak alnıma düşen altın gibi perçemlerimi geri itti. «Evet, Christie,» diye söz verdi. «Bu gece odana, sana gelecek ve gerçeği açıklayacağım.»

Az kalsın inliyordum. «Her şeyi mi?»

Annem derin bir soluk alıp başını salladı. «Her şeyi.»

Kahvaltıya indiğimde her zamanki kadar yakışıklı olan babam sofranın başına geçmiş gazete okuyordu. Annem, Jefferson'un çabucak giyinmesine yardım etmek için onun odasına gitmişti. Kardeşim dişlerini fırçalar ya da saçlarını tararken birdenbire oyuncak kamyonlarından ya da trenlerinden biriyle ilgilenmeye başlar ve bir türlü aşağıya inmezdi.

Ben yerime oturduğum zaman babam, «Mutlu yıllar,» diyerek eğildi ve beni vefatından öptü.

Hâlâ üvey babamdan çok ağabeyimmiş gibi duruyordu. Annem de babam da o kadar genç gözüküyorlardı ki, bütün arkadaşlarım beni kıskanıyordu. Özellikle en samimi arkadaşım Pauline Bradley. O Bayan Bradley'nin torunuydu. Kadın otelde, resepsiyonda çalışıyordu.

Pauline sık sık, «Babanın gözleri harika...» diyordu. Babam yazın da dışarıda çok çalıştığı için cildi koyu bronz rengine bürünürdü. Yanık teni, koyu renk gözlerinin cıllı damarlı akikler kadar parlak ve ışıltılı durmasına neden oluyordu. Dişleri bembeyaz ve düzgün, gülümseme mesiyse çekiciydi. Boyu uzun, vücudu kaslıydı. Son zamanlarda biraz uzatmış olduğu saçlarını fırçalıyor ve önde bir dalga oluşmasını sağlıyordu. Annemin neden çocukluğundan beri ona âşık olduğunu anlıyordum.

Babam, «E, on altı yaşında yaşlı bir hanım olmak nasıl bir şey?» diye sordu. Gülümsemesi kalbimi ısıtıyordu.

«Bilmiyorum,» dedim. «Galiba hiçbir şey hissedemeyecek kadar heyecanlıyım.» Babamın gülüşü daha da belirginleşmişti.

«Annenin davranışlarını gören bunun *onun* Tatlı On Altı partisi olduğunu sanır,» diye şakalaştı.

Annem kapıdan girerken, «Ne dedin bakayım, James Gary Longchamp?» diye bağırdı. Jefferson da peşindeydi.

«Eyyvah...» Babam gazetesini hışkırtarak sanki onu tekrar okumaya başlamış gibi bir tavır takındı.

Annem yerine geçerken, «Bari ben de bir şey söyleyeyim. Yiyecek, dekorasyon ve müzik konusunda en çok baban endişelendi. Oteldekilerse deliye çevirdi. Her çitin düzgünce budanması, her çiçek sapının dümdüz olması için ısrar etti. Onu gören de İngiltere Kraliçesi için parti verdiğimizizi sanırdı,» dedi.

Babam bana bakabilmek için gazetesini eğip gizlice göz kırptı.

Jefferson, «Baba, baba, bugün seninle birlikte o büyük çim kırma makinesine binebilir miyim?» diye sordu. «Binebilir miyim, ha? Lütfen.»

Babam, «Bakalım, görürüz,» dedi. «Bu doğru dürüst kahvaltı edip etmeyeceğine bağlı. Bir saat içerisinde kaç kişiyi delirteceğine de!»

Annemle ben kahkahalarla güldük.

Bayan Boston yumurta ve mısır lapası dolu servis tabağıyla içeri girerken, «Doğumgünün kutlu olsun, Christie,» dedi. Tabağı masaya bırakarak beni kucakladı, yanaklarımdan öptü.

«Sağolun, Bayan Boston.»

«Doğumgünü partisinin en güzel kızı olacaksın.»

Ona, «Partime geleceksin değil mi?» diye sordum.

«Ah, tabii. Gidip kendime bir elbise aldım. Şöyle modern bir şey.» Çabucak babama bir göz attı. «Sakin bu konuda bir şey söyleyeyim demeyin, Bay Longchamp.»

Babam gülerek gazeteyi katladı. Sonra iskemlesinin yanına uzanarak küçük bir paketi havaya kaldırdı. «Bu kahvaltıdan sonra ailece pek baş başa kalamayacağız. Onun için annenle bunu sana şimdi vermeyi

düşündük. Bugün işine yarayabileceğine karar verdik. Sonuçta her anın değeri var.»

Paketin ambalajı Jefferson'u etkilemişti. Kardeşim, «Vay vay vay!» diyerek bağırdı. Kutu gümüş bir kâğıda sarılmış ve üzerine koyu mavi bir kurdele bağlanmıştı.

Merakla paketi açmaya başladım. Güzel kâğıdı yutmamaya dikkat ediyordum. Bugünle ilgili her hatırayı, her anıyı saklamak istiyordum. Uzun kutuyu açtım ve içindeki göz kamaştırıcı altın saate bakakaldım.

Sonra, «Tanrım, çok güzel!» diye bağırdım. «Teşekkür ederim, babacığım.» Ona sarıldım. «Teşekkür ederim, anneciğim.» Annemi de öptüm.

Babam, «izin ver de saati takmana yardım edeyim,» diyerek onu kutudan çıkardı.

Jefferson, «Zili var mı?» diye sordu. «İçinden bir şey fırlıyor mu? Su geçirmez mi?»

Babam, «Bu hanımlar için yapılmış bir saat,» diye açıkladı. Kolumu yavaşça tutarak saati taktı. Elimi uzattığım zaman da ekledi. «Şuna bakın.»

Annem, «Sana çok yakıştı, Christie,» dedi.

Jefferson bağırdı. «Doğru saati gösteriyor mu? O kadar küçük ki zamanı nasıl anlayacaksınız?»

«Kolaylıkla anlayacağım. Evet.» Hepsine teker teker gülümsedim. Birarada olduğumuz, birbirimizi çok sevdiğimiz için öyle mutluydum ki! Bir an için dışarıda havanın kapalı olduğunu bile unutuverdim. İçerisi sanki sıcak güneş ışınlarıyla doluydu. «Bu zamanların en güzeli!» Annemle babam güldüler. Sonra gevezelik ederek kahvaltımızı sürdürdük.

Hafta sonlarında Jefferson'la ilgilenmekten başka oteldeki işlere de yardım etmekteydim. Resepsiyondaki görevlilerin yerini alırken bazan Pauline de geliyor ve benimle birlikte çalışıyordu. Benim gibi o da zaman zaman garson çocuklara âşık oluyordu. Lobide delikanlılarla flört etmek çok eğlenceliydi. Tabii o arada telefona bakıyor, California'da Los Angeles ve Kanada'da Montreal gibi uzak yerlerden arayan kimselerle konuşuyorduk.

Ama bugün özeldi. Benim özel günüm. Onun için hiçbir şey yapmak zorunda değildim. Kahvaltı sona erer ermez, balo salonuna gitmeye karar verdim. Dekorasyonların ne durumda olduğunu anlamak istiyordum. Tabii Jefferson benimle gelmek için yalvardı.

Annem onu uyardı. «Bugün ablanın yakasını bırakmalısın.»

Kardeşıme dik dik baktım. «Zararı yok, anne. Benimle gelebilir ama yaramazlık etmemesi şartıyla.» Ama Jefferson'un tavırlarıma aldır-dığı bile yoktu. Bir buz kalbini bakışlarımla eritmeye kalkışsaydım herhalde aynı sonucu alırdım. Jefferson yine istediği gibi davranırdı. Ona ancak babamla Bayan Boston söz geçirebilirlerdi.

Kardeşim sonra, «Yaramazlık etmeyeceğim,» diye söz verdi.

Babam, «Yaramazlık etmezsen, öğleden sonra çim alanın kırılması için bana yardımcı olabilirsin,» dedi. Bu sözler Jefferson'un yerinde daha dik oturması, kahvaltısını bitirip sütünü içmesi için yeterli oldu. Kardeşim itaatle elimi tutunca çabucak kapıdan çıkıp basamaklardan indik. Bahçede ilerleyerek, otele annemden bile önce eriştik.

Personel büyük balo salonunu süslediği için bütün ışıklar yanıyordu. Annem partinin müzikal bir teması olmasına karar vermişti. O yüzden pembe ve beyaz stropordan dev tubalar, trompetler, davullar ve trombonlar oyulmuştu. Duvarlara da yine böyle oyulmuş kemanlar, obualar ve viyolonseller dizilmişti. İki uca stropordan yapılmış dev piyanolar konmuştu. Personel tavana renk renk stropordan oyulmuş notalar asmıştı. Balo salonunun iki ucunda yığınla balonlar uçuşuyordu. Hepsinin üzerinde, «Doğumgünün Kutlu Olsun, Christie   Tatlı On Altı» yazılıydı. Annem bana herkes, «Mutlu Yıllar Sana»yı söyledikten sonra balonların saliverileceklerini açıkladı.

Biz içeri girdiğimiz sırada yemek salonu görevlileri sofraları kurmaya başlamışlardı. Masalara pembe ya da mavi örtüler seriliyordu. Onlar da genel havaya uygundular ve üzerlerinde portreler ve notalar vardı. Her masaya içinde armağanlar olan sepetler konacaktı. Bu armağanların arasında tarak ve aynalar da bulunuyordu. Aynaların arkasına benim resmim geçirilmişti.

Salonun ön tarafında sahne benzeri yüksekçe bir yer vardı.

Babam, annem, Laura Nine ve Bronson, Trisha Teyze, Fern Hala, Longchamp Dede, karısı Edwina ve Gavin benimle birlikte orada oturacaklardı. En samimi okul arkadaşlarım da öyle. Jefferson onunla okul arkadaşları için ayrı bir masa hazırlanacağını duymuş ve heyecanlanmıştı. Richard'la Melanie de o masada oturacaklardı.

Sırf bu parti için pisti aydınlatan ışıklar değiştirilmiş, yanıp sönen projektörler ve dönen renkli toplar konmuştu. Partide otelin orkestrası çalacaktı. Annem de bana onlarla birlikte bir iki şarkı söylemeye söz vermişti.

Herkes bunun o zamana kadar otelde yapılan partilerin en harikası olacağını söylüyordu. Otelin bütün personeli ya partiye çağırılmışlardı ya da salonda çalışacaklardı. Ve çoğu bizim kadar heyecanlıydılar.

Jefferson'la ben kapıda durarak herkesi ve her şeyi inceledik.

Hepsi işlerine öylesine dalmışlardı ki, kimse bizi farketmedi bile. Sonra biri birdenbire, «Bu parti pek pahalıya mal olacak,» dedi.

Kardeşimle döndük. Arkamızda Richard'la Melanie duruyordu. İkizler sanki birbirlerine yapışmışlar gibi iyice sokulmuşlardı. Her zamanki gibi giysileri bir örnekti. Melanie lacivert bir etek ve aynı renkte benekleri olan bir bluz giymişti. Richard ise lacivert bir pantolon ve bluzun kumaşından yapılmış bir gömlek. Bet Yenge onlara örnek kılıklar bulmak için çok zaman harcıyordu. İkizleri olduğu için gururlanıyor ve onları herkese göstermek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. İkisinde de gözle ilgili sorunları olduğu için kalın camlı gözlükler takıyorlardı.

Richard'la Melanie'nin saçları saman sarıydı. Berrak mavi gözleri Philip Dayıninkine benziyordu. İksinin sıska suratı avuç kadardı. Sivri burunlarını ve ince dudaklı ağızlarını annelerinden almışlardı. Richard, Melanie'den, biraz daha topluca ve iki üç santim daha uzundu. Ama Melanie'nin dişleri daha düzgün ve kulakları daha küçüktü. Richard'ın yapısı daha çok Cutler'larinkini andırıyordu. Geniş omuzlar ve ince bel. Çocuk başını daha azametle dik tutuyor ve Bet Yenge gibi hımhımca konuşuyordu. Melanie ondan daha içine kapanıktı. Yine de ben, Richard'ın üstünlük taslamasına rağmen, kızın ondan daha zeki olduğunu düşünüyordum.

«Merhaba,» dedim. «Ne harika gözüküyor, değil mi?»

Richard alayla taklidimi yaptı. «Harika!» Sonra Jefferson'a döndü. «Babam senin masanda oturacağımızı söyledi. Onun için lütfen yiyecek- lere tükürerek, bizi de Christie'yi de utandırma! Ya da ekmekleri çiğne- yip top haline getirerek sağa sola atma.»

Ben kardeşime anlamlı anlamlı, «Jefferson bu gece öyle şeyler yap- mayacaksın, değil mi?» diye sordum.

Jefferson ellerini ceplerine soktu. «Hayır. Bugün öğleden sonra babamla birlikte çimleri biçeceğim.»

Richard yarım ağızla, «Harika,» dedi. «Dünyada hiçbir şey sıcak güneşte, gaz kusan bir makinenin üzerinde sarsılmak kadar hoşuma gidemez.»

Richard'ın alayı Jefferson'u etkilemedi bile. «Şimdi ne yapacak- sın?» Kardeşimin, Richard'ın kötü davranışlarına aldırış etmemesi her zaman hoşuma giderdi. Jefferson her zaman sanki Richard'ın garip bir hastalığı, varmış ve buna dikkati pek çekmemek daha iyi olacakmış gibi davranırdı.

Melanie, «Biz oyun odasına gidiyorduk,» diye açıkladı. «Misafir çocuklardan bazılarıyla Parçesi oynayacaktık.»

Jefferson, «Ben de sizi seyredebilir miyim?» diye sordu.

Richard öfkeyle, «Senin oyunu sadece seyredeceğini hiç sanmıyo- rum ama...» diye başladı.

Onun cümlesini Melanie tamamladı. «... bizimle gelebilirsin.» Sonra bana sordu. «Sen de gelmek ister misin, Christie?»

«Hayır. Ben gidip Bay Nussbaum'u göreceğim. Bu sabah kendisi- ne uğramamı söyledi.»

Richard, «Mutfak...» dedi. «Ööö...»

Ona, «Otel bu kadar aşağı görmemelisin, Richard,» diye çattım. «Sen bir Cutler'sın.»

Melanie hemen ikizini savunarak çıktı. «O kötü bir şey söylemedi ki.» Sanki o sözleri kardeşine değil de ona söylemiştim.

«Personeler tepeden bakmak ve onlarda kendini üstün bulduğun izlenimi bırakmak hiç de hoş bir şey değil.»

Richard bana hatırlattı. «Otel bizim.»

Anlamalı anlamalı, «Personel burada çalışmak istemez ve işleri doğru dürüst yapmazsa otel hiçbir işimize yarama*.» dedim. İkizler kalın camlı gözlüklerinin arkasından bana şaşkın şaşkın baktılar. Camlar gözlerini iyice irileştirdiği için çocuktan çok kurbağaya benziyorlardı. Sonunda Richard omzunu silkti.

Melanie'ye, «Haydi, gidelim,» dedi.

«Ah...» Melanie bana dönüp ansızın. «Doğumgünün kutlu olsun, Christie.»

Richard da bir papağan gibi bağırdı. «Evet. Doğumgünün kutlu olsun.»

Jefferson onları izledi. Ben de mutfağa gittim. Bay Nussbaum'un beni görür görmez gözleri parladı. Annem onun adeta yüzyıllardan beri otelde çalıştığını söyleyip, «Herhalde yaşını da saklıyor,» diyordu. «Ben onun seksen iki, seksen üç yaşında olduğunu sanıyorum.» Bay Nussbaum son yıl yanına bir yardımcı almaya razı olmuştu. Yeğeni Leon'u. Leon uzun boylu, zayıf, kahverengi saçlı, uykulu kestane rengi gözlü bir adamdı. Her zaman yarı uykuluymuş gibi dururdu ama aslında harika bir aşçıydı. Nussbaum'un mutfağına karışmasına razı olabileceği tek insan da oydu.

Nussbaum, «Ah, doğumgününün yıldızı,» diyerek işaret etti. «Gel de bak!» Ben üzerinde hazırlanmış ordövrlerle dolu tepsilerin durduğu mutfak tezgâhlarından birine yaklaştım. «Üç tür karides olacak... Her biri özel hamura sarılarak pişirilmiş karidesler. Kızarmış wonton. Kabak tavaşı. Cins cins peynir. Bazıları jambonlu, bazıları da domuz sucuklu. Şunu Leon yaptı.» diye ekleyerek bir tepsiyi gösterdi. «Gel...» Elimi tutarak bana en iyi cins pirzoları gösterdi. «Sığır eti istemeyenler için şaraplı tavuk yaptım. Bak, hamurlardan neler başardım.» Bana küçük ekmek ve çörekleri işaret etti. Ekmekler nota biçimi yapılmışlardı.

Bay Nussbaum, «Pastayı şimdi göremezsin,» dedi. «O büyük bir vmpriz olacak!»

«Tanrım! Hepsi de harika gözüküyor.»

«Ah, neden harika gözükmeyeceklermiş? Hepsini harika bir küçük hanım için hazırladık. Öyle değil mi, Leon?»

Leon hemen gülümsedi. «Ah, evet, evet.»

Bay Nussbaum, «Yeğenim...» diye başını salladı. «İşte bu yüzden! emekliye ayrılamayacağım.» Bana neşeyle gülümsedi. «Sakin bir şey! için endişelenme. Eğlenmene bak.»

«Sağ olun, Bay Nussbaum,» diyerek mutfaktan çıktım. Lobiye doğru ru gidiyordum. Ama köşeyi döner dönmez otelin eski bölümünden' çıkan Philip Dayıyla karşılaştım.

O, «Christie!» diye bağırdı. «Ne harika! Böylece en sevdiğim yeğeni! nimi özel bir biçimde kutlama fırsatını bulmuş oldum. Mutlu yıllar.» Bana sarılarak kendine çekti. Dudaklarını alnıma bastırdı. Önce yumuşakça. Sonra dudakları başımın yanından yanağıma kaydı. O zaman; çok şaşırdım.

Philip Dayı yakışıklı ve zarif biriydi. İyi bir terzinin elinden çıkmış spor ceket ve ütülü pantolonuyla çok şıktı. Pantolonun kat yerleri öyle belirgindi ki, insan onlara elini sürerse parmaklarının kesileceğini sanırdı. Pırlantalı altından kol düğmeleri, altın yüzükler ve altın saatler takardı. Saçlarını her zaman kestirir ve dikkatle fırçalardı. Saçlarının her teli yerli yerinde olurdu. Onu hiçbir zaman boyasız ayakkabılarla görmemiştim. Her zaman pırl pırl, cılalı ve ayna gibi olurdu. Ona göre kötü giyinmek ceket giyip kravat takmamaktı.

Bet Yenge de aynı derecede titiz ve meraklıydı. Modaya uymayan ya da sıradan bir terzinin elinden çıkma giysileri seçmiyordu. Saçları kusursuz, makyajı yerinde olmadıkça aşağıya kesinlikle inmezdi. Bet Yenge yüzünün en güzel ayrıntıları olduğunu düşündüğü hatlarını belirginleştirecek bir makyaj yapardı: uzun kirpikleri, ince dudakları ve: küçük çenesi.

Philip Dayı dudaklarını yanağımdan çekmiş olduğu halde beni bırakmamıştı. Omuzlarımı biraz geriye doğru iterek başını eğdi ve bana dikkatle baktı. Sonra kafasını salladı. «Sen çok güzel bir küçük hanım oldun. Annenin bu yaştaki halini hatırlıyorum. Sen ondan da güzelsin.» Sesi çok yumuşaktı. Öyle yumuşaktı ki, iyice alçalmış, fısıltıya dönüşmüştü.

«Ah, hayır, Philip Dayı. Ben annemden daha güzel olamam.»

Philip Dayı güldü ama beni de bırakmadı. Sıkılmaya başlıyordum. Beni sevdiğini biliyordum. Yne de bazan artık sevgi dolu kucaklamaları ve okşamaları için biraz büyük olduğumu düşünüyordum. Bu davranışları beni utandırıyor. Kabalık etmemeye çalışarak kollarının arasından sıyrılmayı denedim. Ama şimdi beni daha sıkı tutuyordu.

«Bu yeni saç biçimini beğeniyorum,» dedi. «Kâhkülün yüzünden iyice olgunlaşmış gibi duruyorsun. Deneyimli biri gibi.» Parmağını yavaşça alınma sürdü.

«Teşekkür ederim, Philip Dayı. Artık ön tarafa gitsem iyi olur. Trisha Teyze neredeyse gelir.»

Philip Dayı, «Ah, evet, Trisha,» diye güldü. «O kadın bazan beni çıldırtıyor. Bir yerde sakın sakın oturamıyor. Dönüyor, zıplıyor, oraya buraya koşuyor. Ve o elleri... Bileklerine bağlanmış ve uçarak kaçmaya çalışsan kuşlara benziyorlar.»

«O bir sanatçı olduğu için öyle davranıyor, Philip Dayı.»

«Evet. Sahne.» Sesi neşeliydi ama bana ciddi bir tavırla bakıyordu. ton! hâlâ bırakmamıştı.

«Gitmem gerekiyor,» dedim.

«Benim de öyle. Mutlu yıllar.» Philip Dayı beni bırakmadan önce Ipkrar yanağımdan öptü.

«Sağol,» diyerek hızla uzaklaştım. Yüzündeki hüznü ifade sanki Mı .m kalbimi durduracaktı.

Lobiye girdiğim sırada annemin Trisha Teyzeyi karşıladığını gördüm. Ben lobiden koşarak geçerken onlar kucaklaşıyorlardı. Trisha Teyze /tı norodeyse ayak bileklerine kadar inen koyu kırmızı bir elbise giymişti. İki inndüğü zaman etekleri bir Flamenco dansçısınınki gibi havalandı. Hafllnrı baldırlarına kadar çıkan sandallar giymiş, omzuna beyaz bir şal I....]ti, Koyu kestane rengi saçlarını yukarıya doğru tarayarak topuz , >ı 'i nişti. Kulaklarından denizkabuklarından yapılmış küpeler sallanıyor<iii ')ıun çok hoş olduğunu düşündüm.

Trisha Teyze, «Sevgili Christie,» diye bağırarak bana kollarını açtı.

•)U haline bak.» Beni omuzlarımdan tuttu. «Buraya her gelişimde

seni daha da güzelleşmiş buluyorum.» Başını salladı. «Bu kız sahneye; çıkacak, Dawn.»

Annem bana gururla bakıyordu. «Belki... Aç mısın, Trisha?»

«Açlıktan ölüyorum.» Trisha Teyze bana döndü. «Partini sabırsızlık" la bekliyorum.»

Annem, «Julius'a söyleyeyim de eşyalarını eve getirsin,» dedi. Sonra da ekledi. «Sen orada kalacaksın... Fern'in odasında.»

Trisha Teyzenin gözleri şaşkınlıkla irileşti. «Bu parti için üniversite den eve gelmeyecek mi?»

Annem, «Evet,» dedi. «Ama Fern otelde kalmaya razı oldu.» Trish Teyzeyle birbirlerine baktılar. Bu bakışlar her şeyi açıklıyordu. Annem,; Fern Hala evde değil de otelde kalacağı için memnundu. Yeni sorunialç çıkmadığı için de. Annemle babam bu sorunları yalnız kaldıkları zaman aralarında konuşmaya çalışıyorlardı. Ama duvarların kulakları vardı. Jefferson'la ben Fern Halanın başının geçenlerde üniversitede tekrar cid biçimde derde girdiğini biliyorduk.

Annem, «Haydi, gel,» dedi. «Seni özel bir şeyler yemen için mutfağa götürereceğim. Nussbaum'un senin için çalışıp çırpınmaktan ne kad hoşlandığını biliyorsun.»

«Pekâlâ. Oyun programları bavulumda, Christie.»

«Ah, teşekkür ederim, Trisha Teyze.» Onu tekrar öptüm. Annemi mutfağa doğru giderlerken durmadan konuşuyorlardı. Birbirlerinin söz lerini bitirmelerini bile beklemiyorlardı.

Günün geri kalan saatleri benim için çok ağır geçti. Tabii Gavin'" gelmesini bekliyor, mümkün oldukça otelin ön tarafında oyalanıyo. dum. Sonunda, akşama doğru havaalanından birtaksi otele geldi. Dışarı fırlayarak basamaklardan indim. Longchamp Dede, Edvina v Gavin'in geldiğini umuyordum. Ama arabadan Fern Hala indi.

Eski bir blucin ve solmuş bir tişört giymişti. Onu son gördüğür den beri o güzelim uzun siyah saçlarını iyice kesmişti. Oysa babam saçların kendisine annesini hatırlattığını söylerdi. Babamın büyük bi düşkürlüğüne uğrayacağını anladım ve çok üzüdüm.

Fern Hala neredeyse babam kadar uzun boyluydu. Bir mankerl

gibi uzun bacaklı ve zayıftı. Kendine yaptığı bütün o korkunç şeylere rağmen cildi inanılmayacak kadar berrak ve yumuşaktı. Aslında sigara-
dan küçücük sigarlara kadar her şeyi içiyor sabahlara kadar içip eğleni-
yordu. O da babam gibi koyu renk gözlüydü. Ama halamın gözleri
daha küçük ve kısıktı. Bazan sinsice bir ifade belirliyordu bu gözlerde.
Bir şeye sinirlendiği zaman üst dudağını çarpıtmasından nefret ediyor-
dum.

Şoför eşyaları bagajdan çıkarırken halam, «Bavulu içeri götür,»
diye emretti. Sonra da beni gördü. «Ah, işte Prenses de buradaymış.
Mutlu, Tatlı On Altını kutlarım.» Arka cebinden bir sigara paketi çıkardı.
Blucini o kadar dardı ki, ceplerinin herhangi bir eşyayı alabileceğine ina-
namazdım. Fern Hala bir sigarayı çabucak dudaklarının arasına sıkıştır-
dı ve yakarken otele baktı. «Buraya her gelişimde sinirlerim sanki
düşüm düşüm oluyor,» diye terslendi.

Sonunda ben, «Merhaba, Fern Hala,» dedim. O da bana çabucak
ılılımsedi.

«Herkes nerede? Kahretsin!» Bir an durduktan sonra alayla ekledi.
«Bürolarında mı?»

«Annem, Trisha Teyzeyle eve gitti. Babam arka tarafta, bahçede
çalışıyor.»

Teyzem, «Ah Trisha...» dedi. Onu aşağılırcasına konuşuyordu. «O
kadın konuşmayı kesip soluk aldı mı bari?»

) «Ben Trisha Teyzeyi çok seviyorum,» diye cevap verdim.

«Bir kere o aslında senin gerçek teyzen değil. O yüzden kadını böy-
lelikle anlamakta neden ısrar ettiğini anlayamıyorum.» Durup sigarasından
ılılı mlos çekti. Dumanları havaya doğru üfleyerek bana baktı. «Bil baka-
lım '..in.ı doğumgünün için ne aldım?» Muzipçe gülümsüyordu.

«Doğrusu tahmin edemiyorum,» dedim.

I incilnyeni sana daha sonra vereceğim. Tabii annene gösterebilir-
va da o hediyeyi sana benim verdiğimi açıklayabilirsin. Bunu yapa-
ı i'iiii.ı HÖ/veriyor musun?»

Muidklanmışım. «Neymiş o?»

/ ndy Chatterley'ninÂşığı romanı. Artık o meselenin ne olduğunu

öğrenmenin zamanı geldi. Eh, içeri girelim bakalım. İşte yuvama kavuş-
tum.» Basamaklardan hızla çıkarak otele girdi.

Sırtım endişeyle ürpermişti. Fern'le ancak birkaç dakika konuşmuş-
tum ama kalbim olacakları sezdiğim için hızla çarpıyordu. Fern Hala
beklenmedik bir gökgürültüsü ve şimşek gibiydi. İnsan mutluluğunu
temelinden sarsan bir şey. Okyanusa doğru baktım. Bulutlar hâlâ
yoğundu ve hızla yuvarlanır gibi yaklaşıyorlardı.

Güneş ışıklarını engellemeye kararlıydılar. Başımı eğerek basamak-
lardan çıkarken bir korna sesi duydum, Döndüm. Bir taksinin daha gel-
diğini gördüm.

Arka pencereden biri bana el sallıyordu. Ve sonra bir yüzü farket-
tim.

Gavin'di bu! O müthiş gülümsemesi midemin dibindeki o garip
duyguyu yok etmişti. Güneşin yeniden ışıldayacağı umudumu hızla
yeniden canlandırdı.

Ve Hiçbir Zaman...

Gavin taksiden çabucak indi. Ama sonra durakladı. Ona doğru koş-
mak, boynuna atılmak istiyordum. Ama böyle bir şey yaparsam yüzü-
nün kıpkırmızı kesileceğini ve kekelemeye başlayacağını biliyordum.
Özellikle annesiyle babasının önünde böyle bir şeye kalkışırsam.
Gavin'in babasını, Longchamp Dede, diye çağırıyordum. Çünkü o
babamın babasıydı. Yüzünde çok derin çizgiler olan uzun boylu, ince
bir adamdı. Koyu kestane rengi saçları iyice seyreلمişse de saçlarını
hâlâ yanlarda ve tepede iyice arkaya doğru fırçalıyor, bastırıyordu.
Longchamp Dedeyi son görüşümden beri saçları daha da ağarmıştı.
Özellikle şakakları. İnce vücudu, uzun kol ve elleri, çoğu zaman hüzün-
lü gözleriyle bana Abraham Lincoln'ü anımsatıyordu.

Gavin'in annesi Edvina kalbi sıcak duygularla dolu, çok tatlı bir
kadındı. Her zaman yumuşak bir sesle konuşurdu. Ailemiz ve otel onda

sanki huşu uyandırırđı. Fern, Edvvina'ya her fırsatta onun sadece üvey annesi olduğunu hatırlatıyordu. Üstelik Edvvina'nın ona karşı gösterme-ye çalıştığı dostluk ve sevgiye rağmen. Gavin mektuplarında da, beraberken de bana ablası Fern'in annesine yaptığı? ya da söylediği kötü şeylerden söz ediyordu.

Bir keresinde bana, «O benim üvey ablam,» dedi. «Ama olmaması-nı tercih ederdim.»

Longchamp Dede taksiden inerek, «Ah, işte doğumgününün yıldızı,» dedi.

Edvvina da, «Mutlu yıllar, hayatım!» diye bağırdı. Longchamp Dede beni yanağımdan öptükten sonra ellerini beline dayayarak etrafına bakındı. Babam da bazan tıpkı böyle dururdu.

Ben telaşla Gavin'e döndüm. «Merhaba.»

«Merhaba.» Gavin'le göz göze geldiğimizde bakışları yumuşamıştı.

Longchamp Dede, «Jimmy nerede?» diye sordu. Daha cevap veremedi babam kapıda belirdi.

Basamaklardan inerek, «Hey, baba,» diye bağırdı. «Hoşgeldin!» Edvvina'ya sarılarak öptü. Bavullarının içeri taşınması için yardım etti. Onlar otele girerlerken Gavin'le ben de peşlerinden gidiyorduk.

Gavin'e, «Yolculuğunuz nasıl geçti?» diye sordum. Ona dikkatle bakmamaya çalışıyordum. Ama boyunun daha uzamış olduğunu ve yüzünün dolgunlaştığını farkettim. Şimdi daha olgun duruyordu.

Gavin cevap verdi. «Uzun ve sıkıcı geçti yolculuk.» Sonra ekledi. «Keşke sana daha yakın bir yerde otursaydık.»

«Bunu ben de isterdim,» diye itiraf ettim. Bana bakarak çabucak gülümsedi. Sonra da otelin lobisinde etrafa bakındı. «Farklı bir şey var mı?»

«Büyük balo salonunu görünceye kadar bekle,» dedim.

Longchamp Dede ona, «Yükariya, dairemize geliyor musun, Gavin?» diye sordu.

Annesi onun isteksizliğini farkederek atıldı. «Önemli değil. Ben senin eşyalarınla ilgilenirim... O şimdi Christie'yle konuşmak istiyor. Bir

birlerini epeydir görmediler.» Gavin utancından kıpkırmızı kesildi. Açık-
çası onun kadar mahcup bir çocuk hiç görmemiştim.

Gavin, «Sağol anne...» diye mırıldanarak lobinin diğer tarafındaki
bir şeye gözlerini dikti.

Babam, Longchamp Dede ve Edvina'yla uzaklaşır uzaklaşmaz
ona döndüm. «Bahçelerden geçerek havuza gitmek ister misin?» diye
sordum. «Orada durmadan çalışıyorlar...»

Gavin, «İyi,» dedi. Birlikte yürümeye başladık. «Herhalde bu akşam
sürüyle okul arkadaşın gelecek.»

«Sınıftakilerin hepsi. Bazılarını çağırıp diğerlerine aldırmamaya gön-
lüm razı olmadı.»

«Ya?» Kısa bir suskunluktan sonra çekine çekine ekledi. «Son mek-
tubundan beri yeni arkadaşlar edindin mi?» Onun ne demek istediğini
anladım. Gavin, «Yeni bir erkek arkadaşın var mı?» diye soruyordu.

«Hayır,» dedim. Gülümsemesi yayılmıştı. Omuzlarını dikleştirerek
uzun siyah saçlarını geriye itti. Saçları babaminkiler gibi simsiyah, kır-
pikleri de çok uzundu. Öyle uzun ve gürdü ki, sanki takmaymış gibi
duruyorlardı. Ben, «Ya sen?» diye sordum.

«Hayır,» dedi. «Ben hâlâ Tony, Doug ve Jerry'le dolaşıyorum.
Sana söylemedim ama Doug'un ablası bir ay içinde nişanlanıp evlen-
di.» Arka kapıdan bahçe yoluna çıktık.

«Bir ay içinde mi?»

«Şey...» Gavin bir an durakladı. «Evlenmesi gerekiyordu.»

«Ya...» Meraklanmışım. «Herkes çok mu üzüldü?»

«Öyle sanırım. Doug bu olaydan fazla söz etmiyor. Galiba her aile-
de bir başbelası oluyor... Şimdi bu yüzden aklıma geldi... Fern burada
mı?»

«Evet. Saçlarını iyice kırpmış. Erkek gibi. Babamın onu henüz gör-
düğünü sanmıyorum. O otelde yatıp kalkacak. Trisha Teyze de bizim
evde. Ona Fern Halanın odasını verdiler. Annem öyle istedi.»

«Anneni ayıplayamam.» Gavin sonra merakla sordu. «Pauline
Bradly nasıl? Hâlâ biriyle konuşurken saçlarını parmağına doıuyor
mu?»

Güldüm. «Bunu utangaç olduğu için yapıyor, Gavin,» diye açıkladım. «Pauline aslında çok çekingen bir kız.»

Başını salladı. Dönüp okyanusa baktığım zaman bulutların birbirlerinden ayrılmaya başladıklarını farkettim. Aralarından mavilikler gözüktüyordu. Bu durum ve Gavin'in gelişi kalbimi ısıttı. Gavin neye baktığımı biliyordu. Hava ruhsal durumumu etkilediği için her zaman bana takılırdı.

«Bulutlar için üzgünüm,» dedi. «Üfleyerek uzaklaştırmaya çalıştım ama...»

«Hiç olmazsa yağmur yağmayacak,» diye cevap verdim. «Galiba hava açıyor.»

«Yağmur yağmaya cesaret edemez.» Gavin bir an bana baktı. «Parıl yüzünden heyecanlı mısın?»

«Evet.» Kısa bir suskunluktan sonra ekledim. «Gelebildiğin için seviyorum.»

Durup bana baktı. «Ben de öyle. Çok hoş görünüyorsun.»

Çabucak, «Daha büyükmüş gibi duruyor muyum?» dedim. «Bana hiç de büyümüşüm gibi gelmiyor. Ama herkes bana daha olgunlaşmışım gibi davranıyor.»

Gavin beni o yumuşak bakışlı siyah gözleriyle inceledi. «Bence daha büyük duruyorsun ve daha da güzelsin...» diye ekledi. Bu sözleri löyler söylemez başını çevirmişti. Ama benim için bu sözcükler güllerin kokuları gibi ısrarlı bir biçimde beynimde yankılandılar.

«Hey! Şuradaki çim biçme makinesine binmiş olan Jefferson değil mi?» Gavin kardeşime el salladı. Kardeşim bizi görünce bahçıvan Busby'yi i makineyi durdurmasını söyledi. İnip yanımıza koşmak istiyordu.

Kardeşim, «GAVİN!» diye bağırdı. Gavin, Jefferson'u havaya kaldırarak sağa sola salladı.

«E, nasılsın bakalım, küçük yeğenim?» «

«Çalışıyorum, Gavin. Çimleri biçiyorum. Daha sonra da yüzme izunun basamaklarını onarmaları için yardım edeceğim. Basamaklarım parçalar kopmuş.»

Gavin, «Ah, bu önemli bir şeye benziyor,» diyerek bana göz kırptı.

Duştan çıktığım zaman annem tuvalet masamda, saçlarını taramak ve makyaj yapmak için odama geldi. şimdi yan yana durmuş yaklaşan harika baloyu düşünerek heyecanla kıkır kıkır gülüyorduk. Herkesin bizim anne kız değil de iki kardeş olduğumuzu sanmalarının nedenini anlıyordum. Tabii annem beni çok genç yaşta dünyaya getirmişti. şimdi ancak otuz bir, otuz iki yaşlarındaydı. Ama cildi ve yüz biçimi sayesinde yaşını ancak yüzyıllar sonra gösterecekti. Ben de sonsuza kadar onun gibi olacağımı umuyordum. Ama şu anda aynada yüzlerimiz yan yanayken aramızdaki farkları çok iyi görebiliyordum. Tabii bu farkların nedeni babamdı. Kâhküllerimi aşağıya doğru fırçalarken durakladım.

Birdenbire, «O nasıl biriydi, anne?» deyiverdim.

«O?»

«Gerçek babam,» dedim. Nedense aynada birbirimize bakarken aramızda büyük bir uzaklık varmış gibi geliyordu bana. Bu uzaklık soruları sormayı ve onları cevaplamayı daha kolaylaştırıyordu. Annemin bu fırsattan yararlanarak bana bu gece açıklayacağına söz verdiği şeyleri anlatacağını umuyordum.

Annem, «Ah,» diyerek birkaç dakika saçlarını fırçalamayı sürdürdü. Sorumu cevaplamayacağını düşünmeye başlamıştım. Sonra annem saçlarını fıralamaktan vazgeçti. «Baban çok yakışıklıydı! Film yıldızları kadar yakışıklı. Omuzları geniş, siyah saçları ipek gibiydi.» Sesi hafifti. Sanki çok uzaklardan geliyordu. «Her zaman zarifti. Koyu mavi gözlerinde hep muzipçe bir ışıltı vardı.» Annem bu anıları düşünerek gülümse-di. «Okuldaki kızların hepsi de ona âşıktı tabii. Ve o da bunu biliyordu!» Annem saçlarını tekrar, sert hareketlerle fırçalamaya başladı. «Ondan daha küstah biri olamazdı...»

Ben soluğumu tutmuştum. Konuşur ya da kımıldarsam annemin susmasından korkuyordum.

«Ben de onun kolaylıkla yararlandığı, yeni yetişen, aptal hayranlarımdan biriydim. Beni elde etmesinin çok kolay olacağını bildiğinden eminim. Ona bayılıyor, söylediği her söze inanıyordum. Ortalıkta dalgın dalgın dolaşıyordum, aklım bir karış havadaydı.»

İhtiyatla, «Benim gözlerim babamınkilere mi benziyor?» diye sordum.

«Gözleriniz aynı renk. Ama babanın gözleri genellikle sahte vaatler ve hilekârlıkla doluydu.»

«Herhalde ağzımı ondan aldım...» diye mırıldandım. Annem bir an beni süzdü.

«Evet, galiba. Çenenin biçimi de onunkine benziyor. Bazan gülümseyişi de...» Annem sanki aklı birdenbire başına gelmiş gibi sustu.

Çabucak sordum. «Her zaman kötü biri miydi? Yani başından beri?» Annemin babamdan söz etmeyi sürdüreceğini umuyordum.

«Ah, hayır. Başlangıçta çekici, sevimli ve sevecendi. Bana söylediği her şeye kandım. Arka arkaya uydurduğu yalanlara hevesle inanıyordum. Ama...» Annem başını yana eğdi. Gözlerinde birdenbire hüznü bir ifade belirmişti. Usulca ekledi. «... şunu unutmalısın. Ben, aslında ailesi olmayan çok genç bir kıydım. Cutler Nine beni New York'a yollamaya razı olmuştu. Daha çok başından atmak için. Annem değil bana, kendi kendine bile yardım edecek halde değildi. Ben gerçekten bir yetimdim.

«Ve sonra karşıma o dünyaca ünlü, insanı sarsacak kadar yakışıklı müzik yıldızı çıktı. Durmadan benimle ilgileniyor, ileride bir gün dünyanın en büyük sahnelerinde onun yanında şarkı söyleyeceğime söz veriyordu. Ona delice âşık olmayıp da ne yapacaktım? Her sözüne inanıyordum. < i 11.» Annem bir an durduktan sonra acı acı ekledi. «Ve o da bir aşk lkbabası gibi bunu sezdi.»

Bu esrarlı durum ilgimi çok çekmişti. Annemin sonradan çok sıkıntı çekmesine rağmen bu aşk macerası beni büyölüyordu. «Kimse durumu bilmiyor muydu?»

«İlişkimizi gizlemek zorundaydık. O bir öğretmendi, ben de onun oflincisi... Cutler Ninenin casusları vardı. Her zaman beni yaralamak lırsat kolluyordu. Trisha Teyzene bile başlangıçta yalan söyledim. Anut sonra yalan uydurmam da imkansızlaştı. Çünkü sana hamileydim"»

«Bunu babama söylediğin zaman o ne yaptı?»

Annem yine saçlarını fırçalıyordu. «Ah, yeni vaatlerde bulundu tabii! Evlenecektik. Bebeğe bakacak birini bulacak ve birlikte yolculuklar yapacaktık.» Annem bir an durdu, sonra da gülümsedi. «Tabii her şeyi gizlemem gerekiyordu. Böylece okuldaki ders süresini rahatlıkla tamamlayabilecekti.

«Sonra,» diye ekledi. Gözlerini kısmış aynaya soğuk soğuk bakıyordu. Sanki orada babamı görüyormuş gibi. «... usulca kaçtı. Trisha bir akşamüstü heyecanla eve geldi. Çünkü Michael Sutton birdenbire öğretmenlik yapmaktan vazgeçmişti. Güya onu yeni bir eserde başrole çıkması için Londra'ya çağırışlardı.» Annem başını sallayarak söylen-di. «Bunların hepsi de yalandı. Beni terketti!»

Kalbim hızla çarpıyordu. «Ne feci!» Başıma böyle bir felaket gelseydi ne yapardım acaba?

«Anneme açılmazdım. Başıma gelen felaketin Cutler Nineyi çok sevindireceğini de biliyordum. Çıldırdım adeta. Bir kar fırtınası sırasında kentin sokaklarında dolaşıp durdum. Ve bana bir araba çarptı. Neyse ki ciddi bir kaza değildi. Ama böylece bütün o yalanlar da sona erdi. Ancak sonra öncekinden daha da savunmasız bir duruma düştüm. Artık Cutler Ninenin pençesindeydim. Beni aile çiftliği Meadovvs'daki cadı kız kardeşi Emily'ye teslim etmek için çok hızlı hareket etti.» Annem sözlerini, «Gerisi anlatılamayacak kadar kötü,» diye tamamladı.

Ben, «O çiftlikte mi doğdum?» diye sordum.

«Evet. Seni orada benden çaldılar. Ama neyse ki Jimmy geldi ve biz seni geri almayı başardık. Tanrıya şükürler olsun!» Gözlerinde öyle sevgi dolu, öyle sıcak bir ifade vardı ki, onu en mutlu eden şeyin beni tekrar bulmak olduğunu anladım. Annem beni yanağımdan öperek ekledi. «Eh, işte... Bu özel doğumgününde bana acıklı tarihçemizi anlattır-dın.»

«Ama sen bana her şeyi anlatmadın ki, anne!» diye bağırdım. «Oysa söz vermiştin.»

Annem, «Ah, Christie,» dedi. «Sana daha ne anlatmam gerekiyor?» Dudaklarının kenarı bükülmüştü.

«Babam bir keresinde kalkıp buraya geldi. Öyle değil mi?»

Annem, «Buraya değil,» diye cevap verdi. «Beni Virginia Beach'ten aradı. Seni görmek istiyordu. Seni ona götürmem için yalvardı. Bundan başka hiçbir şey istemediğini iddia ediyordu. Yani sadece kızını görmek istediğini. Ama aslında niyeti bana şantaj yapmak ve para kopartmaktı. Neyse ki avukatım onu iyice korkutup uzaklaştırdı.

«Doğrusunu söylemek gerekirse ona acıdım. O eski günlerdeki adamın bir gölgesine dönüşmüştü. Alkol ve çılgınca bir yaşamın bedelini hem sağlığı, hem de mesleğiyle ödemişti.»

Kafamda bir anı canlanmıştı. «Anne,» dedim. «Mücevher kutumun dibine attığım o eski madalyon...» Kutuyu açarak karıştırdım. Sonunda madalyonu buldum. «Bunu bana babam verdi değil mi?» Annem, «Evet,» der gibi başını salladı.

«Evet, sana sadece bunu verdi,» dedi.

«Onu hatırlayamıyorum... Sadece gözlerimin önünde hüznü bir çehre canlanıyor. Koyu renkli ve kederli gözler...»

«Kendini bana acındırmak için rol yapıyordu...» Annemin sesi buz gibiydi.

«Ondan nefret ediyorsun değil mi?» diye sordum.

Annem cevap vermeden önce dönerek uzun bir an aynada kendine baktı. «Galiba artık etmiyorum. Kafamda o bir tür hayaletle dönüştü. Belki de yalancılığın bir simgesi. Belki aynı zamanda genç bir kızın aşkının hayali. Hayalini süsleyen sevgilinin hayaleti. Olamayacak bir hayali sevgilinin... Kurbağalarımızı prenlere çevirdiğimiz zaman böyle olur.» Annem birdenbire bana döndü. «Buna özellikle dikkat etmelisin, Christie. Sen artık çok güzel genç bir hanımsın. Erkeklerin seni çok beğendiklerini farkedeceksin. Beni uyaracak bir annem yoktu. Ama korkarım olsaydı da o sevimliliğe, gülüşlere ve vaatlere kanardım.

«Benden daha akıllı davran, Christie. Birini bütün kalbinle sevmekten korkma. Ama kalbini öyle kolay kolay da verme. Az da olsa şüphelilik iyi bir şeydir. Hatta gereklidir. Bir erkek seni sever, gerçekten severse korkularını ve kararsızlığını anlar. Ve çabucak harekete geçmekten kaçınır.» Annem bir an durdu sonra da, «Ne demek istediğimi Kılıyor musun?» diye sordu.

«Evet, anneciğim,» dedim. Annemle hiçbir zaman baş başa oturup seksten söz etmemiştik. Ama onun sekste, kendinin yaptığı gibi fazla ileri gitmekten söz ettiğini biliyordum.

Annem beni tekrar öperek kolumu hafifçe sıktı. «Şimdi... Bakalım neredeydik?» Aynadan bana gülümsedi. «Ne yazık ki, Laura Nine burada bizimle beraber olamayacak kadar hasta. Yoksa şimdi arkamızda bir aşağı bir yukarı dolaşır, ne renklerde dudak boyası ve makyaj malzemesi kullanmamız gerektiğini, hangi küpelerin uygun olduğunu ve saçımıza nasıl biçim vereceğimizi söylerdi.»

«Ben senin gibi olmak istiyorum, anneciğim,» dedim. «Doğal, sade. Tam kendim gibi. Tonlarca boya sürüp, kilolarca mücevherle herkesi etkilemek istemiyorum.»

Annem bir kakhaha attı. «Ama yine de görünüşümüz konusunda bazı şeyler yapabiliriz. Kaşlarımızı düzeltir, biraz alılık sürebiliriz. Bize en yakışacak ruj rengini seçer ve parfüm de kullanırız.» En sevdiği parfümü göğüslerimin arasına ve sarıldığım havlunun altına sıktı. İkimiz de kakhahalarla gülmeye başladık. Kakhahalarımız öyle gürültülüydü ki, babam kapıya geldi.

Gülerek, «Kızlar yurdunun yatakhanesine düştüğümü sandım,» dedi.

«Şimdi bunları bırak, James Gary Longchamp. Sen söz verdiğin gibi smokinini giymeye bak.» Annem bana dönerek ekledi. «Bu seni gururlandırman, Christie. Çünkü Jimmy bunu senin için yapacak. Yoksa ona kravat bile taktıramıyorum.»

Babam, «Neden bir kadın istediği kadar rahat edebilirken erkekleri bir maymun ceketi giymeye zorluyorlar?» diye yakındı. «Bunu hiç anlamıyorum.» Ama annemin kaşları çatılınca hemen ekledi. «Anca' bunu yapacağım hem de memnunkla.» Ellerini havaya kaldırarak ger geri gitti.

O uzaklaştıktan sonra annemin yüzünde yumuşak bir ifade belirmedi. Pespembe cildi ve ışıltılı gözleri her şeyden üstün olan o aşkı ortaya koyuyordu. Annem, «Erkekler bebekten farksızlar,» dedi. «En güçlü: ve sertleri bile itiraf edemeyecekleri kadar hassas.»

«Biliyorum...» dedim. «Gavin de öyle.»

Annem, «Gavin'den çok hoşlanıyorsun, değil mi?» diye sordu. Bana bakıyor, bir melek gibi gülümsüyordu.

Yavaşça, «Evet,» dedim. Annem kuşkuları doğrulanmış gibi bir ıvırla başını salladı.

«Ondan sen de hoşlanmıyor musun, anne?»

Annem, «Ah, evet. O çok hassas ve terbiyeli bir delikanlı,» dedi. «Ama birine âşık olmana daha çok zaman var. Sürüyle erkek arkadaşın Olacak.»

Hemen atıldım. «Ama senin olmamış. Bu yüzden pişman mısın?»

Annem bir an düşündükten sonra, «Bazan pişmanlık duyuyorum,» diye itiraf etti. «Jimmy'i kimseyle değişmem. Ama keşke normal bir çocukluk geçirmiş olsaydım. Danslara gitseydim, delikanlılarla gezseydim...»

«Lisedeyken erkek arkadaşın yok muydu?» diye sordum. «Onunla gezmeye gitmez miydin?»

Annemin yüzündeki o dalgın ifade birdenbire kayboldu ve çabuk Oak, «Erkek arkadaşım pek yoktu,» dedi ve sonra da ekledi. «Ah, Chris, artık üzücü konulardan söz etmekten vazgeçelim. Senin şu harika partinden söz edelim. Haydi, görev başına!» Tekrar makyaj ve saçlarınıza döndük.

Ama ben, neden lisedeki erkek arkadaşlar konusu annemi bu kadar üzüyor, diye düşünüyordum. Annem konusunda yeni bir şey öğrendiğim zaman ortaya bir sürü esrarlı ayrıntı çıkıyor. Hem de her birinde. Bir bilmeceyi çözüyorum ama bunun yerini çabucak bir başkası alıyor. Üzerime soru yağmuru yağıyor sanki.

Makyajımızı tamamlayıp, saçlarımızı taradıktan sonra annem giyinmek için kendi odasına gitti. Ben de tuvaletimi giydim. Ayakkabılarımı ayaklarıma geçirerek tekrar aynanın önüne döndüğüm sırada Trisha ii'V/o kapıya vurdu.

Başını içeri uzatarak, «Birazcık bakabilir miyim?» diye sordu.

«Evet. Tabii.»

Trisha Teyze, «Ah, hayatım, çok güzel olmuşsun!» diye bağırdı. «Sürüyle fotoğrafını çekeceklerini umarım.»

«Teşekkür ederim, Trisha Teyze. Sen de çok güzelsin.» Saçlarını açmamıştı, hâlâ tepesinde topuz halindeydi. Ama arkasına peygamber çiçeği mavisi ışıltılı bir elbise giymişti. Boynuna, o zamana kadar gördüğüm inci kolyelerin en güzelini takmıştı. Kulaklarında da ona uygun inci küpeler vardı. Bana gülümserken yeşil gözleri ışıldıyordu.

Babam gelip onun yanında durdu. «E, halim ne kadar gülünç?»

Bağırdım. «Ah, babacığım!» Babam siyah smokini, dikkatle fırçalandığı siyah saçları ve güneşten bronzlaşmış cildiyle o zamana kadar gördüğüm her erkekten çok daha yakışıklıydı. «Sen tıpkı... bir film yıldızına benziyorsun.» Sonra annemin asıl babamı nasıl tarif ettiğini anımsayarak kıpkırmızı kesildim. Trisha Teyze bir kahkaha attı.

Babam sanki canı çok sıkılıyormuş gibi bir tavır takınarak, «Kendimi hiç de bir film yıldızı gibi hissetmiyorum,» dedi. «Bence vitrinlere konan mankenlere benziyorum.»

Annem içeri girerek onlara yaklaştı. «Hiç de değil.» Işıltılı beyaz satenden çok dekolte bir tuvalet giymişti. Elbisenin makarna gibi incecik biyeden askıları vardı. Tuvaletin korsajı annemin vücuduna iyice oturuyordu. Belden aşağıysıya boldu. Bileklerine kadar inen etek bir peri prensesinin kılığını anımsatıyordu. Annem pırlantalı yakutlu gerdanlığı ve pırlanta küpeleriyle kraliyet ailesinden birine benziyordu.

«Anne, çok güzelsin!» diye bağırdım.

Annem, «Böyle olmamın nedeni var.» diye karşılık verirken üçü de dönüp bana baktılar. «Christie, ne güzel değil mi, Trisha?»

Trisha Teyze, «Gerçekten de,» diye cevap verdi. «Agnes Morris onu görseydi Christie'ye hemen Juliet rolünü verirdi. Ya da Kleopatra rolünü.» İkisi de güldüler.

Ben, «Agnes Morris de kim?» diye sordum.

Trisha açıkladı. «Sarah Bernhardt Okulundayken bizim yatakhane-nin yöneticisiydi.»

Jefferson'un, «Ben hazırım!» diye bağırdığını duyduk. Bayan Bos

ton odasında onun giyinmesine yardım etmişti. Kardeşim odasından fırladı. Mavi elbisesi ve kravatı, düzgünce fırçalanmış saçlarıyla pek tatlıydı.

Trisha Teyze, «Ah, ne yakışıklı bir delikanlı,» dedi. «Bu gece benim kavalylem olur musun?»

Jefferson irileşmiş gözlerle ona bakarak, «Olmaz...» diye mırıldandı. Herkes gülmeye başlamıştı.

Otele gitmek için çıktık. Kalbim öyle hızla çarpıyordu ki, merdivende düşüp bayılacağımı sandım. Annem yüzümden sinirlerimin iyice gerildiğini anlamıştı. Bana çabucak sarılarak öptü.

«Her şey harika olacak,» diye söz verdi. «Sen eğlenmene bak.»

«Teşekkür ederim, anneciğim. Dünyanın en iyi annesiyle babası benim. Beni bu kadar çok sevdiğiniz için sağolun.» Annem gülümsedi ama gözleri dolmuştu.

Gece orkestra çaldığı ve ışıklar yanıp sönerек pisti aydınlattıkları için balo salonu gözleri kamaştırıyordu. Personel, bana sürpriz yapmak için son anda koskocaman bir döviz asmıştı. Bunun üzerinde, «TATLION ALTI YAŞIN KUTLU OLSUN, CHRISTIE,» yazılıydı. «SENİ ÇOK SEVİYORUZ!» Harfler parlak bir pembeydi.

Konuklar içeri akmaya başladılar. Gerçekten de kalabalık gruplar halinde, akın ediyorlardı. Öyle çabuk geliyorlardı ki, ben daha bir grubu selamlarken, diğerleri yaklaşıyorlardı. Garsonlar kolalı beyaz gömlekler, koyu mavi yelekler ve pantolonlar giymiş, papyon takmışlardı. Garson kızların pembe etek ve bluzları pek şirindi. Garsonlar, Bay Nussbaum'la yeğeni Leon'un hazırladığı sıcak ve soğuk ordövr dolu tepsileri dolaştırmaya başladılar. Sola gençler için koskocaman iki punç kâsesi konmuştu. Sağda, uzaktaki köşede büyükler için bir bar kurulmuştu.

Philip Dayı, Bet Yenge ve ikizler bizden hemen sonra geldiler. Ric hard koyu mavi bir elbise giymiş ve aynı renkte bir kravat takmıştı. Melanie'nin elbisesi de aynı renkteydi. Giysinin dirseklerine kadar inen

kolları vardı. Onlar bizi selamladıktan sonra Philip Dayı annemle beni yanımda biraz oyalandı. Beni bakışlarıyla iyice inceleyerek başını salladı.

«Bu gece hanginiz daha güzelsiniz, işte bunu bilemiyorum.» Şimd bir anneme bakıyordu, bir bana. «Sen mi, annen mi?» İkimiz de, «daha güzel,» diyemeden çabuk çabuk konuşmasını sürdürdü. «Aslında Christie kusursuz küçük bir pırlantaya benziyor. Ve şen Dawn, sen bir kraliyet mücevherisin.»

Annem çabucak, «Teşekkür ederim, Philip,» diyerek yaklaşan Bronson'la Laura Nineye döndü. «Ah, annem de geldi işte.»

Philip dudaklarını çarpıtarak güldü. «Onu önce sen selamla. Ben 'Randolph,' diye çağırmasından nefret ediyorum. Üstelik bunu Bronson'un yanında yapıyor.» Annem başını salladı ve sonra da onunla birlikte gitmem için elimi tuttu. Hâlâ orada duran ve aptal aptal bizi süze Philip Dayıya bir göz attım. Ardından annemin yanında telaşla kapıyı doğru gittim. Laura Nine saçlarını yıkayıp kıvırtmıştı. Son zamanlard kalçalarındaki korkunç artirit yüzünden artık tekerlekli sandalyeyle dolaşıyordu. Onda bir 'Ana Kraliçe' hali vardı. Samur etolüne sarılmış ve güzel tuvaletlerinden birini giymişti. Boynunda o kalın pırlanta gerdanlığı ışıldıyordu. Kulaklarına ona uygun küpelerini ve başına da yine pırlanta tacını takmıştı. Oraya getirildiği için pek memnun olduğu belliydi ama gözlerinde yine de şaşkın bir ifade vardı.

Bronson Alcott'un, Laura Nineye bakmanın bedelini ağır ödediğini anlaşıyordu. Hâlâ uzun boylu, ince yapılı bir adamdı. Ama onu her görüşümde omuzlarının biraz daha çökmüş olduğunu farkediyordum. Clark Gable'inkine benzeyen bıyıkları kırışmıştı. Kestane rengi saçları da öyle. Ama yine de yakışıklı, dikkat çeken ve kibar bir adamdı. Onun yumuşak sesi ve nazik tavırları hoşuma gidiyordu. Güneyli bir soylunun nasıl olması gerektiğini Bronson'a baktığım zaman çok daha iyi anlıyordum. Ona, Laura Nineye karşı gösterdiği sabır ve sevgi yüzünden hayranlık duyuyordum. Anneme göre ninem, zaman zaman unutkanlığının tutmasına rağmen, hâlâ pek şımarıktı.

Annem eğilerek Laura Nineye sarıldı ve öptü. «Çok hoşsun, annecR

ğim.» Ninem bu sözlere pek memnun olmuştu. Sonra da başını kaldırarak bana baktı.

«Mutlu yıllar, yavrum,» dedi. Ben, ne harika, diye düşündüm. Doğumgünüm olduğunu hatırladı. Kim olduğumu da biliyor. Ama sonra Laura Nine, «Bronson, Clara'ya armağanını ver,» diye ekleyince benim yüreğime indi. Annem bana bir sırrı paylaşıyormuş gibi bir göz attı. Bronson göz kırptı. Ben de başımı salladım.

«Teşekkür ederim, büyükanne,» diyerek Laura Nineye sarıldım, onu öptüm. Genzime sürdüğü ağır parfümün kokusu doldu. Büyükanne sanki parfümde banyo yapmıştı.

Laura Nine ellerini sallayarak, «Haydi beni götür, beni götür,» diye emretti.

Bronson, «Nice yıllara, Ghristie.» diyerek elime armağanı sıkıştırdı. Beni yanağımdan öptükten sonra büyükanne sandalyesini iterek onu salonun ortalarına doğru götürdü.

Annem, «Sen armağanını bana ver,» dedi. «Gidip arkadaşlarının konuş.»

«Sağol, anneciğim.» Etrafıma bakınarak gözlerimle Gavin'i aradım. Ama o da, annesi ve babası da henüz gelmemişlerdi. Birkaç dakika sonra Pauline Bradly yanında diğer okul arkadaşlarımla hızla içeri daldı. Onlarla birlikte bir köşeye çekilerek kucaklaştık ve kıkır kıkır güldük. Kızların hepsi beğendikleri delikanlıların salonda olup olmadıklarını anlamak için etrafa bakmıyorlardı.

Pauline heyecanla, «Şimdiye kadar gördüğüm partilerin en güzeli bu!» diye bağırdı. «Şu Gavin değil mi?» Parmağıyla işaret ettiği tarafa bakmak için döndüm. O, annesi ve babasının gelmiş olduklarını gördüğüm zaman kalbim biraz tekledi.

Gavin açık mavi spor ceket, pantolon ve kravatıyla pek çok kızın bakışlarını üzerine çekiyordu. O kadar uzaktan bile onun koyu renk gözlerinde sıcak bir ifadeyle bana gülümsediğini görebiliyordum. Elimi salladım. Gavin de bana doğru gelmeye başladı. Longchamp Dedeyle Edvina da annemle konuşmaya gittiler.

Gavin hiç kimseye aldırmayarak bana, «Merhaba,» dedi. «Harika gözüküyorsun.»

«Sen de öyle,» diye cevap verdim. Müziğe ve konukların mırıltılarına rağmen sesim yine de bir fısıltıdan farksızdı.

Gavin, «Sağol,» dedi. «Bu ceketi sırf senin partin için aldım.»

Kız arkadaşlarımın bize nasıl baktıklarını pek çabuk farkettim. Dönerek, «Pauline'i hatırlıyorsun değil mi?» diye sordum.

«Ah, tabii. Merhaba.»

Pauline orada durmuş, aptal aptal gülümsüyordu. Sonra saçlarını parmağına dolamaya başladı. Yan gözle annemi gördüğümde o gelenlerle konuşmam için bana sesleniyordu.

«Pauline, neden Gavin'i diğerleriyle tanıştırmıyorsun?» dedim. «Ben gidip annemin ne istediğini soracağım.»

Pauline, «Olur,» diye cevap verdi. Gözleri mutlulukla ışıldıyordu. Gavin yanından o kadar çabuk ayrılacağım için üzülmüştü. Ama o ara yapabileceğim bir şey yoktu. Annem sürüyle insana, «Hoşgeldiniz,» dememi istiyordu. Cutler Koyundan tanınmış işadamları, otele sık sık geldikleri için hemen hemen artık ailemizden sayılan müşteriler. Ve tabii Bay ve Bayan Dorfman gibi otel yöneticileri.

Annem, «Artık herkesin masalara geçme zamanı neredeyse geldi,» dedi.

Babam etrafına bakınarak, «Ben Fern'in geldiğini görmedim,» diye mırıldandı. «Sen gördün mü?»

Annem sinirlenmişti. «Gözükmezse buna hiç şaşman. Fern'den de böyle bir şey beklenir!» Babam haklı olarak iyice endişelenmiş gibiydi. Çünkü birkaç dakika sonra, orkestra şefi herkese yerlerine geçmelerini söylemeden hemen önce Fern Hala bütün dikkatleri üzerine çeken bir biçimde salona girdi. Babamın onu bu ana kadar görmemiş olduğunu anlaşıyordu. Çünkü ilk sözleri, «Bu kız saçlarını iyice kırpmış,» oldu.

Ama aslında bu ayrıntıların en önemsiziydi. Kılığı ahlak kurallarına öylesine aykırıydı ki, içimizde en deneyimlimiz olan Trisha Teyze bile şok geçirdi. Halamın ince kumaştan yapılmış eteği yırtmaçlıydı. Tâ kalçasından başlayan yırtmaçlı kumaş öylesine saydamdı ki herkes o ışık

la Fern'in bunun altına bir bikini mayonun sadece külotunu giymiş olduğunu görebiliyordu. Arkasına, aslında özel bir sutyenin üzerine giyilmesi gereken saydam siyah bir bluz geçirmişti. Ama ben hayret ve utançla halamın sutyensiz olduğunu farkettim. Biçimli göğüsleri ince kumaşın altından iyice gözüküyordu. 'Toples' dolaşıyorsa sonuç yine aynı olacaktı. Fern içeri girdiği zaman bütün gözlerin onun üzerine dikildiğini söylememe herhalde gerek yok. Uzun bir an salona derin bir sessizlik çöktü. Sonra fısıltılar başladı. Bunu yüksek mırıltılar izledi. Fern'i tanımayanlara onun kim olduğu açıklanıyordu.

Halam yanımıza geldiği zaman babam, «Bu ne biçim kıyafet?» diye homurdandı. «Ve saçlarına ne yaptın?»

Fern, «Sana da, 'Merhaba,' ağabeyciğim,» dedi. Ve sonra da pis pis güldü. Bana bir paketi uzatarak ekledi. «Doğumgünün kutlu olsun, Prenses.» Pakette *Lady Chatterley'nin Âşığı* kitabının olduğunu biliyordum. Halam bana göz kırptı. «O paketi karanlık bir yerde açmalısın... Merhaba, Dawn. Sen... şey... sıkılmış gibisin.» Bir kahkaha attı. «Ve Trish ha... Seni tekrar görmek çok hoş.» Trisha Teyzenin eline doğru uzanırken Cheshire kedisi gibi gülümsüyordu.

Trisha Teyze, «Merhaba, Fern,» diye cevap vererek fena halde öfkelenmiş olan anneme bir göz attı.

Babam, halamı öfkeyle kolundan yakaladı. «Fern...» Onu ileriye doğru götürerek sert bir tavırla konuşmaya başladı.

Annem, «Son zamanlarda Jimmy'nin boynuna asılmış bir çeki taşından farksız,» diye başını salladı. «Bizi üzme, ağabeysinin sabrını taşımak için elinden geleni yapıyor. Açıkçası ben artık onunla uğraşmaktan vazgeçmek üzereyim. Biliyorum bu sözlerimi korkunç bulacaksınız. Ama doğrusu Fern'i yeniden bulduğumuz güne lanet ediyorum.»

Trisha Teyze, «Aman, Dawn,» dedi. «Biraz delişmenlik ediyor. Tipik bir üniversiteli.»

«Hiç de değil. Okuldan atılmasına şu kadar kaldı.» Annem baş ve işaret parmaklarını birbirlerine yaklaştırdı.

Orkestra şefi mikrofona yaklaşarak herkesin masasına oturmasını istedi. Biz de çabucak o yüksek, sahnemsi yere gittik. Babam, Fern'in

peşinden yaklaşırken yüzü öfkesinden hâlâ kıpkırmızıydı. Ben Gavin'in sağıma, annemin de soluma geçmesini istemiştim.

Personel yemek servisine başladı. Biz yemek yerken orkestra çalıyordu. Böylece konuklar, iki yemek arasında kalkıp dans edebildiler. Ben de babamın beni dansa kaldıracığını sanıyordum. Ama Philip Dayı beni şaşırttı.

Gözlerinde neşeli bir ışıltıyla, «Seninle ilk dans eden erkek ben olabilir miyim?» dedi. Yavaşça anneme baktı. Annem bu durumdan pek memnun kalmamışa benziyordu. Ben bir an rie yapacağımı bilemedim. Philip Dayı, «Tabii bu şerefi özel birine ayırıyorsan o başka,» diye ekleyerek anlamlı anlamlı Gavin'e bir göz attı. Gavin kıpkırmızı kesildi. Onun fazla utanmaması için hemen atıldım.

«Ah, hayır, Philip Dayı. Önce seninle dans etmek hoşuma gider,» dedim.

Beni piste götürdü ve dansa başladık. Philip Dayı kollarını gitgide sıkıyor ve beni kendine çekiyordu. Sahnemsi yere doğru baktım. Annem yüzünde çok üzgün, hatta korku dolu bir ifadeyle bizi izliyordu. Philip Dayı beni döndürdüğü zaman bir an gözüm Jefferson'un masasında oturan Melanie'ye takıldı. O kalın camlı gözlüğüne rağmen gözleri küçücük duruyordu. Yüzünün hatları gerilmişti. Hasetten çok öfke duyduğu anlaşılıyordu. Doğrusu ona acıdım. Onun yaşındakiler ya da biraz daha büyük delikanlılardan hiçbiri de Melanie'yi dansa kaldırmayacaktı. Kızın, keşke babam beni de dansa kaldırsa, diye düşündüğünden emindim. Ama Philip Dayı Melanie'yle hiçbir zaman ilgilenmediği gibi çocuklarına fazla zaman ayırmıyordu. Onları gördüğü zaman da daha çok Richard'la ilgileniyordu.

Philip Dayı, «Biliyor musun, çok güzel bir genç kız oldun sen,» diye fısıldarken soluğu kulağımı gıdıkladı. «On sekizinde olmayı çok isterdim. O zaman seni kovalardım.»

Bu sözleri içtenlikle söylemiş gibiydi. Bu beni şaşırttı. «On sekizinde de de yine benim dayım olurdu, öyle değil mi?»

Philip Dayı, «Ah, öyle önemsiz bir şeyin beni engellemesine izin

vermezdim,» dedi. Bir an durdu sonra da ekledi. «Aslında ben senin üvey dayınım.»

Beni kendine iyice çekmişti, yüzü benimkine çok yakındı. Dudakları saçlarıma dokunuyordu. Bana sıkıca sarılan kolu ve yüzüme çarpan •oluğunu fazla samimice bulduğum için biraz kııldandım. Herhalde herkes bize bakıyor, diye düşünüyordum. Philip Dayı yaşında bir adamın yeğeniyle neden böyle sarmaş dolaş dans ettiğini kendi kendilerine soruyor olmalılar. Birdenbire bu dansın bitmesini istedim. Müzik •ona erdiğinde de artık masaya dönebileceğim için çok rahatladım. Len dönerken Philip Dayım elimi tuttu.

Yavaşça, «Teşekkür ederim...» diye fısıldadı. Başımı salladım ve hızla sahnemsi yere doğru gittim. Garsonlar başyemeği veriyorlardı.

Ondan sonra babamla dans ettim. Rahatça pistte dönmek deminki danstan ne kadar farklıydı. Babam partiden söz ediyor, komik laflar söylüyordu. Babamla dans ederken Pauline'in Gavin'e giderek onu piste çıkardığını gördüm. Bu parça sona erer ermez Gavin'le dans etmeye kurar verdim. Babam zaman zaman duraklayarak Fern'e bakıyordu. Halam garsonlarla komilere katılmıştı. Sigara içiyor, gülüyordu.

Babam endişeyle ona bir göz attı. «Yine bir mesele çıkaracak. Bunun dan eminim.»

«Halam bir şey yapmaz, baba,» dedim ama yüzündeki o mutsuz katle kaybolmadı.

Ben Gavin'le dans edemedi orkestra şefi ondan sonraki şarkıyı ninninin söyleyeceğini açıkladı. Annem mikrofona giderken herkes iftknmesinde döndü. Annem, «Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim,» dedi. «Eğlendiğinizi umuyorum.» Sonra orkestra şefine başıyla işa Pat etti. Müzisyenler *High Hopes* parçasını çalmaya başladılar. Şarkı »İİİKİ ererken alkış yüzünden çıkan gürültü kulakları sağır edecek gibiyİ Ama annem, masamıza döneceği yerde benden ikinci şarkısı için ı »udisine eşlik etmemi istedi. O kadar şaşırdım ki, ne yapacağımı bile n n inn. Misafirler, ben kalkıp piyanoya gidinceye kadar durmadan alkışladılar.

«Anne, bana oyun yaptın,» dedim.

«Bu Trisha Teyzenin fikriydi. Beni değil onu suçla. Şimdi *över th Rainbow'u* çalıp söyleyelim. Bunu daha önce de yaptık.»

Ben şarkıyı çalarken annem de parçayı söyledi. O zamana kada hiç böylesine söylememişti. Şarkı sona erer ermez misafirler etrafımız sararak bizi kutladılar. Orkestra tekrar çalmaya başladı. Ben daha n olduğunu anlayamadan kendimi pistte buldum. Önce bazı genç garson tarla dans ettim, sonra da bizim sınıftan bazı çocuklarla. Biri tam ben dansa kaldırdığı sırada hemen bir diğeri onun omzuna vuruyordu. ~ kadar çok sağa sola çevrildim ki, başım dönmeye başladı. Sonund dinlenmek için izin istedim.

Gülerek punçumu yudumlarken etrafıma bakıyor, Gavin'i arıyodum. Ama o masamızda da değildi, dans pistinde de. Sonra Pauline'i verandadan içeri girdiğini farkettim. Elimi sallayınca hemei yanıma koştu.

Pauline'e, «Gavin'i gördün mü?» diye sordum.

«Evet. Dışarı çıktı.» Pauline bir an durdu sonra da ekledi. «Peşinden gittim ama yalnız kalmak istediğini söyledi.»

«Yani şimdi dışarıda mı?» Arkadaşıma teşekkür ederek telaşla dışarı çıktım. Ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Az kalsın Gavin'i göreme yecektim. Köşede, gölgelerin arasında duruyor, hiç sesi çıkmıyor, okyanusa doğru bakıyordu. Hava iyice açılmıştı. Gökyüzünde yıldızlar ısıldıyordu. Bazıları ufka öyle yakındılar ki, sanki denize inmiş gibi duruyorlardı.

«Gavin?»

O hızla döndü.

«Seni korkutmak istemedim,» dedim.

Gavin çabucak, «Korkmadım,» diye cevap verdi. Ona yaklaştım.

«İyi misin?»

«Tabii. Sadece biraz hava almak istedim.» Bir an sonra da ablasını aşığılamasına, «Fern tek başına balo salonunu dumanla dolduruyor.»

«Seni sıkın bu muydu?» diye ısrar ettim. Bakışlarını benden kaçırmaması hoşuma gitmemişti.

Gavin çabucak, «Tabii, tabii,» dedi.

«Seninle hâlâ dans edemediğim için çok üzgünüm,» dedim. «Ben sadece...»

Gavin, «Önemli değil,» diye başını salladı. «Bu senin partin. İlginin Odak noktasısın. Zaten seninle dans etmek istedikleri için o çocukları suçlamıyorum.» Sonunda bana baktı. «Piyanon harikaydı. Ünlü bir piyanist olacak ve bütün dünyada turnelere çıkacaksın. Pek çok zengin ve ünlü insanlarla tanışacak, hatta belki de krallar ve kraliçeler için konserler vereceksin. Hatta belki beni hatırlamayacaksın bile.» O güzel gözlerini kısmış ve bu sözleri bana arka arkaya söylemişti.

Ellerimi belime dayayarak, «Gavin!» diye bağırdım. «Ne korkunç sözler bunlar. Demek beni bu kadar aşağı görüyorsun?»

«Efendim?»

O zaman nutka başladım. Yüzüm kızarmıştı. Bana bir yamaçtan yuvarlanıyor ve duramıyormuşum gibi geliyordu. «Sen benim en çok değer verdiğim insanları unutacak kadar bencil ve egoist olduğumu mu düşünüyorsun? Ben sana ne zaman böyle davrandım? Niçin böyle korkunç bir kehanette bulunuyorsun? Böyle korkunç bir canavara dönüşeceksem o zaman başarıya erişmek istemem. Ve sen ne düşünürsen düşün, seni bir gün için bile unutmayacağım. Her zaman seni düşünüyorum.» Bu son sözleri kendimi tutamayarak eklemiştım.

Gavin, «Sahi mi?» dedi. Yutkunarak başını salladım. «Neden?»

«Düşünüyorum işte...» dedim. «Gün geçmiyor ki, seninle ilgili bir feyl düşünmeyeyim. Ya da sana yazacaklarımı.»

Gavin kuşkuyla, «Bu sözleri kendimi iyi hissetmem için söylemiyor sun ya?» diye sordu.

«Ah, Gavin, işte erkekler böyle düşünür! İnsanlar birine inanmak sını korkarlar. Çoğu zaman birinin kalbini çalar ve kendi kalplerini içtenlikle vermekten çok korkarlar.»

Gavin, «Ben korkmuyorum,» diye açıkladı. «Hiç olmazsa sana verdiğimden.»

«O halde...» dedim. «O zaman bana biraz daha inanmalısın.»

«Tabii.»

Birbirimize baktık.

«Daha doğumgünümü kutlayarak beni öpmedin bile.» Kalbim d
gibi çarpıyordu.

Gavin, «Doğumgünün kutlu olsun...» diye fısıldayarak bana doğ
eğildi. Önce o gözlerini kapattı. Sonra da ben. Gavin'in dudakları
hafifçe benimkilere dokundurduğunu hissettim. Sanki hafif bir rüzğ
yüzümü okşuyordu. Düşkırıklığına uğramıştım. Elimde değildi rj
Gavin bunu hemen sezdi sanırım. Çünkü tam ben gözlerini öperk
dudakları tekrar benimkilere dokundu. Ama bu kez daha ısrarla. Ay
zamanda beni kendine çekmek için elleriyle omuzlarımı kavradı. Yaşa
timin ilk gerçek öpücüğüydü bu.

Sonra birbirimizden biraz uzaklaştık. İkimiz de birbirimizle konuş
mıyorduk. Sonra birilerinin bağırdığını duyduk. O kusursuz gecem fi
şeye rağmen yine de mahvolacaktı.

Birbirine Sarılmış İki Kalp

Gavin'le dışarıya bakmak ve kimlerin bağırdığını anlamak iç
verandanın ucuna gittik. Babam Fern Halayı bileğinden yakalayara
camlı kapılardan zorla arkadaki diğer verandaya çıkarmıştı.

Fern, «Jimmy, bileğimi acıtıyorsun!» diye bağıırıyordu. Sonra bat
mın elinden kurtularak hızla döndü. Dengesini kaybetti, neredeyse dē
riliyordu. Sonra doğruldu. Bileğini ovuşturarak öfkeden âteş saçan g<
lerle babama baktı. Ama olduğumuz yerden bile Fern Halanın yalpala"
ğını farkedebiliyorduk.

Babam, «Bunu nasıl yapabildin?» diye sordu. «Bu harika toplantı
mahvetmeye nasıl kalkıştın?. Senin hiçbir iyi tarafın yok mu?»

Fern ısrarla, «Ben bir şey yapmadım,» dedi.

Babam delirmiş gibi elini salladı. «Sen bir şey yapmadın öyle m|
Baksana leş gibi kokuyorsun!»

Halam, «Biraz içki içtim,» diye açıkladı. «Ama punç kâsesine visli
koymadım.»

Gavin'le ben birbirimize baktık. Küçük çocuklar o punçtan içiyorlar! I. Okul arkadaşlarım da öyle. Anne ve babaları sinirlenip kızacaklardı. e korkunç bir şeydi bu.

Babam,'«Komilerden biri senin punça viski karıştırdığını görmüş, ern,» dedi. «Evet, ben ona inanıyorum. O komi son derecede güveni- r bir genç.»

Fern babamdan uzaklaştı ama sonra düşmemek için parmaklığa tunmak zorunda kadı. «Ah, tabii ya,» diye inledi. «Kız kardeşinin sözü e değil de parayla tutulmuş uşaklardan birinin sözüne inanırsın sen.»

«Onun adı yalancıya çıkmadı. Ama kız kardeşimin yalancı olduğu u bilmeyen yok. Ve ayrıca...» Babam şimdi kelimelere basa basa konu- yordu. «... sen böyle bir şeyi ilk kez yapmıyorsun, Fern.»

Fern karanlık geceye doğru inledi. «O çocuk yalan söylüyor. Onun dans etmeye razı olmadım. Şimdi benden intikam almaya çalışıyor!»

«Yetişir, Fern! Bu hafta sonu aldığımız, yaptığın kötülüklerle ilgili ilk ber değil. Konuyu yarın açmayı düşünüyordum. Çünkü bu akşama lge düşürmek istemiyordum. Ama yatakhane yöneticisi Dawn'a tele- fi ederek yakındı. Yatakhaneye viski soktuğundan şikâyet etti.»

«İşte bir yalan daha! O kadın benden nefret ediyor. Çünkü bir gün ni onunla alay ederken yakaladı. Yatakhaneye viskiyi sokan ben değil . Bunu yapan...»

«Bunu yapan sendin, Fern. Hiç inkâr etme. Hatta bunu düşünme .» Babam çek öfkeliydi. «Sana göre bize gelip seni şikâyet eden her in aslında başka bir maksadı var. Her zaman sana kötülük etmeye lişiyorlar.»

Halam avaz avaz, «Evet, öyle ya!» diye bağırdı. «Dawn hakkımda lü bir şeyler duymak ve hemen koşup onları sana anlatmak için deli uyor. Sabırsızlanıyor.»

«Bu sözlerin çok gülünç. Dawn sana hem annelik, hem de ablalık nioye çalıştı. Ama sen nankörsün. Davvn'ın sevgiyle, cömertçe yaptığı r goye kötü bir biçimde karşılık veriyorsun. Ve şimdi de hepimizi utan Hılın» Babamın Fern Halanın yalanlarına, oynadığı role aldırıldığı bile Hu «Yalnız Davvn'la beni değil, babamı da utandırdın...»

«Babamı mı utandırdım?» Halam başını arkaya atarak babam dü-
yanın en komik sözünü söylemiş gibi bir kahkaha attı.

Babam, «Kes sesini,» diye emretti.

Fern alayla, «Babamı utandırmışım,» dedi. «Ben bir hapisha-
kuşunu nasıl utandırabilirim?» Bu sözleri babamın yüzüne çarpıyordu
sanki. Viski karıştırdığı o punçtan bir bardağı babamın yüzüne fırlatıyo;
muş gibiydi.

Gavin soluğunu tuttu. Sonra eğilerek kulağıma, «Ondan nefret e-
yorum...» diye fısıldadı. «Gerçekten nefret ediyorum.»

Parmaklarımla kolunu kavrayarak sıktım. Bana baktığı zaman gö-
lerinin öfke ve acıyla dolmuş olduğunu gördüm. Sonra ikimiz de çab-
cak babamla Fern'e döndük. Babam elini kaldırmış, halamı tokatlam-
üzereydi. Fern haykırarak korkuyla büzüldü. Babamın o zamana kad-
halama da, bir başkasına da vurduğunu hiç görmemiştim. Genellik-
öfkeli bir bakışı ya da sert bir sözü yeterli olurdu. Jefferson için bil-
Ama babam Fern'i yine de tokatlamadı. Elini ağır ağır indirerek sakinle-
ti.

«Bir daha böyle bir şey söyleyeyim deme. Babamın neden hap-
atıldığını biliyorsun. Aslında suçlu olmadığını da. Cutler Nine babam
annemi Davn'ı kaçırmaları için ikna etti. Neden konusunda da yalanlı-
uydurdu.»

Halam, «Ama o yine de hapse atıldı,» diye ısrar etti. «Ve bunu he-
kes biliyor. Ben onu utandırmıyorum, aslında babam beni utandırıyor
Üniversitede herkese babamın ve annemin ölmüş olduklarını söylüy-
rum.» Sözleri dondurucu yağmur damlaları gibi Gavin'le benim kulaklı-
rımıza çarpıyordu.

Sonsuza kadar uzanan bir an kimse bir şey söylemedi. Baba
halama bakakalmıştı. Fern kollarını göğüslerinin altında kavuşturur
gözlerini yere dikti.

Babam ağır ağır konuşmaya başladı. «Bu söylediğin çok korkun-
bir şey, Fern. Onu baban olarak kabul etmiyorsan o zaman beni d-
ağabeyin saymıyorsun demektir.»

Fern başını yavaş yavaş kaldırdı. Dışarıdaki lambaların ışığınd

dudaklarının çirkin bir biçimde çarpılmış olduğunu gördüm. Halam son-
u nikürür gibi, «Her şey bana vızgelir,» dedi. «Sen ağabeyim değil,
Bivvn'nin esirisin. Onun hakkımda söylediği her söze inanıyor, istediği
hor şeyi yapıyorsun. Davvn'nin sadece parmaklarını şaklatması yetiyor.
O zaman iple bağlı bir kukla gibi sığıyorsun.»

Babam avaz avaz, «BU KADARI YETER!» diye haykırdı. «Haydi şim-
di ndana çık. İçtiğin viskinin etkisinden kurtulmak için uyumana bak.»
iubam kolunu kaldırarak parmağıyla işaret etti. «Haydi, git!» diye emret-

Halam, «Gidiyorum,» dedi. «Belki de burada kalmam. Kaçarım.»
Ynlpalyordu. Sonra döndü ve sendeleyerek uzaklaştı. Babam orada
ılıtmuş arkasından bakıyordu.

Gavin, «Keşke dediğini yapsa,» dedi. «Keşke tâ uzaklara kaçsa.
Jlınmy onu tokatlamalıydı. Babam ve Dawn hakkında ne korkunç söz-
ler söyledi.»

«Sarhoştun, Gavin.»

Gavin, «Bu önemli değil,» diye cevap verdi. «Ayık da olsa yine aynı
n/leri söylerdi.»

Bu konuda başka bir şey söyleyemeden içeride bateri çalmaya
başladığını duyduk.

Orkestra şefi mikrofona, «DOĞUMGÜNÜNÜN KRALİÇESİ NERE-
DE?» diye bağırdı.

Moralim henüz partiye dönecek kadar iyi değildi. Ama yapabilece-
ğim bir şey yoktu. Babam telaşla salona girdi.

Gavin, «İçeri girsen iyi olur,» dedi.

«Sen gelmiyor musun?» Hemen tehdide başvurdum. «Sen gelmez-
imi ben de partiye dönmem.»

«Pekâlâ.» Gavin yüzümdeki kesin'ifadeyi görerek sonunda güldü.

Tekrar salona girdiğimizde orkestra şefi artık doğumgünü pastası-
nın tekerlekli servis arabasıyla getirilme zamanının geldiğini söyledi.
Hiirkosten yerlerine oturmalarını isterken bateri tekrar başladı. Sonra
Leon pastanın konduğu servis arabasını ortadaki açıklıktan iterek ilerle-
di i) ve Bay Nussbaum piyano biçiminde koskocaman, beyaz bir pas-

ta yapmışlardı. Bütün tuşlar pembeydi. Pastanın üzerine on altı mu dikilmişti.

Annem gururla gidip pastanın yanında durdu ve bana gülümsedi. Leon onun mumları yakmasına yardım ederken konuklar sessizleştiler. I

Annem sonunda, «Christie!» diye seslendi. Ben de pastanın yanını da durdum. Davulcu tekrar çalmaya başladı. Gözlerimi yumarak içtenlikle dilekte bulundum. Sonra bütün gücümle üfleyerek on altı mumu hepsini söndürdüm.

Mumlar söner sönmez orkestra, doğumgünü şarkısını çalmaya başladı. Annem de aynı şarkıyı söylüyordu artık. Bütün konuklar ve personel de ona katıldı. Gözyaşları yanaklarımdan akıyordu. Dışarıda tanı* olduğum sahneden sonra bile mutluluk gözyaşları dökabiliyordum. Herkes alkışlarken balonlar salıverildi. Başlarında Jefferson'un olduğu küçük çocuklar koşuyor, balonlardan sarkan ipleri yakalamaya çalışıyor, bağırıp gülüyorlardı.

Annem beni kendine çekerek öptü. «Doğumgünün kutlu olsun hayatım.»

Ben daha ona, «Teşekkür ederim,» diyemeden babam sarıldı. On Trisha Teyze, Longchamp Dede.Edvvina, Bet Yenge izledi. En sonunda da Philip Dayı. Bana en uzun süre o sarıldı ve iki kez öptü. Gözlerimle Gavin'i aradım. Ama o geride duruyor ve gülümsüyordu. Ona başım sallayarak, «Yakanı kurtardığını sanma, Gavin Longchamp,» der gibı baktım. Ne demek istediğimi anlayarak bir kahkaha attı.

Pauline'le diğer okul arkadaşlarım beni kutlamak için geliyorlardı. Sonra garsonlar konuklara pasta vermeye başladı. Herkes pastalarını yerken partinin temposu ağırlaşmaya, kısa bir süre sonra da misafirler ayrılmaya başladılar. Hepsi bana iyi geceler demek ve doğumgünümü tekrar kutlamak için masamızın bulunduğu o sahnemsi yere geldiler. Gavin'le ben dışında hiç kimse babamla Fern Hala arasında geçen oş çirkin olaya tanık olmamıştı. Yani herkes için kusursuz bir geceydi bu. \

Laura Nine bile pek eğlenmiş ve partide tahmin ettiğimden daha] uzun süre kalmıştı. Daha önce Bronson benimle dans ettiği zaman] onun omzunun üzerinden bakmış ve Laura Ninenin tatlı tatlı gülümsedi

flini görmüştüm. Evet, işte o zaman neden onun Cutler Koyunun en güzel kadınlarından biri sayıldığını anlamıştım. O kalın boya tabakasının altında onu genç bir kız gibi gösteren bir kadının gülüşü gizliydi. Laura Ninenin dudakları hafifçe, sevgiyle bükülürken gözlerinde neşeli bir pırıltı belirmişti.

Bronson nereye baktığımı farkederek, «Çok hoş görünüyor,» demiş ve sonra da kederle eklemişti. «Kendi Tatlı On Altı partisini yenisinden yaşıyor.»

Şimdi annemle ben Laura Nineye, «İyi geceler,» dedikten sonra Bronson onu tekerlekli iskemlesiyle diğer konuklara doğru götürdü. Annemle ben yan yana durarak onların gidişlerini seyrettik. Annem elimi sıkıverdi ve o zaman gözlerinin dolmuş olduğunu farkettim. Ama ikimiz duygusal sözler söyleyemeden yine bir grup iyi dileklerde bulunmak için etrafımızı sardı. Aralarında Bet Yenge, Richard ve Melanie de vardı. Sonunda Jefferson çok iyi davrandığı için Richard bunu bize açıklamak zorunda kaldı. Ama tabii bunu kendisi sağlamış gibi davranıyordu

«Masamda bir beyefendi gibi davranması gerektiğini biliyordu,» diye övündü. O soğuk tavırları, kaldırdığı omuzları ve ciddi yüzüyle on iki yaşında bir çocuktan çok ufak tefek bir ihtiyara benziyordu. Melanie de ondan pek farklı değildi. Bana, «İyi geceler,» diyerek öptü. Ama geri Çekilirken bakışlarının çabucak babasına kaydığını farkettim. Ama Philip Dayı ona bakmıyordu, gözlerini bana dikmişti.

Dayım yaklaşarak bana sarıldı ve yanaklarımdan öptü. «İyi geceler. Cutler Koyunun yeni Prensesine tekrar, nice yıllara, diyorum.»

«Ben bir Prenses değilim, Philip Dayı,» dedim. Okul arkadaşlarımdan bazıları henüz gitmemiş, bekliyorlardı. Dayımın bu sözlerini duydukları için bana takılacaklardı.

Philip Dayı, «Sen tabii bir Prensessin,» diye cevap verdi. Sonra da ekledi. «Başka kim Prenses olabilir?» Melanie'nin gözlerinin renginin birdenbire koyulaştığını farkettim.

Jefferson, «Bütün o armağanlar ne olacak?» diye sordu. Bütün O*cc: armağanların yığılı olduğu masanın etrafında dolaşıp durmuştu.

Paket kâğıtlarını yırtmayı ve oynayabileceği bir şeyler bulmayı çok iş yordu.

Annem, «Onları daha sonra eve getirirler,» diye açıkladı. «Hay gidip ceketini al.»

Düşkırıklığına uğrayan kardeşim koşarak uzaklaştı. Dağılmaya başlayan kalabalığı bakışlarımla taradım ve Gavin'in kapının yanında durduğunu gördüm. Ricky Smith ve Warren Steine'la konuşuyordu.

«Ben biraz sonra eve dönerim, anne,» dedim. O durumu anlayarak Gavin'e doğru baktı.

«Çok geç kalma, hayatım,» diye beni uyardı. «Sandığından ç daha yorgun olduğundan eminim.»

«Geç kalmam.» Anneme sıkıca sarılmıştım. «Bu nefis parti iç teşekkür ederim.»

«Bir şey değil, hayatım,» dedi.

Ben Gavin'e yaklaşırken onunla göz göze geldik. O da arkadaşı rından özür dileyerek bana doğru geldi.

«Hemen uyuyamayacak kadar heyecanlıyım,» dedim. «Biraz dola mak ister misin?»

«Tabii.»

Hâlâ salonda buiunan konuklardan gizlice kaçacaktık. Gavin' lobinin dibine giderek otelin arka kapısından çıktık. Gökyüzündeki bul ların tümü neredeyse dağılmışlardı. Yıldızlar bir doğum pastasına di miş mumların alevleri gibi ışıldamaktaydılar. Gavin'in elini tutarak çard ğa giden yola saptım. Ama sonra yüzme havuzunun yanındaki kabi den gelen tiz kahkahalar dikkatimizi çekti. Duraklayarak birbirimize ba tık. İkinci bir tiz kahkaha kuşuklarımızda haklı olduğumuzu bize kanıtl dı.

Gavin, «Fern bu,» diye fısıldadı. Sonra bir erkek sesi duyduk. B işe yeni alınan kominin sesi ve konuşmasına benziyordu. Merakımı. yenemeyerek havuza doğru gittik. Fern Hala bir şezlonga uzarımı! komi de yanında yatıyordu. Halamın o saydam bluzunun herriim hemen bütün düğmeleri açılmıştı. Gavin'le ben durduk. İkimiz de konuş luyorduk. Sanki soluklarımızı da tutmuştuk. Komi halamın omuzlanıl

erken yüzü göğüslerine yaklaşmıştı. Fern Hala hemen elindeki küçük şeyi kaldırarak ağzına götürdü.

Komi, «Yeteri kadar içtin,» dedi.

Fern, «Ben hiçbir zaman yeteri kadar içmem,» diye cevap vererek Juldü. Ama kahkahası bu kez öksürüğe, öksürüğüse öğürtüyü andıran bir sese dönüştü.

Halam öğürürken âşığı, «Hey!» diye bağırdı ve tam zamanında dönüp şezlongdan fırladı. Fern uzun süre öğürtüyle kustu. Bu korkunç •es karanlık gecede çevreye yayılıyordu. Halam işi bittiğinde inleyerek illerini midesine bastırdı.

«Ah, ölüyorum...» diyerek feryat ediyordu. «Kusmuklar her tarafıma bulaştı.»

Komi, «En iyisi sen banyoya git,» dedi. Fern cevap olarak sadece İniyordu. Komi onun ayağa kalkmasına yardım ederek oradan uzaklaştırdı. Bahçe yolundan sendeleyerek otele doğru giderlerken delikanlı Fom'e yaklaşmamaya çalışıyordu. Gavin'le ben onlar gözden kaybolun Oaya kadar gölgelerin arasında bekledik.

Sonra Gavin öfkeyle, «Çok sevindim...» diyerek homurdandı. «Layın Qını buldu.»

«Bu ilk kez olmuyor,» dedim. «Onu daha önce de burada birileriyle yakaladım. Fern'i burada ilk gördüğümde yaptıkları beni öyle korkuttu ki, koşarak eve kaçtım ve kendimi odama attım.»

Gavin sordu. «Ya ikinci sefer?»

«Onları bir süre seyrettim,» diye itiraf ettim.

«Mektuplarında bunlardan hiç söz etmedin.»

«Çok utandım da ondan,» diye cevap verdim. Gavin'le tekrar çardağa doğru gittik.

Oradaki banka oturduğumuz zaman Gavin, «Fem'e rağmen,» rindi. «Parti katıldıklarımın en güzeliydi.»

«Biliyorum. Annemle babama ne kadar teşekkür etsem azdır.»
ı >' ui/den esen serin rüzgâr ürpermeme neden oldu.

Gavin hemen, «Sen üşüyorsun,» diye atıldı.

«Hayır, hayır, üşümüyorum,» dedim. Otele dönmemiz gerektiğini

söylemesinden korkuyordum. Ama o ceketini çıkarıp çabucak omuzları ma koydu.

«Şimdi de sen üşüyeceksin,» diye mırıldandım.

O kahramanca cevap verdi. «Hayır, ben iyiyim.» Sonra da kayıtsı gibi görünmeye çalışarak ekledi. «Bu akşam pek çok gençle dan ettin.»

«Ama seninle değil,» diye açıkladım. «Oysa bunu çok istiyordum Gavin.» O kederle başını salladı. Sonra da gülümsedi.

Ansızın kararını vermişti. «Eh, daha geç kalmış sayılmayız.» Ote den yayılan müzik sesi çok hafifti ama yine de duyabiliyorduk. Gavi ayağa kalkarak elini uzattı. «Bu dansı bana lütfeder misiniz, madam Yoksa dans programınız dolu mu?»

«Hayır, bir boş yer var,» diyerek güldüm. Ayağa kalktım. Kolun belime dolayarak beni ağır ağır kendine çekti. Önce kıkır kıkır gülüyorduk. Sonra çardakta birbirimizin gözlerinin içine bakarak dans ederke gitgide daha yaklaştık. Sonunda yanağım Gavin'inkine değmişti. Kalbi min çarpıntısını duyduğundan emindim.

Birdenbire bu ihtiyacı sanki ikimiz de aynı anda hissetmişiz gi başımı kaldırdım ve dudaklarım onunkileri buldu. Öpücük çok hafif baş lamıştı. Yavaşça ve kararsız... Ardından sıcaklık ve heyecan artarke daha da sertleşti ve ısrarcı bir hal aldı. İkimiz de bu sıcaklığa testi olmuştuk, sonra başımı Gavin'in omzuna dayadım. Dans etmeyi sürdür dük. İkimiz de konuşmaktan korkuyorduk.

Gavin sonunda, «Keşke yarın eve dönmek zorunda olmasaydım,» dedi. «Ama babamın işinin başına dönmesi gerekiyor.»

«Biliyorum. Ben de burada daha uzun süre kalmanı isterdim! Annenle babana bu yaz burada çalışmak istediğini söyledin mi?»

«Evet. Razi oldular.»

«Ah, Gavin, sadece birkaç hafta var ama ben yine de sabırsızlanı yorum. Seninle çok güzel günler geçireceğiz. Tekneyle çıkacağız, yüzelej çeğizve...»

Sessizce bana çattı. «Hey, ben burada çalışacağım, eğlenmeye gelmeyeceğim.»

«Herkesin boş zamanı olur,» dedim. «Ayrıca patron üzerinde de • tkm var.» Ama Gavin gülmedi.

Kesin bir tavırla, «Bir işi üzerime aldığımda iyi yapmak isterim,» diye cevap verdi.

«Merak etme, işini iyi yapacaksın.» Babam gibiydi o da. Çok gururluydu. Her an kendine olan saygısını belirtmeye hazırdı. Ancak, yine babam gibi yumuşak ve müşfik, hassas ve kalbi sevgi dolu bir insan olabiliyordu.

Bulduğumuz yerden annem, Jefferson, Bayan Boston, Trisha Teyze ve babamın eve döndüklerini görebiliyorduk.

«Artık benim de eve gitmem gerekiyor,» dedim. «Geç oldu.»

«Seni oraya kadar götüreceğim.»

Gavin elimi tuttu. Eve varıncaya kadar ceketini çıkarmadım. Sonra ceketini omuzlarımdan alarak ona uzatırken, «Ceketini verdiğin için teşekkür ederim.» dedim.

Gavin ceketini alırken, «Cebindeki şeyi farketmedin mi?» diye sordu.

«Cebindeki mi?» Gavin'in mahcupça gülümsediğini görüyordum. «Gavin Steven Longchamp, cebinde ne var?» diye sordum. Bir kahkahatarak süslü kâğıda sarılmış ince uzun bir paket çıkardı.

«Babamla annem sana hepimizin adına bir armağan verdiler. Ama bu sadece benden, onun için armağanı gizlice vermek istedim.» Paketi bana uzattı. «Nice yıllara, Christie.»

«Gavin!»

Kalbim heyecanla çarparken kâğıdı yırttım ve kutuyu açtım. İçinde, yumuşak kâğıtların üzerinde altından yapılmış çok güzel bir künye yatıyordu. Adımın yukarısında ve aşağısında iç içe geçmiş iki kalp vardı.

Gavin fısıltıyla, «Arkasını çevir,» diyerek mırıldandı. İstediklerini yerine getirdim. Künyenin arkasında, «Sevgiyle. Sonsuza kadar Gavin.» yazılıydı.

«Ah, Gavin!» dedim bağırarak. «Çok güzel bu. Aldığım hediyelerin on harikası. Herhalde çok pahalıdır.»

Gavin güldü. «Paramı senin uğrunda harcamayı tercih ederi Tabii param olduğunda. Dur, künyeyi takmana yardım edeyim.»

Elimi uzattım. O zincirin ucundaki klipsi dikkatle kapattı. Gavi bunu yaparken ben onun yüzüne bakıyordum. Parmaklarıyla elimi ka radığında yüzünde yumuşak, sevgi dolu bir ifade belirmişti. İş bittikte sonra bana, sık sık onu düşünmeme neden olan o özel ifadesiyle bak'

«Çok teşekkür ederim.» Gavin'i çabucak dudaklarından öptü Bana bakıyordu. Birdenbire sanki çok daha büyümüş gibiydi.

«Tekrar üşümeye başlamadan içeri girsen iyi olur,» dedi.

«Bu gece hiç uyuyamayacağım,» diye bağırdım. «Yarın sab erkenden kahvaltıda buluşuruz... Neşeyle.»

Ben hızla basamaklardan çıkarken Gavin arkamdan seslendi. «E kenden geleceğim ama neşeli olacağımı sanmıyorum.» Ben kapıyı aç a ken orada durmuş beni seyrediyor ve gülümsüyordu. Kapıyı açara eve ağır ağır girdim. Yaşantımın bu en güzel gecesini sona erdirme istemiyordum.

Uyumak hemen hemen imkânsızdı. Ama sonra daldım ve rüyam d partimi gördüm. Ama bu partide bir konuk daha vardı. Bir sürpriz mis- tir. O son anda ortaya çıkıyordu. Annem doğumgünü şarkısını söyle ken partideki konuklar da ona katılıyorlardı. Ve birdenbire uzun boylu siyah saçlı, yakışıklı bir adam gözüküyordu. Ana kapıdan yaklaşıyor v aradaki açıklıkta ilerliyordu. Gitgide daha yakına gelirken gülümsüyor du. Sonunda annem şarkı söylemekten vazgeçiyordu.

Yakışıklı yabancı, «Merhaba, Christie,» diyordu. «Doğumgünün kut lu olsun.» Dişleri çok beyazdı. Hemen hemen piyano tuşları kada beyaz. Abanoz kadar kara gözleri parlıyordu.

Herkes etrafımızda doğumgünü şarkısını söylerken, «Sen kimsin?> diye sordum.

Yabancı, «Ben senin asıl babanım,» diyerek beni öpmek için eğili j yordu. Ancak bana yaklaşıırken yüzü Philip Dayıninkine dönüşüyordu., Yüzünde garip bir ifadeyle gülüyordu. Dudakları ıslaktı. Ben gerilemeye

çalışırken Philip Dayım beni omuzlarımdan yakalıyor ve kendine çekiyor çekiyordu. Sonra...

Yatakta doğrulup oturdum. Kesik kesik soluyordum, ter içinde kalmıştım. Bir an nerede olduğumu çıkaramadım. Neler olup bittiğini de. Kalbimin gümbürtüsünü duyuyordum sanki. Derin bir soluk alarak kollarımı gövdeme doladım. Sonra da Gavin'in armağanı olan künyeyi bileğimde hissettim. Rahatlamıştım. Gavin'in, «Korkma,» dediğini duyar gibiy oldum. Bir süre öyle yattım, bu rüyayı düşünüyordum. Sonunda gözkapaklarım ağırlaştı. Artık gözlerimi açık tutamıyordum.

Parlak güneşli, güzel bir gündü ama yine de Jefferson'dan önce kalkamadım. Herhalde kardeşim uykuya daldığı zaman rüyasında armağan paketlerini açtığını görmüştü. Bağırarak odama daldı. İnledim.

Jefferson şarkı söyler gibi, «Paketleri açabilir miyim?» diyordu. «Açabilir miyim? Açabilir miyim?»

«Jefferson!» Kardeşim hızla bacağıma vuruyordu. «Pekâlâ, pekâlâ, aç bakalım!» diye bağırırdım.

«AYY» diye haykırarak odamdan fırladı. Koridorda hızla koşarak merdivenden indi.

Tekrar inledim ve doğrulup oturdum. Saati görünce yataktan fırladım. Longchamp Dedenin her zamanki gibi havaalanına erkenden gitmek isteyeceğini biliyordum. Gavin'i kaçırmaktan korkuyordum. Annem kapıya vurarak içeri girdi. O giyinmişti bile.

«Uyuya kalmışım, anne,» dedim.

«Zararı yok, hayatım. Baban otele gitti bile. Seninle yemek salonunda buluşuruz. Bayan Boston, Jefferson için burada kahvaltı hazırlar. Zaten o senin bütün hediyelerini incelemedikçe buradan ayrılmaya razı olmaz.»

«Herkes hemen geleceğimi söyle*,» diye seslenerek duş yapmak için banyoya geçtim. Otelin yemek salonuna girdiğim sırada herkes büyük masada yerini almıştı bile. Trisha Teyze renkli çiçekli eteği ve blü /uyla pek hoş ve mutluydu. Anlattığı hikâyelerle herkesi güldürüyor, kahkahalar atmalarına neden oluyordu. Ben salona girer girmez Gavin

tabağından başını kaldırdı ve gözleri parlayıverdi. Yanındaki iskemleyi kimseyi oturtmamıştı. Ben hemen oraya koştum.

Trisha Teyze, «İşte geldi,» diye bağırdı. «Bugün daha büyük, dahi keyifli.» Herkes, «Günaydın,» dedi. Ben de geciktiğim için özür diledimi

Edwina, «Buna hakkın var, yavrum,» diye cevap verdi. «Önemli bi gece geçirdin. Şahane bir partiydi. Şimdiye kadar katıldıklarımın ej güzeli.» Herkes de aynı fikirdeydi.

Gavin'e, «Ne zaman gidiyorsunuz?» diye sordum.

«Kahvaltımız sona erer ermez. Babamı bilirsin, aslında tren istasyd nuna müdür olmalıymış. Havaalanına erkenden gideceğiz. Uçağın kalı ması gecikecekmiş. Ve babam da onu dinleyen herkese yakınacakl Gavin bu sözleri söylerken Longchamp Dedeye bakıyordu. Babasında! yakınıyordu ama onu çok sevdiğinden emindim.

Birkaç dakika sonra Fern Hala ağır ağır içeri girdi. Rengi solukta yorgunğı gibiydi. Kısa saçları karışmıştı. Camları koyu renk bir güneş göz lüğü takmıştı halam. Onun saçlarını bir iki saniye bile fırçalamamış oldy ğundan eminim. Üzerinde üniversitenin başharfleri olan eski bir tişört çok dar bir blucin ve kirli lastik ayakkabılar giymişti. Çorapsızdı. Öfkey. le babama bir göz attı. Babam onun bu bakımsız, pasaklı halini gördt günde bembeyaz kesilmiş annemse yüzünü buruşturmuştu. Fern Halj kendini bir iskemleye bırakırken herkes ona baktı.

Halam garsona dönerek, «Sadece kahve...» diye inledi.

Trisha Teyze ona, «Üniversiteye ne zaman döneceksin, Fern?] diye sordu.

Halam cevap verdi. «Kendimi toplar toplamaz.» Koyu, sade kahve sini yudumlayarak iskemlesinde pelte gibi oturuyordu. Kimseyle konuş muyor, diğerlerini de dinlemiyordu.

Kahvaltıdan sonra Gavin'le bir süre lobide konuşma fırsatını bul muştuk. Annesiyle babası eşyalarını toplamak için yukarı çıkmışlardı Otelden ilk ayrılan Trisha Teyze oldu. Babam, annem ve ben onıl kucakladık. Annem, Trisha Teyzenin yeni oyununu seyretmek için NevJ York'a gideceğimize söz verdi. Trisha Teyze taksiye binmeden öncel tekrar sarılıp, beni öptü.

«Çok güzel bir partiydi hayatım. Buraya geldiğim için çok mutluyum.» Benim arkamda biraz geride duran Gavin'e bir göz attı. «Çok çabuk büyüyorsun, Christie. Ve çok da güzel bir kız oldun.»

«Teşekkür ederim, Trisha Teyze.»

Onun taksiyle uzaklaşmasını seyrettikten sonra lobiye döndük. Ben vedalaşmalardan nefret ederim. Özellikle gerçekten sevdiğim insanlardan ayrılmaktan. Sanki içim birdenbire boşalmış gibi oluyor. Midemden başlıyor ve sonra bütün vücuduma yayılıyor. Sonunda kendimi bir gölge gibi hissediyordum. Her ayrılık beni biraz daha ufaltıyor, diye düşünüyordum. Bir parçam o sevdiğim kimseyle birlikte gidiyor. Ve her zaman korkunç bir duyguya kapılırdım. «Güle güle,» diyerek uğurladığım insanları bir daha göremeyeceğimi sanıyor, farkına varmadan onlarla vedalaştığımı düşünüyordum.

Gavin'le vedalaşmak da beni korkutuyordu. Ama sonunda o an da geldi. Babam, Julius'a ailenin binmesi için otelin limuzinini getirtti. Hepimiz sarılıp öpüştük, birbirimize telefon edip mektup yazacağımıza söz verdik. Gavin arabaya binmek için son anı bekledi. Birbirimize ve sonra da etrafımızdakilere baktık. İkimiz de öpüşmeye cesaret edemiyorduk.

Gavin kulağıma, «Sana bu gece telefon ederim,» diye fısıldadı.

Sordum. «Söz veriyor musun? Ne kadar geç olursa olsun beni arayacak mısın?» Bu düşünce beni neşelendirmişti.

Gavin annemle babama döndü. «Hoşçakal, Dawn.» Annem onu kucakladı. Gavin babama baktı. «Eh, ağabeyciğim...» Erkeklerin yaptıkları gibi el sıkıştılar. Sonra babam gülümseyerek Gavin'e sarıldı.

«Başını sakın derde sokma, kardeşim,» dedi. Gavin'in o güzel gür, siyah saçlarını karıştırarak, «O çılgın Texas'lı kadınlara karşı dikkatli ol.» dedi.

Gavin bana bir göz atarken kızarmıştı.

Longchamp Dede gürlercesine, «Onun böyle şeyler için zamanı yok.» dedi.

Jimmy gülerek, «Sen nasıl diyorsan öyle olsun,» diye cevap verdi. Limuzin uzaklaşırken ben, annem ve babam basamaklarda durarak el

salladık. Araba köşeyi dönerek gözden kaybolduğunda o kadar üzöl düm ki, az kalsın hıçkır hıçkır ağlayacaktım. Otele girmek için döner ken annem yüzümdeki ifadeyi farkederek çabucak bana sarıldı.

«Böyle önemli bir geceden sonra insan her zaman düşkırıklığın uğrar, hayatım. Ama başka güzel günler de olacak. Pek çok güze gün.»

«Biliyorum, anne.»

Günlerden pazardı. Pazarları otelden pek çok müşteri ayrılırd' Ortalıkta durup sıkıntılı düşüncelere dalmamak için resepsiyonda çalış tim. Bayan Bradly ve diğerleri durmadan partiden söz ediyorlardı. Kya^ nomu da övüyorlardı. Annemin sesini de tabii.

Öğleden sonra Fern Hala elinde bavuluyla lobide belirdi. Gün gözlüğünü hâlâ çıkarmamıştı. Resepsiyonun önünde durarak bir sigara yaktı.

Ona, «Neden bu kadar çok sigara içiyorsun, Fern Hala?» diye so dum.

Cevap verdi. «Sinirlerimi yatıştırıyor. Ve en çok burada böyle b şeye ihtiyacım oluyor.» Sonra gözlüğünü burnunda aşağıya doğru ka dırarak üzerinden bana baktı. «Dün gece *Lady Chatterleynin Âşığı*' gizlice bir göz attın mı?»

«Hayır,» dedim. «Zaten bazı şeyleri annemden gizlemek hiç hoş ma gitmez.»

«Aman... lüüütfteen...» diyerek inledi. «Sen artık on altı yaşındası Annenin senin yaşındayken ne yaptığını sanıyorsun?»

«Herhalde kötü bir şey yapmıyordu,» diye terslendim.,

«Ah, hayır...» Fern Hala bir an beni süzdü sonra da resepsiy masasına dayandı. «Herhalde o özel okulda Philip'le aralarında nel geçtiğini bilmiyorsun?»

Sanki biri alev alev yanan avucunu kalbimin üzerine dayamış Boynumun ısındığını hissettim. Çabucak, «Neden söz ettiğini bilmi rum,» dedim.

«Bunu tahmin etmiştim,» diye başını salladı. «Şunu unutma, Pre

ses: buradakiler öyle iddia ettikleri gibi zambaklar kadar bembeyaz değiller. Annenden Jimmy'le Richmond'daki o züppelere özgü özel okula gittikleri zaman neler olduğunu anlatmasını istemelisin.»

«Onların o okula gittiklerini biliyorum. Longchamp Dede orada bakım onarım işleriyle uğraşıyormuş ve...»

«Evet, evet. Ben nasıl ve nedenden söz etmiyorum.» Halam bana doğru daha da eğildi. «Anlayacağın Philip Dayın da o okula gidiyordu. Annenle ilk kez orada karşılaştılar.» Sinsi sinsi gülerken ekledi. «Artık İşin içyüzünü bütün ayrıntılarıyla öğrenecek yaştasın.»

Julius kapıda belirmişti.

Fern, «Çok şükür, artık buradan gidiyorum,» diyerek döndü. Tam uzaklaşacağı sırada durarak tekrar bana doğru eğildi. «Onuncu Bölüm. İşte o nefis.» Julius'a, «Bavulum burada,» diye seslenerek işaret etti. Julius bavulu alıp halamın önünden hızla dışarı çıktı. Fern de bir dakika sonra gözden kayboldu. Ama ben hâlâ onun arkasından şaşkın şaşkın bakıyordum. Kalbim hızla çarpıyordu. Fern Hala o sinsice gülüşleri ve annemle Philip Dayım hakkındaki imalı sözleriyle ne kastediyordu, diye düşünüyordum. Niçin herkesin sandığım gibi zambaklar kadar beyaz olmadığını söyledi? Sadece bizi yaralamaya mı çalışıyordu? Yoksa acayip aile tarihçemizin hâlâ esrarını koruyan o karanlık yanlarından birini mi kastediyordu?

Kalbim hızla çarparken resepsiyondan ayrıldım. Koridordan hızla geçerek annemin bürosuna gittim. Kapıya vurup içeri girdiğim sırada annemin de Bay Dorfman'la yaptığı konuşma sona eriyordu.

Adam dışarı çıkarken bana, «Parti harikaydı,» dedi. Ona teşekkür ederek koltuğa oturdum.

Annem, «Bayan Boston telefon etti,» diye başını salladı. «Kardeşin çöp tenekesinin içindekileri tutuşturmuş. Bunun için Hammer Stain'la rın armağanı olan makyaj aynasıyla Malamud'ların hediyesi olan yazı lıkımının büyütecini kullanmış.» □

«Ne? Nasıl?»

«Aynayla güneş ışınlarını çöp tenekesine yansıtmış. Büyüteçle de

hediye paketlerinin kâğıtlarını tutuşturmuş.» Annem içini çekerek eki di. «Galiba Bayan Boston'un aylığını arttırmak daha iyi olacak.»

«Fern Hala biraz önce gitti,» dedim.

Annem, «İşte bu iyi,» diye cevap verdi. «Ama onun üniversitede daha fazla kalabileceğini sanmıyorum.»

«Fern Halanın o kadar hain ve mutsuz olmasının nedenini anlamıyorum, anne. Babamla sen ona her zaman çok iyi davranıyorsun. Onun için o kadar çok şey yaptınız ki... »

Annem arkasına yaslanarak bir an düşündü. Gözlerinde mantı! bir ifade belirliyordu. «Longchamp Ana her zaman, 'Bazı inekler ekşim süt verecek biçimde yaratılmışlardır,' derdi. 'Yedikleri otlar ne kadar tatlı olurlarsa olsunlar...»

«İki annen olması herhalde çok garibine gidiyordu,» dedim. Bun üzerine başını salladı. Sordum. «Philip Dayıyla, babamla birlikte Emerson Peabody Okuluna gittiğin zaman karşılaştın değil mi?» Anne! gözleri kısıldı.

«Evet,» dedi. «O ve Clara'yla.»

«Ve uzun bir süre Philip Dayının ağabeyin olduğundan haberin yoktu...»

Annem bir an beni süzdü. «Evet, Christie. Bunu neden soruyosun?» Ardından çabucak sordu. «Fern sana bu konuda bir şeyler rn söyledi?»

«Evet,» der gibi başımı salladım. Annemden hiçbir şeyi saklayamaz! dım. ; 1

«Ondan böyle bir şey beklenirdi zaten.» Annem derin bir soluk alarak, «Evet, Philip'le okulda karşılaştığım doğru,» dedi. «Ve kışa bir sür! için benim erkek arkadaşım oldu. Ben de onun kız arkadaşı. Ama aramızda çirkin bir şey hiç olmadı,» diye çabucak ekledi. «Fern sana na derse desin.»

«O aslında bana pek bir şey söylemedi. Sadece sanki bazı çirkin şeyler olmuş gibi konuştu...»

Annem, «Fern kendi kendinden öylesine nefret ediyor ki,» dedi «Herkesin yaşantısını da mutsuzlaştırmaya çalışıyor.»

«Zaten halamın söyleyeceği hiçbir şeye inanmam,» diye mırıldandım. Annem gülümseyerek başını salladı.

«Sen gerçekten çok çabuk olgunlaşıyorsun, hayatım. Onun için sana ailemizle ilgili her şeyin açıklanması gerekiyor.» Gözlerini bana dikmiş, öyle dikkatle bakıyordu ki, kalbim hızla çarpmaya başladı. «Philip Dayı... Şey... Philip Dayın olanların yarattığı sarsıntıdan hiçbir zaman tam anlamıyla kurtulamadı... Özellikle kardeş olduğumuz gerçeğini öğrendiği zaman çok sarsıldı. Sana neyi söylemeye çalıştığımı anlıyorsun musun, hayatım?»

Boğazıma bir şey tıkanmıştı sanki. Yutkundum. Bana anlatmaya çalıştığı şeyin kanıtlarını çoğu kez görmüş, bazı ayrıntıları da hissetmiştim. Ama küçük olduğum için onların ne anlama geldiklerini anlayamamıştım. Ancak şimdi geçmişe dönmüş gibiydim. Pek çok anı canlanmıştı. Philip'in anneme yoğun bir dikkatle bakışı örneğin. Bazan dayımın bakışları karşısındakini ipnotize edecek kadar güçlüymüş gibi gelirdi bana. Philip Dayının annemin etrafında dönendiğini hatırlıyordum. Ona dokunmak, öpmek için fırsat kollar ve onlardan yararlanırdı.

«Ama dayım Bet Yengeyi seviyor, öyle değil mi?» diye sordum.

Annem endişelerimi gidermek ister gibi, «Evet,» dedi.

«Ama birbirlerini sen ve babam gibi sevmiyorlar,» diye fikrimi açıklayıverdim.

Annem, «Hayır,» dedi. Sonra da hafifçe gülümsedi. «Ama pek az işi birbirini bizim gibi sevebilir.» Ayağa kalkarak yazı masasının köşesinden dolaştı ve yanıma geldi. «Artık bu acı verici düşüncelerin üzerine durmayalım, hayatım» Fern Halan bu konuyu açmakla zalimlikmiş,» Onunia kapıya doğru gittik. «Liseden mezun olacaksın. Eğitimi sürdüreceksin ve sonunda olağanüstü bir piyanist sayılacaksın.» Annem gözlerini umutla iri iri açarak ekledi. «Ve kardeşin de uslanacak.» İkimiz de güldük.

«Seni çok seviyorum, anneciğim. Hakkında söylenecek hiçbir çirkin şeye inanmayacağım. Fern Hala ya da başkaları ne derlerse desinler,»

Annemin yüzünde ciddi bir ifade belirmişti. Gözleri kısılarak renkle-

ri koyulaştı. «Ben kusursuz bir insan değilim, Christie. Hiç kimse kusur
suz olamaz zaten. Ama sana hiçbir zaman yalan söylemeyecek, se
düşkürlüğüne uğratmayacağım. Sözüm ona beni seven insanların yaptık
lan gibi davranmayacağım. Onlar bana yalan söylediler, kalleslik etti
ler.» Beni yanağımdan öptü. «Haydi gidip benim için Jefferson'a bi
bak. Ve bu güzel güneşin zevkini çıkar.» Bir an durdu ve ekledi. «Jeffe
son'un yarın karnesini getireceğini düşündükçe korkuyorum. Davranı
notlarının kırmızıyla yazılacağı kesin.»

«Belki yarın hepimiz de hoş sürprizlerle karşılaşırız, anneciğim,
dedim.

O, «Belki...» diye mırıldandı. «Ama hiç sanmıyorum.»

Ben de annem de bu sözlerin bir kehanetten farksız olduğunu bil
mezdik.

Bana gelen yığınla armağanı inceleyebilmem günün geri kala
saatlerini ve akşamın önemli bir kısmını aldı. Ben, «Teşekkür ederim,
kartlarını mümkün olduğu kadar çabuk yollamak istiyordum. Jefferso
pek sevimliydi. Oturma odasında yerde yanımda oturuyor ve her arma
ğanı ve onu veren kimseyi açıklıyordu. Bir hayli pahalı hediye gelmişti
Aralarında giysiler, mücevherler, parfümler ve diğer tuvalet malzemele
vardı. Odama koyabileceğim eşyalar da.

Annem Jefferson'un yatması için ısrar edince, armağanlarla ilgilen
meyi bıraktım. Kardeşime, ertesi gün okuldan sonra bana yardım edebi
leceğini söyleyip, o zamana kadar hediyelere dokunmayacağıma sö
verdim. Zaten iyice yorulmuştum, odama çekildim. Aslında Gavin'irt
söz verdiği gibi telefon etmesini endişeyle bekliyordum. O arada gözle
rim Fern Halanın sıkıca sarılı armağanına takıldı. Bu Jefferson'un ve
tabii başkalarının önünde açmak istemeyeceğim bir hediye idi. Ama
meraklanmıştım. Elimde değildi.

Kitabı ağır ağır açarak, sayfaları kayıtsızca çevirdim. Neden Fern
Halam bu romanı okumamı o kadar çok istiyor, diye kendi kendime
soruyordum. Sonra da onun en son söylediği Onuncu Bölümle ilgili

uhaf sözlerini hatırladım. Sayfalara bir göz atınca sözlerin nedenini nladım. Tabii daha açık saçık şeyler okumuş ve görmüştüm. Ama bel  I de kitabı o seksle ilgili şeyleri yaparken gördüğüm Fern Hala verdiğ  in   b l mdekiler bana okunmaması gereken yasak şeylermiş gibi  z kt ler. Ve 'yasak meyva' hakkında söylenenler her zaman doğru  ur. Gözlerimi sevişmeyle ilgili sözcüklerden alamıyordum. Okumayı  rd r rken Gavin'le kendimi hayal ettim. O sıra telefonun çaldığını uymadım. Telefon ikinci kez çaldığı zaman alıcıyı çabucak kaparak,  tabı telaşla kapattım.

Gavin, «Merhaba,» dedi.  kimizi birarada hayal ettikten sonra onun sini duymak suçlu suçlu kızarmama neden olmuştu.

 abucak, «Merhaba,» diye cevap verdim. «Yolculuğ n nasıl ge   I»

«Her zamanki kadar uzun. Hayır, daha da uzun... Çünkü Cutler oyundan uzaklaşıyordum.»

«Sadece Cutler Koyundan mı?»

Gavin, «Ve senden de,» dedi. «Orada her şey yolunda mı?»

«Evet. Jefferson'la o yığınla armağanın bir kısmını a abildik. Bana  r sürü güzel hediye getirmişler.»

«Bundan eminim.»

«Yarın okulun son günü. Annem, Jefferson'un karnesinin durumu  U düşünerek endişeleniyor.»

Gavin, «Jefferson'un yaşındayken benim karnem de pek iyi değil 
• diye açıkladı. «Her neyse... Partinde çok eğlendiğimi ve özellikle  ruzken yaptığımız dansın bana büyük zevk verdiğini söylemek istiyor  m.»

«Bana da zevk verdi,» dedim. «O şahane armağanın için de tekrar şekk r ederim.»

Bir an ikimiz de konuşmadık.

Sonra ben, «Sana bu hafta her gün mektup yazacağım,» diye söz rdim. O güldü. Israr ettim. «Gerçekten yazacağım.»

«Harika! Eh, artık telefonu kapatmam gerekiyor. Seni tekrar g r 

mek için sabırsızlanıyorum. Mışıl mışıl uyu ve tahtakurulannın seni ısırmalarına da izin verme.»

«İyi geceler, Gavin.» Telefonu kapattıktan sonra alıcı elimde uzun bir süre öyle oturdum. Sanki içinde hâlâ onun sesi vardı. Bu sesin yarattığı sıcaklık da. Alıcıya tekrar, «İyi geceler,» diye fısıldayarak yerine bıraktım.

Başımı eğerek *Lady Chatterley'nin Âşığı'na* baktım ve Fern Halamın onu bana vermesini düşündüm. Halam bunu bana aşkı, onun sıcak ve şahane bir duygu olduğunu öğrenmem için vermemişti. Damarıma basmak istemişti. Belki de onun gibi biri olacağımı umuyordu.

Eh... «Hiçbir zaman onun gibi olmayacağım,» diye yemin ederek kitabı dolabımın dibine attım. Belkileride bir gün tekrar okurum. Ama 'Yasak Meyva' olarak değil.

Yatağa girerek gözlerimi yumdum. Yaklaşan yazı ve Gavin'in buraya döneceğini hayal ederek uykuya daldım.

Jefferson ertesi sabah yataktan kalkmayı pek istemedi. Yıl sonul karnelerimizi almak için okula gideceğimizi biliyordu. Annem onu sarsarak yataktan kaldırmak zorunda kalmıştı. Kardeşim kahvaltıyı sonsuza kadar uzatmak için elinden geleni yapıyordu. Jefferson'un yüzündeki ifadeden öğretmenin onlara karnesine geçecek olan kötü şeylerder biraz söz etmiş olduğunu anladım.

Julius bizi otelin limuziniyle okula götürürdü, tabii müşterilerin gelecekleri ya da gidecekleri saatlerle çakışmadığı zaman. Sonra gününip sonunda da okuldan alıp eve getirirdi.

Richard'la Melanie her zamanki gibi yine aynı renkte kılıklar giymişti. Serdi. Richard ceket pantolon giymiş, kravat takmıştı. Melanie de bil elbise seçmişti. Devlet okuluna böyle resmi bir kılıkla giden tek yedinci sınıf öğrencisi Richard'dı. Ama onu başka bir kıyafetle hayal edemiyordum. Okulun son gününde her zamankinden daha da derli topluydu. Saçlarını fırçalayarak düzgünce yapıştırmıştı. Kravatını daha sıkı düğüm

lemis, ayakkabıları pırl pırl cilalanmıştı. Göğüs cebine koyduğu mendilin kat yerleri öyle belirgindi ki, onu bir bıçak gibi kullanabileceğinizi sanırdınız.

Jefferson yavaşça benimle birlikte arabanın arkasına binerken pek sessizleşmişti. Richard'la Melanie karşımızda oturuyorlardı.

Richard alayla, «Okulun son gününde bile zamanında hazır olamaz mısın?» diye sordu.

Ben de aynı derecede alayla cevap verdim. «Biz okula hiçbir zaman geç kalmadık, Richard.»

«Bunun nedeni Julius'un arabayı daha hızlı sürmesi.» Kuzenim sonra ekledi. «Okul otobüsüne binen çocuklar oraya bizden daha önce erişiyorlar.» Sanki bu, çok korkunç bir şeymiş gibi.

Melanie, Richard'ın şikâyetini desteklemek için atıldı. «Derse girmeden önce arkadaşlarımla konuşacak zaman hiç bulamıyorum.»

Ona, «Bu okulun son günü,» diye anımsattım. «Sonbahara kadar bu derde katlanmak zorunda kalmayacaksın.»

Richard zalimce güldü. «Herhalde Jefferson sonbaharda yine aynı sınıfa devam edecek.»

Jefferson çabucak başını kaldırarak, «Hayır, öyle bir şey olmayacak,» diye homurdandı.

Melanie'nin gülümsemesi yayılıyordu.

Jefferson kaşlarını çattı ve başını kaldırarak bana baktı. Gözlerimi iyice açıp kapayarak ona tartışmamasını işaret ettim. Kardeşim de arkasına yaslanıp yolun sonuna kadar surat astı.

Okulda herkes sadece benim partimden söz ediyordu. Sınıf arkadaşlarım partide gerçekten çok eğlenmişlerdi. Pauline bana Gavin'i sormak, o ve bütün kızların onu çok yakışıklı bulduklarını açıklamak için sabırsızlanıyordu.

O gün okulda her zamankinden daha az kaldık. Zaten okula yıl sonu işleri için gitmiştik. Kitapları ve dolap anahtarlarını geri vermek, masalarımızı ve dolaplarımızı toplayıp temizlemek, gibi işler için. Kütüphaneden alınan zamanı geçmiş kitaplar için ceza ödememiz ve varsa

okulla ilgili diğer borçlarımızı temizlememiz gerekiyordu. Gelecek yıl" program konusunda ön bilgi de alacaktık.

Hava çok heyecanlıydı tabii. Herkes yazın gelişinden, gidecekler yerlerden ve yapacakları şeylerden söz ediyordu. Okulun koridorlar kahkahalar ve konuşmalarla çınılıyordu. Öğretmenler bile mutluydula ve kurallar konusunda eskisi kadar sert davranmıyorlardı.

Sonunda son zil çaldı ve hepimiz baharın sonlarına özgü o sıca' güneşe fırladık. Birbirlerini birkaç ay süresince görmeyecek olan arka daşlar ayrırlarken güldüler, bağıldılar ve haykırdılar. Jefferson'un ilko kuldan çıkarak başı önünde, ağır ağır yürüdüğünü gördüm. Karnesin kolunun altına sıkıştırmıştı.

Kardeşim bana erişince, «Durum ne kadar kötü?» diye sordum. Sonra, vereceği cevaptan korktuğum için, nefesimi tuttum. Jefferson sadece başını kaldırarak bana baktı, sonra da limuzine doğru gitti. Ricli hard'la Melanie çoktan arabaya binmiş, bizi bekliyorlardı.

«Jefferson, şu karneni ver de bakayım,» dedim. Kardeşim durdu ve ardından zarfı bana istemeye istemeye uzattı. Karneyi çıkardım. Jefferson sadece her davranış konusunda 'Uygunsuz,' notu almamıştı, iki; dersten de aynı durumdaydı. Aslında kardeşimin o zamana kadar aldığı karnelerin en kötüsüydü bu.

«Ah, Jefferson,» diye bağıldım. «Annemle babam çok üzülecekler.»

«Biliyorum,» diyerek ağlamaya başladı. O anı düşünüyordu.

Ben sertçe, «Arabaya bin,» diye emrettim.

Richard, «E?» dedi. Ağzını çarpıtmış, memnun memnun gülümseleme başlamıştı bile. «Durum ne kadar kötü?»

Ben sert sert, «Bundan söz etmek istemiyorum, Richard,» diye cevap verdim. Jefferson yerinde köşeye doğru dönerek ağlamaya başladı. Böyle davrandığında elimden onu teselli etmekten başka bir şey! gelmezdi. Bu sefer teselliye hak etmemişti ya, ne yapalım.

Melanie, «Olup bitmiş bir şey için ağlanmaz,» dedi. «Daha başarılı olmalısın.»

Jefferson gözlerini silerek döndü.

«Melanie haklı, Jefferson,» diye mırıldandım. «Açıkçası bir söz veri

men gerekecek. Ve bu yaz, başını bir tek kez bile derde sokmamak için çabalayacaksın. Hafif birderde bile.» Kardeşim, «Evet,» dermiş gibi başını salladı.

Sonra, «Uslu olacağım,» diye söz verdi. «Odamı temizleyecek, gysilerimi toplayacağım. Sokak kapısını da hiçbir zaman açık bırakmaya-acağım.»

Richard, «Eğer bu sözlerine inanıyorsan,» diye alay etti. «O zaman 'Diş Perisi'ne de inanırsın.»

Jefferson tükürür gibi, «Diş Perisi var,» dedi. «O yastığımın altına bir yirmi beşlik bıraktı.»

Richard başını sallayarak, «Sana söyledim ya,» diye cevap verdi. «O parayı oraya ya annen koydu ya da baban.»

Melanie atıldı. «Belki de bu işi Bayan Boston'a yaptırdılar.»

«Hiç de değil!»

«Ona eziyet edip durmayın!» diye bağırdım. İkizler önce birbirlerine baktılar, sonra da pencereden dışarıya.

Richard birdenbire, «Hey,» dedi. «O da nesi?»

Hepimiz öne doğru eğilmiştik. İlk kez o zaman otelimizin ana binasının damından yükselen o çirkin, kara duman sütununu gördük.

Yakan Lanet

«Julius, nedir bu?» diye bağırdım. Müthiş bir korkuya kapılmıştım.

Julius, «Bilmiyorum, Christie,» dedi ama o sıra gaza basıyordu. Otele ancak on dakikada varabildik. Çünkü herkes olay yerine koşuyor- 'lı Oraya vardığımızda polislerle itfaiyecilerin otelin önüne doğru giden yolu trafiğe kapatmış olduklarını gördük. Herkes arabalarından inerek öbek öbek yolun kenarına toplanmıştı. Büyük Cutler Koyu sayfiye otelinin damından ve en üst katının pencerelerinden uzanan alevleri seyrediyuylardı. Herkesin gözleri irileşmişti. Heyecanlı yüzlerini alevlerin akisleri aydınlatıyordu. Müşterilerle personelin öndeki çim alana toplanmış

olduklarını farkettiler. Polisin meraklıların binaya yaklaşmalarını engellemek için gerdikleri iplerden iyice uzaktaydılar.

Melanie, «Annem orada,» diyerek birkaç kişiyle birlikte bekleyen. Bet Yengeyi işaret etti. Ama annem de babam da onun yanında değil;; lerd. Philip Dayıyı da göremedim. Onların itfaiye komutanıyla beraber olduklarını düşünüyordum. Hepsinin de kendilerini çok kötü hissettiklerini anladığım için çok  z ld m. Yaz sezonumuz daha başlamadan başımıza bu korkunç felaket gelmişti.

Jefferson'un yüzünde hem huşu, hem korku vardı. «Vay va vay...» diye fısıldadı.

Julius arabalara yana çekilmeleri için işaret eden polise, «Ne oldu?» diye sordu.

«Bodrumda bir kazan patlamış ve yangın çabucak etrafa yayılmış. Memur durup, sırtarak ekledi. «Otel çok eski olduğu için yangına karşı yağmur sistemi yok. İtfaiye gelinceye dek iyice şiddetlenmiş.»

Ben yüksek sesle, «Annemle babam neredeler?» diye bağırdım. Her tarafa bakmış ama onları görememiştim. «Julius, otele yaklaşalım.

Richard olduğundan pek büyükmüş gibi bir tavırla, «Evet» diye emretti. « abuk ol.»

Julius polise, «Yanımda otel sahiplerinin çocukları var,» diye açıkladı.

Polis hemen otoriter bir tavırla, «Otele daha fazla yaklaşamazsınız. Arabayı buraya park etmeniz ve kordonun gerisinde kalmanız gerekiyor.» dedi.

Julius arabayı yana çekerken ben aldırmadan Jefferson'un elini tuttum ve diğeriyle limuzinin kapısını açtım. Dışarı fırlayıp kardeşimi d  ektim. Hızla yolu aştım.

Julius, «Christie, dur!» diye bağırdı. Ama artık onu da, başkaların da dinleyecek halde değildim. Jefferson'un parmaklarımı sıkıca kavradı;; miş Olduğunun farkındaydım. Bunun dışında yangından başka hiçbir şeyi d ş nemişyordum.

Bayan Bradly'i yan tarafta buldum. Yanında otelde çalışan diğer personel vardı. Ama annemle babam orada değillerdi. Bayan Bradly

kollarını gövdesine dolamış hiçkırarak ağlıyordu. Yüzu kurum ve yaşlardan çizgi çizgi olmuştu. Telaşla etrafıma bakındım. Ama annemle babamı göremiyordum. Neredeydiler? Kalbim eskisinden daha hızla ve şiddetle çarpmaya başladı. Sanki midemde düzinelerle kelebek, kâğıt gibi kanatlarını çırpıyorlardı.

Bir çığlık attım. «Annem nerede? Babam nerede?»

Bazıları beni duydular ama kimse bir şey söylemedi. Sadece Bayan Bradyl büsbütün hiçkırmaya başladı.

Jefferson'la ben çim alana gitmek için, gerilmiş olan ipin altından geçerken bir itfaiyeci, «Hey!» diye bağırdı. «Durun!» Havada küller uçuşuyordu. Alevler öyle yoğundu ki, sıcaklığı hissedebiliyorduk. İtfaiyeciler birbirlerine sesleniyor, hortumları oraya buraya çekiyorlardı. Ama hortumlardan fışkıran sular sanki hiç etkili olmuyordu. Alevler meydan okurcasına, görkemle dalgalanıyor ve yayılıyorlardı. Perdeleri ve eşyaları oburcasına yutuyorlardı. Yangının koridorlardan hızla ilerlediğini, alevden dillerin her köşeyi yaladıklarını görür gibi oluyordum. Bu cehennemden fırlamış sıcak, yakan, mahveden vahşi hayvan bir zamanlar güzel olan her tarihi şeyi kavuruyordu. Tabloları ve duvarları deviriyor, avizeleri yere vuruyordu. Hiçbir şey bu yangına karşı koyamaz ya da onun amansızca saldırısını yavaşlatamazdı.

Jefferson'u sabırsızca elinden çekerek uzaktaki köşeye doğru gittim. Sonunda Philip Dayıyı gördüm. Yalnız başına duruyordu. Her zaman bakımlı olan saçları karmakarışıkta. Spor ceketıyla kravatını çıkarmıştı. Gözleri alev alev yanıyordu. Sanki yangın onun içine kadar uzanmıştı. Ya kendi kendine mırıldanıyordu ya da yanında birinin durduğunu sanıyordu.

Ona doğru koşarak, «PHİLİP DAYI!» diye haykırdım.

Dayım bana baktı ama bir şey söylemedi. Sanki beni tanıyamamıştı. Dudakları seyirircesine kımlıyor ama bir şey söylemiyordu. Başını knldırarak tekrar yangına baktı, sonra da bana döndü. Kafasını salladı.

Çaresizce, «Annem nerede, Philip Dayı?» diye sordum. «Babam nerede?»

Jefferson da bana katıldı. «Annem nerede?» Gözyaşları daha şiddetli

detle akıyordu şimdi. Bana iyice sokuldu ve kafasını kaldırarak Phil Dayıya baktı.

Dayım hâlâ yangını seyrediyordu. Alevler ve telaşlı faaliyet oh ipnotize etmişti sanki. «*Philip Dayı!*» diye bağırdım. O bu kez ağır ağır döndü ve uzun bir an bana baktı. Sonra da gülümsedi.

«Dawn,» dedi. «Sana bir şey olmamış! Çok şükür!»

Çok şaşırdım. «Philip Dayı, benim ben,» diye cevap verdim. «BeJ Christie.» Dayım gözlerini çabuk çabuk kırptırdı ve yüzündeki gülü seme siliniverdi.

«Ah...» diye mırıldanarak elini yanağına götürdü. Sonra tekrar ya gına baktı. «Ah...»

Ben daha da çaresizce sordum. «Onlar neredeler, Philip Dayı. Artık benim yanaklarımdan da yaşlar akıyordu. Duman yüzünden boğ zım yanıyor, yanan otelden yükselen korkunç koku midemi bulandır yordu. Gökyüzüne doğru yükselen alevlerin sıcaklığı çok fazlaydı v etrafımızı iyice sarıyordu. Sanki dünyanın en sıcak bir yaz gününü yaş yorduk.

Philip Dayı, «Onlar neredeler?» diye tekrarladı. Ben başımı sall dım. O da şaşkın şaşkın beni taklit etti.

Ben, «Neredeler?» diye bir çığlık atarak dayımın kolunu hızla çeki tirdim. Philip o zaman sersemlikten kurtuldu.

«Jimmy... Kazan patladığı sırada o bodrumdaydı...» dedi. «Alevle merdivenlerden, ısı ve hava bacalarından yukarıya uzanmış. Her ızgar dan dışarı fışkırıyordu. Oyun odasının zemini çöktü.» Tekdüze bir sesi konuşuyordu.

Fısıltıyla, «Annem nerede?» diye sordum.

«Etrafta koşarak herkesi dışarı çıkardım. Bağılıyor, onları çekeştir yor, yaşlılara yardım ediyordum. Herkesin dışarı çıktığını sanıyorum.»

Gözyaşları arasında umutla gülümsedim. «Annemle babam iyil değil mi?»

«Ne?» Dayım tekrar otele baktı ama başka bir şey söylemedi. Ynl dalıp gitmişti.

Jefferson, «Annem nerede?» diye haykırdı. «Christie, annem nerede?» Küçük yumruklarıyla gözlerini ovuşturdu sonra da bana sarıldı.

«Philip Dayı!» Tekrar onun kolunu çekiştirdim. «Annem nerede?» O sadece başını salladı.

Jefferson, «Christie...» diye inledi. «Annemi istiyorum.»

«Biliyorum, biliyorum,» dedim. «Gel gidip başkısıyla konuşalım, Jefferson.» Philip" Dayıyla konuşmanın hiçbir yararı olmayacağını anladım. O mantıklı konuşamayacak kadar şaşalamış, akli karışmıştı. Jefferson'u kucağıma alıp bir grup itfaiyeciye doğru gittim. Onlar biraz arıdayken duruyor ve diğerlerine emirler veriyorlardı. Birinin başındaki miğferin üzerinde, «Komutan» yazılıydı.

«Affedersiniz,» dedim.

«Ah, sizin burada olmamanız gerekir, yavrum.» Soldaki genç bir itfaiyeciye seslendi. «Billy, bu çocukları kordonun gerisine götür.»

«Bir dakika! Ben Christie Longchamp'ım. Bu otel annemle babamın. Ne olduklarını öğrenmeliyim.»

Adam, «Ha?» dedi. «Ah... Dinleyin, yavrum, henüz ayrıntıları iyice öğrenmiş değilim. Anlaşılan bir kazan patlayarak yangına yol açmış.»

Çabucak, «Ama annem nerede?» diye sordum. «A babam? Onları öldünüz mü?»

«Sizinle konuşacak zamanım yok, küçük hanım. Kardeşinizi alıp arı götürmeniz iyi olur. Duvarlar her an yıkılacaklarmış gibi gözüktüyor ve bu tarafa doğru devrilebilirler.» İtfaiye komutanı emir veriyordu. «Haydi, gidin.» Sonra tekrarladı. «Billy, bu çocukları kordonun dışına götür.» Genç itfaiyeci beni götürmek için dirseğini tuttu.

«Ama... annem...»

Genç itfaiyeci, «Komutanı dinleseniz iyi olur,» dedi. «Onun kaybetmek zamanı yok.»

Jefferson daha yüksek sesle sarsıla sarsıla ağlamaya başlamıştı.

«Bu olamaz...» dedim. «İmkânsız.» İtfaiyecinin bizi iplere doğru götürmesine razı oldum. Bet Yenge, Richard ve Melanie sağ tarafta, yarı karda duruyorlardı. Hızla onların yanına gittim.

Bet Yenge kollarını açtı.. «Ah, Christie, hayatım. Jefferson. Çok fe bir şey bu, çok feci.»

«Annem nerede Bet Yenge? Ya babam? Philip Dayıya sorduk am anlamsız şeyler söylüyor.»

Yengem başını salladı. «Hâlâ içerideler, yavrum. Hiç dışarı çıkmadılar. Hepimiz burada durmuş, umutla bekliyoruz.»

«Hiç dışarı çıkmadılar mı?»

Dönerek otele baktım. Ön kapıdan dışarıya alevler fışkırıyor heme ~ her pencereden dumanlar çıkıyordu.

«Belki arka kapıdan çıkmışlardır...» diye mırıldandım. «Belki de ş anda bodrumda güvendeler. itfaiyecilerin onlara erişmelerini bekliyoruz.» Bir an durdum sonra da başımı salladım. «Evet, böyle olmalı.»

Bet Yenge, «Ah, Christie...» diye mırıldandı. «Zavallı Christie.»

«Onlara bir şey olmadı, Bet Yenge.» Gözyaşları arasında gülümseyerek, Jefferson'un elini daha da sıkıca tuttum. «Tabii ya. Durumları iyi. Bak göreceksin... Herhalde şimdi otelin, arka tarafında bir yerdeler,» diye ekleyerek gitmek için döndüm.

Bet Yenge, «Christie!» diye bağırdı.

«Yanlarına gitmeliyim,» dedim. «Herhalde Jefferson'la benim içi endişeleniyorlar.» Kardeşimle telaşla iplerin ve itfaiyecilerin etrafında dolaştık. Meraklıların aralarından geçiyorduk. Sonunda otelin arka tarafına erişmeyi başardık. Jefferson oldukça ağırdı ama onu kucağımda taşıdığımı ancak arka tarafa geçtiğimiz zaman farkettilim.

Orada da itfaiyeciler vardı. Havuzdan çektikleri suyu damın o tarafına ve duvarlara sıkıyorlardı. Telaşla annemle babamı aradım. Ama orada itfaiyeciler ve otelde çalışan birkaç kişiden başka kimse yoktu.

Jefferson, «Annemle babam nerede?» diye sordu. Gözlerini umutla iri iri açmıştı. «Annemi istiyorum!»

«Ben de onları arıyorum, Jefferson.» Kardeşimi yere bıraktım. Elin-den tutarak en yakındaki itfaiyeciye doğru gittim.

O bizi görünce, «Hey,» dedi. «Siz çocuklar, geri gitmeniz daha iyi olur.»

«Annemle babamı arıyoruz,» diye açıkladım. «Onlar buraya, arka tarafa geldiler mi?»

«Bu tarafa hiç kimse gelmedi.» İtfaiyeci kesin bir tavırla emretti. «Şimdi bu küçük çocuğu alıp buradan gidin!»

Jefferson'la ağır ağır uzaklaşırken kalbim hızla çarpıyordu. Çardağa giderek basamaklara oturduk. İtfaiyecilerin çalışmalarını seyre başladık. Jefferson'un gözleri ağlamaktan kızarıp şişmişlerdi. Benimkiler de öyle. Sonunda ikimiz de sessizce orada beklemeye başladık. Kuru gözlerle ilerideki bir noktaya bakıyorduk. Jefferson sonra başını omzuma dayadı, ben de ona sıkıca sarıldım. Alevler küçülmeye başlıyordu. Şimdi duman daha yoğunlaşıp renkleri de daha koyulaştı. Dumanlar kurumuş bulutlar gibi uçuyor ve okyanustan esen rüzgâr da onları ileriye doğru sürüklüyordu. Orada ne kadar süre korku içinde, sersem sersem oturduğumuzu bilmiyorum. Sonunda Richard'ın «İşte oradalar!» diye haykırdığını duydum.

Müthiş rahatlayarak o tarafa doğru döndüm. Richard, Melanie, Bet Yonge, Bayan Boston ve Julius'u gördüm. Telaşla bize doğru geliyorlardı. Jefferson doğruldu, gözleri irileşmişti. Bayan Boston'u görmek onu Çok rahatlatmıştı.

Kardeşim, «Annem nerede?» diye sordu.

Bayan Boston, «Ah, yavrum...» dedi. «Ah, bebeğim...»

Ben de atıldım. «Annem nerede? Babam?»

Bayan Boston, «Hayır,» der gibi başını salladı.

Jefferson tekrar inlemeye başladı. Bu kez yüksek sesle. Feryadı o ınkin dumanları uzaklaştıran rüzgâra karışıyordu. Bayan Boston kardeşimi kucağına alıp teselli etmek için yüzüne öpücükler yağdırdı.

Ben ayağa kalktım. Bana bacaklarım sanki lastiğe dönüşmüşler Olbi geliyordu. Kafam ise hafiflemişti. Sanki bir balondu. Boynumdan kopacak, dumanlar ve Jefferson'un çiğliğiyle birlikte uzaklara sürülecekti.

Bet Yenge, «Christie,» dedi.

«Neredeler?» diye sorup nefesimi tuttum. «Dışarı çıkmadılar mı?»

Yengem, «Hayır,» dermiş gibi başını salladı.

«ONLAR NEREDELER?» diye bağırdım.

Bet Yenge, «Onları... birarada... bodrumda buldular,» diyerel dudağını ısırdı. Gözleri yaşlardan kızarıp şişmişti. Sonra, «Ah, Christie...» diye ekleyerek hıçkırmaya başladı.

Sonra ayaklarım havaya kalktı. Bacaklarım da öyle. Midem, göğüm, boynum da. Sonunda başımı yukarıda tutacak hiçbir şey kalmadı.

İki büküm olarak yavaşça yere yığıldım. Doğumgünümdeki balorlar gibi. Uçuyordum. Aşağıya doğru, aşağıya, aşağıya. Çevremdeki, bütün zamanlar bir sabun köpüğü kadar renkli, sinirli ve şahane olan dünya kayboldu ve her şey kapkara kesildi.

Birinin, «Kendine gelecek,» dediğini duydum. Gözlerimin açık olduğunu sanıyordum ama etraf zifiri karanlıktı. «Ona şekerli, açık bir çay ve bir parça kızarmış ekmek verin. Bu tür duygusal bir travma, vücudun fiziksel bir yara kadar mahveder. Ama çok genç ve güçlü. Kendini toplayacak.»

«Anne?»

«Uyanıyor...» Konuşan Bet Yengeydi.

«Evet. Alındaki soğuk kompresi bir süre kaldırmayın.»

«Anne?» Karanlıklar gerilemeye başladı. Denizin çekilmesi gibi bir şeydi bu. Onun yerine odanın tavanını gördüm, gözlerimi kaydırırken zaman da duvarları... Sonra bakışlarım karyolamın yanına doğru umutla indi. Anneciğimin endişe ve sevgi dolu yüzünün yakınımda olacağını umuyordum. Ama bütün gördüğüm Bet Yengeyle aile doktorumuz Bı Stanley oldu. Dr. Stanley gülümseyerek başını salladı. Açık kumral saçları tutam tutam alına düşmüş, neredeyse gözlerine kadar iniyordu. Her zamanki gibi saçlarını kestirmesi gerekmekteydi. Bir keresini anneme Doktor Stanley'in bana bir kanişi hatırlattığını söylemiş sonunda gülmüştük. Ardından aynı şeyi kendinin de düşündüğünü itiraf etmişti.

«O çok iyi bir doktor,» diye açıklamıştı. «Aynı zamanda çok da iyi bir insan. Yalnızca görünüşüyle fazla ilgilenmiyor.» Belleğimden anımin sesinin yankısını öyle berrak duyuyordum ki, bu yüzden onun şimdi odada bir yerde olduğuna inanıyordum.

«Annem nerede?» diye sorarak etrafa bakmak için döndüm. Zoj

kla konuşuyordum. Boğazım öyle ağrıyordu ki. Göğsümün üzerinde Banki saatlerce ağır bir cisim kalmıştı. Annemi göremeyince başımı yas-
tıktan kaldırdım ve hemen oda etrafımda fırıl fırıl dönmeye başladı, inle-
yerek gözlerimi kapattım.

Doktor Stanley, «Fazla çaba harcamamalısın, Christie,» diye öner-
di. «Büyük bir duygusal şok geçirdin. Dengen iyice bozuldu.»

«O kadar yorgunum ki... » dedim. Daha doğrusu söylediğimi san-
dım. Sözlerimi duyduklarından emin değildim. Ama Bet Yengenin sol
elimi tuttuğunu hissederek gözlerimi açtım. Yanımda oturuyordu. Bitkin-
ce gülümsedi. Gözleri ağlamaktan şişmişti. Bana sanki daha da zayıfla-
mış gibi geldi. Elmacık ve çene kemikleri daha belirgindi şimdi. Her
zaman düzgünce biçime giren saçları sanki isyan etmişlerdi. Perçemle-
ri iyice karışmış, tutam tutam dağılmışlardı.

«Bet Yenge,» dedim. O dişlerini alt dudağına geçirirken gözleri dol-
du. «Annemle babam... onlar hiç dışarı çıkamadılar, değil mi?» Yen-
iem, «Öyle,» der gibi başını salladı.

O an sanki biri mideme bir yumruk indirmişti. Vücudum yeniden
hıçkırıklarla sarsılmaya başladı.

Doktor Stanley, «Haydi, haydi, Christie,» dedi. «Kendine hakim
Olmalsın, yavrum. Hastalanmak istemezsin değil mi? O zaman kardeşi-
ne yardım edemezsin.»

Çabucak, «O nerede?» diye sordum. «Jefferson nerede?»

Bet Yenge, «Odasında, yavrum,» dedi. «Uyuyor...»

Doktor Stanley atıldı. «Ama biraz sonra uyanacak ve sana ihtiyacı
•lacak. Ablasına çok gereksinim duyacaktır. Şimdi bir süre dinlen.
İlraz çay iç. Kızarmış ekmek ve reçel yemeye çalış. Önünde çok zor
V») çetin birkaç gün var, Christie. Bu genç omuzlarına çok şey yüklene-
cek. Beni anlıyor musun?» Bana bakıyordu. Ben başımı sallayınca ekle-
ill 'iyi. Acını anlıyor, bu trajedi yüzünden çok üzülüyorum. Ben burada-
yım Sana istediğin kadar yardım edebilirim.»

Tekrar doktoru süzdüm. Annem ondan hoşlanır, doktora bütün
iii"itin sağlığını emanet edecek kadar güvenirdi. Annem, doktoru dinle-
inomi isterdi, diye düşündüm.

Sonra, «Teşekkür ederim, Doktor Stanley,» dedim. O tekrar gülürrij sedı ve sonra odadan çıktı.

Yalnız kalır kalmaz ben, «Bana olanları anlat, Bet Yenge,» dedim.

Yengem, «Henüz bütün ayrıntıları bilmiyoruz,» diye cevap veröj «Jimmy bodrumdayken bir şey patladı. Tabii hemen yangın çıkmasıñ neden oldu. Sonra dumanlar yükselip bütün otele yayıldı. Müşteri! dışarı çıkarıldılar. Philip her tarafa koştu. Koridorlardan geçti, kapıaj vurdu, seslendi, herkese yardıma çalıştı. Annenle ben de lobinin boşlj turnasına yardımcı olduk. Sonra herkesin dışarı çıkarılmış olduğum karar vererek ikimiz birlikte oradan ayrıldık. Yangın o kadar hızlı yayfj yordu ki, lobinin gerisinden alevler yükseldiğini görüyorduk.

«Dışarı çıktığımız zaman Dawn bağırarak Jimmy'i aradı ve sonu] da onun otelden çıkmamış olduğunu anladı. Çılgına döndü o zamall itfaiye henüz gelmemişti. Ama polis buradaydı. Onlardan biri annerfi tekrar otele girmesine engel olmaya çalıştı. Ama Dawn adamın elindij kurtularak ön kapıdan içeri daldı. Haykırarak Jimmy'e erişmesi gerekti ğini söylüyordu.» Yengem durup ekledi. «Onu en son o zaman göl düm.» Sessiz hıçkırıklarla sarsılmaya başladı.

Ben her şeyi öğrenmeye kararlıydım. «A sonra?» dedim.

«Daha sonra... itfaiyeciler bodruma girmeyi başardıkları zam]] onları birarada bulmuşlar. Annen Jimmy'e erişebilmiş. Ama depoya sil şip kalmışlar.» Yengem sözlerini, «Birbirlerine sarılarak ölmüşler,» dil tamamlayarak derin bir soluk aldı. «Philip mahvoldu.» Şimdi sanki ipnl tize edilmiş gibi konuşuyordu. «Olanlara inanamıyormuş gibi yıkıntılara arasında dolaşıp duruyor. Öylesine öfkeli ki, kimse yanına yaklaşmalı cesaret edemiyor.»

Gözlerimi yumdum. Gözlerimi iyice sıkıca kapatır, vücudumu t]] canım yanıncaya kadar büzersem belki bu kâbustan kurtulabilecektin Bir an sonra gözlerimi açacak ve sabah olduğunu görecektim. İlkbahi rın sonlarına özgü parlak, güneşli bir sabah. Jefferson her an gürültüy]] odama dalabilir, diye düşündüm. Annem onun peşinden gelecek, kari deşime beni rahat bırakmasını ve giyinmesini söyleyecek. Evet.l Evet...'

Bayan Boston kapıdan, «Nasıl?» diye sorunca hayal dünyam da fona erdi.

Bet Yenge sert sert, «Doktor ona, çok şekerli çay, kızarmış ekmek | Ve reçel verilmesini söyledi,» diye açıkladı. «Onları hemen getir.» Yenem personele hiçbir zaman annem kadar iyi davranmaz, hizmetçileri ilk sık azarlardı. Annem buna Bet Yengenin yetiştirilme tarzının neden ilclüğünü söylerdi. Annesiyle babası çok zengin olduğu için yengem Şhor zaman sanki bir hükümdar ailesindenmiş gibi yaşamıştı.

Bayan Boston, «Peki, efendim,» diye cevap verdi.

Ben meydan okurcasına, «Hiçbir şey istemiyorum,» dedim.

«Haydi, Christie. Doktorun ne dediğini duydun. Güçlenmen gerekir.» Bet Yengenin bu hatırlatması yüzünden başımı istemeye istemeyi, «Peki,» der gibi salladım. Haklılardı. Hayallerin arasına gömülemez, orçekleri kabul etmekten kaçamazdım. Jefferson'un bana ihtiyacı vardı onun için güçlü olmam gerekiyordu. Ama ben de kendimi kayboluş küçük bir çocuk gibi hissediyordum. İçin için soluk alamayacak ar sarsılırken başkası için yeteri kadar güçlü nasıl olabilirdim?

«Longchamp Dedeyle Gavin olanları biliyorlar mı?» diye sordum. Fern Hala?»

Bet Yenge başını salladı. «Bay Dorfman'dan olayı bilmesi gereken rkesi aramasını istedim.»

«Bronson ve Laura Nine?»

«Evet. Bronson çok üzgün. Neyse ki büyükannen, akli çok karışık uğu için olayı pek anlayamadı.»

«Gidip Jefferson'a bakayım.» Yatakta bu kez ağır ağır doğrudum. udum sanki saatlerce koşmuşum gibi sızıyordu.

Bet Yenge, «O hâlâ uyuyor, Christie,» dedi. «Söz veriyorum. Jeffer uyanır uyanmaz sana hemen söyleyeceğim. Şimdi yatıp dinlenme bak.» Bu bir emirdi. «Ben de gidip Richard'la Melanie'ye bakaca

Zavallı yavrucuklarım, çok kötü durumdalar.» Derin derin içini kip elime vurdu. «Dinlen,» diyerek başını salladı. Gözleri akmayan lar yüzünden parlıyordu. Sonra dönerek çıktı ve beni yalnız bıraktı.

Gözlerimi yumarak, boğazım sıkışınca kadar hıçkıra hıçkıra, sarı

sıla sarsıla ağlamamak için kendimi tutmaya çalışıyordum. Kısa bir s sonra birinin odaya girdiğini duyarak gözlerimi açtım. Gelen P Dayıydı. Elindeki tepside çayım ve kızarmış ekmek vardı. Yüzü acil ıstıraptan kül rengiydi ama saçlarını fırçalayıp, üstüne başına çl düzen vermişti. Gömleğini ilikleyip kravatını tekrar bağlamıştı. Boy] l başının düğümü her zamanki gibi kusursuzdu. Dayım tepsiyi kornoda min üzerine bırakarak bana gülümsedi. Artık gözleri cam gibi değildiF

«Benim zavallı Prensesim ne âlemde?» diye sordu.

«Annemle babamın öldüklerine inanamıyorum, Philip Dayı,» başımı salladım. «Buna hiçbir zaman inanmayacağım.»

Dayım gözlerini bana dikmişti. Gözlerinin ufalıp, renklerinin ko laşmasını seyrettim. Dudakları titriyordu. Sonra tepsiye doğru dön «Midene sıcak bir şeylerin girmesi gerekiyor.»

«Bayan Boston nerede?» diye sordum.

Dayım, «Aşağıda,» dedi. «Herkesi yerleştirmeye ve yemek hazır maya çalışıyor. O yüzden tepsini buraya çıkarmayı teklif ettim. Ha doğrulup oturmaya çalış. Biraz çay iç. Bir iki lokma bir şey ye.»

«Doktorun söylediklerini yapmak istiyorum. Ama şu anda boğazı dan bir şey geçeceğini sanmıyorum, Philip Dayı.»

O anlayışla başını salladı. «Biliyorum. Ama güçlenmen gerekiyor. Yatakta doğruldum. Dayım da tepsiyi kucağıma koyarak, yata kenarına ilişti.

«Ah, Christie, Christie,» diye inleyerek elimi tuttu. «Korkunç, ç korkunç bir şey oldu...» diye başladı. Konuşurken parmaklarını eli üzerinde dolaştırıyordu. «Ve bu yüzden hepimiz de acı çekiyoruz. Aj kendi kendime söz verdim. Annene de. Sana ben bakacağım.»

«Söz mü verdin? Ne zaman?»

Dayım, «O koşarak tekrar içeri girdiği zaman,» diye cevap veri «Bana seslenerek, 'Başıma bir şey gelirse, Christie'yle sen ilgileri dedi.

«Annem öyle mi söyledi?» Dayım, «Evet,» der gibi başını salladı «Ya Jefferson?»

«Tabii Jefferson'la da ilgilenilecek. Her neyse... ikinize de bal

Bakacağım. Bundan sonra...» Dayımın mavi gözlerindeki ifade yumuşadı ... kendi çocuklarımdan bir farkınız olmayacak.» Elimi sıkıca kavranarak ekledi. «Seni de onlar kadar sevecek, bağrıma basacağım.» Sözlerine devam ederken parmaklarını sanki gözle görülmeyen bir çizgiyi arıyormuş gibi kolumda bir aşağı bir yukarı dolaştırıyordu. «Her şey 'oluna girecek. Biz hâlâ bir aileyiz. Oteli de çabucak yeniden yapacağız.» Başını kaldırdı. Gözleri azimle kısılmıştı. «Sigortamız var. Bundan yararlanacağız. Ah, tabii oteli bu yaz açamayacağız. Ama her şeyi resimle edeceğiz. Otel bu felaketten önceki halini alacak. Tabii her şeyi modernleştireceğiz. Böyle bir felaket de bir daha olmayacak.»

Birtakım gürültüler duyduğum için kapıya doğru baktım. Richard'la Lolanie yüksek sesle konuşuyorlardı. Sesleri heyecanlıydı ama öyle tı/ülmüş gibi değildi.

Ben, «Ne oluyor?» diye sordum.

Dayım, «Garsonlardan bazıları eşyalarımızın buraya taşınmasına yardım ediyorlar,» dedi.

«Buraya taşınmasına mı?» O felaketten sonra böyle bir şey olacağı hiç aklıma gelmemişti.

Dayım, «Sağlam kalan eşyaları buraya taşıyoruz,» diye açıkladı. «Eşyalarımızın çoğu yangında mahvoldu. Duman çok fazlaydı. Ben pislikler şeyleri de mümkün olduğu kadar çabucak dışarı çıkarmak istedim.» Gülümsedi. «Artık senin ailen biziz. Böyle bir felaketin olmaması için her şeyimi verirdim. Ama olan oldu. Artık uygun olan her şeyi yapabiliyoruz. Sonuçta ben bir Cutler'im.» Ardından ekledi. «Büyükanne min lisaret ve azmi var bende.» Bunu kanıtlamak istiyormuş gibi dikleşti. «Onda, zorlukları yenecek güç ve azim vardı.»

«Zorluklar mı?» diye terslendim. «Bu zorluktan da öte bir şey, Phil Day'ın.» Cutler Ninenin büyük bir kadın olduğunu istedikleri kadar düşünebilirlerdi. Ama o benim için her zaman kötü bir cadı olarak kalacaktı.

«Tabii. Haklısın. Bunu önemsizleştirmek istemedim. Ben sadece aile için her zaman burada olacağımı söylemek istedim. Her şeyi yenisini yapacak ve eskisi gibi büyük bir aile olacağız.»

Başımı sallayarak, «Annemsiz öyle bir şey olamaz...» diye inledim] «Babamsız da. Hiçbir zaman eskisi gibi olamayacağız.»

«Orası öyle tabii. Ama bunu denememiz gerekiyor. Annen bu uğurlu da çabalamamızı isterdi, öyle değil mi? O, savaştan vazgeçip kati yolanın altına saklanacak biri değildi. Annen bunu yapamayacak kadıflı güçlüydü. Senin de onun gibi olacağından eminim. Yanılmıyorum değil mi?» Annemin de sık sık yaptığı gibi alnıma düşen saçlarımı geriye itti.fl

Gözlerimi önüme diktim. «Evet. Herhalde.»

«İyi. Sana çok güçlü genler miras kaldı, Christie. Annenin katlanmak zorunda kaldığı o korkunç şeyleri düşün. Ama o yine de çok başarılı oldu. Çok başarılı ve güzel. Üstelik onun arkasında, seninki gibi bfl aile yoktu. Ben her zaman senin yanında olacağım. Atacağın her adını izleyeceğim. Başına gelen her dert, benim de derdim olacak. Her engel benim engelim.» Gülümsedi. «Yardımaımı kabul edeceğini umarım. Bel her zaman burada olacağım. Betty Yengen ve kuzeninle kuzinin di öyle.»

Çabucak başımı kaldırdım: «Hepiniz nerede yatacaksınız?»

«Melaïne'yle Richard bir süre için misafir odasını paylaşacaklar! Yani Fern'in buraya geldiği zaman kaldığı odayı. Orada çift karyola var! Fern geldiği zaman da oturma odasındaki kanepede yatar. Ya da yangının zarar vermediği otel bungalovlarından birinde.»

«A sen ve Bet Yenge?» Cevabı biliyordum ve çok da sarsılmıştım»

«Tabii annenle babanın odasını almak zorundayız. Birkaç gün sornra, bu işi başaracak gücün olduğu zaman Bet Yengenle içeri gider \l\ annenin eşyalarından hangilerini saklamak istediğini söylersin. NeIM paketleyip tavanarasına kaldırmamız gerektiğini de, Annenin güzel şelleri vardı. Onlardan bazıları Betty'e uyabilir.»

Yaşlar yanaklarımdan akmaya başladı.

«Haydi, Christie, haydi. Beni sana bütün bu ayrıntıları açıklamayz zorlama. Henüz çok erken. Bak bu seni nasıl etkiliyor.» Dudaklarıyffl yanaklarımdaki gözyaşlarını silmek için eğildi. Ama ben hemen gel çekildim.

«Ben iyiyim,» dedim. Sonra da ekledim. «Artık gidip Jefferson'j bakmam gerekiyor.»

Dayım ayağa kalktı. «Tabii. Ben de cenaze işleriyle ilgileneceğim.»
Çabucak başımı kaldırdım. «Tören ne zaman?»

«İki gün sonra. Tabii onları eski mezarlığa gömeceğiz.»

Öfkeyle, «Annem ninene yakın olmak istemezdi!» diye çıktım.
Yüzüm alev alev yanıyordu. Dayım bir an bana baktı, sonra da soğuk soğuk gülümsedi.

«Merak etme. Ona çok yakın olması imkânsız. Büyükanne en /akın olan mezar benimki. Geride çok yer var. Bütün bunlar yüzünden üzgünüm, çok üzgünüm. Bu konuları açarak seni rahatsız etmek iste- nezdim. Ama senin sorumlulukları kabul edecek ve olgun insanların karşılaştıkları sorunları anlayacak kadar büyüdüğünü sanıyorum.»

«Her şeyi bilmek istiyorum,» diye cevap verdim. «Olacakların Jütün ayrıntılarını. Yapılacakların da.»

Dayım başını salladı. «Ben sende bu cesaretin olduğunu biliyor- jum. Annende de vardı. Annenden, güzelliği dışında başka şeyler de ılmışsın.» Gözlerinde memnun bir ifade vardı şimdi. «Tıpkı onun gibi alacaksın... Onunla ilk karşılaştığım zamanki gibisin... cesur ve ateşli... İleride bir gün, bu kadar üzgün olmadığımız zaman oturacak ve sana o günleri anlatacağım.» İçini çekti. «Neyse... Artık şu taşınma işiyle ilgile- neyim. Bir şey istersen bana seslen. Ben senin için her zaman sonsuza adar burada olacağım, Christie.» Başını sallayarak, «Benim küçük 'rensesim.» dedi ve hafifçe gülümsedi. O odadan çıkarken ben yata- Jımdatitriyordum.

Telefon çalmaya başladı. Bütün o gün ve gece boyunca da sus- nak bilmedi. Ben Jefferson'u görmeye gidmeden o uyanıp yanıma geldi. Kapıda durarak, küçücük yumruklarıyla gözlerini ovuşturdu.

«Annemi istiyorum...» diye inledi. Başımı kaldırdım.

«Ah, Jefferson.» Kardeşime kollarımı açınca koşarak bana geldi. ndi Jefferson'u bir anne gibi teselli ediyordum. Birdenbire bana sade- abla değil, anne rolü de verilmişti; Ve bunu sonsuza kadar sürdür- nok zorundaydım.

Jefferson, «Annemle babam nerede?» diye sordu. «Onlar ned otelden çıkmadılar?»

«Bunu başaramadılar, Jefferson. Alevler etraflarını sarmıştı. Dum da çok fazlaydı.»

Jefferson, «Ama babam neden çıkmaya çalışmadı?» diye sor «Neden?» Üzüntüsü öfkeye dönüşmeye başlıyordu.

«Onun elinden geleni yaptığından eminim. Ama yangının ne şidd li olduğunu sen de gördün.»

Kardeşim kararını verdi. «Gidip onları bulmak istiyorum. Ha gel, Christie.» Karyoladan inerek elimi çekiştirdi. «Haydi gel.»

«İtfaiyeciler onları buldu, Jefferson.»

Kardeşim, «Sahi mi?» diye bağırdı. «Öyleyse şimdi neredele Küçük omuzlarını kaldırmıştı.

Jefferson'un ölümün ne olduğunu anladığını biliyordum. Flu adında bir kedimiz vardı. Bir yıl önce ona bir araba çarpmıştı. Jeffers çok üzölmüşü. Babam kediyi evin arka tarafına gömmüş, küçük tören de yapmıştık. Orada hâlâ küçük bir işaret vardı. Jefferson annefle babama ne olduğunu biliyor ancak bunu kabul etmek iste yordu.

«Onlar gittiler, Jefferson. Birlikte cennete uçtular.»

. «Neden? Bizi niçin bıraktılar?»

«Bunu yapmak zorundaydılar,» dedim. «İstemiyorlardı ama zorunluydu.»

Kardeşim, «Neden?» diye sordu.

«Ah, Jefferson...» Ağlamaya başladım. Bunu yapmamam gerekti ni biliyordum. Bunu yaptığım an Jefferson'un ağlayacağını da far daydım. Kardeşim ağladığını görünce korktu. Çabucak soluğumu tu rak alt dudağımı ısırdım. «Artık büyük bir delikanlı gibi davranmalısı Birbirimize yardım etmemiz gerekiyor. Bateamin yaptığı şeylerin ço: sana düşecek.» Bu fikir kardeşimin gözyaşlarının kesilmesine nedj oldu. Sonra bana tekrar sarılarak yüzünü göğsüme gömdü. Orada ö yatarak kardeşimi salladım. Sonra Bayan Boston geldi.

«Ah, burada demek. Jefferson'un nasıl olduğunu anlamak istiy dum. Ne durumda?»

Yavaşça, «Kendini toplayacak...» dedim. Sesim cansız ve ifadesiz. Gözlerimi ileride bir noktaya dikmiş, boş boş bakıyordum. Sanki bir uıkla, bir iskelettim. Bayan Boston başını salladı. O da saatlerce ağladı. İ için gözleri kan çanağına dönmüştü.

Bayan Boston, «Gavin sana, anne ve babasıyla yola çıktıklarını söy omemi istedi,» dedi.

Çabucak, «Gavin mi aradı?» diye sordum. «Ne zaman? Bana bunu noden hiç kimse söylemedi?» Bayan Boston yüzünü buruşturarak başını salladı.

«Telefonun her çalışında ona Bayan Betty cevap veriyor. Gavin'e do şu ara seninle konuşamayacağını söyledi. Ama mesajı bana verdi.»

«Gavin'le konuşmak isterdim,» diye inledim. «Yengemin böyle yap naya hiç hakkı yoktu...»

«Neyse, yarın burada olacak, hayatım. Sorun çıkarmaya hiç gerek yok. Herkes zaten yeteri kadar üzüldü.» Yaklaşıp kolunu Jefferson'a 'fli)ladı. Kardeşim döndü ve yüzünü kadının boynuyla omzunun arasına • gömdü. Bayan Boston bana göz kırparak Jefferson'u kucağına aldı.

«Jefferson'un bir şeyler yiyip içmesi gerekiyor,» dedi. «Belki çikolata süt ister. Buna ne dersin, Jefferson?» Kardeşim başını kaldırmadı i ama kafasını, «Evet,» der gibi salladı.

Bayan Boston'a gülümsemeye çalıştım ama başaramadım. Neysem yanımızda... diye düşündüm.

Ertesi gün akşama kadar birçok kişi başsağlığı dilemeye geldi. Bet Ifinge uygun biçimde giyinerek evi yönetimine aldı. Gelenleri karşılıyor, gerekli şeyleri yapıyordu. Richard'la Melanie'nin ciddi havalı kılıklar Siymelerine de dikkat etti. Richard'ın arkasında koyu lacivert bir takım • irdi, aynı kenkte kravat takmıştı. Melanie'nin elbisesiyle ayakkabıları ılı lacivertti. İkisi de saçlarını fırçalayarak biçime sokmuşlardı. Bir per • ı ileri bile karışık değildi. Kanepede birer heykel gibi hareketsiz oturuyorlardı.

Bet Yenge uygun kılığım olup olmadığını anlamak için odama gel • ı ı ;onra da Jeffeçson'u görmeye gitti. Ben de onu izledim. Çünkü kar • tılmin, yengemin ona ne giyeceğini söylemesinden hiç hoşlanmaya [Mûını biliyordum. Tahmin ettiğim gibi de oldu. Yengem dolaba giderek

Jefferson için giysi seçerken kardeşim ona meydan okurcasına, öfk le baktı.

Yengeme, «Annem o kılığı ancak özel günlerde giyebileceğimi sf lüyor,» diye homurdandı.

«Bu da özel bir durum, Jefferson. Herkesi bir serseri kılığında ka layamazsın, öyle değil mi? Hoş gözükmek istersin.»

Jefferson söylendi. «Bu bana vızgelir.» Yüzü kıpkırmızı kesilmişti

«Hiç öyle olur mu, yavrum? Buna tabii önem veriyorsun. Şi şunu giyeceksin. Ve sonra... dur bakayım...»

Çabucak ona yaklaştım. «Ben Jefferson'un giymesi için uygun ş ler seçerim, Bet Yenge.»

«Ah...» Yengem bir an bana baktı, sonra da gülümsedi. «Taj" Senin uygun bir giysi seçeceğinden eminim. Bir şeye ihtiyacın olu bana seslen, hayatım.» Yengem odadan çıkmak için döndü.

Yanakları öfkesinden kıpkırmızı olan Jefferson, «Onun istediği ş giyecek değilim,» diye tekrarladı.

«Bu şart değil,» dedim. «Onun yerine bunu giyebilirsin,» Sorm hemen ekledim. «Eğer istersen.» Kardeşim yine öfkeli öfkeli baktı arri sonra yumuşadı.

«Pekâlâ,» dedi. «Ama banyo yapmayacağım.»

«Sen bilirsin...» diye omzumu silktim.

«Sen banyo yapacak mısın?»

«Giyinmeden önce duş yapmam gerekiyor,» dedim. Bir an durdıB sonra da anlamlı anlamlı ekledim. «Annem her zaman temiz olmamj isterdi.» Jefferson bir an düşündü sonra da başını salladı.

«Ben de duş yapacağım.»

«Yardıma ihtiyacın var mı?»

Kardeşim aksi aksi, «Ben bu işi tek başıma yapabilirim,» de Onun eşyalarını biraraya toplamasını seyrettim. Ufak tefek bir ihtiyaB benziyordu. Felaket ve acı insanı çok çabuk olguniaşıyor, diye üüştfl düm.

Gavin, Edwina ve Longchamp Dede akşam geç vakit geldiler. Pjfl lip Dayı onları, çok kalabalık olduğu zaman kullandığımız misafir evler»

den birine yerleştirdi. Longchamp Dedeye bakar bakmaz onun bu fela-
ket yüzünden ne kadar sarsılmış ve ezilmiş olduğunu anladım. Bir anda
oğlunu ve her zaman kızı saydığı genç bir kadını kaybetmişti. Çok yaş-
lanmış görünüyordu. Yüzündeki kırışıklar iyice derinleşmiş, cildinin ren-
gi uçmuştu. Gözlerinin rengi şimdi daha koyulaşmış gibiydi. Ağır ağır
hareket ediyor ve pek az konuşuyordu. Edvina'yla kucaklaşarak ağla-
dık. Sonra Gavin'le yalnız kalma fırsatı bulduk.

Gavin, «Fern nerede?» diye sordu.

«Galiba bunu kimse bilmiyor,» dedim.

Gavin öfkeyle homurdandı. «Herkesten önce onun buraya koşma-
sı ve Jefferson konusunda sana yardım etmesi gerekirdi.»

«Belki de gelmemesi daha iyi oldu,» dedim. «Fern kendinden baş-
ka kimseyi düşünmez. Belki de babamı son gördüğü zaman şiddetle
kavga ettiklerini düşünüyor ve üzölüyor.»

Gavin kesin bir tavırla, «Fern üzölmez,» dedi. Birbirimize baktık.
Farkına varmadan diğerlerinden uzaklaşmış ve oturma odasına girmiş-
tik. Annemle babam genellikle orayı ikinci bir büro gibi kullanırlardı.
Duvarlar kitap raflarıyla doluydu. Bir yanda kiraz ağacından yapılmış
büyük bir yazı masası ve iskemle vardı. Yanında büyük bir çalar saat
bulunmaktaydı. Kanepeye yakut rengi deri geçirilmişti. Gavin raflarda
ve masadaki aile resimlerine baktı. Annemin Sarah Bernhardt Okulun-
dayken verdiği konserler için aldığı övgü dolu çerçevesi mektuplara da.

«Annem bunlarla çok övünürdü...» dedim. Gavin başını salladı.

Bana dönmeden, «Buna inanırım...» dedi. «Durmadan biraz sonra
uyanacağımı düşünüyorum.»

«Ben de öyle.»

O, «Annen benim için sadece bir yenge değiidi,» diye açıkladı. «Ab-
lamdı da o. Ve ben her zaman Jimmy gibi olmak istedim.»

«Öyle de olacaksın, Gavin. Seninle gurur duyuyorum. Senden ve
okuldaki çalışkanlığından durmadan söz ederek övünüyordu.»

Gavin, «Neden?» diye sordu. «Neden oidu bu?» Gözlerim dolmuş,
dudaklarım titremeye başlamıştı. Çabucak yanıma geldi. «Ah, çok üzgü-

nüm. Kendimle bu kadar ilgilenmemen, asıl senin neler hissettiği düşünmeliyim.» Bana sarıldı. Ben de yüzümü onun göğsüne dayadım.

Bet Yenge, «İkiniz burada ne yapıyorsunuz?» dedi. Gözleri hayrele irileşmiş bir halde kapıda duruyordu. Başımı ağır ağır Gavin'in gösünden kaldırarak gözlerimi sildim.

«Hiç...» diye mırıldandım.

«Herkes salonda toplanmışken burada yalnız kalamazsınız.» Yeni gem bir Gavin'e baktı, bir bana. Sonra tekrar Gavin'e döndü. «Bu...u"gun değil...Ayrıca Jefferson da uslu oturmuyor. Onunla konuşsan olur, Christie.»

«Jefferson ne yapıyor?»

«Doğru dürüst oturmuyor.»

Terslendim. «Jefferson daha dokuz yaşında, Bet Yenge. Üstel annesiyle babasını yeni kaybetti. Onun Richard kadar kusursuz davranmasını bekleyemeyiz.» Yengem kıpkırmızı kesilmişti.

«Şey, ben... Ben sadece...»

Ben çabucak, «Jefferson'a bakacağım,» diyerek Gavin'in elini tutum. Yengemin yanından hızla geçerken ekledim. «Çok üzgünüm. B Yengeye terslenmemem gerekirdi. Ama her şeye karışıyor, herkes emirler yağıdırıyor. Sabırlı davranacak halde değilim.»

Gavin, «Anlıyorum...» diye mırıldandı. «Jefferson konusunda sanıyardım ederim. Gel gidip onu bulalım.»

Gavin kardeşime gerçekten çok iyi davrandı. Jefferson'u alıp odasına çıkardıktan sonra oyunlar ve oyuncaklarla oyaladı.

Fern Hala ancak cenazenin kaldırılacağı sabah geldi. Yanında üniversiteden bir erkek arkadaşı vardı. Uzun boylu, siyah saçlı bir genç. Fern onu, «Buzz,» diye tanıttı. Halamın cenaze törenine erkek arkadaşını getirmiş olmasını aklım almadı. Fern sanki bu da bir aile toplantısıymış gibi davranıyordu. Kiliseye gitmeden önceki saatlerde o ve Buzz diğer yaşlılara yaklaşmadılar. Birkaç kez onları bir köşede kıkır kıkır gülerken yakaladım. Durmadan sigara içtiğinden Fern'e annemin evda sigara içilmesinden nefret ettiğini hatırlattım.

«Buraya bak. Buzz'la ben burada uzun süre kalacak değiliz. Onu

in bana sıkıcı kuralları hatırlatma, Prenses, tamam mı?» Fern erkek arkadaşına döndü. «Ağacın meyvası dibine düşmüş.» Buzz bana ülümseyerek başını salladı.

«E, sen nereye gideceksin?» diye sordum.

«Bir süre için okula döneceğim,» dedi. «Bilmem ki. Ders programlarından da, ev ödevlerinden de bıkmaya başladım.» Buzz bir kahkaha tti.

«Babam senin üniversiteden mezun olmanı istiyordu,» diye anımttım.

Fern alayla, «Ağebeyim hayatımı benim adıma yaşamak istiyordu,» dedi. «Bunu artık bana hatırlatma. Neyse... O öldü artık. Ve ben başkalarının neler yapmamı istediklerini düşünerek üzülemem. Ben istediğimi pmalıyım.»

«Ama ne yapacaksın?» diye ısrar ettim.

«Bu bakımdan endişen olmasın,» diye vızıldadı. «Buraya sık sık gelecek değilim. Özellikle Philip'le yavruları bu evi işgal ettikleri için.»

İsrarla, «Onlar hiçbir yeri işgal etmediler,» dedim.

«Ah, öyle mi?» diyerek güldü. «E, sen bu işi nasıl tanımlıyorsun? eçici bir durum, diye mi?»

«Evet,» dedim.

«Gerçekleri kabul etmelisin, Prenses. Sen yalnız kalamayacak dar gençsin. Philip'le Bett senin vasilerin olacaklar. Eh, onların bana a vasilik etmelerine izin verecek değilim.» Bir an durup ekledi. «Üzüle. Birkaç yılsonra sen de buradan ayrılabilirsin.»

«Kardeşimi terkedemem. Hiçbir zaman.»

«Ünlü son sözler! Öyle değil mi, Buzz?» Delikanlı başını sallayarak ülümsedi. Sanki bir kuklaydı ve ipleri de Fern Halanın elindeydi.

İsrarla, «Terketmeyeceğim,» dedim. Fern Hala insanı kızdırmasını l bilirdi. Artık babam öldü ve kimse onunla ilgilenmeyecek, diye Üşündüm. Baş her zamanki gibi derde girecek. Ama kimse onu kurırmayacak. Fern Hala farkında değil ama babamı tahmin ettiğinden k daha fazla arayacak. Trisha Teyzenin geldiğini öğrenir öğrenmez lamlamla arkadaşının yanından ayrıldım.

Trisha Teyzenin Broadvay'deki oyunu başlamıştı. O büyük üzüntü süne rağmen sahneye çıkması gerekmekteydi. Onu suçlamıyor, gösterme devam etmesi gerektiğini biliyordum. Annem her zaman insanlara profesyonel sanatçı oldukları zaman büyük fedakârlıklar yapmak zorunda kaldıklarından söz ederdi. Neyse ki Trisha Teyzeyle baş başa ağlayacak ve birbirimizi teselli edecek kadar zaman bulabildik. Jefferson di onu gördüğüne sevinmişti. Kendini Trisha Teyzenin kollarına attı. Trisha o andan itibaren sonuna kadar yanımdan ayrılmadı. Sonra da New York'a dönmek için yola çıktı.

Kiliseye giden arabaların başında limuzin vardı. Koyu gri gökyüli bu sahneye çok uyuyordu. Babamın, «Ah, olamaz,» dediğini duyar gibiy oldum. «Kapalı hava Christie'yi daha da kederlendirecek.» Oraya varol ğımızda cenaze arabası da yolun kenarına park etmişti. Kilise yaşlılarla dolup taşıyordu. Bronson, Laura Nineyi öne oturtmuştu. Büyükannesi siyah zarif bir elbise ve tüllü siyah bir şapka giymişti. Yüzüne kiloylu boya sürmüş olduğunu farketdim. Hele o dudakları... Laura Ninenin şam kınılığından aklının karıştığını anladım. Ama yerlerimizi almak için ontı yanından geçerken hepimize de başıyla selam vererek gülümsedi. Jefferson elimi sıkıca tutuyordu. Oturduğumuz zaman bana iyice sokuldu Neredeyse kucağıma çıkacaktı.

Peder salona girer girmez, orgcu müziği kesiverdi. Yaşlılar rahibi! yönetiminde dua ettiler ve İncil'den bölümler okudular. Sonra pedjil annemle babamdan sevgi ve hayranlıkla söz etmeye başladı. «Toplumffl muzun en parlak iki ışığıydılar,» dedi. «Her zaman yanıyor ve çevreyi sevgi yayıyorlardı. Biz de onlara bakıyor, mutlu ve umutlu olmamız iç« nedenler bulunduğunu düşünüyorduk. Onların şimdi de aynı şeyi **cem** nette bütün ruhlar için yaptıklarından eminim.»

Jefferson pederi iriieşmiş gözlerle dinledi. Ama ikimiz de bakışları! mızı o iki tabuttan ayıramıyorduk. Annemle babamın onların içlerinde yattıklarına inanmak olanaksız geliyordu. Gerçek olamazdı bu. Kilisede] ki törenden sonra çıkmak için dönerken çok kimsenin ağlamış olduğu! mı farkettim. Bazıları çok ağlamıştı.

Kortej kiliseden doğruca mezarlığa gitti. Annemle babamın mezar!

nın yanında Gavin elimi tutmuştu. Trisha Teyze de Jefferson'u kucakla-
a aldı. Birer heykel gibi duruyorduk. Soğuk rüzgâr saçlarımı uçuruyor,
özyaşlarım yanaklarıma buz tanecikleri gibi düşüyordu. Tabutlar çuku-
indirilmeden hemen önce ilerleyerek ikisinin de kapağını öptüm.

«Güle güle, babacığım,» diye fısıldadım. «Beni, asıl babamın aklın-
'an hayalinden geçiremeyeceği kadar sevdiğin için sana teşekkür ede-
im. Kalbimde sen her zaman benim asıl babam olarak kalacaksın.» Bir
n durdum, devam etmeden önce yutkundum. «Güle güle anneciğim.
ittin, ama her zaman yakınımda olacaksın.»

Başımı kaldırarak yanıma gelmiş olan Philip Dayıya baktım. Gözleri-
i annemin tabutuna dikmişti. Yaşlar yanaklarından hızla süzülüyor ve
enesinden damlıyordu. Dayım tabuta usulca dokunarak gözlerini yum-
u. Sonra da benimle birlikte geriledi. Tabutlar çukura indirildi.

Hiçkırıkları duyuyordum. Jefferson'u teselli etmek istiyor ama göz-
aşlarıma engel olamıyordum. Gavin beni kucakladı. Longchamp Dede
aşını eğmişti. Edvina onun yanında durmuş, kollarını da beline dola-
ıştı. Fern artık gülmüyordu ama ağlamıyordu da. Yorgun ve sıkıntılı
ıbydı. Sevgilisiye şaşkın şaşkın bakmıyordu. Herhalde kendi kendine
rada ne işi olduğunu sormaktaydı. Bronson, Laura Nineyi tekerlekli
ndalyesine oturtmayı ve mezarın yanına getirmeyi başarmıştı. Onun,
yükanneme durumu anlattığını görüyordum. Laura Nineyse başını
ılıyor, belki de olanları yavaş yavaş kavramaya başlıyordu.

Bet Yenge, Richard'la Melanie'yi önüne katarak, «Haydi, gelin
ık,» dedi. «Eve dönelim.»

Ev, diye düşündüm. Artık annemle babam orada değil. Orası nasıl
r ev sayılabilir? Eskisinin anlamsız bir kopyası. Bir anı. Eski yankılar
o gölgelerle dolu bir yer. Giysilerimizi astığımız ve yatıp uyuduğumuz
hlr bina. Binlerce yemeği eskisinden daha sessizce yiyeceğimiz bir yer.
Çünkü artık babam, anneme takıldıktan sonra kahkahalarla gülemeye-
çok. Annemin o tatlı gülüşünü göremeyecek, şarkı söylediğini duyma-
yacağım. Annem, kâbuslardan geri kalan hortlak ve hayaletleri kaçı-
mak için bizi sevgiyle öpüp kucaklamayacak. >

Gökyüzü daha da grileşti. Dünya öfkelenmişti. Kendi kendime, bun-

da da haklı, dedim. Sendeleyerek mezarın yanından uzaklaştık. Aileni diğer ölülerinin yattıkları yerlerin, Cutler Ninenin onuruna dikilmiş ola! koskocaman taşın yanından geçtik. Annemin Cutler Nineyle bir dar] karşılaşmak zorunda kalmayacağından emindim. Çünkü Cutler NM hiçbir zaman cennete gidemezdi.

Tekrar limuzine bindiğimizde Bet Yenge, «Unutmayın, çocukla! dedi. «Eve girmeden önce ayaklarınızı silin.»

Çabucak başımı kaldırarak ona baktım ve yoksa kâbuslar dal yeni mi başlıyor, diye kendi kendime sordum.

Özveriler

Philip Dayı çok üzgün olduğu için, cenazeden sonra evde tertip] nen resepsiyonu Bet Yenge yönetti. Otelde hemen herkes yenger istediklerini yapmaya hazırdı. Bay Nussbaum'la Leon, Bet Yengei uygun bulduğu her şeyi pişirdiler. Evde, yengemin kontrolunda çalıf lar. Bet yenge, Buster Morris ve bahçede çalışan diğer personele masa ve bankları getirmelerini ve öndeki çim alana yerleştirmelerini i" di. Son saygılarını sunmak ve aileyi teselli etmek için sürüyle insa geleceğini biliyorduk. Jefferson da ben de kimseyi karşılayacak hg değildik. Hatta sevgi ve dostluklarını içtenlikle belirtmek isteyenleri Ama bu işi yapmak zorunda olduğumuzu biliyordum. Zaten Bet Yei] de bize görevlerimizi ve evdeki yerlerimizi iyice belirtmişti.

Kanepeyi işaret ederek, «Sen ve Jefferson orada oturacaksınız hayatım,» dedi. «Tabii Melanie'yi Ffichard da yanınıza geçecekler. de konukları sizinle konuşmaları için getireceğim.»

Jefferson biraz yakıncasına, «Ben kimseyle karşılaşmak istem] rum,» diye mırıldandı.

Bet Yenge, «Tabii istemiyorsun, yavrum,» dedi. Gülümsüyof «Ama bunu annenle baban için yapman gerekiyor.»

«Neden?»

Richard dudağının kenarını çarpıtarak söylendi. «Her zaman sorula lyla insanı çıldırtır.» Dudakları lastik bantlar kadar inceydi. Bazan ağzını arptığında dudaklarının gerilip çatlayacaklarını düşünürdüm.

Sert sert, «Jefferson'un soru sormaya hakkı var, Richard,» dedim.

Bet Yenge insanın sinirine dokunan bir tavırla, şarkı söyler gibi, Tabii var,» diye cevap verdi. Jefferson'un saçlarını okşamak için elini zattı ama kardeşim başını kaçırmaya çalıştı. «Yavrum, her istediğini orabilirsin...»

Jefferson dudaklarını gererek gözlerini nefretle kısmıştı. Ama Bet 'enge tekrar onun başını okşayarak yanımızdan uzaklaştı. Biz diğerle lyle daha tartışmaya başlayamadan konuklar geldi. Jefferson bile etki nip üzüldü. Cutler Koyu yakınında yaşayan herkes kalkıp gelmişti gali a. En sadık otel müşterilerimiz de felaketi öğrenir öğrenmez hemen ize koşmuşlardı.

Bet Yenge etrafta bir kanarya gibi dolaşıyordu. Salon ve antre nun kafesini oluşturuyorlardı. Yengem konukları karşılıyor ve sonra izim oturduğumuz yeri işaret ediyordu. Çok geçmeden yorulдум. ma Jefferson'la beni kucaklayıp öpen bu insanların gerçekten üzü l klerini farkediyordum. Annemle babamın pek çok kimseyi etkiledikle i o zamana kadar böylesine farkedememiştim.

Trisha Teyze bizimle elinden geldiğince ilgileniyordu. Jefferson'la nim bir şeyler yiyip içmemizi sağladı. Evde mümkün olduğu kadar imaya çalıştı. Sonra kardeşimle beni bir kenara çekerek vedalaştı.

«New York'a giden bu uçağa binmem şart,» dedi. «kinizi bırakıp 'eçeğim için kalbim parçalanıyor sanki.»

«Durumu anlıyorum, Trisha Teyze,» dedim. Babamın ona nasıl takıl mını anımsamıştım. Jimmy'nin taklidini yaptım. «Ne de olsa sen sahne nsin.» Trisha Teyze hafifçe gülümsedi.

«Onları öyle çok özleyeceğim ki...» Jefferson'a baktı. Kardeşim şaş şaşkın başını sallarken yaşlar yanaklarından akıyordu. Trisha, Jeffer n'u sıkıca göğsüne bastırdı. «Ah, balkabağım benim. Uslu bir çocuk l davran ve yengenle dayının sözünü dinle, olur mu?» Jefferson iste ye istemeye, «Peki,» der gibi başını salladı. Trisha Teyze bana dön

dü. «Sana yakında telefon ederim. Christie. Belki de birkaç hafta sori kalkıp bana gelirsin. Her gece oyunu seyredersin. Bu hoşuna gidf mi?»

«Çok hoşuma gider, Trisha Teyze.»

Trisha doğruldu. Alt dudağını ısırıp duruyordu. Başını salladı. Sof ra da döndü ve sanki kendini hayaletler kovalıyormuş gibi yanımızda uzaklaştı. Birkaç dakika sonra Gavin yanımıza gelerek LongcharJ Dedenin de gitmek için sabırsızlandığını söyledi.

«Burada oturup yas kılığı giymiş bu insanların önünden geçmeleij ni seyretmek onu mahvediyor,» diye açıkladı. «Kalbi parça parça ol yor. Havaalanında oturup beklemeye bile razı.»

Gavin gideceği için yüreğime inmişti sanki. Ama yine de, «AnlıfJ rum,» dedim.

Gavin, «Babam yakında buraya gelip seni görebileceğimi söyledii diye ekledi.

Ona hatırlattım. «Ah, Gavin, yazın burada çalışacaktın! Seninle biJ likte ne güzel eğlenecektik.» Gavin bakışlarıyla bunu ona hatırlatmarJl hiç gerek olmadığını açıklıyordu.

Richard hızla ikimizin arasına girdi. «Annem ikinizin tekrar kanep ye oturmanızı istiyor. Daha gelecek birkaç önemli kimse varmış.»

Gavin öfkeyle ona döndü. «Buraya bak! Hemen toz ol!»

«Ne?»

«Çabuk git buradan! Anladın mı?»

Richard bir an şaşkın şaşkın ağzını çarpıttı. Sonra Gavin'in demek istediğini anladı. Kendisini savunmak ister gibi, «Ben sadeJl annemin söylediğini yapıyorum,» diye vızıldandı.

. «Şimdi benim dediğimi yapacaksın.» Gavin öfkeyle Richard'a dcfl ru dönünce kuzenim de koşarak uzaklaştı.

Güldüm. Bu beni öyle rahatlatmış ki.

Gavin, «Bana bir iyilik et, Jefferson,» dedi. «Richard'ın çorapla™ her sabah birbirine bağla. Olur mu?»

Jefferson'un gözleri parlayıverdi. «Ah, evet.»

«Sakin böyle bir şeye kalkışayım deme, Jefferson! Gavin onun yeni fikirlere hiç ihtiyacı yok.»

Gavin yine kardeşime döndü. «Richard seni rahatsız ederse ona yakında döneceğimi söyle.»

Edwina yanıma gelerek yavaşça, «Baban gitmek istiyor, yavrum,» dedi. Sonra da bana bakarak özy'r dilercesine ekledi. «Durumu pek iyi değil. Philip bizi havaalanına limuzinle yollayacak.»

Atıldım. «Ben sizi geçireyim.»

Jefferson bir yankı gibi, «Ben de,» dedi. Yanımdan bir saniye bile uyulmak istemiyordu.

Ön tarafa gittiğimiz zaman Fern Halayla sevgilisinin masalardan birinde oturduklarını gördük. Garsonlar ve komilerden bazılarıyla şakalaşıp gülüyorlardı. Halam hiç de üzölmüş gibi görünmüyordu. Yanlışlıkla iMiçemize girmiş bir yabancı gibiydi. Edwina gideceklerini söylemek için ona yaklaştı. Ama bu haber halamı hiç ilgilendirmedir.

«Tamam, haydi güle güle,» diyerek Longchamp Dedeyle, Gavin'e çabucak el salladı.

Longchamp Dede, «Diğer çocuklarıma hiç mi hiç benzemiyor,» diye terslendi. «Safly Jean'in çocukları gibi de değil. Galiba benim illemdeki bazı kötü yaratıklara çekmiş.» Biran durup ekledi. «Öyle olan ı 'ı sürü insan vardı.» Meraklandım ve acaba Gavin kendi kara tarihçesi-ni i »iliyor mu, diye düşündüm.

Longchamp Dede kederli iri gözleriyle bana baktı. «Ah... Kendine iyi hak, Christie. Kardeşinle de, annenle babanın isteyecekleri gibi ilgi-i ' N ikiniz için yapabileceğimiz bir şey varsa hemen bizi ara. Anlıyor pusun?»

«Evet, büyükbaba,» dedim. «Çok teşekkür ederim.» Longchamp Dede eve son kez baktı ve sonra limuzine binmek için eğildi. Edwina (in onu izledi.

Gavin, «Sana mümkün olduğu kadar mektup yazacak ve telefonla arayacağım,» dedi. Sonra gözlerinde yumuşak, anlayışlı bir ifadeyle öklödi. «Seni böyle bırakıp gitmek hiç hoşuma gitmiyor.» Ben gözlerimi yere dikmişim, hafifçe başımı salladım. Gavin parmaklarını Jeffer- . "ir'ın saçlarının arasına soktu. Sonra da öne doğru eğilerek beni

yanağımdan öptü. Bu o kadar çabuk oldu ki, dudaklarının dokunuşum hissedemedim bile. Kimse de bu öpücüğü görmedi sanırım. Gözlerim açtığım sırada Gavin, annesiyle babasının peşinden limuzine biniyordu

Jefferson'la el ele tutuşmuş orada duruyorduk. Arabanın b'ahç yolundan inerek gözden kaybolmasını seyrettik. Birdenbire üşümüşüm. Alacakaranlık indirilen bir perde gibi çabucak bastırılmış, etrafımı: daki gölgeleri koyulaştırmıştı.

Bet Yenge kapıdan seslendi. «Demek oradasınız, çocuklar? ikini zin de içeri girmesi ve yerlerini alması gerekiyor.» Tavrıları kesindi.

«kimiz de yorgunuz, Bet Yenge,» dedim. Hâlâ Jefferson'un elir tutuyordum. Yengemin yanından geçtik. «Artık yukarı çıkacağız.»

Üzüntüyle, «Ah...» diye bağırdı. «Ama yeni gelen konuklar ne ol; cak, yavrum?» Orada bulunmayışımız günün gerçek trajedisi sayılac! mış gibi yüzünü buruşturdu.

Usulca, «Herkesin durumu anlayacaklarından eminim...» dedin «Senin de anlaman gerekir...»

«Ama...»

Kardeşimle başımız önde ilerledik ve çabucak merdivenden çıktık! Sanki orası bizim evimiz değilmiş gibi. Kendi evimizde yetim ve öksüzü dük biz.

Jefferson'u odama götürdüm. Kardeşimin yalnız kalmak istemeyJH ceğini biliyordum.

Aşağıdaki gürültü ve karmaşa saatlerce sürdü. Biz odama çekildin ten kısa bir süre sonra Bronson Alcott bizi görmek için yukarı ç im Kapiya vurdu. Ben, «Kim o?» diye seslenince de kapıyı aralayarak baja nı içeri uzattı. Jefferson yatakta yanımda uyuya kalmıştı. Ama ben oraj da öyle yatarak gözlerimi tavana dikmiştim.

Bronson geriledi. «Ah, seni uyandırmak istemedim.»

«Uyumuyordum, Bronson,» diyerek doğrulup oturtum. «Lütfen iç i ri gir.» Saçlarımı parmaklarım ile düzelttim. Bronson odaya girerek Jeffejj son'a gülümsedi.

Başını sallayarak, «Zavallı yavrucuk,» diye mırıldandı. «Bu olay hı kimse için kolay değil. Ama onun için özellikle çok zor. Annemi kayb«

tiğim zaman ne kadar acı duyduğumu hatırlıyorum. Üstelik ben biraz daha büyüttüm.»

«Annen nasıl öldü?»

Bronson kederle, «Kan kanserine yakalandı,» dedi.

«Ve sakat kız kardeşine bakmak da sana düştü, öyle mi?» Anne-min vaktiyle bana anlattığı hikâyenin bazı ayrıntılarını hatırlıyordum. Bronson başını salladı. Ben kederle, şimdi de Laura Nineye bakıyor, diye düşündüm.

Sonra sordum. «Büyükannem nasıl?»

«İyi,» dedi. «Onu hemşireyle bıraktım. Buraya gelip ikinizi görebilmek için.»

«Neler olduğunu anlıyor mu?»

Bronson hafifçe, «Evet,» dermiş gibi başını salladı. «Laura Sue bazı şeyleri kâh hatırlıyor, kâh unutuyor... Belki böylesi daha iyi. Belki de kafası onu pek çok acıya karşı böyle korumaya çalışıyor.»

«İşin başından aşkın,» dedim.

Gülümseyerek, «Annen de öyle söylerdi,» diye cevap verdi. «Aslında Laura Sue her zaman böyle değildi. Bir zamanlar canlı, hayat dolu, enerjik, pırl pırl bir kadındı. Neşeli ve heyecanlı biriydi. Onu gören bütün erkekleri etkilerdi.»

«Annem söylemişti...» Bir an durdum. «Bronson, senin bu aile konusunda geniş bilgin var. Sence bu aile gerçekten lanetli mi?»

«Lanetli mi? Ah, hayır, bütün bu olaylara rağmen ailenin lanetli olduğunu söyleyemem. Böyle şeyler düşünme.» Bronson endişelerimi gidermeye çalışıyordu. «Senin, anne ve babanın umduğu gibi biri olacalıktan eminim. Harika şeyler yapacaksın.» Ben uyuşmuş gibi, «Hayır,» dnrcesine başımı salladım.

«Ben artık iyi şeyler yapmak istemiyorum. Annemsiz ne yapayım?»

«Bunlar mantıksız sözler, Christie.» Bronson kesin bir tavırla sanki lallmat veriyormuş gibi ekledi. «Müzikle her zamankinden daha fazla ilgilenmelisin. Bunu yalnız kendin değil, annen için de yapmalısın.»

«Ama bana kaderimde başarısızlık varmış gibi geliyor... Bu kapakra bulutlar...»

Bronson'un kaşları çatıldı. «Christie, kader bazan çok acımasız olabilir. Ama sana bu yeteneği veren de yine kader. Bunu düşün. Kader bizi bir yoldan gitmeye zorlar. Bazan iyi, bazan da kötü bir yoldur bu. Ancak kader bizi iyi bir yoldan yürümeye zorladığında buna aldırılmaz, ya da karşı koyarsak o zaman kendi kendimizi lanetlemiş oluruz. Olabiliyorsun. İleceğin gibi olmalısın.» Sonra beni uyarırcasına, «Artık bunu yapmak zorundasın.» "

Başımı salladım. Bronson çok güçlü ve azimliydi, Tevekkeli annem' onu sever ve hayranlık duyardı, diye düşündüm. Sonra aklıma yepyeni,! şahane bir fikir geldi.

«Philip Dayı ve Bet Yengeyle birlikte oturmak istemiyorum,» dedim. «Jefferson da öyle.»

Bronson, «Anlıyorum,» diye mırıldandı. «Ancak vasiyet olmak konusunda ilk hak onların. Dayınla yengen bu eve taşındıklarına göre eri mantıklı şey de bu. Tabii kolay olmayacak. Bir süre hatta belki her? zaman. Ama hiç olmazsa sizi seven, sizinle ilgilenen insanlarla beraber olacaksınız. Philip'in sana tam bir baba gibi davranacağından eminimi Jefferson'a da öyle. Sizi kendi çocuklarından ayırt etmeyecek.» Yüzümdeki ifadeden düşkünlüğüne uğradığımı anladı. «Keşke...Keşke ikinizi de yanımıza alabilseydik. Ama korkarım evim şu ara iki çocuk için pek uygun bir yer değil. Laura Sue çoğu zaman hasta, ikinizi de seviyor! Kafası berraklaştığı zaman yani. Ama sonunda size de yük olur.»

Hemen atıldım. «Ben buna razıyım.» Bronson gülümsedi.

Endişelerimi gidermek için, «Burada her şey yolunda gidecek,» dedi. «Endişelenme. Ben de sen ve Jefferson'un durumunu öğrenmem için mümkün olduğu kadar sık sık geleceğim.»

Gözlerimin dolduğunu görmemesi için başımı eğdim.

«Haydi, haydi. Her şey düzelecek, Christie.» Bronson'un sesinde anlayış ve şefkat vardı. Eğilerek beni yanağımdan öptü. Sonra da sevgiyle Jefferson'a baktı. «Seni ve Jefferson'u yakında bir gece bizi yemeğe çağıracağım. Uygun bir süre sonra. Bu Laura Sue için de iyi olur.» Kapıya doğru gitti.

«Bronson?»

«Evet, yavrum?»

«Bu olaylardan önce annem bana geçmişte olanlardan söz ederdi. Her zaman gizlenen şeylerden. Ama bana yine de açıklamadığı pek çok gerçek vardı. Hâlâ merak ettiğim şeyler. Bana onları anlatır mısın?»

O, «Bildiklerimin hepsini,» diye söz verdi. «Her şey sakinleşsin, seninle bir öğleden sonra baş başa oturur, geçmişten ve aileden söz ederiz. Tamam mı?»

Başımı salladım. «Teşekkür ederim, Bronson.»

«Ben anneni çok, çok severdim, Christie. O yaşından umulmayacak kadar olgun ve akıllıydı. Belki de bunun nedeni senin bildiğin ya da öğreneceğin zorluklardı. Ama annen de eşsiz bir anlayış, sabır ve sezgi vardı. Bu özelliği annenden aldığından eminim. Bak göreceksin.» Bronson sonra odadan çıktı.

Ondan sonra kimse gelip bizimle ilgilenmedi. Cenaze resepsiyonu İkşam olurken daha neşeli bir hal almıştı. Artık daha fazla kahkahalar duyuyordum. Arabalar gelip gidiyor, kapılar çarpılıyor, misafirler birbirlerine sesleniyorlardı. Jefferson bir ara uyanarak «Anne,» diye bağırdı. Onu teselli etmeye çalışırken tekrar uykuya daldı. O uyurken ben de • iniliğimin yakınına, yere oturdum, eski fotoğraflar albümlerine bakmaya haşladım. Annemle babamın resimlerine bakıyor, kâh gülümsüyor, kâh İslüyordum.

Annem ne kadar güzeldi, diye düşünüyordum. Ne kadar, ne kadar y()/eldi.

Kollarımı dizlerime dolayarak başımı dayadım. Beni üzecek olan kntler ve gözyaşlarına engel olmaya çalışıyordum. Öyle yerde oturur

¹ İİİ odamın kapısı hızla açıldı.

Richard, «Ah, işte orada,» dedi.

«Ne istiyorsun? Sen önce kapıya vurmaz mısın?» diye terslendim. Kuzenim sırtıttı.

«Annem Jefferson'u bulmam için gönderdi beni. Bazı eşyalarını İlmnsı gerekiyor.» Bir an durdu sonra da ekledi. «A da onları ben taşı fim,»

Ayağa kalkarak, «Sen neden söz ediyorsun?» dedim. «Jefferso hiçbir şeyi taşımak zorunda değil. Özellikle bu gece.»

«Annem, Melanie'ye aynı odada yatmamızın uygun olmadığını söylüyor. Artık bunun için çok büyükmüşüz. Annem, erkek çocukların yin erkek çocuklarla yatması gerektiğine inanıyor. Birkaç kişiyi çağırıp kar yolamı Jefferson'un odasına taşıtacak. Onun, dolapta ve şifonyerin çek mecelerinde benim eşyalarımı yer açmasını istiyorum.» Richard bir a durdu sonra da tehdidi savurdu. «O bunu yapmazsa ben yaparım.»

Olayı düşündüğüm zaman titredim. Jefferson, Richard'ın gece gün] düz tepesinde olmasından nefret edecekti. Kuzenim tanıdığım diğer o iki yaşındaki çocuklara hiç benzemiyordu. Çok titiz ve tertipliydi. Jeffer son'un eşyalarıyla fazla ilgilenmemesi yüzünden kardeşimle mutlak korkunç bir biçimde kavgı edecekti.

«Sakin kardeşimin eşyalarına elini sürmek cüretini gösterme!» diy bağırdım.

, Jefferson, «Ne... Ne var, Christie?» diyerek çabucak doğruldu. Gözlerini ovuşturuyordu.

«Hiçbir şey yok,» diye cevap verdim. «Haydi, yat uyu yine. Benim aşağıya inip Bet Yengeyle konuşmam gerekiyor.» Richard'ı yolumun! üzerinden çekilmesi için iterek hızla dışarı çıktım.

Evde daha sürüyle insan vardı. Kahve içiyor çörek yiyorlardı. Bazı lan Bayan Nussbaum ve Leon'un hazırladıkları tepsi tepsi yemeklerden kalanlarla kendilerine ziyafet çekmek için gelmişlerdi. Etrafıma bakına rak Bet Yengeyi bulmaya çalıştım. Philip Dayıyı da. Misafirler ban gülümserken bazıları beni durdurarak başsağlığı dilediler. Ama ben hız la odadan odaya geçtim ve sonunda Bet Yengeyi buldum. Ön veranda da bazı konukları geçiriyordu. Philip Dayının nerede olduğunu bilmiyordum. Onu evde görmemiştim.

' Yengem beni görünce, «Ah, Christie, hayatım,» dedi. «Aşağıya inmişsin. Ne hoş. Aç mısın, yavrum?»

«Hayır, Bet Yenge, aç değilim,» diye çıktım. Ama o hâlâ gülümsüyordu. «Çok şaşırdım,» diye ekledim. «Richard'ın eşyalarını neden Jefferson'un odasına taşıtıyorsun? Özellikle bu gece?»

«Ah, her şeyi ne kadar çabuk paylaşmaya başlarsa, onlar için o dar iyi olur, diye düşündüm. Bence Richard, Jefferson için iyi bir kadeş olur. Onu teselli de eder. Hayatım...» Yengem bana yaklaştı. «,, herhalde Richard'la Melanie'nin aynı odada yatmalarını gerektiğinin daha fazla sürdürmemi istemezsin? Melanie genç bir hanım oluyor ırtık. Ve bütün genç hanımların da kendi özel yerlerine ihtiyaçları varır, öyle değil mi?» Ve kesin bir tavırla ekledi. «Senin kendi odan var.»

«Ben, hayır, demiyorum, Bet Yenge. Ama Jefferson daha biraz nce annesiyle babasının cenazesinden geldi. Bu gece daha fazla sarılmasına hiç gerek yok. Yatılacak yerler konusunu daha sonra da onuşabiliriz.» Terslenir gibi konuşuyordum. «Zaten bu konuda bize de Ol hakkı düşmesi gerekir.» Gururum iyice canlanmıştı. Başımı dikleştirerek ekledim. «Sonuçta burası bizim evimiz.»

Bet Yenge hâlâ gülümsüyordu.

Öfkeyle, «Philip Dayı nerede?» diye sordum.

Yengem, «O eve bir girip bir çıkıyor, hayatım.» dedi. «Şu anda kimin ye yardım edecek halde değil. Çok üzgün. Ben en iyi olanı yapmaya lişıyorum.»

«En iyisi Richard'ı bu gece Jefferson'un odasına sokmamak olur. aten kardeşim uyumakta zorluk çekecek. Kendi dolaplarını, çekmecelelerini yerleştiremeyecek kadar da bitkin.

Bet Yenge, «Pekâlâ, yavrum,» dedi. «Sabaha kadar bekleriz. adem bu seni mutlu edecek.» Yne gülümsedi ama bu gülümsemede ana sahte gelen bir şeyler vardı. Garip, hafif bir gülüştü onunki.

«Bunun hiç olmaması beni daha da mutlu eder,» dedim.

Yengem biraz da sert bir tavırla, «Şu ara hepimizin özveride bulunması gerekiyor, Christie,» diye cevap verdi. «Büyük bir kayba uğradın. ma biz de çok şey kaybettik. Evimizi, oteli ve ... »

Böyle bir kıyaslama yaptığı için şok geçirdim. «Bu saydıklarının opsinin yerine yenileri geçirilebilir, Bet Yenge,» dedim. Kan yüzüme Ocum etmişti, yanaklarım alev alev yanıyordu. Sıcak yaşlar yanaklarımdan akarken haykırdım. «Annemle babamı geri getirebilir misin? Bunu apabilir misin?»

Yengem büzölerek geriledi. «Pekâlâ, yavrum. Seni sarstığım içini üzgünüm.» Evden ayrılan birkaç kişiye çabucak gülümsedi. «Bu konu . yu yarın konuşuruz. Lütfen Richard'a söyle. Aşağıya inip beni görsün.» Yanımdan çabucak ayrıldı. Otelde çalışan bazı kimseleri geçirmek niye tindeydi.

Dönüp hızla yukarı çıktım. Richard, Jefferson'un odasına girmiş bile. Kapıyı hızla açtığımda o Jefferson'un dolabındaki eşyaları yenidei yerleştirmeye başlamıştı.

Olanca sesimle, «JEFFERSON'UN EŞYALARINDAN ELİNİ ÇEK! diye bağırdım. Richard durakladı ve kaşlarını çatarak bana baktı. «Be Yenge seni hemen görmek istiyor. Eşyalarını bu gece bu odaya taşıma yacaksın.» Sesim kesindi. «Şimdi çık git.» Geriye doğru bir adım attım Köklü bir ağaç gibi dimdik durarak kapıyı işaret ettim.

Richard, «Burası benim eski odamın yarısı kadar bile güzel değil/ diye homurdandı.

Arkasından, «O halde bir daha buraya gelmek zahmetine katlari | ma,» dedim. Kuzenim hızla koridordan geçerek merdivenden indi.

Jefferson odamın kapısında duruyordu. Yüzünde gözyaşlarının çiz? diği izler kalmıştı. Yorgunluk ve şaşkınlıktan gözleri yarı kapalıydı.

«Haydi, gel, Jefferson,» dedim. «Artık seni kendi yatağına yatma/ için hazırlayacağım.»

Kardeşim, «Richard nereye gidiyor?» diye sordu.

«Nereye giderse gitsin!» dedim. «Cehenneme kadar yolu var!» KarJ deşimin bu dünyada annesiz babasız geçireceği gece için yıkanıp pij masını giymesine yardım ettim.

Odama döndüğüm zaman Fern Hala oradaydı. Onun dolabımda giysileri karıştırdığını görünce şaşırdım.

«Fern Hala!» diye bağırdım. Sonra etrafıma bakındım ama sevgilisi görünürlerde yoktu. «Ne yapıyorsun sen?»

«Merhaba, Prenses.» Fern bana bakarak aptal aptal güldü. Viski! kokusunu almak için ona fazla yaklaşmama gerek yoktu. «Kazakların- dan bazılarına bakıyordum. Bazı şeylerin iyi cins. Özellikle bu saati

beğendim.» Sol elini kaldırdı. «Onu bir süre için ödünç alabilir miyim?» Bu annemle babamın bana doğumgünümde hediye ettikleri saatti.

«Hemen çıkar onu!» diye haykırdım. «Annemle babamın bana son Verdikleri armağan ol!»

«A...» Fern yalpaladı.

«Başka ne istiyorsan alabilirsin,» dedim. «Lütfen...»

Halam, «Telaşlanma...» diye cevap vererek saati bileğinden çıkar-maya çalıştı. Az kalsın kayışını koparıyordu. Saati öfkeyle yatağa attı. Hemen aldım ve kendi kendime saati bir daha bileğimden çıkarmayaca-ğımı söz verdim. Fern, «Bana daha iyi davranabilirsin,» diye inledi. «Ar-tık gidiyorum. Kim bilir beni bir daha ne zaman göreceksin.»

«Bu gece burada kalmayacak mısın?»

«Öğrenci cemiyetlerinden bazıları yıl sonu partisi veriyor. Onlara (İltmek istiyorum.» Fern sallana sallana tuvalet masama giderek parfüm V» kolonyalarımı inceledi.

«Babama söz verdin ama,» dedim. «Yaz Okuluna herhalde gitme- yaceksin.»

Fern, «Hayır, gitmeyeceğim,» diye başını salladı. «Bu yazı Long Illand'daki bazı zengin ve şımarık dostlarımla geçireceğim. Philip'e feunu açıkladım bile. Ona cep harçlığımı nereye göndereceğini sordum ma söylediklerimin çoğunu duymadı sanırım. Galiba bunun için Dorf- mın'ı aramak zorunda kalacağım.»

«Ama ben bu yıl kaldığın dersleri telafi için kurslara gideceğini sanı- , "ı lum,» dedim.

Halam hızla döndü. «Biliyor musun, bir kocakarıdan hiç farkın ynK Dırdır dırdır dırdır. Ben on altı yaşındayken bekâretimi kaybetmiş- im hile.» Yüzümdeki ifadeyi farkederek güldü. Sonra, «Kitabın o bölü- münü okudun değil mi?» diye beni suçladı. «Okudun değil mi?» Ve acı >kledi. «Pekâlâ, pekâlâ, o küçük sırlarını kendine sakla. Zaten bu Illode herkes öyle yapıyor. Ve annen özellikle böyle davranırdı.»

Tükürürcesine, «Annem hakkında kötü bir şey söyleyeyim deme,» (İlye çıktım. Fern tekrar yalpaladı ve başını salladı.

«Artık Harikalar Diyarındaki Alis gibi yaşamaktan vazgeçmelisi Christie. Annenle baban aynı odada yatıp kalkarak büyüdüler. Anne on altısına gelinceye kadar aynı odayı paylaştılar. Annen ondan sonra, Philip'e âşık oldu. Tabii o sırada Philip'in ağabeyisi olduğunu bilmiyordu. O ikisinin buluştukları zaman neler yaptıklarını sanıyorsun? Resim yapıyorlardı? Tabii bütün bunları gizleyeceklerdi. Ama ben hiç zaman onların bana karışmalarına, neler yapmam gerektiğini söylemelerine izin vermedim. Onların hiçbirisi de benden daha iyi değil!»

«Bu söylediklerin doğru değil,» dedim. «Annemle Philip Dayı hakkında söylediklerin yalan.» Fern omzunu silktilti.

«İleride bir gün bunu dayına soruver,» dedi. «O arada tam ben girerken odama neden giriverdiğini sormayı da unutma. Tabii her seferinde de Jimmy'i ya da Dawn'ı aradığını iddia etti.»

«Bu sözlerin çok korkunç, Fern Hala.» dedim. «Yine sarhoş olduğunu biliyorum.' Bu iğrenç şeyleri de bu yüzden söylüyorsun. Ama art, bu yeterli bir mazeret değil. Başka bir şey duymak istemiyorum.»

Fern bir kahkaha attı. «Öyle mi?» Bana doğru geldi. Sanki gülünüyordu ama yüzü kin ve kötülükle çarpılmıştı. «Jimmy'le Dawn'ın hikyesini duymak istemiyorsun öyle mi? Onlar kardeş olduklarını sanıyordu ama yine de iç çamaşırlarıyla aynı portatif karyolada yan yana yatıyorlardı. E, bunu biliyor muydun?»

Ellerimle kulaklarımı kapayarak, «Sus artık!» diye bağırdım.

«Annenin, Philip Dayını nasıl Fransız usulü öptüğünü duymak d istemiyor musun? Gittiği lisenin en yakışıklı delikanlısı onu boynunda; öptüğü zaman kendisinden nasıl geçtiğini duymayı?»

«SUS!» Banyoya koştum ve kapıyı çarparak kapattım. Sonra kollarımı vücuduma sararak yere çömeldim. Hıçkırma hıçkırma ağlıyordum] Fern'in kahkahayla güldüğünü sonra da kapıya yaklaştığını duydum. , 1

«Pekâlâ Prenses Christie, seni harikalar ülkende bırakacağımı Sana çok acıyorum. Seninle her zaman ilgilendiler ve şımarttılar. Hep aynı şeyleri işittim? 'Christie şöyle!', 'Christie böyle!' Sen dünyanın en harika ve yetenekli küçük kızydın. Bense bir başbelası. Ama işte artık

Mpayalnızsın. Tıpkı benim gibi. Bak bakalım bu durum hoşuna gidecek İni?» Bu son sözleri tükürürcesine söylemişti. Sonra ayaklarını yere VIII. vura odamdan çıktığını duydum.

Bir süre orada öyle yatarak ağladım. Fern, çok iğrenç olabiliyor, fiyo düşünüyordum. Nefret uyandıracak kadar. Babam sadece onun mutlu olmasını istiyordu. Annem de onu sevmek ve adil davranmak için •Ok çabaladı. Fern gideceği için seviniyorum bir daha gelmez umarım!

Ağır ağır ayağa kalkıp yüzümü yıkadım. Artık saatler saatler sonra Uyuyabileceğimi düşünüyordum. Ama başımı yastığa koyduğumda duy-guların neden olduğu bitkinlik etrafımı bir okyanus dalgası gibi sardı. Vo gözlerimi ancak, sabahın erken saatlerine özgü kasvetli, kurşuni ışık perdelerimin arasından süzüldüğü zaman açtım. Bu sabah morumsu kurşuni bulutlar gökyüzünde yanmış develerden oluşan bir kervan gibi llorlıyorlardı. Gözlerimi ilerideki bir noktaya diktim. Bir koltuğun arkası im asılmış olan siyah giysim bana acıyla olanları hatırlattı. Dün yaptıkla-rımızın korkunç bir kâbusun bir parçası olmadığını da. Onlar acı gerçek-lerle ilgili olaylardı.

Ama gözlerim daha yaşlarla dolamadan birinin hafifçe iç çektiğini duydum ve hızla döndüm. Philip Dayının odamda olduğunu farkedince Şok geçirdim. Bir iskemleyi karyolamın diğer tarafına çekmişti. Orada oturmuş kederle bana bakıyordu. Saçları karışmış, gömleğinin yakası açıktı. Ne ceketini vardı, ne de kravatı. Bana rengi çok uçukmuş gibi geldi. Çok bitkindi.

Battaniyemi sıkıca tutarak, «Philip Day!» diye bağırdım. Fern Hala-nın söylediği bazı iğrenç şeyler belleğimin duvarlarına küf gibi yapışmış-lardı. «Burada ne yapıyorsun?» Onun ne zamandan beri orada oturdu-ğunu bilmiyordum. Uyurken beni seyretmişti.

Dayım yine içini çekti. Bu kez daha sesli ve daha uzun. «Uyuyama-dım...» dedi. «Senin için endişeleniyordum. Ne durumda olduğunu anla-mak için buraya geldim. Ve galiba bu iskemlede uyuya kaldım.» Sözleri-ni, «Ben de senden hemen önce uyandım...» diye tamamladı. Ama ben bütün gece hiç uyumamış birine benziyor, diye düşünüyordum.

«iyiyim, Philip Dayı,» dedim. Yüzündeki ifade ve davranışları aklı karıştırıyordu.

O, «Hayır, hayır, ben seni iyi tanıyorum,» diyerek öne doğru eğildi «Senin ne kadar narin ve hassas olduğunu biliyorum.» Gözlerindeki ifade yumuşamıştı. Şimdi ısrarla gözlerimin içine bakıyordu. «Senin çok fazla ilgi, sevgi ve şefkate ihtiyacın var. Ben de bunları sana vermeyi çalışacağım. Elimden geldiği kadar.» Hafifçe gülümsedi. Gözleri şefk dolu iki gölcüğe benziyordu. Sonra alnından öptü. Saçlarımı okşayarak, «Zavallı, zavallı, Christie,» diye mırıldandı.

Gevşedim. «Ben iyiyim, Philip Dayı. Haydi gidip biraz uyu. Beii çok iyiyim.» Dayım gülümsemesini ve saçlarımı sevgiyle okşamasını sürdürdü.

«Sevgili, sevgili, Christie. Güzel Christie. Dawn'ın Christie'si. Onu seni otele geri getirdiği günü anımsıyorum. Dawn'a asıl baban sizi terk ettiği için üzülmemesini söyledim. Sana babalık edeceğimden söz ettim.» Bir an durdu sonra da, «Bunu yapacağım,» diye söz verdi. «Bunu yapacağım.»

«Peki, Philip Dayı,» dedim. «Teşekkür ederim.» Çabucak doğrulup oturdum ve ondan biraz uzaklaştım. «Ben artık iyiyim. Şimdi kalkıp du yapacağım ve giyineceğim. Gidip Jefferson'u uyandırmalıyım.» içirri çektim. «Eskiden o bu saatte burada olurdu.» Philip Dayı başını salladı. Sonra arkasına yaslanıp gözlerini kapayarak derin bir nefes aldı. Ardından ayağa kalkıp, düşük omuzlarla kapıya doğru gitti ve durdu.

«Ben de duş yapıp giyineceğim,» dedi. «Hep birlikte kahvaltı edebil; memiz için... Bir aile gibi.»

O odadan çıkar çıkmaz yataktan fırladım. Banyoya geçtim. Day nabildiğim kadar sıcak duşa kaldım. Sanki yalnız yorgunluğu üzerinden atmaya çalışmıyor, kederi de suyla akıtıyordum. Mümkün olduğu kadar çabuk giyinerek Jefferson'un uyanmış olup olmadığını anlamak için onun odasına gittim. Bayan Boston oraya gitmişti bile. Kardeşimin! giyinmesine yardım etmişti. Jefferson şimdi banyoda saçlarını fırçalıyordu. Benim içeri girdiğimi duyar duymaz duraklayarak bana baktı.

«Ah, günaydın, Bayan Boston,» dedim.

Bayan Boston, «Günaydın, yavrum,» diye cevap verdi. «Karde ine bakmaya geldim. Ama uyanmı tı bile. Kalkıp giyinmeyi d     yordu. Artık koskocaman bir delikanlı oldu.» Bu son s  zleri ben değil, Jeffer  son'un duyması için eklemi ti.

«Evet,  yle,» dedim. «Hem bunu yapmak, hem de herkes için kahvaltı hazırlamak zorunda de ildin, Bayan Boston.» O bizim aileden değildi. Ama olsaydı annemle babamın ölümüne de ancak bu kadar üzülürdü.

« nemli değil, yavrum. Betty Yengen bu sabah erkenden kalktı. Kahvaltıda yenilecek şeyler için emirler verdi. Ben de her şeyi hazırladım.» Bayan Boston durumu anlatmaya çalışıyordu. «Sonra yava ca buraya çıkıp Jefferson'a bir bakmayı d     m.»

Merakla, «Yengem kahvaltıda neler verilmesini istedi?» diye  or-tlum.

«Yengen yumurtasını sıcak suya k rd r yor. K    k bey yani Ric tiard'ın yumurtası tam  tamına sadece bir dakika pi iriliyor. Miss Melan nlo'ninki de  yle. Bay Cutler sadece kahve içip kızarmış ekme  yiyor, Itengen, kendi kızarmış ekmeği konusunda çok titiz. Ekme in hafif kızarmasını istiyor. Çocuklar da  ilek reçeli seviyor.» Bayan Boston  kledi. «Neyse ki kilerde  ilek reçeli vardı. Yoksa gidip reçel almak için paha da erken kalkmak zorunda kalacaktım.»

«Annem hiç bu kadar titizlik etmezdi,» diye m r ldandım. Bayan Boston başını salladı.

«Artık a a ı insem iyi olur. Yengen bana bu sabah tam sekizde kahvaltı sofrasına oturacaklarını söyledi.» Bayan Boston kapıya gitti.

Jefferson banyodan çıkarak bana baktı. ikimiz de a a ıya inmek, ilmimiz ve babamız olmadan ge irece imiz bu ilk sabaha ba lamak  blamiyorduk. Ama yapabileceğimiz başka bir şey yoktu. Uzandım. Jeff n  on da elini ağır ağır avucuma bıraktı. Başını önüne e mi ti. Sonra

¹ M. insimle a a ıya indik.

Herkes sofradaydı. Philip Dayı babamın yerine geçmişti, Bet Yen 

ge de anneminkine. Bu durum Jefferson'un hemen sinirlenmesin neden oldu. Tabii Richard'ın onun yerini, Melanie'nin de benim iskeml mi kapmış olması da tepesini attırdı.

Bet Yenge iç bayıltıcı bir gülüşle, «Günaydın, çocuklar,» dedi. «İniz de tertemiz ve hoş gözüküyorsunuz.»

Jefferson ona öfkeyle baktıktan sonra Richard'a döndü. «Ora benim yerim,» dedi.

Bet Yenge çabucak, «Oturduğumuz yer hiç önemli değil,» di cevap verdi. Hâlâ gülümsüyordu. «Doğru dürüst oturalım ve yemekle mizi terbiyeli terbiyeli yiyelim, bu yeter.» Biz daha oturmadan ders vs meye başlamıştı. «Her zaman sofrada başkalarının da olduğunu ve g' gü kurallarına uymazsak sıkılabileceklerini asla unutmamalıyız.»

Philip Dayıya bir göz attım. Dudaklarını germiş hafifçe gülümsüyodu ama gözleri camiaşmış gibiydi. Hâlâ kafasını toplayamamış b insan hali vardı. Hiçbir şey söylemiyor, sadece bekliyordu. Dirsekleri masaya dayamıştı. Richard ise arkasına yaslanmış memnun memn gülüyordu. Melanie ise sıkılmış ve sinirlenmiş gibiydi.

Bet Yenge, «Siz yerlerinizi almadıkça kahvaltıya başlayama çocuklar,» dedi.

Philip Dayı, «Belki Christie'nin burada, benim yanımda oturma daha doğru olur,» diye Richard'ın yerleştiği iskemleyi işaret etti. «S, nuçta en büyük çocuk o.»

pen çabucak atıldım. «Kardeşimle oturacağım.» Jefferson'la mas ya gidip Melanie'nin yanına oturdum. Başımla karşımdaki iskemleyi işi ret edince Jefferson da istemeye istemeye oraya yerleşti.

Bet Yenge, «Eh, işte hep beraberiz,» dedi. Sonra emretti. «Başlaya] bilirsin, Bayan Boston.»

Bayan Boston mutfaktan, «Peki, efendim,» dedi ve meyva suya dolu sürahiyi getirdi. Genellikle sürahi masanın ortasına konur ve blâ defonu alarak bardaklarımızı doldururduk. Bayan Boston annemirl yemekleri hazırlamasına yardım eder ve evi temizlerdi. Ama onu hiçbir zaman garsonluk yapmaya zorlamamıştık. Ancak ne Bet Yenge, ne d d

Philip Dayı sürahiye uzanıp bardağına meyve suyu koydu. Arkalarına yaslanarak Bayan Boston'un servis yapmasını beklediler. O bana göz kırparak bardaklara meyva suyu doldurmaya başladı.

Bet Yenge, «Şimdi,» diye başladı. Ellerini masada kavuşturmuştu. «Kuralları şimdiden kararlaştırmak herkes için daha iyi olur sanırım. Öyle değil mi?» Gülüşü soğuklaşıp belirginleşti. «Philip otelin yeniden yapılmasıyla ilgilenecek. Yani bu yaz siz çocuklarla ilgilenme sorumluluğu daha çok bana düşecek. Tabii herkesin birbiriyle iyi geçinmesini istiyorum. Yaşamlarımız dramatik bir biçimde altüst oldu ve değişti. Her [tts... Herkes...» Bu sözü tekrarlarlarken gözlerini bana dikti. «.. biraz jftzveride bulunmak zorunda.» Sonra neşeyle güler ekledi. «Ama mutlu bir aile oluşturmamamız için bir neden göremiyorum.» Philip Dayıya Böldü.

Galiba o göstereceğim tepkiyi anlamak için büyük bir dikkatle bana bakıyordu.

Bet Yenge, «Philip her zaman kalabalık bir ailemiz olmasını istedi dedi. «Eh, şimdi öyle bir ailesi oldu işte.» Sonra içini çekerek ekledi. «Ama bütün, bu sorumluluklar bir çığ gibi Philip'in üzerine yığıldı. Ric [IriKİ'lâ Melanie işbirliğinin önemli olduğunu anlıyorlar.» ikizler adlarını duyunca aynı anda gözlerini iri iri açarak bize döndüler. Yengem sözle [inl tamamladı. «Birbirimize yardım etmeliyiz.»

Bayan Boston yumurtaları getirerek servis yapmaya başladı. Ric [Nrd pis pis sırtarak kaşığı rafadan yumurtasına batırdı.

Sonra da hemen, «Bu çok katı,» diye şikâyet etti.

Bayan Boston, «Onu bir dakikadan daha fazla kaynatmadım,»

Bet Yenge, «Şunu ver de bakayım,» diye emredince Richard taba [ıı ı ma uzattı. Yengem kaşığıyla yumurtayı birkaç kez itip başını salladı.

tloiki de ocak çok kızgındı. Ama bu Richard için biraz katı.»

Bayan Boston üzüntüyle, «Ben ocağın kızgın olup olmadığını anlamak kadar yumurta yaptım!» dedi.

Bet Yenge, «Ama bu kez kızgınmış anlaşılan,» diye ısrar etti. «A [IH naati yanlış gördün.»

Ben çabucak atıldım. «Hepimizin özverilerde bulunacağını sanıyodum. Birkaç saniye daha az ya da fazla kaynamış bir yumurtayı yem bence pek büyük bir özveri sayılmaz.»

Bet Yengenin gözleri bir anda cam gibi oluverdi. Sanki bu göz kırılacak ve parçalar üzerime saçılacaktı. Ama yengem sonra gülümsedi. «Christie çok haklı, Richard. Zaten bu o kadar kötü bir şey değil! Bayan Boston'un kısa bir süre sonra yumurtaları tam istediğin gibi hazırlamayı başaracağından eminim.» Tabakayı oğluna geri verdi. Richard yüzünü buruşturuyordu.

«Mümkün olduğu kadar çok yemeğe çalışacağım...»

Yengem, «İşte bu büyük nezaket, Richard,» dedi.

Bayan Boston kaşlarını kaldırarak bakışlarını bana doğru kaydır. Az kalsın gülecektim. Yumurta faslı sona ermişti. Jefferson yumurtası kaşıkla birkaç kez itti sadece. Meyva suyundan da bir yudum aldı.

Bet Yenge, «Jefferson,» dedi. «Onları yiyeceksin, değil mi? Meyve çeklerin ziyan olmasını istemeyiz.»

Jefferson istemeye istemeye yumurtadan bir lokma aldı.

Bet Yenge bana, «Christie, hayatım, Jefferson'a peçeteyi dizlerin üzerine yayması öğretilmedi mi?» diye sordu.

«Evet, öğretildi,» dedim. «Ama Jefferson'un şu anda öyle şeyler ilgilendiğini sanmıyorum.»

Bet Yenge, «Temizlik ve düzen, sağlıklı ve mutlu bir yaşamın iki kardeşleridirler.» diye açıkladı. «Öyle şeylerle her zaman ilgilenmem gerekir.» Durup sözlerini sürdürdü. «Tabii annenizle babanız otel yüzünden bir sürü şeyi düşünmek zorundaydılar. Bunu biliyorum, işte bu yüzden bu ev de...» Başını salladı.

Hemen sordum. «Nesi varmış bu evin?»

Yengem öne doğru eğilerek, «Herhalde hem eve, hem de otele bakmaları imkânsızdı,» diye gülümsedi. «Ama bu benim için sorun olmayacak.»

«Anlayamadım. Bizim evimizin ne kusuru var?»

Bet Yenge, «Bu ev daha derli toplu ve temiz olabilir, hayatım,» diye cevap vererek yine başını salladı.

«Evimiz her zaman çok temizdi,» diye bağırdım. «Bayan Boston r zaman çok çalışırdı. Annem hiçbir zaman şikâyetçi değildi ondan.»

«İşte ben de bunu belirtmeye çalışıyorum, hayatım. Annenin evle flilenecek ya da şikâyet edecek zamanı yoktu. Otel yüzünden pek üyük sorumlulukları vardı. Ama bütün bunlar seni endişelendirmesin. en bu evi uygun biçime sokmaya karar verdim. Yatak odalarının taksiinin çabucak yapılmasını istememin bir nedeni de bu. Şimdi... kahvalan sonra Richard'la Jefferson, odalarını paylaşma konusunu çözüm ecekler.» Sesi çok kesindi.

Jefferson, «O benim odam,» diye homurdandı. «Ve ben onun oda a gelmesini istemiyorum.»

Bet Yengenin yüzü önce bembeyaz sonra da kıpkırmızı kesildi. öz kuyrukları kısılmıştı. Philip Dayıya bir göz attı. Dayım kahvesini içi r ve ipnotize edilmiş gibi ileride bir noktaya bakıyordu. Karısının söy iklerinin hiçbirine itiraz etmiyordu. Zaten bütün bunların onu ilgilen imedikleri belliydi.

Bet Yenge ağır ağır, «Sofrada sesimizi yükseltmek hoş bir şey leğildir, Jefferson,» dedi. «Bir şey söylemen gerekiyorsa bunu alçak üsle söylersin. Şimdi...» Konuşmasını yine kesin bir tavırlı sürdürdü. l o odanın senin olduğunu biliyorum. Ama orayı, bir başka çözüm 'Olları buluncaya Radar, bir süre için kuzeninle paylaşman gerekiyor.» lülümsedi. «kiniz de çocuksunuz. Richard gibi bir oda arkadaşın ola llığı için sevinmelisin, Jefferson. Ah, sanki birdenbire bir ağabey bul nışsun gibi olacak. Bu çok hoş bir şey değil mi?»

Jefferson, «Hayır,» diye cevap vererek çatalını masaya fırlattı ve [Ollarını sıkıca kavuşturdu.

Bet Yenge kesin bir tavırla, «Sofrada böyle davranılmaz,» dedi. «Ta ırlının hiç hoş değil. Bugünden sonra iyi davranmazsan aileyle birlikte ©fraya oturup yemek yiyemezsin.»

Jefferson meydan okudu. «Bu bana vizgelir.» Melanie mızmız sesiy l, «O okulda da hep böyle davranıyor,» dedi. «Her zaman öğretmenle liu karşılık veriyor.»

Richard da ekledi. «Herhalde kırıklarla dolu karneni kaldırıp attın.>ij
«Yeter artık!» diye bağııp ayağa fırladım. «Ona saldırmakta vazgfl
çin. Ona karşı birazcık olsun sevginiz yok mu?» Masanın köşesinde!
dönerek kardeşimin yanına gittim.

Bet Yenge, «Christie,» dedi. «Bu kadar etkilenip birlikte yaptığımı!
ilk kahvaltayı mahvetmeye hiç gerek yok.»

«Hayır, var.» diye terslendim. «İnsanlar kötü davrandıkları zamal
bağııp çağırmaya gerek var. Özellikle akrabanız ve güya herkesten sil
.daha çok seven, sizinle ilgilenen insanlar hainleştikleri zaman. Hayli
gel, Jefferson.» Kardeşimin elini tutup masadan uzaklaştım.

Bet Yenge, «Nereye gidiyorsunuz?» diye bağırdı. «Kahvaltını!
daha bitirmediniz. Ve her zaman sofradan kalkmak için izin istemelisi
niz.»

Philip Dayı seslendi. «Christie!» Sanki bir şeyler olduğunu ilk kfl
farketmişti.

" Ne cevap verdim, ne de döndüm. Jefferson'u yemek salonunda
çıkardım. Sonra da evden. Nereye gittiğimi bilmiyor, sadece yürüyll
dum. Yaşlar yanaklarımdan akıyordu ama hiçkırırmıyordum. Basamaklfl
dan inerek yürürken Jefferson bana uymak için koşarcasına ilerliyorJH
Peşimizden gelen olmadı.

ileride otelin yanık kalıntıları vardı. Bu kararmış duvarlar, kinimi
camlar, sarkan kapılar, ortaya çıkmış teller ve ortalığa atılarak parçalan-
mış eşyalar kalbimin büsbütün acıyla dolmasına neden oldu.

Jefferson'u otelin arka tarafına götürdüm. Kardeşimle çardakta ofl
rarak buldozerleri ve işçilerin yıkık duvarları yerle bir etmelerini seyrjM
tik. ikimiz de konuşmuyorduk. Kardeşim başını omzuma dayadı, ikinfl
de okyanustan esen rüzgârı daha soğutan kapalı, kurşuni gökyüzünJM
altında ısınmaya çalışıyorduk.

Kendi kendime, acaba şu andakinden daha da mutsuz olabilir!
miyim, diye sordum.

Kirli

Annemle babamın ölümü ve bu olay yüzünden yaşantımızın altüst olması kâbusların gölgelerinin günlerimizi karartmaya başlamalarına yol tı. Her şeyin üzerinde saydam, gri bir tabaka varmış gibiydi. Hatta smavi gökyüzü ve denizin üzerinde de. Kardeşim Jefferson'un gözledeki acıyı görüyor, onun gıstırabını hissediyordum. Kardeşim çoğuman etrafına, dünyaya öfkeyle bakıyordu. Onun bu öfkesini ânlıyorım. Biri ona genç ve güzel olup ihtiyaç duyulan insanların da ölebildiklerini ve bir daha dönmediklerini söylemeli ve uyarmalıydı.

Benden başka Jefferson'un dertleriyle kim ilgilenir, kim onu dinler? Kim bunları anlayışla karşılardı? Kimse Jefferson'a annemle babamı gösterdiği sevgiyi veremez, kardeşime onlar gibi gülümseyemezdi. 'erson güneşten yoksun kalmış bir çiçek gibi yavaş yavaş içine kapandı ordu artık. Önce daha çok uyumaya ve geç kalkmaya başladı. Uyanıkken de çoğu zaman halsiz yatıyor, oyunlar ve oyuncaklarıyla ilgilenmiyordu. Pek konuşmuyor, ancak bir soru sorulduğu zaman cevap veriyordu.

Philip Dayının ailesiyle birlikte yaptığımız o ilk korkunç kahvaltıdan sonra Bet Yenge söylediklerini yerine getirdi. Eskiden Fern'in olan odanın karyolalardan birini Jefferson'un kine taşıttı. Richard pencereye inmek istiyordu. O yüzden kardeşimin karyolası iyice sağa itildi. Nyerlerin yerleri de değiştirildi. Jefferson uysal davranmaya ve eşyalarını almaya yanaşmayınca Bet Yenge odanın yeniden düzenlenmesini oğluna yardım etti.

Richard yapışkan teyplerden etiket yaparak, beyaz şeritlerin üzerine isimleri iri harflerle yazdı. Sonra onları kendisi için seçtiği çekmecerin üzerine yapıştırdı. Yangında çok eşyaları yandığı için Bet Yenge ikizlerin alış verişe çıktı. Sonra yeni giysiler, çamaşırlar ve çoraplarla dolu Ular ve poşetlerle döndüler. Richard eşyalarının bir listesini yaptı ve her birini düzgünce katlayarak çekmecelerine yerleştirdi. Yeterli yeri olmadıktan yakındığında da Bet Yenge, Jefferson'un eşyalarını büsbütün

sıkıştırdı. Richard'a dolapta biraz daha yer açmak ve kardeşimin birkaç çekmecesini daha ona vermek için. Ondan sonra da Bayan Bostol halıyı tekrar tekrar süpürmesini emretti. Sözde halı çokıtylıydı ve ff hard'ın çoraplarını çıkarak onun üzerine çıplak ayaklarıyla basması istemiyordu.

Bayan Boston, «Ben bu odayı her gün silip süpürüyorum, Bı Betty,» diye itiraz etti. «O halının hemen kirlenmesi olanaksız.»

Bet Yenge, «Senin temizlik fikrinle benimki arasında dağlar kış fark olduğu anlaşıyor,» dedi. «Lütfen halıyı tekrar süpür.» Sonra es dolaşarak rafları incelemeye, odaların köşelerine bakmaya, parmağ aletlerin üzerine sürmeye, masaların altını kontrol etmeye başladı. göre her yer tozlu ve pisti. Melanie elinde bloknot ve dolmakalei onun peşinde dolaşıyor, söylediklerini yazıyordu. Bu yoklamanın sorl da Bet Yenge şikâyetlerle dolu'sayfaları Bayan Boston'a verdi. Ve, kusurların hepsini hemen düzelt,» diye emretti.

Otelde dayımla karısının dairesine pek gitmemiştim.

O yüzden yengemin hasta denilecek kadar titiz olduğunu bilm'r dum. Küçük bir örümcek ağı uzun bir nutuk çekmesine neden olu¹ du. Melanie elini bir koltuğun altına sokup çıkardığı ve sonra avucurij ki tozu gösterdiği zaman yengem adeta baygınlıklar geçiriyordu.

Bayan Boston'a, «Çoğu zaman bu eve tıklıp kalıyoruz,» diyor «Ve bu pislikleri ciğerlerimize çekiyoruz. Kir ve toz girip çıkıyor. uyurken bile.»

Bayan Boston tabii sinirleniyordu. «Şimdiye kadar hiç kimse çıf mamdan şikâyetçi olmadı, Bayan Betty. Ve ben Missisipi'nin bu yaf da yaşayan en aksi hanımın yanında da çalıştım. Yani Cutler NineJ yanında.»

Bet Yenge, «O da zavallı görümcem Dawn gibi işe iyice dalmış diyordu. «Kafasında binbir türlü şey vardı. Ben, işe daldığı için evinrj tozları farketmeyen kadınlardan değilim. Ben, Cutler Koyunda evi durumuyla ilgilenen ilk hanımefendiyim.»

Annemle babamın odasının temizlenip yeniden yerleştirilmesi işfl ni de yine Bet Yenge kontrol etti. Birkaç adamla eşyaları dışarı çıkam

nra, sanki annemle babam etrafa mikrop saçan yaratıklarmış gibilyı buharlı makineyle temizletti. Jefferson'la ben bir kenarda durarak un işlere nezaret etmesini seyrettik. Yengem, annemle babamın ün eşyalarını kapının dışına yığdırmıştı. Dolapların içlerine kâğıt pıstırttı. Çekmecelere tekrar kumaşlar yaydırdı. Aynaları ve eşyaları izleterek cilalattırdı.

Bana, annemle babamın giysilerini ve ayakkabılarını işaret ederek, nları düzgünce paketleyecek ve tavanarasına kaldıracacağım,» dedi. bii işime yarayanları alacağım. Senin de bazı şeylere ihtiyacın olabi» » Bir an durdu sonra da emretti. «Eşyaları karıştırmadan incele. iste llerini al.»

Bunu yaparken kalbim parçalanıyordu sanki. Annemin eşyalarının unun tavanarâsında karanlık ve rutubetli bir köşeye atılmasını istemi rdum. Çabucak annemin Tatlı On Altı partimde giydiğı elbiseyi aldım. nra benim için çok değerli olan kazaklar, etekler ve bluzlar da vardı. emin onları giydiğini hâlâ görür gibiydim. Onları yüzüme yaklaştırdı zaman burnuma annemin her zaman sürdüğü kolonyanın kokusu di. Bir an annemin hâlâ burada, yanımda olduğunu sandım. Gülüm or ve saçlarımı sevgiyle okşuyordu.

Bet Yenge annemin mücevherlerine pek çabuk elkoydu. Ben karşı nca, «Onları saklayacağım,» dedi. «Bu parçalar sen onları takdir ede çağa gelinceye kadar bende kalacak.» Bana bakarak çabucak, andan gülümsedi. «Annenin mücevherlerinin bir listesini yapaca ,» diye söz verdi. «Benimkilerin de öyle.»

Yengem yatak takımlarını ve çarşafı da değiştirdi. Hemen bir ede pencerelere hem yeni perdeler, hem de storlar taktırdı. Sonra omle babamın banyosuna karşı saldırıya geçti. Duvar kâğıdını deış ek niyetindeydi.

Hatta bütün bunlar olup bittikten sonra bir gece yemekte, «Aslında evin bütün duvarlarını dikkate almalıyız,» diye fikrini açıkladı. «Bu n dekorunu hiçbir zaman beğenmedim.»

«Bütün bu değişiklikleri yapmaya hiç hakkın yok,» diye söylendim. ov hâlâ annemle babamın ve kardeşimle benim.»

Yengemin ince dudaklarının uçları büküldü. «Tabii öyle, hayatı Ama daha reşit değilsin. O güne kadar ben ve Philip Dayın sana vas edeceğiz. Ve önemli kararlar vermek gibi müthiş bir sorumluluğum da var. Yaşantılarınızı etkileyecek kararlar vermek gibi.»

«Duvar kâğıtlarını değiştirmek ve evi tekrar boyatmak yaşantın etkilemeyecek,» diye homurdandım.

Yengem yine hafifçe güldü. «Hayır, etkileyecek. Çevren ve yaşa ğın yer, psikolojik sağlığını önemli biçimde etkiler.»

Ben, «Evin bu halini seviyoruz!» diye bağırdım.

Bet Yenge başını salladı. «Christie, hayatım, sen henüz neyi sevgini bilecek yaşta değilsin. Bütün bunları anlamayacak kadar gençsl Ve Jefferson... » Kardeşime baktı.

Jefferson da başını kaldırarak onu öfkeyle süzdü.

«Zavallı Jefferson, temel ihtiyaçlarını bile zorlukla karşılayabiliy Bana güven, hayatım. Ben en güzel şeylerin arasında yetiştim. Anne le babam en pahalı, en tanınmış dekoratörleri tutarlardı. Ben ince z kin ne olduğunu öğrendim. Neyin zevksiz olduğunu da. Annenle ba pek hoş insanlardı ama korkunç bir sefalet içinde büyümüşlerdi. Se ve mevkiye birdenbire kavuştular. Ne yapılması gerektiğini, para; nasıl harcanacağını bilmiyorlardı. Çünkü bunu anlayacak biçimde ye; tirilmemişlerdi.»

«Bu doğru değil!» diye bağırdım. «Annem çok güzeldi. Güzel şe ri severdi. Herkes otelde yaptıkları yüzünden onu kutlardı. Annem...

«Dediğin gibi, hayatım, otelde yaptıkları yüzünden. Ama kendi e, de aynı şeyleri başaramadı. Burası...» Yengem etrafına sanki o g" kadar bir izbede yaşamış gibi baktı. «.. sadece bir sığınaktı onun f Kaçıp birkaç saat kalabildiği bir yer. Annenle baban misafirlerini . zaman otelde kabul ediyorlardı. Önemli konuklarını buraya yem ender olarak çağırıyorlardı. Öyle değil mi?» Yengem şarkı söyler konuşuyordu. Bana doğru eğildi. «İşte o yüzden Bayan Boston tatlı' kadın olmakla beraber, doğru dürüst servis yapmasını bilmiyor. Bū fazla yapmamış. Belki de hiç yapmamış.»

«Ama artık bütün bunların değişmesi gerekiyor. Özellikle otel ya

ı ve bina yeniden yapılacağı için. Bu iş yapılırken Philip ve ben yemekler ve partiler verecek, misafirlerimizi burada kabul edeceğiz. Ve toplumumuzun ileri gelen kişilerini ev bu haldeyken ağırlamamızı bekleyemezsin.» Derin bir soluk alarak sözlerini tamamladı. «Ama bütün bunlar seni üzmemeli. Lütfen. Bırak da bunlar için ben endişeleneyim. Ben sorumluluklarımı ve yüklerimi kendi isteğimle kabul ettim. Sadece senin ve çocukların bana yardımcı olmanızı istiyorum.»

Gözyaşlarının akmasına engel olmaya çalışarak Philip Dayıya'bakıttım. Ama o her zamanki gibi sessizce ve görünüşte dalgın dalgın oturuyordu. Bu yemekler eski günlerdekilere ne kadar farklıydı! O neşe, müzik ve kahkahalar sona ermişti. Boşuna değil, Richard'la Melanie bu hale girmemişler, diye düşündüm. Sofrada konuşulacak konular her zaman Bet Yenge seçiyor, Philip Dayıysa söze pek karışmıyordu.

Bet Yenge, «Bana bir konuda nasıl yardımcı olabileceğinizi söyleyeceğim,» dedi. «Bu eve girerken ayakkabılarınızı çıkarabilirsiniz. Onları kapıda çıkarın ve elinize alarak, yukarıya odanıza götürün. Lütfen!» Bir an durdu ve dudakları gerildi. Gözlerini kısarak masanın diğer tarafında oturan kardeşime baktı. «Jefferson, hayatım, biri sana çatalını uygun biçimde nasıl tutman gerektiğini göstermedi mi?»

Richard, «Çatalı sanki bir tornavidaymış gibi tutuyor,» diye fikrini açıklayarak pis pis sırttı.

Jefferson bir bana baktı, bir yengeme. Ve sonra ağzını açarak çiğnendiği lokmayı tabağına tükürdü. Bu çiğnenmiş şeyler et ve sebzelerin H/erine düştü.

Melanie, «ÖÖÖ!» diye bağırdı.

Richard bir çığlık attı. «İğrenç!»

«Jefferson!» Bet Yenge ayağa kalktı. «Philip, onun ne yaptığını gör-dün mü?»

Philip Dayı başını sallayarak güldü.

Bet Yenge, «Hemen kalk, delikanlı,» diye emretti.

«Yukarıya, odana çık. Özür dileyinceye kadar sana yemek yok.» Kapiyı işaret etti. «Haydi, git!»

Jefferson endişeyle bana bakıyordu. Ben onun neden öyle davranı-

diğını biliyordum ama o çiğnenmiş lokmanın görünüşü de çok tiksindim
ciydi doğrusu. Midem hem bu yüzden, hem de içimdeki öfke ve geriliB
nedeniyle çalkalanıyordu.

Kardeşim—sonra meydan okurcasına, «Yukarıya çıkmayacağım j
dedi. Sofradan kalkıp odadan fırladı ve sokak kapısına gitti.

Bet Yenge, «Jefferson Longchamp,» diye bağırdı. «Dışarı çıkm
için sana izin verilmedi!» Ama kardeşim dışarı çıktı ve kapıyı da arkası:
dan çarparak kapattı. Bet Yenge yerine oturduğunda yüzü ve inci
uzun boynu pancar gibi kızarmıştı. «Ah, Tanrım, bu çocuk çok vahşir
diye yakındı. «İşte yine bir yemeği daha mahvetti. Christie...»

«Jefferson'un peşinden gideceğim,» dedim. Sonra da «Ama a
onu eleştirmekten vazgeçeceksin.»

Yengem, «Ben ona güzel şeyler öğretmeye çalışıyorum,» di
iddia etti. «Hepimiz de iyi geçinmeyi öğrenmeliyiz. Uyum sağlamalıyız;
Ayağa kalkarken, «Sen ne zaman uyum sağlayacaksın, Bet Ye
ge?» diye sordum. «Ne zaman bir özveride bulunacaksın?»

Yengem arkasına yaslanıp kaldı. Ağzı bir karış açılmıştı. Bana Ph
lip Dayının dudaklarında hafif bir gülüş uçuşmuş gibi geliyordu. Son
o, «Christie,» dedi. «Git kardeşini geri getir. Bu olayı daha sonra kon
suruz.»

«Philip...»

Dayım otoriter bir tavırla ekledi. «Bir süre için bu işi üstelernekt
vazgeç, Betty Ann.» Yengem bana öfkeyle bir göz attıktan sonra
iskemlesini sofraya yaklaştırdı. Ben odadan çıkarken onlpr sessizce ot"
ruyorlardı. Galiba çoğu zaman böyle oluyor 1u.

Jefferson'u arka bahçemizdeki salıncakta buldum. Ağır ağır salla
yordu. Başını önüne eğmiş, ayaklarını yere sürüyordu. Yanına gitti
Yukarıda, gökyüzünde uzun, ince bulutlar birbirlerinden ayrılıyorlar l
aralarından yıldızlar gözüküyordu. Annemle babamın o korkunç ör
münden beri hiçbir şey eskisi kadar güzel ve ışıklı değildi. Takımyıld
lar bile. Annemle bir yaz gecesi bahçede oturup gökyüzüne baktığım
hatırlıyordum. Yıldızların görkemi ve güzelliğinden söz ediyorduk. Som
ra hayal gücümüzden yararlanarak başka dünyalar, başka insanlar ola

bileceğine karar verdik. Keder ve acı olmayan bir dünyayı hayal ettik. 'Mutsuz' ve 'kederli' gibi sözlerin bilinmediği bir dünyadan. İnsanlar büyük bir ahenk içinde yaşıyor ve herkesi kendileri kadar seviyorlardı.

Annem, «Bir yıldız seç,» dedi. «Tanımladığımız dünya ü olacak. Sonra, buraya çıktığımız her gece o yıldızı ararız.»

Ama bu gece o yıldızı bulamadım...

Kardeşıme, «Sofrada öyle yapmayacaktın, Jefferson,» diyerek yanındaki salıncağa oturdum. Kardeşim cevap vermemişti. «Yengeme aldırmmamalsın,» diye ekledim.

Jefferson, «Ondan nefret ediyorum!» diye bağırıdı. «O çirkin bir...» Uygun bir benzetme yapmak için çabalıyordu. «Çirkin bir solucan.»

«Solucanlara hakaret etme,» dedim ama kardeşim neyi kastettiğini mi anlayamadı.

«Annemi istiyorum...» diye inledi. «Ve babamı...»

«Biliyorum, Jefferson. Ben de onları arıyorum.»

Kardeşim istekler listesine bir iki şeyi daha ekledi. «Onların evimizden gitmelerini istiyorum. Richard'ın odamda yatmasını da istemiyorum.» Ben başımı salladım.

«Onların burada oturmalarını ben de istemiyorum, Jefferson. Ama şu ara seçme hakkımız hiç yok,» dedim. «Onlarla birlikte oturmazsak bizi başka bir yere gönderirler.»

Bu fikir kardeşimin hem ilgisini çekti, hem de onu korkuttu. «Nereye?»

«Anne ve babaları olmayan çocukların gönderildiği bir yere,» diye cevap verdim. «Ve belki bizi birbirimizden de ayırırlar.» Bu açıklama, kardeşimin bu yolu seçme isteğini hemen söndürdü.

Sonra meydan okurcasına, «Özür dileyecek değilim,» diye bağırıdı. «Onlar beni hiç ilgilendirmiyor.»

«Bunu yapmazsan yengem bizimle birlikte yemek yemene izin vermez. Herhalde yalnız başına yemek yemek istemezsin?»

Kardeşim, «Ben de yemeklerimi mutfakta Bayan Boston'la yerim,» diye kararını verdi. Dayanamayarak güldüm. Jefferson da babam kadar atçıydı ve onun gibi çabuk öfkelenirdi. Bet Yenge kardeşime uyguladı

ğı taktiklerle başeğdireceğini sanıyorsa çok yanıliyordu. Ve hiç de h olmayan bir sürprizle karşılaşacaktı.

«Pçkâlâ, Jefferson,» dedim. «Bakalım görürüz.»

Kardeşim, «Doğrusu elmalı tatlı istiyorum,» diye itiraf etti.

Onu yumuşatmaya çalıştım. «Kiler kapısından içeri girelim. Bay Boston sana tatlı verir.»

Jefferson elimi tutarak benimle birlikte geldi. Bayan Boston b gördüğünde mutlu mutlu gülümsemişti. Jefferson'u mutfak masası başına geçirdim. Bayan Boston da biraz önce yemek salonuna gôt" düğü tatlıdan bir dilim kesti. Ben aç değildim. Sadece kardeşimin ta yemesini seyrediyordum. Bet Yenge konuştuğumuzu duymuştu. Mutf ğa geldi. Kapıda durarak öfkeyle bize baktı.

«Bu delikanlı yemek salonuna gelmeli ve sofradaki herkesten ö; dilemeli,» diye emretti.

Ben kesin bir tavırla, «Onu fazla zorlama, Bet Yenge,» dedi Onunla göz göze geldiğimizde yengem kararlı olduğumu anladı.

Hemen tehdide başladı. «Özür dileyinceye kadar yemeklerini bu da yer o zaman.»

Ona meydan okudum. «Öyleyse yemeklerimizi ikimiz de bura yiyeceğiz.» Yengem sanki yüzüne tükürmüşüm gibi kafasını geriye a'

«İyi bir abla böyle davranmamalıdır, Christie. Onu çirkin davranrri ya teşvik ediyor, yaramazlıklarını hoş görüyorsun. Açıkçası beni büyü bir düşkırıklığına uğrattın.»

«Asıl sen beni ne büyük bir düşkırıklığına uğrattığını bilemezsi Bet Yenge,» diye cevap verdim.

Yengem dudaklarını birbirlerine, ince, beyaz bir çizgi halini aline' ya kadar bastırdı. Sonra omuzlarını dikleştirdi. Dönerek geçit resmi» deymiş gibi sert adımlarla yemek salonuna gitti. Herhalde Philip DaytM söylediklerimi tekrarlayacaktı. Annemle babam bana iyi bir terbiye vel miş, büyüklerime karşılık vermemeyi öğretmişlerdi. Olgun kimseleB kaba davranmamayı da. Şimdi böyle davrandığım için üzölüyordum.] Ama annemle babam bana aynı zamanda dürüstlüğü, adaleti ve sevdill lerime karşı şefkatle davranmayı da öğretmişlerdi. Ben için için Bet Yer

genin söylediğim o sözleri hak ettiğini biliyordum. Jefferson'la bana sevgiyle davranmıyordu. Adil davrandığı zaten söylenemezdi. İstirabın yaraladığı kafamla böyle düşünüyordum işte. Bet Yenge her gün, her ün usul usul ailemizin varlığını kanıtlayan izleri bir bir siliyordu. Tam-ik, rahatlatıcı şeyleri boya ve duvar kağıdıyla örterek ve daha da kötü-ü uymamız gereken yeni kurallar koyarak anılarıma gömüyordu. Oysa annemle babamdan bana sadece onlar kalmıştı.

Richard'ın Jeffersûn'u o akşam yemekteki davranışı yüzünden eleş-tireceğini, onunla alay edeceğini sanıyordum.

Kuzenim kardeşimin odasına yerleştiğinden beri onun alışkanlıkla-rından şikâyeteye başlamıştı. Jefferson da o yüzden bana kaç kez benim odamda yatmak için yalvarmıştı. Ben o zaman annemle babamın çocukken portatif karyolada yatmak zorunda kaldıklarını düşünebilmiş-tim sadece. Böyle bir şey neden Jefferson'la benim başıma da gelsin, demiştim. O kadar odamız ve güzel eşyalarımız var. Ama Jefferson'a zalimlik edemezdim. O yüzden o ilk gece kardeşimin yanımda yatması-na izin vermiştim. Ama Jefferson şimdi her gece benim odamda yat-mak istiyordu. Özellikle bu gece sofradaki olay yüzünden.

Kardeşim daha sonra bu konuyu açtığı zaman, «Kendi odanda kal-malısın, Jefferson,» dedim. «Richard'ın seni korkutup odandan atması-na izin vermemelisin. Oda senin, onun değil.»

Kardeşim istemeye istemeye odasına dönerek benim önerimi yeri-ne getirmeye çalıştı. Yani Richard'la ilgilenmemeye çabaladı. Ama erte-si sabah ağlayarak benim odama koştı. Önce Richard'ın onu tokatladı-đını sandım. Ama kuzenim öyle güç kullanabilecek bir tip değildi. Onun l lirini tokatlamaktan ve karşısındakinin de kendisine vurmasından kork-tuğunun farkındaydım.

Gözlerimi uyuklu uyuklu ovuşturarak yatakta doğrulup oturdum. «Yne ne oldu, Jefferson?» diye sordum.

Kardeşim inledi. «Richard giysilerimi sakladı. Ayakkabılarımın nere-de olduğunu söylemeye yanaşmıyor.»

«Ne?» Yataktan fırlayarak sabahlığımyı giydim. «Bakalım neler olu-

Philip Dayı, «Aferin sana,» diyerek bana sarılmak için kendine çekti ve yanağımdan öptü. Gerilerken dudakları benimkilere sürünmüştü. Ben ona baktım. Sonra döndüm ve eve kadar koşu koşu gittim. Jefferson son'u alıp köye inecek ve ayakkabı alacaktık.

Philip Dayının verdiği söze rağmen bir olay sona ererken bir yenisi başlıyordu. Jefferson'la Richard'ın arasında banyonun kullanılması, oyunlar ve oyuncaklar, seyredilecek televizyon programları yüzünden tartışma çıkıyordu. Onların aynı kafese kapatılmış düşman iki kediden farksız olmadıklarını anlamak kolaydı. Barış her an bozulabiliyordu.

Neyse ki, Richard çoğu zaman Melanie'yle olmak istiyordu. Önce leh buna seviniyordum. Ama onları birarada seyrederken önce meraklanmış, sonra da gördüklerim midemi bulandırmıştı. İkizler uyumadıkla bütün saatleri birlikte geçiriyorlardı. Birbirlerinin saçlarını fırçalamakla kalmayıp, ayak tırnaklarını kesiyor ve birbirlerine ne giymek istediklerini soruyorlardı. Onların yaşlarındaki diğer kardeşler gibi tartışmıyorlardı. Richard'ın Melanie'nin damarına hiçbir zaman basmadığını farkettim. Zaten birbirlerini eleştirmiyor, olumsuz sözler de söylemiyorlardı.

Jefferson ve benimle aynı odada olduklarıdaysa hemen araların da fısıldaşmaya başlıyorlardı.

Yine bir gün böyle fısıldaşırlarken, «Anneniz herkesin terbiyeli olmasını ve uygun davranış kurallarını benimsemesini istiyor,» diye terslen dim. «Hatta bu yüzden çok endişeleniyor. Artık sizin de fısıldaşmanı terbiyesizce bir şey olduğunu bilmeniz gerekir.»

İkisi de önce sırtıldılar. Biri eleştirildiği ya da azarlandığı zaman diğeri hemen sanki bu kendine yapılmış gibi tepki gösteriyordu. *

Melanie sonra, «Senin de, Jefferson'un da sırları var,» diye inledi «Bizim neden olmasın?»

«Bizim gizlimiz saklımız yok.»

Richard, «Pekâlâ da var,» dedi. «Her ailenin sırları olduğu biline¹ bir şeydir. Senin bir baban daha var. Asıl baban.» Beni suçluyormu gibi bir tavır takınmıştı. «Ama sen onunla ilgili her şeyi gizliyorsun, öyle değil mi?» *

«Ne münasebet,» diye cevap verdim. «Ben sadece babam hakkın-
da fazla bir şey bilmiyorum.»

Melanie, «Annem, babanın Dawn'ın ırzına geçtiğini söylüyor,» diye
açıkladı. «İşte sen böylece dünyaya gelmişsin.»

«Bu doğru değil. İğrenç bir yalan bu!»

Richard soğuk soğuk, «Annem yalan söylemez,» dedi. «Bunu yap-
masına gerek yok.»

Melanie ikizinin sözünü tamamladı. «Çünkü saklayacak bir şeyi
yok.»

Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Yanlarına gitmek ve ikisinin
yüzündeki o memnun ifadeyi tokatlayarak silmek istiyordum. «Babam,
gerçek babam ünlü bir opera yıldızıydı. Broadway'deki müzikallerde
bile oynadı. New York'ta, Sarah Bernhardt Okulunda da öğretmenlik
yapıyordu.» Ağır ağır konuşuyordum. «Annem de babamla o okulda
tanıştı ve ona âşık oldu. Ayrıca babam annemin ırzına falan geçmedi.»

Richard, «Öyleyse baban neden kaçtı?» diye sordu.

«Çünkü evlenip, çocuk çocuğa bakmak istemiyordu,» dedim. «Ama
anneme zorla saldırmadı.»

Melanie, «Söylediklerin yine de korkunç bir şey,» diye mırıldanı-
ken, Richard da başını sallıyordu. Sonra iki kardeş tekrar Çin daması-
nın üzerine eğildiler. Bense öfkeden neredeyse çıldırıyordum.

İkizlerle daha önce gece gündüz beraber olmamıştım. O yüzden
de ne kadar sinir bozucu ve bencil yaratıklar olduklarını farketmemiş-
tim. Tevekkeli ikisinin de birbirlerinden başka hiç arkadaşları yok, diye
düşündüm. Zaten onlarla arkadaşlık etmeyi kim ister? Birbirlerine çok
yakınlar. Aralarına birilerinin girmesine izin vereceklerini sanmıyorum...

Bir sabah ikizler banyoya girdiklerinde kapıyı açık bırakmışlardı.
İşte o sıradakiJanlar midemi bulandırdı. Richard'ın, Melanie'nin diş fırça-
sını, o kullandıktan hemen sonra kendi ağzına soktuğunu gördüm.

«ÖÖÖ,» diyerek haykırdım. İkizler hızla döndüler. «Senin kendi diş
fırçan var, Richard. Neden böyle yapıyorsun?»

Kuzenim, «Bizi gözetlemekten vazgeç!» diye haykırarak kapıyı
kapattı.

Ancak Jefferson bir gece bana gelerek ikizlerle ilgili en şaşılâ hikâyeyi anlattı. Ben oturmuş Gavin'e sayfa sayfa mektup yazıyordum. Artık evde olan bütün o tatsızlıkları anlatıyordum. Tam o sırada JeffO son kapıda belirdi. Hem şaşkın, hem de endişeli görünüyordu.

«Ne oldu, Jefferson?» diye sordum.

Kardeşim, «Melanie kendi başına banyo yapacak kadar büyü dedi. «Öyle değil mi?»

«Tabii. Neredeyse on üçüne basacak, Jefferson. Sen kendi başı yıkaniyorsun. Bazen ben ya da Bayan Boston sana yardım ediyor. Ve sen annemin her zaman yaptığı gibi sırtını sabunlamamdan hoşlaşıyorsun... Neden sordun?»

Kardeşim, «Richard, Melanie'ye yardım ediyor,» diye açıkladı.

«İlkanmasına mı?» Kardeşim başını salladı. «Buna inanmam, Jefferson. Sen nereden biliyorsun?»

«Melanie onu çağırırdı. Bizim odaya girerek, 'Ben banyo yapacağım,' dedi. Richard da, 'Hemen geliyorum,' diye cevap verdi. So;; soyundu. Arkasına robdöşabrını giyerek banyoya gitti.»

«Eni birlikte banyo mu yapıyorlar?» dedim. «O yaşta?» Kardeş ağzını çarpıtarak omzunu silkti. Ben ağır ağır yerimden kalkıp kapıya gittim. Koridorun dibindeki banyonun kapısına doğru baktığımda kap olduğunu gördüm. Jefferson'a dönerek «İkisinin de banyoya girdikler, gördün mü?» Kardeşim başını kaldırdı, sonra da kafasını, «Evet,» demiş gibi salladı.

iyice meraklanmıştım. Sessizce banyonun kapısına giderek içeriyi dinledim: İçeriden boğuk konuşma sesleri geliyordu. Kulağımı kap™ dayadım. Küvetteki vücutlarına çarpan suyun şapırtısını işitiyorduk. Çok iğrenç bir şey bu, diye düşündüm. Herhalde Bet Yengenin de, Philip Dayının da bundan haberleri yok. Tokmağı yokladım. Kapı kilitli değildi. Ben kapıyı hafifçe araladığım zaman Jefferson'un gözleri hayret ve heyecanla irileşti. Parmağımı dudaklarıma götürerek ona sel çıkarmamasını işaret ettim. Kardeşim çabucak alt dudağını ısırdı. KanjB dı usul usul ittim. Sonra içeri bakmak için aralıktan başımı uzattım.

İkizler küvetin içinde karşılıklı oturuyorlardı. Richard, Melanie'nin saçlarını yıkıyordu. Kızın gelişmeye başlayan göğüsleri ortadaydı, iki kabarcığa benziyordu. Richard ansızın orada olduğunu hissederek kapıya doğru döndü. Melanie'nin saçlarını yıkamayı bırakınca kız da kapıya baktı.

Richard olanca sesiyle, «O kapıyı kapat ve defol!» diye bağırdı.

«Ne yapıyorsunuz?» dedim. «Ne iğrenç bir şey bu! Siz artık birlikte kanamayacak kadar büyüksünüz!»

Richard, «Kapıyı kapat,» diye tekrarlayarak ekledi. «Bu senin üzerine vazife değil.»

Kapıyı hızla çarparak kapattım.

Kardeşime, «Odana git, Jefferson,» dedim.

«Sen nereye gidiyorsun?»

«Olanları Bet Yengeye söylemeye,» diye cevap verdim. «Onun bu olaydan herhalde haberi yok. Müstehcen bir şey bu.»

«Müstehcen ne demek?»

«Sen hemen odana git ve orada beni bekle,» diyerek çabucak aşağıya indim. Bet Yenge telefonda konuşuyordu. Philip Dayı dışarıdaydı. Otelin yeniden yapacak olan müteahhitlerle konuşmaya gitmişti. Yengem benim orada durduğumu görünce eliyle vericiyi kapattı.

«Ne var, Christie?» diye sordu. «Telefonda konuşuyorum.»

«Sana hemen bir şey söylemem gerekiyor,» dedim. «Çabucak yukarı çıkmalısın.»

«Ah, Tanrım! Yine ne var? Bir dakika, Louise, burada basit bir lorun çıktı. Evet, bigâne daha. Ben biraz sonra seni ararım. Teşekkür ederim.» Yengem/telefonu kapayarak öfkeyle dudaklarını birbirine bastırdı. «Evet?» /

«Bu Melanie ve Richard'la ilgili. Onlar birlikte ykanıyorlar.»

«E?» I

«Beraberler.Vüvete birlikte girmişler.» Kelimelere basa basa eklettim. «Şu anda banyodalar.»

Yengem, «E?» dedi. «Onlar her zaman her şeyi beraber yaparlar. Onlar eşsiz. İkizler.» \

«Ama on iki yaşındalar. Neredeyse on üçünde olacaklar. Ve...»

«Ah, anlıyorum. Sen bu durumun pis bir şey, bir sapıklık olduğu düşünüyorsun.» Yengem şüphelerinde yanılmamış olduğunu belirtir bir tavırla başını salladı. «İkizler özel çocuklar. Çok zekiler ve birbirleri ne bağlılar. İkisi de birbirlerini utandıracak ya da yaralayacak bir şey yapmazlar. Onların bu davranışları doğal. İkizler benim rahmimde birlikte oluştular. Dokuz ay yan yana yaşadılar. Hatta ben onları aynı an besledim. Birini bir göğüsümle, öbürünü de diğeriyle. Ve bence bun psikolojik bir yanı var.»

Yengeme, «Ama Richard'ın Jefferson'un odasına yerleşmesi Melanie'nin yalnız kalabilmesi için istediğini söyledin,» diye hatırlattı. Aradaki bu zıtlığı belirttiğim için çok kızdı.

Sertçe, «Ben şunu kastettim,» dedi. «İhtiyacı olan bir odaya kavucak, istediği zaman yalnız kalacaktı.»

«Ama...»

«Aması maması yok. Onların her şeyi böyle birlikte daha uzun süre yapacaklarını sanmıyorum. Büyürlerken birbirlerinden de gerekti kadar uzaklaşacaklar. Ama o zamana kadar birbirlerine olan sevginin ve bağlılıklarının hatalı bir yanı olduğu düşünülemez. Aslında onj bir ilham kaynağı. Evet.» Yengem ikizleri savunmak için uygun bir s bulmasına sevinmişti. Gülümsedi. «Bir ilham kaynağı.» Gülümsem yüzünden çabuk silindi. Şimdi tıpkı bir cadıya benziyordu. Gözleri küçük cükve boncuk gibiydi. Dudakları iyice incelmış, yanakları içine çökmüştü. Bu yüzden burnu daha uzun ve sivri duruyordu.

«O acınacak çevrede yetiştiğin için ikizlerin davranışlarını sapık bulmana şaşmadım,» dedi. «Tabii Fern de sizin evde büyüdü.»

«Acınacak çevre'den kastın nedir?» diye sordum.

«Christie, lütfen! Şimdi pis bir tartışmaya girişmeyelim. Bana gef ikizlerden söz ettiğin için sağol. Bu olay için endişelenme. Aslında R hard, birkaç kez onları mahsus gözetlediğinden şikâyet efli.»

«Gözetlemek mi? Bu doğru değil!»

Yengem ekledi. «Herkes zaman zaman yalnız kalmak ister.

tenin için de önemli. Öyle değil mi? Sen kardeşinle daha yakından ilgilenmeye bak, yavrum. Bence onunla uğraşmak sana yeter de artar hile.» Sonra da usulca ekledi. «Herkese de. . . Şimdi arkadaşım Lousie'i tekrar aramam gerekiyor. Onunla önemli bir konudan söz ediyorduk.» Telefona döndü.

Geçirdiğim şok yüzünden kekeleyip duruyordum. Sonra dönüp tekrar yukarı çıktım.

Jefferson odasının kapısına geldi. «Ne oldu?»

«Hiç, Jefferson. Olayı unut. Onları da. Onlar anormal.» İki kızlerin bu «on sözleri duymaları için sesimi mahsus yükseltmiştim. Yatak odama dönerek Gavin'e mektup yazmayı sürdürdüm. Artık bu mektuptan çok küçük bir kitaba benzemeye başlıyordu. Açılmak istediğim tek insan da bydu.

«Bet Yenge ve Philip Dayıyla birlikte yaşamak annemle baba-

mı daha çok aramama neden oluyor, Gavin. Philip Dayıninki sev-giden yoksun bir aile. Dayım, ancak sabah kahvaltısı ve akşam yemeklerinde diğerleriyle beraber oluyor. Bet Yengeyse sanki çocuklar bir laboratuvar dâ yaratılmışlar gibi davranıyor. Bu nedenle onların, hiçbir hata yapmayan kusursuz küçük yaratıklar olduklarını iddia ediyor. Ama yengemin çocuklarını gece yatar-ken ya da sabah kalktıkları zaman öptüğünü hiç görmedim. Ya da Philip Dayının evden ayrılırken onları öptüğünü. Oysa annem-le babam beni ve Jefferson'u öperlerdi. Şimdiye kadar birbirleri-ne bu kadar resmi davranan dört kişi hiç görmedim.

Ancak Bet Yenge iki kızler için ne söylerse söylesin onlar benim için sadece iki başlı bir canavar olarak kalacak. İki kızler öyle acayıpler ki! Dünyada] onlardan başka hiç kimse olmasaydı çok rahat edeceklerdi. Anne ve babalan da olmasaydı. Ancak bir-birlerine bir şey fısıldadıkları zaman gülümsüyor ya da gülüyor-lar. İkisnin de ben ve Jefferson hakkında fısıldattıklarını biliyo-rum. Bana kalırsa Philip Dayım çocuklarını tiksinti verici buluyor.

Ve o yüzden onlarla beraber olmak istemiyor. Oteldeyken ikizlerin yanına gelmesini de.

' Philip Dayının Bet Yengeyle neden evlendiğini merak ediyorum. O yakışıklı bir adam. Hele yengem kadar çirkin bir kadın için fazla yakışıklı. Fern bu kez buradan ayrılmadan önce bana korkunç şeyler söyledi. Fern annemle dayımın erkek ve kız arkadaş olduklarına inanmamı istiyor. Yani annem Philip Dayını, üvey ağabeysi olduğunu öğrenmeden önce. Ama annem oteldeki yangından önce bana dayımla aralarında hiçbir zaman önem bir şey geçmediğini söyledi. Buna rağmen şimdi Philip Dayı,, her bakışında garip duygulara kapılıyorum. Onun bana dikkat bakarken yakaladığım zaman da.

Bütün bunları senden başka hiç kimseye açamam, Gavr Pauline gibi kız arkadaşlar çok düşünceli davranıp benimle ilgileniyorlar. Ama onlara aileyle ilgili bu dertleri açmak beni utandır. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Buraya döneceğin anı düşünerek günleri sayıyorum.

Longchamp Dede ve Edvina'ya sevgilerimi ilet.»

Mektubu nasıl imzalayacağımı düşündüm. Sonra da en alta, «Bütün sevgim senin, Christie.» diye yazdım.

Mektubu bitirdiğimde iyice geç olmuştu. Zarfı kapayarak komodin üzerine koydum. Böylece mektubu sabah ilk iş olarak postaya vermeyi hatırlayacaktım. Ama uyumak için de hazırlanmadım. Onun yeri ceketimi giyerek kapıdan yavaşça dışarı baktım. Etraf çok sessizdi. Medivenden indim.

Her zamanki gibi antrede ışık yanıyordu. Oturma odasında bir laiba. Bayan Boston'un da sesi çıkmıyordu. Sonra artık gece için odaları çekilmiş olduğuna karar verdim. Gürültü etmeden ön kapiya gittim 4 mümkün olduğu kadar sessizce açtım. Dışarı çıkarak kapıyı yavaşça arkamdan kapattım. İyice büyümüş olan ay evin ön tarafını bir proje tır gibi aydınlatıyordu. Ben ilerlerken verandanın zeminindeki tahta gıcırdadı.

Aslında Richard'la Melanie beni bazı sırlarım olmakla suçladıkları zaman yanılmamışlardı. Evet, bir sırrım vardı ve bunu Jefferson'a bile açmamıştım. Annemle babam gömüldüklerinden beri karanlık bastıktan sonra evden gizlice kaçarak mezarlarına gitmenin yolunu bulmuştum. Orada ağlıyor ve yakınıyordum. Bu gece özellikle oraya gitmek ve kendimi annemle babama yakın hissetmek istiyordum. Ama beni izleyecek olan o sürprize karşı hiç hazırlıklı değildim.

Sırlar

Ay ışığında yüksek heykeller ve mozoleler kemikler kadar beyaz gözüküyorlardı. Hava öylesine durgundu ki, dallardaki yapraklar sanki resimmiş gibi duruyorlardı. Arkamdan, ayın yumuşak bir sarı yaldıza boyadığı denizin ritmik uğultusu geliyordu. Mezarlığın granitten yapılmış kemerli kapısından içeri girerken yeni kazılmış bir mezardan yükselen taze toprak kokusu beni karşıladı.

Aslında gece vakti mezarlıkta dolaşmaktan korkardım. Özellikle Cutler Ninenin gömüldüğü mezarın yanında. Çocukken beni buraya Sadece birkaç kez getirmişlerdi. Ama her seferinde de ninemin mezarından bir heyhüla gibi yükselen ve üzerinde adı, doğum ve ölüm tarihleri yazılı taşa korkuya"bakmıştım. Bir keresinde o taş yüzünden bir kâbus gördüğümü hatırlıyordum. Rüyamda kendimi bir mezarlıkta buluyordum. Yolumu kaybetmiştim. Karanlıkta dönüyor ve ninemin mezarında kl taşla karşılaşıyordum. Ama o sözler ve oyulmuş haçın yerinde soğuk bakışlı iki göz vardı. Bana öfkeyle bakıyorlardı. Oteldeki o korkutucu portreden beni öfkeyle süzen o gri gözler. Ama bu kâbusta Cutler Ninenin gözleri insana dehşet verecek kadar parlaktı.

Fakat babamla annemin/burada gömülü olduklarını bilmek mezarlığı kâbuslara yakışacak korku dolu bir yer olmaktan çıkarıyordu. Sıcak, levgi dolu bir yerdi burası şimdi. Annemle babam beni mezarlıkta da k i uyacaklardı. Her zaman yaptıkları gibi. Cutler Ninenin hayaleti ya da

kötü ruhu onların iyiliğini yenemeyecekti/Ninemin taşı, mezarlıktakileri hepsinden daha büyük ve kalındı. Ne olursa olsun sadece bir taşı o Ancak onun yanında hiçbir zaman fazla duraklamıyordum. Bu gece d yine oradan çabucak geçerek annemle babamın çifte mezarına yaklaştım. Orada diz çökerek ağlamaya ve onlarla konuşmaya başladım.

«Anneciğim,» dedim. «Seni de, babamı da çok özlüyorum. Ve Jefferson çok üzgün. Yolunu kaybetmiş gibi dolaşıyor. Philip Dayı ve B Yengeyle birlikte oturmaktan nefret ediyoruz. Onların ailesi sevgide yoksun.» Onlara Richard ve Melanie'den söz ettim. İkizlerin çok tuh olduklarını ve bize de kötü davrandıklarını anlattım.

«Size söz veriyorum. Jefferson'u her zaman koruyacağım. İstira ve şaşkınlığını gidermek için elimden gelen her şeyi yapacağım.» Yallar yanaklarımdan akarak çenemden damlıyordu. Gözyaşlarına annemle babamın mezarlarına düşmelerine izin veriyordum.

«Ah, anneciğim, bu dünyada sensiz yaşamak çok zor,» diye indim. «Hiçbir şey eskisi gibi değil. Hiçbir sabah eskisi gibi sıcak ve ışı olmuyor artık. Geceler de güvenli değil. Sevdığım yemeklerden hiç artık bana lezzetli gelmiyor. Güzel elbiselerim hoş gözüküyor art Bana içim bomboşmuş gibi geliyor. Herhalde piyano çalmaya kalk sam tuşlara basan parmaklarım uyuşacak.

«Bunları söylememden hiç hoşlanmadığını biliyorum. Herkes bacımı yenmemi ve senin hayal ettiğin gibi bir kız olmamı söylüyor. Bunun için eskisinden daha da fazla çabalamamı öneriyorlar. Ama s yanımda olmadığın için bu yol bana eskisinden daha uzun ve çok d zormuş gibi gözüküyor. Ve başkaları ne derlerse desin, ben yine lanetlenmiş olduğumuza inanıyorum.»

Derin derin içimi çekerek sanki annemin cevabını duymuşum g başımı salladım.

«Ama çabalamam ve başarılı olmam gerektiğini biliyorum. Soru luluklarım şimdi daha da arttı. Yaşamalı ve benimle çok gururlanaca düşünerek çalışmalıyım. Anneciğim, bunu deneyeceğim. Söz veririm.» Ağır ağır ayağa kalktım. O kadar yorgun ve bitkindim ki... A eve dönüş uyumanın zamanı gelmişti.

Ama tam oradan uzaklaşacağım sırada ayak sesleri duydum. Biri arkamdaki yoldan geliyordu. Dönerek ay ışığının aydınlattığı mezarlıkta ileriye doğru baktım. Gelen Philip Dayımdı. Cutler Ninenin mezarının önünde durdu. Ben de hemen gerileyerek bir başka büyük heykelin gölgesine süzüldüm. Dayımın geceleri gizlice buraya geldiğini bilmesini istemiyordum. Orada bekledim. Philip Dayının büyükannesinin mezarını ziyaret ettikten sonra dönüp gideceğini sanıyordum. Ama o birkaç dakika sonra annemle babamın mezarına doğru geldi. Çok şaşırdım. Dayım, annemin mezarının önünde durdu. Yere diz çökerek avuçlarını soğuk toprağa dayadı. Sonra başını kaldırıp benim duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşmaya başladı.

«Çok üzgünüm, Dawn. Çok üzgünüm. Bu sözleri sana yeteri kadar söylemediğimi biliyorum. Binlerce özür bile yeterli olmaz, sana yaptıklarımı da silemezdi. Kaderin seni benden bu kadar çabuk almaya hiç hakkı yoktu. Özellikle sen beni tümüyle affetmeden önce.»

Ben, dayım ne yapmış acaba, diye düşünmeye başladım. Binlerce özürün bile yeterli olamayacağı kötü olan şey nedir?

«Bana vücudumun yarısı seninle birlikte ölmüş gibi geliyor, Dawn. Sana karşı neler hissettiğimi biliyorsun ve bunları unutmanın mümkün olmadığını da. Hiçbir şey seni sevmeme engel olamadı. Betty Ann'le •vlendim. Ama o senin yerini hiçbir zaman alamadı. Her zaman birbirimize olan gerçek duygularımızı açıklayacağımız günün hayali ve umuyla yaşadım.

«Ah, biliyorum,"efrfeu"duyguları açıklamaya yanaşmadın. Ama bir ıra birbirimizi ateşli ama tertemiz bir aşkla sevmiştik. Bunu bir kez başarabildiğimize göre, aynı şeyi tekrarlayabilirdik. İşte ben bunu umuyordum. Belki böyle bir hayale sarılmakla aptallık ettim. Ancak başka türlü elimde değildi.»

Dayım başını önüne eğerek, «Şimdi,» dedi. «Christie'yi her görüşümde seni düşünüyorum. Onun bizim çocuğumuz olduğunu hayal ediyorum. Hiç olmazsa bizim çocuğumuz ona benzerdi.»

Bu sözler yüzünden sanki üzerime soğuk yağmur yağıyormuş gibi

bir duyguya kapıldım. Demek bu yüzden dayım bana bazan o kadar ısrarla bakıyor, diye düşündüm. Yine de bana karşı böyle güçlü duygulan olması beni hiç sevindirmedi. Tersine ürperdim. Sanki sırtımdan aşığıya bir buz parçası kayıyordu.

Dayım yine başını kaldırarak ateşli bir sesle konuşmasını sürdürdü.; «Korkunç hayaller kurduğum zaman bile benden önce ölebileceğin hiç aklıma gelmedi, Dawn. Herhalde melekler sapa olan aşkıma kıskanıyorlardı. Bu yüzden onu mahvetmeye çalıştılar. Eh, onlar seni benden alarak bu dünyadan koparıp götürdüler. Ama seni hiçbir zaman kalbimden koparamayacaklar.

«Sana yemin ediyorum, Christie'yle sevgiyle ilgilenecek, mutlu ve güvende olmasını sağlayacağım. Oteli, senin için bir anıt olarak yeniden yaptıracam. Orası eskisinden çok daha büyük, çok daha güzel ve ıslıklı olacak. Lobinin duvarına senin dev bir portreni asacağım.

«Sen yine şarkını söyle, aşkım. Kalbimde durmadan söyle.» Tekrar başını eğdi. «Lütfen beni affet, affet,» diye yalvardı. Sonra ağır ağır ayağa kalkarak uzaklaştı. Başı hâlâ önüne eğikti.

Onun mezarlık yolunda gözden kaybolmasını seyrettim. Kalbim hızla çarpıyordu. Dayımın kalbinin derinliklerinde sakladığı o kara sır nedir? Bu sır ona öyle acı veriyor ki, bir mezarın başında af diliyor. Yoksa dayım annemi, bir üvey kardeşe duyulması gerekenden daha ateşli ve mahrem bir aşkla mı sevdi? Yoksa bu daha da günahkârca bir şey miydi? Fern Halanın gitmeden önce tükürürcesine söylediği o korkunç sözleri hatırladım. «Onların birlikte çıktıkları zaman ne yaptıklarını sanıyorsun? Resim yaptıklarını mı?» Bunu düşünmek beni korkutuyordu. Dayımın gittiğinden iyice emin olduktan sonra gölgelerin arasından çıktım ve aynı yoldan telaşla eve doğru gittim.

Ön kapının gerisindeki ışık hâlâ yanıyordu. Verandayı ayaklarımın ucuna basarak aştım. Zeminin gıcırdamasına engel olmak için çaresizce çabalıyordum. Sonra kapıyı açarak sessizce içeri süzıldüm. Orada durup etrafı dinledim. Ama evde çıt çıkmıyordu. Belki de Philip Dayı çıkıp yatmıştı bile. Koridordan merdivene doğru giderken oturma oda-

sında hâlâ o tek lambanın yandığını farkettilim. Philip Dayı bir koltukta oturuyordu. Başını arkaya atmış, gözlerini kapamıştı. Elinde viski dolu bir bardak vardı.

Telaşla merdivenin basamaklarına doğru koştum. Ama ilk basamak duyulacak biçimde gıcırdayarak beni ele verdi.

Philip Dayı, «Kim var orada?» diye seslendi. Hareketsiz kalarak bekleddim. «Orada biri mi var?» Sesimi çıkarmamaya karar verdim. Ama kalbim öyle çarpıyordu ki, dayımın o gümbürtüyü duyacağından emindim. Kalbim göğüs kafesime güüm güüm güüm, diye vuruyordu. Neyse dayım tekrar seslenmeyip, odanın kapısına gelmedi. Çabucak yukarı çıkarak kendimi odama attım. Soyunup geceliğimi giydim ve yatağa girdim. Her zamanki gibi komodinin üzerindeki küçük lamba dışında diğer ışıkları söndürdüm. Yatakta dönerek gözlerimi yumduktan ancak bir dakika sonra kapının gıcırdayarak açıldığını duydum.

Jefferson'un sesini ve ayak seslerini duyamadığım için kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Kımıldamadım. Gelenin kim olduğunu anlamak için dönmedim de. Buna gerek yoktu zaten. Bir iki saniye sonra burnuma viski kokusu geldi. Soluğumu tuttum. Gelen Philip Dayıydı. Yatağım da olup olmadığını kontrola mı gelmişti? Neden hâlâ orada duruyordu? Sonunda kapının kapandığını işiterek soluğumu verdim. Rahatlamıştım. Ama daha dönmeyen dayımın ayak seslerini duydum. Ve o zaman onun karyolamın yanına geldiğini anladım.

Gözlerimi açmadım ve hiç kımıldamadım. Uyuyormuş gibi rol yapıyordum. Philip Dayı orada durarak uzun bir süre bana baktı. Ama ne gözlerimi açtım, ne de yanımda olduğunu bildiğimi belirttim. Çok korkmuştum. Onun derin derin içini çektiğini duyuyordum. Sonunda yanımdan uzaklaştığını işittim. Kapı açıldı ve sonra kapandı. O zaman başımı döndürdüm. Dayım gitmişti. Ben de yine rahat bir soluk aldım.

Bu ne tuhaf, olağanüstü bir gece, diye düşündüm. Sırlar sanki etrafımı sarmışlardı. Tıpkı denizden gelen yoğun sisler gibi. Uzun bir süre orada yatarak düşündüm. Sonra uyku çevremi sıcak bir koza gibi sarıladı. Sıcak, koruyucu uykunun kollarında daldım.

Müthiş bir gürültüyle uyandım. Bir dakika sonra da Jefferson odama top gibi daldı. Bet Yengenin koridorda Philip Dayıya bir doktor çağırması için bağırıldığını duyuyordum. Dışarıda güneş ışıldıyordu. Ama saate baktığım zaman daha sabahın beş buçuğu bile olmadığını gördüm. Jefferson çok korkmuş görünüyordu.

«Ne oldu?»

Gözleri iyice irileşmiş olan kardeşim, «Richard,» dedi. «Karnı çok ağrıyor. Öyle kötü ağrıyor ki, durmadan ağlıyor.»

Ayayla, «Sahi mi?» dedim. «Ekşi ekşi konuşması sonunda kendi midesini de bozdu galiba.»

Jefferson heyecanla ekledi. «Melanie'nin ekşiliği de onu hasta etmiş anlaşılan.»

«Melanie de mi? Ne demek istiyorsun?»

«Onun da karnı ağrıyor. Bet Yenge o yüzden çok öfkeli. Seninle uyuyabilir miyim? Onlar çok gürültü yapıyorlar.»

«Sen yatağa gir,» dedim. Ama ben kalkarak sabahlığıma uzandım «Bakalım ne oluyor?»

Philip Dayı koridordaydı. Arkasında pijaması vardı, saçları karışmış; ti Uykusu açılmamış olduğu için şaşkındı. Gürültüyle uzun uzun esniyordu. Sonra avuçlarıyla yüzünü ovuşturarak Melanie'nin oda kapısına gitti. «Ne oluyor?» diye sordu. «Bu gürültü nedir?»

Bet Yenge içeriden bağırды. «Melanie bir hayalet kadar bembeyaz,;! Richard da öyle. Zehirlendiler galiba.»

Philip Dayı, «Ne?» dedi. «Gülünç bir şey bu.» Döndü ve benim orada durduğumu gördü. «Ah, Christie...» Gülümsedi. «Seni uyandırdıkları için üzgünüm.»

Sordum. «Ne oluyor, Philip Dayı?»

Dayım, «Bilmiyorum,» dedi. «Her zaman böyle oluyor. İkizlerden biri rahatsızlandı mı, mutlaka öbürü de hastalanıyor.» Hâlâ gülümsüyordu. Ekledi. «Sanki onlara saldıran her mikrobun bir ikizi var.» Jefferson'la Richard'ın odasına girdi. Ben de Melanie'nin kapısına giderek içeri bir göz attım.

Bet Yenge karyolaya ilişmiş, Melanie'nin alnına soğuk kompres yapıyordu. Kız iniyor, ellerini karnına bastırıyordu.

Sonra* «Tekrar tuvalete gitmem gerekiyor,» diye bağırdı.

Bet Yenge onun yolundan çekilmek için ayağa kalktı. «Ah, Tanrım, Tanrım...» Melanie yataktan fırlayarak iki büküm bir halde, ellerini karnına bastırarak tuvalete gitmek için kapiya koştu. Ben onun yolundan çekildim.

Melanie yanımdan hızla geçerek banyoya daldı ve kapıyı çarparak kapattı. «Ne oldu?» diye sordum.

Bet Yenge, «Ne mi oldu?» dedi. «Yedikleri bozuk bir şeyden zehirlendiler. Bundan eminim... O beceriksiz aşçı ve orta hizmetçisi...»

«Bayan Boston mu? Bayan Boston'un bir hata yaptığına inanamazsın. O harika bir aşçıdır.»

Yengem kemikli dar omuzlarını geriye itti. «Hıh...» Yanımdan geçip Richard'ın odasına gitti. Kuzenimin iniltilerini duyabiliyordum. Philip Dayı odadan çıktı. Yüzünde hem yorgun, hem de tiksinti dolu bir ifade vardı.

Ben, «Hepimiz de aynı şeyleri yedik, Philip Dayı,» dedim. «Onlardan başka hiçbirimiz hasta olmadık. Herhalde ikizler başka bir şeyler daha yediler,» diye ekledim.

Dayım şarkı söyler gibi mırıldandı. «Bilmiyorum, bilmiyorum.» Sonra doktoru çağırmaya gitti.

Yatak odama dönerek, çoktan uykuya dalmış olan Jefferson'un yanına yavaşça süzıldüm. Doktor bir saatten kısa bir süre sonra geldi ve ikizleri muayene etti. Sonunda Bet.Yengeyle koridora çıktığını duydum. Bazı ilaçlar önerip, ikizlerin dinlenmeleri gerektiğini söyledi, sonra da evden ayrıldı. Ondan hemen sonra Bet Yenge yatak odamın kapısına geldi.

«Christie,» dedi. «Lütfen Jefferson birkaç gün Melanie'nin odasında yatsın. Hastalığın ona da geçmesini istemiyorum. İkizler aynı odada yutarlarsa her şey benim için daha kolaylaşır.»

«Neleri varmış?»

Yengem, «Yiyecek zehirlenmesi olabilir ya da bir mide virüsü, diye açıklayarak tiksintiyle ağzını çarpıttı.

«Bir virüs olmalı. Ben kendimi hiç de kötü hissetmiyorum. Jeffe son da öyle.»

Bet Yenge, «Bu bir virüse çocuklarım ona bu evde hiçbir ş temiz tutulmadığı için yakalandılar,» diye cevap verdi. «Özellikle mutta ta. Siz iki kardeş sadece şanslısınız...» Bir an durdu. «Nedense...» di' ekleyerek uzaklaştı.

O gün daha sonra, Jefferson'la kahvaltı için aşağıya indiğimi zaman sofrada sadece Philip Dayı vardı, oturmuş gazete okuyord Bize gülümseyerek sanki bu diğer sabahlardan farksızmış gibi bir tavı la, «Günaydın,» dedi.

«Bet Yenge nerede?» diye sordum.

«İkizler için çayla kızarmış ekmek jgötürdü. Kendi başına çocukla bakacak ve çabucak iyileştirecek. Her zaman başarır bunu.» Bira susup ekledi. «Neyse, siz ikiniz iyisiniz. Buna seviniyorum.»

Bayan Boston mutfaktan çıkarak bizim sıcak yiyeceklerimizi geti di. Çok mutsuz ve öfkeli görünüyordu. Onun dudaklarının böylesi gerildiğini hiç görmemiştim.

Jefferson'la bana, «Bu sabah mideleriniz nasıl?» diye sordu.

Cevap verdim. «Çok iyi, Bayan Boston.»

Kadıncağız memnun memnun, «Bunu tahmin ediyordum.» diyer omuzlarını dikleştirdi. Ama Philip Dayı sanki bu konuşmanın bir tek ke meşini bile duymamış gibi gazetesini okumayı sürdürdü. Jefferson! kahvaltıdan sonra onu denizkabuğu toplaması için kumsala götürceği me söz vermiştim'. O yüzden kardeşime ince bir ceket almak için yuka çıktık. Jefferson'un kapalı olan oda kapısına vurup sonra da aralıkta başımı uzattım. Kardeşimin dolabından bir ceket alıp alamayacağı" soracaktım.

Bet Yenge iki karyolanın arasındaki iskemlede oturuyordu. Sa eliyle Richard'ın bileğini tutuyordu, soluyla da Melanie'ninkini. İkizle battaniyeleri çenelerine kadar çekmiş ve gözlerini de kapatmışlardı.

Bet Yenge, «Hişş...» dedi. «Sonunda uykuya daldılar.»

«Jefferson'un ince ceketini alacağım...» diye fısıldadım. Ayakları-
mın ucuna basarak dolaba gittim. Bir fare yavrusu kadar bile ses çıkar-
mıyordum ama Richard gözlerini hemen açtı.

- «Ne... ne oluyor?» diye bağırdı.

Melanie'nin gözleri de hemen açıldı. «Kim o?»

Bet Yengem, «Gördün mü şu yaptığını?» diye söylendi. «Oysa din-
lenmeye çok ihtiyaçları vardı.»

«Bir sinek bile bundan daha sessiz olamazdı, Bet Yenge,» dedim.
«Aslında onların uyumadıkları anlaşıyor.» Jefferson'un ceketini askıdan
çıkardım.

«Nereye gidiyorsunuz?»

«Kumsalda biraz dolaşacağız,» diye cevap verdim. «Hava çok
güzel.» Sonra, «Yazık, ikizler gelemeyecekler,» diye ekleyerek çabucak
odadan çıktım.

Gavin'e yazdığım mektubu postacının alması için kutuya attım.
Sonra da Jefferson'la birlikte okyanusun kıyısına indik. Kardeşim biz
ilginç biçimli kabuklar ararken biraz olsun eğlenmişti ama arada sırada
duraklayarak okyanusa baktı ve babamla annem hakkında sorular sor-
du. «Sence onlar şimdi cennette beraberler mi? Orada yeni çocukları
olur mu? Hiç geri gelmezler mi? Bir dakika için bile?» Cevaplarımdan
hiçbiri onu tatmin etmiyordu. Sadece koyu renkli gözleri irileşti ve aka-
cak yaşlar yüzünden parlaklaştı. O bir tek cevap istiyordu. İleride bir
gün yine beraber olacağımız cevabını.

Daha sonra bahçe yolundan eve doğru çıkarken kapının önünde
otel limuzininin beklediğini görerek şaşırdık. Julius birdenbire evden çık-
tı. İki elinde birer bavul vardı. Onları limuzinin bagajına yerleştirdi.

Jefferson bana, «Giden kim?» diye sordu. Sonra da homurtuyla
okledi. «Bet Yengenin gittiğini umarım.» Ama tabii bu boş bir umuttu.
Giden Bayan Boston'du. Arkasında pazarları kiliseye giderken giydiği
kıyafetle Bayan Boston kapıda belirdi. Elinde daha küçük bir bavul var-
dı. Kardeşimle ben onu görür görmez koşmaya başladık.

Ben, «Bayan Boston» diye seslendim. «Nereye gidiyorsunuz?! Kadıncağız başını kaldırarak gülümsedi.

«Ben gitmeden eve dönmenize çok sevindim,» dedi. «Sizinle veda laşmak istiyordum.»

«Ama nereye gidiyorsun, Bayan Boston? Bir yere gideceğinden haberim yoktu.»

Bayan Boston öfkeyle, «Benim de yoktu,» diye terslendi. «Yenger bu sabah mutfağa inip beni bozulmuş yemek vermekle suçladı. KahvaK tıdan sonra tekrar geldi ve bana mutfağı doğru dürüst temizlemediğimi;! böyle şeyleri bilmediğimi söyledi. Kibar insanlara servis yapmasını bilmediğimi ama bana bunu öğretecek zamanı olmadığını da haykırdı. 'Çı-kıp gitmen herkes için iyi olur,' dedi. Sonra bana para verdi ve hemet çıkıp gitmemi emretti.» Derin bir soluk aldı. «Ben de ona kendisindl kurtulmanın beni çok sevindireceğini söyledim.»

Çaresizce, «Ah, olamaz Bayan Boston!» diye bağırdım. «O sen kovamaz! Sen yengem değil, bizim için çalışıyorsun.» Bir yandan dâ kendi kendime soruyordum. Bayan Boston'suz bir ev nasıl bir yer olur?

Kadıncağız eldivenli elini yanağıma koydu. «Zavallı, zavallı, ya rum.» Sonra başını kaldırmış, ona kederle bakan Jefferson'a gülüms di. «Evet, ben sizin için çalışıyordum. Ama henüz para kesesinin idari sende değil, hayatım. Bayan Betty bana bunu kesinlikle açıklamı unutmadı.

«Galiba böylesi de daha iyi. Çok geçmeden onunla gırtlak gırtlığa gelecektik. O kadın...» Başını salladı. «Çok üzgünüm, bebeklerim. İkili ze de ben baktım. Yetiştirilmenize yardım ettim. Gitmek zorunda kaldı-ğım için kalbim paramparça oluyor. Ama artık burada kalamam.»

Gözyaşlarını akmaya başlamıştı. «Nereye gideceksin?» diye sem dum.

«Güneye, Georgia'ya. Orada bir süre kız kardeşim Lou Ann'irtl yanında kalacağım. Zaten onu görmeye gitmemin zamanı da gelmişti.» Gülerek ekledi. «İkimiz de yaşıyoruz artık.»

«Ama biz seni bir daha göremeyeceğiz,» diye yakındım.

Bayan Boston, «Ah, zamanla geri dönerim,» dedi. «Kardeşine iyi bak... Ve sen Jefferson, ablanın sözlerini dinle. Beni duyuyor musun?»

Kardeşime baktım. Duyduğu keder çabucak öfkeye dönüşmüştü. Alt dudağını ısırdı sonra da yanımdan fırlayarak koşa koşa evin köşesini döndü.\

«JEFFERSON!»

Bayan Boston, «Gidip ona bak,» dedi. Beni sıkıca kucaklayarak yanağımdan öptü. «Seni özleyeceğim, yavrum.»

«Ben de seni özleyeceğim. Bayan Boston,» dedim. Sonra da ekledim. «Hem de çok.» Kadıncağız yanağındaki bir damla gözyaşını silecek başını salladı.

Julius'a dönerek, «Çabuk gidelim,» diye mırıldandı. «Yoksa kendimi şuracıkta bırakacağım.» Limuzine bindi. Son gördüğüm şey Bayan Boston'un arka pencereyi dolduran pazarlık kilise şapkasının tüyü oldu. Sonra güneş limuzinin arkasını aydınlattı ve pencereyi ısıtılı bir aynaya dönüştürdü, Şok geçiriyordum. Bir çığlık boğazıma takılıp kalmıştı. Bunu hissediyordum. Araba gözden kayboluncaya kadar arkasından baktım. Bacaklarım da kalbim gibi kurşuna dönüşmüşlerdi sanki.

Şahane dünyamızın parçası olan her şey yavaş yavaş kayboluyordu. Kendimi o zamana kadar hiç böylesine yalnız hissetmemiş, gelecekten de böylesine korkmamıştım.

Jefferson evin arka verandasının altındaki panjurların aralığından sürünerek içeri girmişti. Kardeşimin verandanın altında olduğunu tahmin ediyordum. Orası Jefferson'un saklandığı, türlü roller yapıp oyun oynadığı yerlerden biriydi. Şimdi de bir köşeye büzülmüştü. Bir sopayı dalgın dalgın sert toprağa sürüp duruyordu.

«Haydi, dışarı çık, Jefferson,» diye onu iknaya çalıştım. «Orada üstün başın kirleniyor. Saklanmanın bir yararı yok.»

Jefferson, «Çıkmak istemiyorum...» dedi. Bir an sustu sonra da çabucak ekledi. «Bayan Boston'un gitmesini istemiyorum!»

«Ben de öyle. Ama gitti işte. Bu konuyu hemen, şimdi Bet Yengeyle konuşacağım.» Kardeşim umutla başını kaldırdı.

«Bayan Boston geri gelecek mi?»

«Belki... Haydi Jefferson.» Uzandım. Kardeşim elimi tutup, sürü sürüne dışarı çıktı. Ama pantolonunun dizleriyle arkası kirlenmişti. *m* sekleri de. Üstünü elimden geldiği kadar süpürüp temizledim. Sol içeri girdik. Bet Yenge mutfaktaydı. Dolapları boşaltırken tencereli tavaları mutfak tezgâhına çarparak koyuyordu. Kapiya gidip ona bⁿ tim. Plastik eldivenler giymiş, elbisesinin üzerine bir önlük takmıştı. Sa; larını kalın bir eşarpla bağlamıştı.

«Bet Yenge,» dedim. O duraklayarak döndü.

«Ne var?»

«Bayan Boston'u nasıl kovabildin?» diye sordum. «Bunu yapma ne hakkın vardı?» Sesim iyice sertleşmişti. Çelik bir ustura kadar yara yıcıydı.

Yengem, «Nasıl mı kovabildim... ne hakkım mı var?..» diye kekel di. Sonra gözleri sertleşerek sanki birer kristale dönüşüverdi. «Sen k" müsün? Şuranın haline bak. Bu dolap ve çekmecelerdeki kir ve yağ; toz ve pisliğe inanamazsın. Her şeyin bir dezenfektanla yıkanması ger* kecek. Bunun şimdiye kadar bir kere olsun yapıldığını sanmıyorum.' Yeni bir hizmetçi tutmadan önce bu işe ben elkoyuyorum. Her rafa, h dolaba yeni kâğıtlar yayacağım. Bütün kap kaçak ve çatal bıçak takı larını sterilize edeceğim.»

«Bu iddialarının hiçbirisi doğru değil! Bayan Boston her zaman tertemizdi! Sanki yüzyıllardır bizimle beraberdi. Onu hemen geri çağırma¹. sın!» Sesim ısrarlıydı.

«Geri çağırarak mı?» Yengem sanki ben dünyanın en gülünç şey ni önermişim gibi o tiz kahkahalarından birini attı. «Lütfen...» Gözleri Jefferson'a ilişkin yüzü tiksintiyle çarpıldı. Çabucak ayağa kalkarak öfke le kapiya geldi. «Ne yaptı o? Üstünü başını nasıl kirletti böyle? Onu ' halde neden eve soktun? Şu ayaklarına bak. Mikropların tabanlarını yapıştıklarını bilmiyor musun? İkiizlerin yukarıda hasta yattıklarından dirençlerinin azaldığından haberin yok mu? Çabuk!» Jefferson'u sağ di seçinden yakaladı. «Bu pis şeyleri çıkar ve bir köşeye yığ!» Eliyle işaret etti.

Jefferson haykırdı ve yengemin elinden kurtulmak için çabaladı

Ama öfke ve hiddeti Bet Yengeyi boyundan boşundan umulmayacak kadar güçlendirmişti. Kemikli parmaklarıyla kardeşimin ince kolunu demir bir mengene gibi sıkıyordu. Jefferson yere devrildi. Tepiniyor, çığlıklar atıyordu.

Ben, «Bırak onu!» diye haykırdım.

Yengem emretti. «Öyleyse onu aşağıdaki banyoya götür ve üstünü başını temizle.» Bet Yengenin ağzı çarpılmıştı, gözleri ateş saçıyordu. «Sakin onu bu halde yukarıya çıkarayım deme. İnlanılacak gibi değil, başıma yeni işler çıkardın! Şimdi antreyle yerleri tekrar silmem gerekecek.» Eğilerek Jefferson'un ayakkabılarını çabucak, koparırcasına çıkardı. Ve tekrar emretti. «Haydi, gidin!»

«Gel, Jefferson,» dedim. «Çıldırđı galiba.» Kardeşimi kendime çekerek kucağıma aldım. Telaşla mutfaktan çıktım.

Yengem arkamıdan, «Onu doğruca banyoya götür,» diye bağırdı ama onu dinlemedim bile. Merdivenlerden çabucak çıkarak Jefferson'u odama götürdüm. Kapıyı arkamdan çarparak kapattım. Sonra orada durarak derin bir nefes aldım. Jefferson da ağlayıp inlediğı için soluk soluğa kalmıştı.

«Artık korkma, Jefferson,» dedim. «O sana zarar veremeyecek. Şimdi sana sıcak bir banyo yaptıracığım.» Bir an durdum sonra da, «Gidip Philip Dayıyla da konuşacağım,» diye söz verdim.

Kardeşim küçükük yumruklarını gözlerine bastırarak son yaşları da sildi. Yüzü toz ve kirden çizgi çizgi olmuştu. Banyo yapmaya itiraz etmedi. Acı, keder ve korku onu sarsmış ye büyüklerine sokulan bir bebeğe dönüştürmüştü. Her sabah odama dalmak için sabırsızlanan o küçük çocuktan ne kadar farklıydı. Ender üzülp sıkılan o küçükten. Onun bu halini görmek tepemi büsbütün attırdı. Artık kendi kendime acıyacak zamanım yoktu. Kardeşimin daha fazla acı çekmesini engellemeye kararlıydım. Ona biraz uyumasını söyleyerek Philip Dayıyı bulmak için odadan çıktım.

Bet Yenge söylediğı gibi antreyi fırçalamış, sonra da yere gazeteler sermişti. Onların üzerinden geçerek hızla dışarı çıktım. Tam ön basamaklardan indiğim sırada Philip Dayı da arabayla geldi.

O otomobilden iner inmez, «Bet Yenge, Bayan Boston'u kovdu!»

Dayım arabanın önünden dolaşarak, «Ne oldu?» dedi. «Sana kötü mü davrandı? Ah, hayır, Christie! Yengen sana kötü davranmayı hiç istemez.» Kolunu omzuma attı. «İkizler hastalandığı için üzülüp sinirleniyor. Onlar hastalandığı zaman hep böyle olur.»

«Bayan Boston'u kovdu,» diye inledim. «Ve Bayan Boston çıkıp gitti»

Dayım, «Belki de böylesi daha iyi,» diye cevapyerdi. «Bet Yengen! bu evin hanımı, hizmetçiler de onunla geçinmek zorundalar. Bayan Boston bunca yıl sonra esnekliğini kaybetmiş, katılaşmıştı. Zaten onun yıllar önce emekliye ayrılması gerekirdi.»

Israrla, «Bayan Boston ihtiyar değil,» dedim. «Katı bir insan değil,» dedi. «O benim ailemin bir parçasıydı.»

Dayım mırıldandı. «Üzgünüm. Ama madem Bet Yengen muti değildi ve Bayan Boston da şikâyetçiydi, bu biçimde devam etmeni ne yararı olurdu?» Bir an durup sonra yine tekrarladı. «Böylesi daha iyi Bana inan.» Gülümsüyordu.

«Hayır, hiç de değil,» diyerek ondan uzaklaştım. «Yengem her şey olduğundan daha fazla zorlaştırıyor.» Sesim yükselmeye başlıyordu, «Jefferson'la ben, yengem ona avaz avaz bağırdığı ve zavallının ödün patlattığı için özür dileyinceye kadar odamdan çıkmayacağız!»

Dayımın önünden hızla eve dalarak odama döndüm. Jefferson duygu fırtınasından sonra bitkin düştüğü için uykuya dalmıştı. Oturu onu seyrettim. Uykudayken o küçük yüzünde garip bir ifade vardı. Zaman zaman inliyordu. Öfkeyle, herhalde Bet Yengeyle ilgili kötü düş görüyor, diye düşündüm. Bir saatten biraz daha uzun bir süre sonra kapiya yavaşça vuruldu.

«Giriniz...» dedim. Philip Dayı kapıyı açtı. Elinde bir tepsi vardı. Buna iki kâse çorba, iki sandviç ve iki bardak da süt konmuştu.

Dayım, «Bunları size Betty Ann yolladı,» diyerek başıyla hâlâ uyan Jefferson'u işaret etti. «Nasıl?»

Ben soğuk soğuk, «Bütün olanlardan sonra bitkin düştü,» diyerek cevap verdim.

Philip Dayı tepsiyi yazı masamın üzerine koydu. «Betty Ann çok üzgün. Kimseye kötülük etmek istememiş. Düşündüğüm gibi ikizlerin hastalanması sinirlerini bozmuş. Her şey düzelecek.» Söz verircesine ekledi. «Bak, göreceksjn.»

Alayla, «Hiç sanmıyorum,» dedim. Ve ekledim. «Bayan Boston'u kovmaya hiç hakkı yoktu.»

«Biraz sabrederim.» Dayım yalvarırcasına konuşuyordu.

«Ortalık yatıştıktan sonra bütün bunları olgun insanlar gibi mantıklı bir biçimde konuşuruz. Tamam mı?» Gözlerini bana dikmiş ısrarla bakıyordu. «İkizler iyileşip ayağa kalkar kalkmaz bütün sorunlarımızı çözümleyeceğimizden eminim. Bütün bunların hiçbirisi kolay değil, Christie. Hepimiz huzur içinde yaşamayı öğrenmeliyiz.» Sonra anlayışla ekledi. «Bunun ikiniz için daha da zor olduğunu biliyorum.»

Philip'in yumuşak ifadeli, mavi gözlerine baktım. O şimdi yeğenle riyle gerçekten ilgilenen bir dayı gibi konuşuyordu. Ona, «Evet» dernek istedim. «Bu ikimiz için çok daha zor. Annemle babamı kaybettik Ve Bet Yenge annemin yerini alabilecek biri değil. O bizim için bir anne olamaz. Bet Yengeyi hiçbir zaman öyle düşünemeyiz.»

Dayım konuşuyordu. «Otelin yeniden yapılmasıyla ilgili ilk çalışmalar dikkat ve zamanımın çoğunu aldı. Ama sana söz veriyorum, seninle çok daha fazla ilgileneceğim. Bütün sorumluluğu Betty Ann'e bırakmayacağım.» Bir an durdu çok hafif, adeta fısıltı gibi bir sesle ekledi. «Bence her şey ona biraz fazla geldi. Çok sarsıldı. İkizler de hastalanınca... Ne de olsa Dawn gibi güçlü bir kadın değil. Sen artık yeteri kadar büyüdüün. Seninle konuşabilirim. Beni anlayacağından da eminim.»

Bana güveniyor ve açılıyordu. Benimle olgun bir insanmışım gibi konuşuyordu. Bu yüzden, «Annemin mezarında ondan neden af diletin?» diye sormak istedim. Ama mezarlığa gittiğimi ve gizli düşüncelerinin çoğunu öğrendiğimi açıklamaktan korkuyordum.

Dayım bana yaklaşıp elimi tutmak için yere diz çöktü. Sonra o nevimli gülüşüyle bana baktı. Parlak gözlerinde mutlu bir ifade vardı,

• Seninle bir anlaşma yapabilir miyiz?»

Şüphesle, «Nasıl bir anlaşma?» diye sordum.

«Bugünden itibaren birbirimize güvenecek ve dayanacağız. Başkılarına söyleyemeyeceğimiz şeyleri birbirimize açıklayacağız. Herkesi mutlu ve güvende olması için çok çabalayacağız.» Dayım artık yem] ediyormuş gibi konuşuyordu. «Bugünden itibaren seni üzen şey, bil de üzecek. Seni mutlu edecek şey, beni de mutlu edecek.» Yine tekrarladı. «Böyle bir anlaşma yapabilir miyiz?»

Ben, ne kadar garip konuşuyor, diye düşündüm. Sanki bende onunla evlenmemi istiyor. Omzumu silktim. Nasıl bir tepki gösterme gerektiğini bilmiyordum. O kadar heyecanlıydı ki. Gözlerini müthiş kararlılıkla gözlerime dikmişti.

«Herhalde...» dedim.

Dayım, «İyi. Şimdi bunu bir öpücükle mühürlüyelim,» dedi. Yanağma bir öpücük kondurmak için eğildi. Ama dudakları ağzımın kenarına sürünmüştü. Philip Dayı ondan sonra gözlerini bir an yumdu. Sonra gülümsedi. «Her şey çok güzel olacak. Çok güzel.»

Güzel mi, dedim kendi kendime. Her şey bir daha nasıl çok güzel olabilir? Bildiğim, tanıdığım o güneş ve mutluluk dolu dünyâ kayboldu ve bir daha da canlanmayacak. Sonsuza kadar. Ne masmavi bir gökyüzü, ne de en sıcak gün o sevgiyi ve güzel duyguları geri getirecek.

Philip Dayı ayağa kalktı. «En iyisi Jefferson'u uyandır da biraz çobası içsin. İkinize aşağıya inip yemek yemenizi söyledim ama Betty An biraz önce yerleri fırçaladı.» Gülüşü yayılıverdi. «İkizler hastalandı zaman böyle saplantılar görülüyor onda. Her zaman. Sinir bozukluğu la ancak böyle başa çıkabiliyor. Çalışarak avunuyor. Benim otele dömem gerekiyor. Ama eve erken geleceğim. Hep birlikte güzel bir akşam yemeği yiyeceğiz.»

Kapıya gitti ve sonra orada durarak ekledi. «Yengenin yaptığı yemekler pek nefismiş gibi davranmalıyız. Pek iyi 'bir aşçı değil. A Bayan Boston'un yerini alacak kadın gelinceye kadar...» Güldü. «Sen durumu anlayacak kadar olgun olduğundan eminim.» Odadan çıktı.

Aslında ben olanları anlayacak kadar olgun değildim. Ned dayım yengemin Bayan Boston'u kovmasına göz yumdu? Niçin kontranda değil? Neden bütün bu tatsızlıklara katlanıyor? Niçin tüm bunlar!

erçekleşmesine izin veriyor? Üzüntüyle bütün bu soruları düşünüyorum. Babam böyle şeylere göz yummazdı. Annem bana bir keresinde Philip Dayının babası Randolph'un çok zayıf bir insan olduğunu, Laura inenin tüm şımarıklık ve huysuzluklarına katlandığını anlatmıştı. Anlaşının iş kanoma geldiği zaman Philip Dayı da Randolph'tan pek farklı eğildi.

Zamanın hızla akıp gitmesini, kendi yaşamımı ve Jefferson'unkini önetecek yaşa gelmeyi öyle istiyordum ki! Ne kadar söz verirsek verelim, hepimiz de ne kadar canla başla çabalarsak çabalayalım, Philip ayı ve Bet Yengeyle yaşamak her zaman zor olacak, diye düşünüyorum.

Jefferson uyandı. Odada birlikte öğle yemeğimizi yedik. Kardeşim rlık ağlamıyordu ama gözlerinde hâlâ o üzgün ifade vardı. O yüzden emekten sonra Jefferson'u oyalamak için onunla oyun oynadım. Ricard'la Melanie o gün yataktan kalkmayıp akşam yemeği için de aşağıya inmediler. Bana sorarsanız onlar bizden daha şanslıydılar. Bet Yenge tavuk kızartmaya kalkışmış ve berbat etmişti. Tavuğun etleri sertleli kurumuş, patatesieriyse yeteri kadar pişirmemişti. Tıpkı elma gibi atır hatırdı.

Philip Dayı otelin yeniden yapılmasından söz ederek yemeğin hoşır hava içinde geçmesini sağlamaya çalışıyordu. Jefferson'a onu ertegün kahvaltıdan sonra buldozerler ve yıkma makineleriyle yanmış oter ortadan kaldırmalarını seyretmeye götüreceğine söz verdi. Jefferson nemle babamın ölümünden beri ilk kez bir şeyle ilgileniyor ve heyeclanıyordu.

Yemek sırasında Bet Yenge ikizlerin ne halde olduklarını anlamak için sık sık yukarı koşup indi. Ona göre çocuklar hastalandıklarından ori ilk kez yedikleri katı yiyecekleri çıkarmıyorlardı. Yengem durmadan izlerden söz ediyordu. Görünüşleri, lokmaları çiğnemeleri, ikisinin de nı miktarda yemek yemeleri. Philip Dayı sanki iki kompiocuymuşuz lbi bana bakarak gülümsedi. «Ne demek istediğimi anlıyorsun değil l?» diyordu sanki. «Ama biz bunu anlayışla karşılıyoruz.»

Bet Yenge hiçbir zaman Jefferson'a bağırap onu tartakladığı içi açık açık özür dilemedi. Ama aramızda bir daha öyle tatsız şeyler olmayacağını umduğunu söyledi. Durumu telafi etmek için Philip Da nin kentten aldığı iki katlı çikolatalı pastayı çıkardı. Jefferson'a öy büyük bir dilim verdi ki, kardeşimin gözleri yerlerinde uğrayacaktı. Ta yine de pastasının çoğunu yedi.

Daha sonra Jefferson'la, uykusu gelinceye kadar televizyon seyret tik. Ardından kardeşimi yukarıya çıkararak, Melanie'nin odasındaki yat ğa yatırdım. Kitap okumak ve Gavin'e yeni bir mektup yazmak için ke di odama gittim. Ona bir gece önce mezarlıkta olanları ve günün olayı rını anlattım. «Bunların hiçbirini Longchamp Dedeye söyleme,» diye ³ tembih ettim. «Çünkü olanlara üzülr. Zaten elinden bir şey gelmez. Mektubun sonunda da Gavin'i görmeyi ne kadar çok istediğimi, o gün sabırsızlıkla beklediğimi tekrarladım. Bu kez adımın altına dört X işaret yaptım. Bu dört öpücük anlamına geliyordu. Sonra kapalı gözlerimi önünde Gavin'in yüzü belirdi. Zarfı kapatmadan önce mektubu öptüm.

Duygu kasırgalarıyla dolu geçen gün yüzünden ben de bitkin ha deydım. Küvetimi sıcak suyla doldurup annemin kokulu toz sabunu dan serptim. Suya süzülerek başımı arkaya attım ve gözlerimi kapattı. Gevşediğimi hissediyordum, ardından annemle ilgili anılara daldım. K bi sevgi dolu annem şefkatle saçımı fırçalıyor, ertesi gün otelde yapac ğımız güzel şeyleri anlatıyordu. Bu anılara öylesine dalıp gitmiştim l yatak odasının kapısının açılıp kapandığını işitmedim. Philip Dayın! ayak seslerini, gözlerimi açıp banyoya girmiş olduğunu görünce* kadar duymadım. Ne zamandan beri orada duruyor ve bana bakıyo du, bilmiyorum.

İnleyerek ellerimle göğüslerimi kapattım. Küvette kayarak mümk olduğu kadar köpüklerin altına saklanmaya çalıştım. Dayım güldü. Eli: de bir paket vardı.

«Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim,» dedi. «Ama bu gece s yatıp uyumadan önce bunu vermek istedim. Akşam yemeği için pas almaya kente indiğim zaman bunu bir mağazanın vitrininde gördü Dayanamayarak senin içirt aldım.»

«Nedir o?» diye sordum.

«Bugün katlandığın can sıkıcı şeyleri biraz telafi etmek için alınmış bir sürpriz armağan,» dedi. Hâlâ orada duruyordu. «Paketi açıp onu sana göstermemi ister misin?»

«Evet,» dermiş gibi başımı salladım. Armağanı ne kadar çabuk gösterirse, banyodan da o kadar çabuk çıkar, diye düşünüyordum.

Kutuyu lavabonun üzerine koyarak kapağını açtı. İki elini birden kutuya soktu ve o zamana kadar gördüğüm en ince beyaz dantelden yapılmış bir gecelik çıkardı ve havaya kaldırdı.

«Ne güzel değil mi?» diye sorarak yanağını geceliğe sürdü. «Yumuşak ve kadınca. Dokunduğum zaman seni düşünüyorum. Zaten düşünmemek elimde değil. Bu gece banyodan sonra bunu giy. O zaman kendini hoş hissedersin.»

«Teşekkür ederim, Philip Dayı.»

O, «Bu gece giyecek misin?» diye sordu. Dayımın bu konuya neden önem verdiğini anlayamıyordum. Ama onun Bet Yengeyle aramızda geçen kötü şeyleri bu armağanla telafi edeceğinden emin olmak istediğini düşünüyordum.

«Evet,» dedim.

«İyi.» Philip Dayı geceliği kutuya koydu. «Ben sırt fırçalamayı iyi bilirim,» diye mırıldandı.

Böyle bir şeyi nasıl önerebiliyordu? Artık çocuk değildim ki. Gözlerindeki ifade de beni tedirgin etmişti. Bir an konuşamadım.

Sonra, küvete daha da yaklaşıcağından korkarak, «Buna gerek yok,» dedim. «Banyodan çıkmak üzereyim.»

«Bundan emin misin?» Bana doğru bir adım atmıştı.

Çabucak, «Evet,» dedim. Kalbim hızla çarpıyordu.

«İyi ya...» Düşünceliğine uğramıştı. «Ama ne kaçırdığını bümüyor•un.» Uzun bir an yine beni süzdü, sonra da banyodan çıktı. Odamın kapısının açılıp kapandığını duymak için dikkatle dinledim. Sonra banyodan çıkıp kurulanırken geceliğe bir göz attım. Çok güzel ve yumuşak plkti. Geceliği giyerek aynada kendime baktım. Öyle hafif ve saydamdı

ki, sanki çıplağım... dedim kendi kendime. Bir dayının yeğenine armğan edeceği bir şey mi bu? Ne biçim bir hediye? Ama yine de gecelik yattım.

Gece saatler sonra ansızın uyandım. Rüyamda Philip Dayının yi odama girmiş olduğunu görmüştüm. Sessizce karyolamın yanına geliyor ve yavaşça battaniyemi açıyordu. Sonra uzun uzun bakıp üzeri örtüyordu. Geldiği gibi yine sessizce odadan çıkıyordu. Rüya öylesi canlıydı ki, gözlerimi telaşla açtım. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Endişe'le etrafıma baktım. Ama odamda kimse yoktu. Buna rağmen üzün su uyuyamadım. Sonra gözkapaklarım ağırlaştı ve kendimi uykunun kollarına bıraktım.

İkizler ertesi gün mucize denecek bir biçimde iyileştiler. Hem Richard, hem de Melanie kahvaltıda enerjiktiler. İştahları iyice açılmış old,ğundan Bet Yenge pek memnun görünüyordu.

«Emin olmak için oda dağıtımını bir gün daha böyle sürdüreceğiz diye konuştu. «Ondan sonra her şey normale dönecek.» Sonra yeni bir şey açıkladı. «Yeni aşçı ve orta hizmetçimiz bugün gelecek! Onu çövdüler. Babamla annemin dostlarının evinde çalışmış. Yemeklerimiz pek nefis olacağı kesin. Servis de uygun biçimde yapılacak. Tabii her şey tertemiz olacak.» Birdenbire bağırarak ellerini birbirine vurdu. «Richard'la Melanie iyileştikleri için artık geleceğe umutla bakıyorum!» Richard ve Melanie bir şey söylemedikleri gibi gülümsemeler de. Am yüzlerinde annelerini takdir ediyorlarmış gibi bir ifade belirmişti.

Philip Dayı gülerek başını salladı. Sonra da otele gideceğini söyleyerek, «Jefferson, işleri incelemek için benimle gelecek. Sen de gelin istemez misin, Christie?» dedi.

«Hayır, teşekkür ederim, Philip Dayı. Ben Laura Nineyi ziyaret edeceğim.»

Richard, «Baba ben de seninle gelmek istiyorum,» dedi.

Melanie de hemen atıldı. «Ben de öyle.»

Bet Yenge, «Ah, hayır,» dedi. «İkinizin de bir gün daha iyice dinlemesi gerekiyor. Ne kadar hasta olduğunuzun farkında bile değildiniz.» İkizler aynı anda üzüntüyle alt dudaklarını sarkıttılar.

Philip Dayı, «E, hazır mısın, Jefferson?» diye sordu. Kardeşim bana bir göz attı. Onunla gitmemi istediği belliydi. Bu daveti reddetmem onu da kararsızlaştırmıştı. Ama bütün o makineleri görmeyi çok istiyordu. Başını sallayarak, Philip Dayının peşinden dışarı çıktı.

Bet Yenge, «Christie,» dedi. «Şu tabakları toplamama yardım eder misin?»

«Evet,» diye cevap vererek takımları toplamaya başladım. Çoğu zaman Bayan Boston'a yardım ederdim. Şimdi bu işi yaparken onunla mutfakta yaptığımız dostça konuşmaları anımsıyordum.

Melanie, «Ben de yardım edebilirim,» dedi.

Bet Yenge başını salladı. «Ah, hayır, Melanie. Sen oturma odasına git. Bir yere oturup kitap Oku. Bir şeyleri düşürüp kırabilirsin.»

Melanie vızıldarcasına, «Bu işi ben beceremiyorum da Christie mi beceriyor?»

Bet Yenge, «Hasta olan o değildi, Melanie,» dedi. «Teşekkür ederim, Christie. Şimdi lütfen bardakları getir.» Elinde birkaç tabakla mutfakla doğru gitti.

Ben dört bardağı aldım. Aynı anda Melanie kendi bardağını da itana doğru uzattı. «Al bunu da.» Ben bardağa daha dokunamadan onu mahsus elinden bıraktı. Bardak bir kâsenin üzerine düşünce ikisi de kırıldı.

Bet Yenge mutfak kapısından, «Ne oldu?» diye bağırdı.

Melanie beni suçluyordu. «O çok sakar.»

«Bu doğru değil,» diye söylendim. «Bana bardağı tutmak için fırsat Vermedin!»

Richard hemen atıldı. «Fazla bardak taşımaya kalktı!» Dudağını bükerek, «Suç Melanie'de değildi.» dedi.

«İşte bu yalan!»

«Tamam, çocuklar, tamam.» Bet Yenge öfkeden alev saçan gözleriyle bana baktı. «Başka şeylerde kırılmadan sen her şeyi bana bırak!»

Richard'la Melanie pek memnunlardı. İkinin de dudakları aynı anda sarkarak çarpıldı. Bet Yengeye bir kez daha bakıp sonra da oda

dan fırladım. Evden kaçarcasına çıkmıştım. Kendi evimden çabucak kaçmak istediğimi acı acı düşünüyordum.

Kimse Anlamıyor

Tabii bütün otel personeli oradan ayrılmıştı. Bina yandığında yapabilecekleri bir şey yoktu. Ancak bahçıvanlardan bazıları alıkonmuşlardı. Molozların kaldırılması ve otelin yeniden yapılmasına yardımcı olacaklardı. Ailenin hâlâ bir şoföre ihtiyacı olduğu için Julius, yine aynı alıkonu alıyor ve otelin arkasındaki personel dairesinde kalıyordu. Onu dışarıda buldum. Limuzini yıkıyordu.

«İşin bittiği zaman beni büyükanneme götürür müsün, Julius?» diye sordum.

«Tabii Christie,» dedi. «İşim bitmek üzere. Sen arabaya bin. Diğer ayrıntılarla sen büyükannendeyken ilgilenirim.»

ümuzine binerek pencereden molozlar ve makinelerin etrafında dönen işçilere baktım. Jefferson, Buster Morris'in yanında duruyordu Babam gibi ellerini beline dayamıştı. Bu haline güldüm ama gözleri birden doluverdi. Babamızı ne kadar özleyiyor... diye düşündüm. Küçük bir çocuğun, babasının ondan koparılıp alındığı bir dünyada yaşam çok acımasız. Üstelik daha birbirlerini iyice tanımak fırsatını bile bulamamışlardı.

O zaman aklıma annem geldi. Dawn, annesi ve babası sandığı kişilerin aslında birer yabancı olduğunu öğrendiği zaman kimbilir kadar üzüldü. O kadar yıl sonra onu asıl ailesine teslim ettiklerinde kim bilir nasıl korktu? Ne zor günler geçirdi? Limuzin bahçe yoluundan sapaarak Bronson Alcott'un köşkü Buella VVoods'a doğru giderken Dawn'' asıl annesiye ilk karşılaştığı gün neler olduğuna düşündüm. Bu düşünmemek elimde değildi. Keşke büyükannemin aklı başında olursa bana o günleri anlatsa. Belki o sırada çok mutsuzdu ama şimdiki durumu çok iyi onu çok seven bir erkekle evli. Kendini mutlu ve güvende hissetmeli.

Buella Woods, Cutler Koyuna bakan bir tepedeydi. Bir şato sayılabilecek kadar büyüktü ev. Gri duvar taşlarından yapılmıştı ve yarı ahşaptı. Dikkati çeken, yüksek koni biçimi damlı yuvarlak bir kulesi vardı, Anaka bu kuledeydi. Kemerli kapı koyu renk çamdı. İkinci kattaki pencerelerin altında dövme demir parmaklıklı, süs balkonları vardı. Jefferson her zaman o balkonlara sürünerek çıkmak ister, sadece süs için yapılmış olmalarını aklı almazdı.

Julius inmem için arabanın kapısını açtı. Basamaklardan çıkarak kapının zilini çaldım. Antre o kadar genişti ki, zilin sesi katedral çanlarını andırıyordu. Kapıyı büyükannemin hemşiresi Bayan Berme açtığı zaman şaşırdım. Genellikle kapıyı Bronson'un siyah saçlı, tıknaz bir adam olan uşağı Humbrick açardı.

Bayan Berme, «Ah, Christie,» dedi. «Büyükannen az önce oturma odasında uykuya daldı. Ama uzun süre uyuyacağını sanmıyorum. Girsene. Bay Alcott bürosunda.»

«Teşekkür ederim, Bayan Berme,» diye cevap vererek koridorda ilerledim. Kapıdan büyükanneme baktım. O çok sevdiği yumuşak koltuğunda uyuyordu. Üzerine battaniye örtülmüş ve boynuna kadar çekilmişti. Yanaklarına fazla allık sürmüştü de aslında rengi uçuk, cildi de grimsiydi. Çabucak Bronson'un bürosuna gittim. Kapı açıktı ama ben yine de çerçeveye vurdum. Bronson masasının başında, bazı kâğıtları okuyordu.

Hemen ayağa kalktı. «Christie. Geldiğine sevindim.»

«Büyükannem uyuyor,» dedim.

«Fazla uyuyacağını sanmıyorum. Son zamanlarda sık sık dalıyor ama uykusu uzun sürmüyor. Gel, içeri gir. Otur. Jefferson'la neler yaptığınızı anlat.» Koyu kırmızı deri kaplı kanepeyi işaret ediyordu. Çabucak oraya yerleştim.

«Durumumuz çok kötü,» diye söylendim.

«Sahi mi?» Kaşlarını kaldırarak gözlerini kıstı. Dudakları gerilmişti, «Ne oldu?»

«Ne olmadı ki, Bronson? Bet Yenge bize çok kötü davranıyor. Ve Bayan Boston'u da kovdu!»

Bronson, «Ne?» diye bağırdı. «Bayan Boston'u kovdu mu? Buri inanamâm!» Yerine oturdu.

«Kovdu işte,» dedim. «İkizler hastalandılar. Karınları ağrıyordu. Yer) gem de suçun Bayan Boston'un yaptığı yemeklerde ve onun pisliğind olduğunu söyledi.»

«Sahi mi? Çok garip!»

«Bayan Boston'a çıkıp gitmesini söylemiş. Philip Dayı da bu iş karışmaya razı olmadı.» Sonra bağırırçasına, «Yengemin artık evin han mı olduğunu ve hizmetçilerin de onunla geçinmeleri gerektiğini söyledi!» dedim.

«Şey... Korkarım dayın bu konuda haklı. Ama ben Bayan Boston'! geçinemeyecek birini düşünemiyorum. O, Cutler Ninenin bile saygı duy duğu birkaç hizmetkârdan biriydi. Philip'e bu meseleyi soracağım. Am Betty Ann'le Bayan Boston arasında bir sürtüşme olduysa o zama yapılacak fazla bir şey yok demektir. Neden Bet Yengenin seninle Jefferson'a çok kötü davrandığını söyledin?»

«Gerçek bu. Bize çok kötü davranıyor. Jefferson'u derli toplu olm dığı için durmadan azarlıyor. Eve girmeden önce ayakkabılarımızı çıkaj mamızı istiyor.» Bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz söylediklerim! gülünç ve önemsiz şeyler olduklarını anladım. Bronson'un da öy düşündüğü belliydi.

Gülümseyerek, «Ah,» dedi. «Jefferson'un küçük bir Huckleber Fin gibi davrandığını sen de biliyorsun, Christie. Onun arka bahçede odun yığınının altına girdiği günü hatırlıyorum. Betty Ann'in kardeşi sorumluluklarını biraz öğretmeye çalıştığından eminim. Artık Bayan Boston gittiğine göre...»

«Suç yengemde... » diye inledim.

Bronson, «Belki,» dedi. «Ama olan olmuş. Artık bunu kabul etme zorundayız.»

Bronson'un yakınmakta haklı olduğumu anlaması için çabuc başka bir derdimi açıkladım. «Richard'ı Jefferson'un odasına yerleştidi,» diye yakındım. «Ne var ki, kardeşimle kuzenim geçinemiyorlar

Bronson işaret ve başparmaklarıyla çenesini sıkarak kafasını salladı.

«Erkek çocukların aynı odayı paylaşmaları iyidir. İkisinin de bir, süre sonra daha iyi anlaşacaklarından eminim. Zaten Bety Ann başka ne yapabiliirdi? Yoksa Melanie'yle Richard'ın aynı odada kalmaları gerekecekti. Öyle değil mi?»

«Evet,» dedim vedüşkırıklığı yüzünden soluğumu dudaklarımın arasından, «Püff...» diyerek verdim.

«Durum pek kötüye benzemiyor, Christie.»

«Annemin eşyalarının çoğunu tavanarasına attırdı,» diye inledim. «Babaminkileri de öyle.»

Bronson, «Başka ne yapabilirlerdi?» dedi. «Onlara yer açılması gerekiyordu!»

«Yengem annemin mücevherlerinden bazılarını elkoydu ama ben her parçayı biliyorum...» Sesim ağır ağır hafiflerken Bronson da güldü.

«Mücevherler konusunda bir sorun çıkacağını sanmıyorum, Christie. Betty Ann'in ailesi zengin. Başkalarının eşyalarına ihtiyacı yok.»

Kollarımı kavuşturarak arkama yaslandım. Bronson'u etkilemeyi başaramamış, çok kızmıştım.

«Bronson,» dedim. «Bana ailemiz konusunda bütün bildiklerini anlatacağına söz vermiştin.»

Bronson, «Bildiklerimi anlatacağım,» diye cevap vererek arkasına yaslandı. Yüzündeki tatlı gülüşün yerini ciddi bir ifade almıştı.

«Annem, babamla o lüks okula gittiğinde Philip Dayıyla karşılaşmış ve arkadaş olmuşlar. Kız ve erkek arkadaş. Öyle değil mi?»

Bronson çabucak, «Annen, Philip'in üvey ağabeysi olduğunu bilmiyormuş ki...» dedi.

Çekine çekine sordum. «Onlar... birbirlerine âşık mıymış?»

Bronson, «Ah,» diyerek tekrar gülümsedi. «Çok gençmiş onlar. Yeniyetme iki çocuk. Birbirlerini beğenmişler.» Başını sallayarak ekledi. «Bu önemli bir şey değil.»

Ben patavatsızca, «Ama Philip Dayım öyle düşünmüyor,» deyiverdim. Bronson'a gece annemle babamın mezarına gittiğimi açıklamak

istemiyordum. Philip Dayının ölmüş olan annemle yaptığı konuşmayı duyduğumu da. Dayımı gözetlediğimi sanabilirdi.

Bronson'un gözleri kısıldı ve öne doğru eğildi. «Neden böyle söylüyorsun?»

«Bazan annemden garip bir tavırla söz ediyor...» diye cevap verdim. «Sonra annem bana... yangından önce bir şey söylemişti.

«Ne söyledi?»

«Philip Dayının o ilk gençlik duygularının etkisinden kurtulamadığını...» dedim. «Kardeş olduklarını öğrendiğinde çok sarsıldığını...» Bronson düşünceli düşünceli başını salladı.

«Herhalde dayın müthiş bir şok geçirdi. Ben, bana anlatılanlarda daha fazlasını bilmiyorum, Christie. Hem annen, hem de Philip bana b olaydan söz ettiler. Tabii büyükannenin bildiklerini de öğrendim. Ban söylediklerine göre bu iki okal öğrencisi arasındaki, kısa süren masumca bir ilişkiymiş. Annenle Philip daha birbirlerini tanıyamadan polis Davn'ı, Cutler Koyuna getirmek için geirmiş.» Bronson durakladı, sonra merakla mırıldandı. «Philip neler söylüyor?»

Kararsızca durdum sonra da, «Dayım her zaman annemin çok güzel olduğundan söz ediyor,» deyiverdim. «Onu çok sevdiğini söylüyor.»

Bronson, «Eh,» diye mırıldandı. «Annen gerçekten çok güzeld Herkes onu kolaylıkla sevebilirdi.» Gülümseyerek ekledi. «Dayının bun söylemesinin çirkin bir yanı yok ki, Christie.»

«Dayım gitgide anneme daha çok benzediğimden söz ediyor.»

Bronson da aynı fikirdeydi. «Doğru. Bunun seni üzmediğinden d eminim. Yanılmıyorum ya?»

«Hayır ama...»

«Ama ne, Christie?» Biran birbirimize baktık. O, «E?» dedi.

«Dayım... çok acayip. Durmadan bana sarılıyor, beni öpüyor ve...»

Bronson, «Philip senin sevgiye ihtiyacın olduğunu düşünüyor he halde,» dedi. «Bu sevgiyi sana vermeye çalışıyor. Sana da, Jefferson' da çok düşkün. Dayın olduğu için çok şanslısın.»

«Benim için bir gecelik almış,» diye açıkladım. «Onu dün gece bana verdi.»

«Ya? Bunun nedenini söyledi mi?»

«Olanlar yüzünden beni neşelendirmek istediğini, geceliğin bir sürpriz armağan olduğunu söyledi.»

Bronson, «Yani?» diye sordu. «Bu onun çok cömert davrandığını göstermez mi?»

«Ama bir gecelik?»

Bronson omzunu silkti. «Herhalde Philip genç bir kızın öyle bir şeyden hoşlanacağını düşündü. Bu yüzden onu suçlayamam. Büyükanne ne hediye almak istediğimde her seferinde de aklım karışıyor ve bir aptal gibi davranıyorum.» Bir an durup beni süzdü. «Bu olay seni neden bu kadar etkiledi?» diye sordu. «Ne düşünüyorsun?»

Söylediklerimin hepsi de kulağıma pek gülünç gelmişti. Gerçek duygularımı nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Bronson'un olanları görmesi gerekiyor, diye düşündüm. Olaylara tanık olması. Ama belki o zaman bile benim gibi düşünmeyebilir.

Sonra, «Fern Hala bana annemle Philip Dayı arasındaki ilişkinin daha ciddi olduğunu söyledi,» diye açıkladım. «O sözleri beni çok sarstı.»

«Ah...» Bronson tekrar arkasına yaslanmıştı. «Ben olsam Fern Hala'nın başkaları için söylediklerinin hiçbirini dinlemezdim.» Başını salladı. «O son zamanlarda herkes için sorun oldu.» Gözlerimi yere diktim. Bronson'a başka şeyler anlatmak istiyordum. Philip Dayının mezarın başında af dilemesini, ben banyo yaparken içeri girerek sırtımı fırçalamak istemesini. Ama hem çok utanıyor, hem de gitgide daha gülünç duruma düşmekten korkuyordum. Derin derin içimi çektim.

«Christie, dayın artık sana babalık etmeye çalışıyor. Bence konu bu. Bundan eminim. Philip bütün sorumluluğun onun omuzlarına yüklendiğini düşünüyor. Ondan korkmamalı, davranışlarını başka biçimlerde yorumlamamalısin. Ben evvelki gün onunla konuştum.» Başımı kaldırdım.

«Ya?»

«Philip bana senin o derin acının kendisine büyük bir acı verdiği söyledi. Yaşantının mümkün olduğu kadar güzel olması için elind geleni yapacağına yemin etti. Yapmak istediğin her şey için sana y dım edeceğine de! Bu onun için çok önemli bir amaç.» Bronson kony masını sürdürürken gülümsedi ve masanın yanından dolaşarak ban doğru geldi. «Sonunda her şey yoluna girecek... Bet Yenge, ikizler...»

Belki de haklıdır, dedim kendi kendime. Belki de her şey duygus karmaşalarının neden olduğu bir hayal ürünü.

Ayağa kalktım. Bronson kolunu omzuma doladı. «Çok üzgünü Christie. Başınıza böylesi bir felaket geldiği için üzülüyorum. A dayın, yengen ve ben her zaman elimizden geleni yapmaya çalışacağız.»

«Teşekkür ederim, Bronson,» dedim. Sonra aklıma başka bir şe geldi. «Peki olanları asıl babama haber verdiler mi?»

«Asıl babana mı? Bildiğim kadarıyla kimse böyle bir şey yapmadı. Ne yazık ki, o tanımak isteyeceğin bir insan değil. Seninle bir tek kez ilgilendi. O da annenden para sızdırmak için.»

«Biliyorum. Annem söylemişti. Onun beni görmeye geldiği gü hayal meyal hatırlıyorum.»

Bronson, «Asıl baban olayı öğrenirse,» dedi. «Bundan sadec çıkar sağlamaya çalışacağından eminim. Hayır, yavrum, şimdi seni ÇQ seven insanlarla berabersin. Onlara katlan. Philip'le Betty Ann'e b şans tanı. Onların hiçbir zaman Jimmy'le Davn'ın yerini alamayacaklar nı biliyorum. Ama ellerinden geleni yapmak istiyorlar. Gerçekten istiyo lar bunu.»

«Evet,» der gibi başımı salladım. Bronson'un sözlerinin mantıksı olduğu iddia edilemezdi.

Onunla birlikte odadan çıkarak Laura Nineye bakmaya gittik. Uya nıp uyanmadığını anlamak istiyorduk. Büyükannem uyanmıştı ama ak çok karışık. Beni önce 'Dawn,' diye çağırdı. Hemen arkasından d 'Clara' diye. Bir süre yeni bir cilt kreminden söz etti. Sonra da bana dr

katle bakarak, «Ama senin kırışıklar için endişelenmene daha çok vaki! var,» dedi. Sonra gözlerini tavana dikerek bağırdı. «Kırışıklar! Güzel bir kadın için ağır ağır ölmek demektir!»

Bu düşünce ve bağırarak onu tekrar bitkin düşürmüştü. Gözlerini yumdu. Başını önüne öyle hızlı eğdi ki, boynunun kırıldığını sandım. Başımı kaldırarak Bayan Berme'e bakınca o sadece başını salladı. Yapılabacak başka bir şey yoktu. Büyükanne yine derin bir uykuya dalmıştı. Ne yazık ki, sırlarımı açabileceğim, fikrini sorup yardım isteyebileceğim biri değildi. Annemle babam ölmüşlerdi. Bayan Boston gitmişti. Bet Yenge çok duygusuz biriydi. Trisha Teyze uzaklardaydı ve kendi sanatına dalmıştı. Kendi dünyamdan olan Bronson da Laura Nineyle ilgilenmekten başka şeylere pek zaman bulamıyordu.

Limuzine binip eve dönmek için dışarı çıktığımda kendimi uçuk mavi gökyüzünde çaresizce kayan küçük bulut kadar yalnız ve güçsüz hissediyordum. Onu, ufka çoktan erişmiş olan daha yoğun ve büyük bulutlar geride bırakmışlardı. Artık dünya üzerinden bir başkasının yarımına doğru kayıyorlardı.

Bunu izleyen, yazın başlarına özgü güzel, sıcak günler hava nasıl olursa olsun bana kurşuni ve kasvetli gözüküyorlardı. Ağır ağır günlük bir programa uymaya başladık. Bet Yenge günün önemli bir bölümünü yeni aşçı ve kâhya Bayan Stoddard'a yol göstererek geçiriyordu. Bayan Stoddard altmış bir, altmış iki yaşlarında, kısa boylu, şişman bir kadındı. Kurşuni saçlarını gevşek bir topuz halinde ensesinde topluyordu. Saç tutamları kırık teller gibi o tarafa, bu tarafa yatarak kıvrılıyorlardı. Alnında ve yanaklarında yaşlılığın neden olduğu kahverengi lekeler vardı. Yanakları öyle tombuldu ki, burnu içine çökmüş gibi duruyordu. Gülüşü dostçaydı. Bizimle tatlı tatlı konuşuyordu. Ama Jefferson ve benim için hiçbir zaman Bayan Boston'un yerini alamayacaktı, ilk birkaç gün Bayan Stoddard evde Bet Yengenin peşinde dolaştı durdu. Sanki yengem bir ipin ucunu yeni hizmetçinin beline bağlamıştı. Diğer ucunu da kendi beline.

İkizler bize pek yaklaşıyor, günlerini dikkatle organize ediyorlardı. Program hiç esnek değildi. Eğlence saatlerinde daha çok satranç ve bulmaca gibi düşündürücü oyunlar oynuyor, kitap okuyor ya da eğitim bantlarını dinliyorlardı. Coğrafya ve dil bilgilerini artırmak için tevil almışlardı. İkisi de Fransızca çalışıyorlardı. Yakamı bırakmayan melankoliye rağmen oturma odasının önünden geçerken dayanamaya rak gülüyordum, ikizler karşılıklı bağdaş kurarak yere oturuyor, Fransızca kelimelerin telaffuzu üzerinde çalışıyorlardı. Dudakları sesli ve sessi harfleri belirtirken sanki birbirlerinin taklidini yapıyorlardı.

Yaz mevsimirideydik ve yaşıtı olan çocukların çoğu kumsalın v güneşin, açık hava sporlarının ve arkadaşlığın zevkini çıkarıyorlardı, Ama ikizler zamanlarını daha çok içeride, baş başa geçiriyorlardı. Çoğu zaman üzgün olduğum için ancak bir zamanlar çok güzel olan bahçemizin kalıntıları arasında dolaşıyordum. Bazan da kumsalda. Buna rağmen yanaklarım ikizlerinkinden yine de daha renkliydi. Tabii onlar böyle şeylere aldırıyorlardı. Başkalarının yaptıkları onlara göre boş ve aptalca şeylerdi. O zamana kadar Richard'la Melanie'nin ne kadar ukala v kendini beğenmiş olduklarını farketmemiştim.

Neyse ki, Jefferson otelin yapımıyla ilgileniyordu. Bu arada Büste Morris'le dost olmuştu. Kahvaltıdan sonra Philip Dayıyla inşaat yerin gidiyor ama günü Buster'ın yanında geçiriyordu. Bazan onun yanında bir buldozere ya da bir kamyonu biniyordu. Kardeşim günlük çalışmadan eve dönerken Bet Yenge çoğu zaman onu kapıda bekliyor, Jeffersors'a her zaman ayakkabılarını çıkarttırıyordu. Ama bir gün Jeffersons'un gömleğinin çok kirli olduğunu söyleyerek onu da çıkarmasını istedi. Kardeşim böyle soyunmaktan hiç hoşlanmaz, hele yengemden nefret ederdi. Ama Bet Yengeye katlanıyor, onun isteklerini yerine getiriyordu. Yengemin, onun Buster'la dolaşmayı yasaklamasından korkuyordu çünkü.

Ben de bol bol kitap okuyor ve Gavin'e her gün mektup yazıyorum. Onunla birkaç kez telefonda konuştuk. Gavin, Virginia'ya gelmek için uçak parası biriktiriyordu. Bu yüzden bir bakkalda çalışıyor, malları

raflara diziyordu! Ağustosun sonlarına doğru bize gelmeyi planlamıştı. Ona para göndermek istesem de bu teklifin Gavin'i fena halde sinirlendireceğini biliyordun"; Yalnızca onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordum. Sırlarımı açabileceğim tek insan Gavin'di artık.

Trisha Teyze de fırsat buldukça telefon ediyordu. Ama beni ikinci arayışında kötü bir haber verdi. Oyun Broadway'de başarıyla kazanmış, Trisha Teyze de o yüzden bir grupla turneye çıkmaya karar vermişti. Bir hafta sonra bütün Amerika'yı dolaşmak için yola çıkacaklardı. Trisha beni mümkün olduğu kadar sık aramaya çalışacağına söz verdi. Ne var ki, düşkünlüğüne uğramıştım. Çünkü kısa bir süre sonra New York'a, ona gitmeyi planlıyordum.

Sonunda tekrar piyano çalmaya başladım. Müziğe dönmek istediğim için değil, sadece günlerimi doldurabilmek umuduyla. Bay Vittleman ne durumda olduğumu ve derslere ne zaman başlayacağımı öğrenmek için telefon etmişti. Ben de kendisine haber Vereceğimi söylemiştim. Bir süre kendi başıma çalışmamın daha iyi olacağını düşünüyordum. Hiç olmazsa böylece tekrar felaketten önceki düzeye erişmeyi başarabilirdim.

Başlangıçta piyanonun başına geçip parmaklarımı tuşlarda dolaştırmak çok zor olmuştu. Bir notayı açtığımda mutlaka annemin gururla gülümsediğini görür gibi oluyordum. Elimde değildi. O zamana kadar annemin müzik konusundaki gelişmemde ne kadar önemli rol oynadığını anlayamamıştım. Onu memnun etmenin benim için ne kadar önemli olduğunu da. Şimdi yoktu ve her şey öyle boştu ki. Midemdeyse daha da büyük bir boşluk vardı sanki. Müziğim bana cansız, boş ve mekanik geliyordu. Ama Philip Dayı aynı fikirde değil.

Bir gün öğleden sonra Beethoven'in bir sonatını yeniden öğrenmeye çalışırken sonunda notaların bana hakim olduklarını hissettim. Müzik bir süre içinde olsa mutsuz dünyamdan kaçmamı sağlamıştı. Piyanoma öylesine dalmıştım ki, Philip Dayının içeri girerek oturduğunu fark bile etmedim, Ama parçayı bitirdiğimde duyduğum alkış üzerine taburede hızla döndüm. O koltuğa oturmuş gülümsüyordu.

«Piyanona döndüğün için çok seviyorum,» dedi. «Annen de ç mutiu olacak, Christie.»

«Ama benim için eskisi gibi değil,» diye cevap verdim. «Hiçbir ş eskisi gibi değil zaten.»

Payım söz verdi. «Ama olacak, fendine biraz zaman tanı ve çalış- manı sürdür»

Dayım piyanoya tekrar başladığım için o kadar seviyordu ki, o akşam yemekte en çok bundan söz etti. Bet Yenge de gülümseyerek teşvik edici sözler söylüyordu. Sadece ikizler suratlarını astılar. Jeffer- son her zamanki gibi sessizce yemeğini yiyor, konuşmalara katılmıyor- du. Kendisine izin verilir verilmez de sofradan kalktı. Akşam yemekleri kardeşim için artık hiçbir zaman eskisi gibi olamayacaktı. O sıcaklık ve sihir kaybolmuştu. Annem, babam, ben ve kardeşim sofrada oturup konuşur ve birbirimize sevgiyle takılırdık. Artık Bayan Boston da mutfak- tan çıkarak babama, bana ya da Jefferson'a takıldığı için yalandan çal- mayacaktı. O da annem gibi her zaman bizi korumaya çalışırdı.

Her neyse... Piyano çalışmalarımı sürdürdüm. Ve iki gün sonra da Bay VVittleman'dan ilk dersimi aldım. Müzik öğretmenim bazı yetenekle- rimi şaşılacak derecede koruduğumu ve hatta geliştirdiğimi söyledi. Phi- lip Dayı o gece yemekte daha sonra aile için bir şeyler çalmamı istedi. Onu reddetmeye çalıştıysam da o kadar yalvarıp yakardı ki, utandım. Sonunda razı oldum. Tatlı da verildikten sonra Jefferson dahil herkes oturma odasına geldi ve arkamdaki koltuklara yerleşti. Bay VVittle- man'la birlikte çalıştığım Chopin'in bir noktörnünü çaldım.

Parça sona erdiği zaman Philip Dayı ve Bet Yenge ayağa kalkıp alkışladılar. Richard'ia Melanie çabucak ellerini birbirine vurdular ama ikisi de sinirlenmişti.

Philip Dayı, «Harikaydı!» diye bağırdı. «İnanılacak gibi değildi.» İkiz- lere dönüp, «Kuzininiz bir gün çok ünlü bir piyanist olacak,» dedi. «Siz de onun akrabası olduğunuz için gururlanacaksınız.» Ama bu sözler iki kardeşi etkilememişti.

Philip Dayı konuşmasını sürdürdü. «Otelin yapılması ve yeni bir mevsimin başlaması için sabırsızlanıyorum. O zaman Christie müşterilerimize de piyano çalar. Ve Maine'den Florida'ya kadar tatil kentlerinde herkes bizi kıskanır.»

Beni öpmek için koşunca göz kuyruğuyla Melanie'nin başını eğdiğini gördüm. Philip Dayının fazla heyecanlı övgüsü beni utandırmıştı. Ama başladıktan sonra onu durdurmak için söyleyeceğim ya da yapabileceğim bir şey yoktu. Sonunda Jefferson televizyon seyretmek için izin istedi. Böylece kardeşimle oradan kaçmayı başardık. İkizler bizimle birlikte ender televizyon seyrederdiler. Genellikle kitap okur, müzik dinler ya da o ciddi oyunlarından birini oynarlardı.

Ama ertesi gün öğleden sonra oturma odasına giderek piyanonun taburesine oturduğum ve parmaklarımı tuşlarda dolaştırdığım zaman şok geçirerek haykırdım. Bay VVittleman'la yapacağımız ders için hazırlanmak istemiştim. Haykırmam yüzünden hem Bayan Stoddârd, hem de Bet Yenge mutfaktan koşup geldiler, ikizler de merdivenden uçar gibi inmişti.

Bet Yenge yüzünü buruşturarak, «Ne oldu?» diye sordu. Ellerimi havaya kaldırmıştım. Bileklerimi bükmüş, parmaklarımı aşağıya sallandırmıştım.

«Biri...» Bir an konuşamadım. «Biri piyanonun tuşlarının üzerine kaşık kaşık bal dökmüş!» diye bağırdım. «Piyanomı mahvetmişler!»

Richard'la Melanie yaklaşıp tuşlara baktılar. Melanie parmağını onlardan birine sürdü ve sonra da ucunu kokladı. «Öö!» Parmağını göstermek için Bet Yengeyle Bayan Stoddard'a döndü.

Bayan Stoddard, «Ah, Tanrım,» diye başını salladı. «Ne kötü.»

Bet Yengenin yüzü öfkesinden kızarmıştı. «Bu korkunç, çok korkunç bir şaka!» diye fikrini açıkladı. «Bunu hemen Philip'e haber vermiyim.» Hızla evden çıktı. Bayan Stoddard bulaşık bezini almak için mutfaka koştu ama zararı telafiye çalışmak boşunaydı. Çünkü bal tuşların arasından altına sızmıştı. Hepsini yapışmıştı.

«Hiç yararı yok, Bayan Stoddard,» dedim. «Birini çağırıp tuşları söktürmemiz gerekecek.»

«Çok üzgünüm, yavrum. Bu yaptıkları çok zalimce ve kötü b
şey.»

Başımı sallayarak notalarımı topladım. Sonra da Bay VVittleman' telefon etmeye gittim. Benim için bir çare bulmasını isteyecektim. B' tamirci yollamasını da. Olanları duyunca kulaklarına inanamadı ve ço öfkelendi.

«Bu affedilemeyecek bir kötülük,» diye bağırdı, «Bunu kim yaptıys barbarın biri!»

Ben Bay Wittleman'la konuştuktan birkaç dakika sonra Bet Yengel yanında Philip Dayıyla dönmüştü. Onu, piyanoyu göstermek için ot|H ma odasına soktu. Dayım başını sallayarak, tiksintiyle yüzünü buruşturf du.

«Olanlara çok üzüldüm, Christie,» dedi. «Bu olayın içyüzünüj hemen anlayacağız.»

«Az önce Bay VVittleman'la konuştum. Tuşların temizlenmesi içir birini bulacak.»

«İyi.»

Merdivenden yine hızla inen Richard'la Melanie'nin ayak seslerir duyunca hepimiz dönüverdik. İkizler odanın kapısında belirdiklerinde heyecandan soluk soluğa kalmışlardı.

Richard, «Baba,» dedi. «Bak ne bulduk!» Küçük bir bezi havaya kalırdı. Bet Yenge bezi ağır ağır ondan aldı.

«Bal içinde,» dedi. «Biri beze ellerini silmiş. Bunu nerede buldurif Richard?»

Kuzenim memnun memnun, «Dolabın Jefferson'a ait olan tarafı da,» diyerek bu işi başından beri biliyormuş gibi bir tavırla kafasını sall dı.

«İşte bu olamaz,» dedim. «Jefferson öyle bir şey yapamaz.»'

Richard, «Ama bezi orada buldum,» diye ısrar etti.

«Yalan söylüyorsun! Kardeşim hiçbir zaman böyle bir şey yap maz.»

Bet Yenge, Philip Dayıya dönerek sordu. «Nerede o?»

Dayım, «Buster'la beraber,» diye cevap verdi.

Yengem kocasına emredercesine, «Hemen gidip onu getir!» dedi. Philip Dayı bana baktı, sonra da, «Evet,» dermiş gibi başını salladı.

«Hayır!» diye bağırdım. «Kardeşimi gidip ben alacağım!» Gözlerimi nefretle Richard'a diktim. O hâlâ kendinden emin bir tavırla, memnun memnun duruyordu.

Dönüp, kardeşimi getirmek için evden fırladım. Evet, Jefferson muzip bir çocuktuk ama neşeli şakalar yapardı. Muziplikleri hiçbir zaman kötü ya da zarar verici değildi. Kardeşim birini ağlatmak istemezdi. Onun beni her zamankinden daha fazla sevdiğini biliyordum. Beni bu kadar üzecek hiçbir şey yapamazdı. Kardeşimi alet edevatın durduğu kulübeciğin yanında buldum. Buster ona yeni bir kapıya vernik sürme işini vermişti. Jefferson'un hem bu göreviyle, hem dö yaptığıyla gururlandığı belliydi.

«Jefferson,» dedim. «Benimle hemen eve gelmelisin.» Başını kaldırdı. Keyfi kaçmıştı.

«Neden?»

«Biri piyanomun tuşlarına bal dökerek her şeyi mahvetmiş,» dedim. Kardeşimin gözleri irileşti. «Richard, dolabın senin olan tarafında ballı bir bez bulmuş. Bet Yengeyle Philip Dayıyı bu kötülüğü senin yaptığına inandırdı.»

«Ben öyle bir şey yapmadım!»

«Yapmadığını biliyorum,» dedim. «Bu işin Richard'ın başının altından çıktığından eminim. Şimdi eve dönecek ve gerçeği onların gözlerine sokacağız.»

Jefferson, «Eve dönmek istemiyorum,» diye cevap verdi. «Bu kapıyı bitirmem gerekiyor.» Gözlerinde korku dolu bir ifade vardı.

«Endişelenme, Jefferson, yengem sana hiçbir şey yapamayacak,» diye söz verdim. «Buna izin vermem.»

Kardeşim, «Bana bir şey yaparsa evden kaçırım,» dedi. «Ve sonsuza kadar da dönmem.»

Tekrar söz verdim. «Yapmayacak.»

Jefferson istemeye istemeye fırçayı bırakarak ellerini bir beze sildi. Sonra da, «Buster şimdi bana kızacak...» diye mırıldandı.

«Philip Dayı ona durumu anlatır. Endişelenme.» Kardeşimin elini tuttum ve eve gittik.

Bet Yenge uydurma yargılamayı oturma odasında yaptı. Hepimi oturmamızı emretmişti. Philip Dayıyla Bayan Stoddard'a bile. İkizli kanepeye yerleşerek yüzlerinde aynı öfke ve suçlama dolu ifadeyle Jefferson'a ters ters baktılar. Kardeşim, küçük kanepeye yanıma geçti. Eğer hava o kadar gergin olmasaydı kahkahalarla gülmeye başlayacaktım. Çünkü Bet Yenge odada dolaşmaya ve herkesi sanki Perry Mason'muş gibi sorguya çekmeye başlamıştı. Philip Dayı bile arkasına yaslanmış, karısına merakla bakıyordu.

Bet Yenge, «Bu rezalet olay dün geceyle bugün öğleden sonra arası yapılmış,» diye başladı ve sonra durarak avuçlarını piyanoya dayadı. «Bayan Stoddard'la mutfaktaki dolaba baktık ve iyice boşalmış bir bakavanozu bulduk.» Başını sallayan Bayan Stoddard ellerini açarak avuç cundaki kavanozu gösterdi. «Bayan Stoddard da ben de bu kavanozun dörtte üçü kadar dolu olduğunu hatırlıyoruz. Bu doğru değil mi, Bayan Stoddard?»

«Ah, evet, efendim.»

Bet Yenge sanki bu kadarı esrarı çözmeye yeterliymiş gibi bir tavır; la güldü. «Bayan Stoddard bu sabah altıyı çeyrek geceden beri mutfak taydı. Demek ki, suçlu olan kişi bu işi o saatten önce yaptı.»

«Tabii kavanoz daha önce alınmış, sonra da yerine konmuş olabiliyor,» dedim. Bet Yengenin yüzündeki hayatından pek memnun olduğuna belirten gülümseme siliniverdi.

Philip Dayı, «Christie bu konuda haklı, Betty Ann,» diyerek bana gülümsedi.

Yengem, «Bu iş dün gece biz hepimiz odalarımıza çekildikten sonra yapıldı,» diye ısrar etti. Sonra sözlerini sürdürerek önce gidip yerdan kanepenin yanında duran bezi aldı, sonra da Jefferson'la benim karşıma dikildi. «Şimdi... bu bez senin dolabına nasıl girdi, Jefferson?»

Kardeşim omzunu silkti. «Bilmiyorum.»

Bet Yenge açık açık, «Dün gece kalkmadın mı?» diye sordu. «Piyanoyu mahvetmek için buraya gelmedin mi?»

Jefferson, «Hayır,» diye başını salladı.

«Mutfağa gidip kavanozu almadın mı? Balları tuşların üzerine döktün mi? Kavanozu tekrar yerine koyup ellerini silmek için bu bezi kapmadın mı? Çabucak yukarı çıkıp bezi dolabına atmadın mı? Onu orada kimsenin bulmayacağını ummuyor muydun?» Bet Yenge arka arkaya soruları soruyor, kardeşime suçlarcasına bakarak zavallılığı sıkıştırıyordu. Jefferson, «Hayır,» der gibi başını salladı ve sonra ağlamaya başladı.

Yengem, «Suçlu olduğun için ağlıyorsun değil mi?» diye çıkıştı. Jefferson büsbütün hıçkırmaya başladı, «öyle değil mi?» Bet Yenge kardeşimi küçücük omuzlarından yakalayıp sarısmaya başladı. «*Bu işi sen yaptın!*» diye bağırıyordu.

Bağırdım. «Bırak onu!» Yengemin ellerini hızla kardeşimin omuzlarından çektim. Jefferson hemen kollarını boynuma doladı. Ona sarılarak öfkeden ateş saçan gözlerle Bet Yengeye baktım. «Bunu o yapmadı. Yapamazdı. Jefferson hiçbir zaman böyle kötü davranamaz.»

Bet Yenge dikleşerek pis pis sıırttı. Kollarını küçücük göğüslerinin altında kavuşturmuştu. Ben Philip Dayıya döndüm.

«Jefferson, geceleri hiçbir zaman evde yalnız başına dolaşamaz, dayı. Bunu yapmaktan korkar. Daha küçük bir çocuk o.»

Bet Yenge, «Değerli bir piyanoyu mahvedecek kadar küçük değil,» diye söylendi.

«Bu işi o yapmadı!» Hizmetçiye döndüm. «Bayan Stoddârd, şu bal kavanozuna bakabilir miyim?» Kadın, Bet Yengeye baktı. O da bunu yapmasında bir sakınca olmadığını işaretle belirtti. Bayan Stoddârd kavanozu bana verince baktım, sonra da çabucak Richard'a bir göz attım. O ifadesiz bir yüzle oturuyor, duygularını hiçbir şekilde belli etmiyordu.

«Bu kavanoz böyle temiz miydi, Bayan Stoddârd?» diye sordum. «Yoksa onu sen mi şildin?»

Kadın cevap verdi. «Biz onu böyle bulduk.»

Ben kesin bir tavırla, «Jefferson böyle bir şey yapmış olsaydı, dedim. «Tabii ki yapmadı! Ama yapmış olsaydı, bu işi hiçbir zaman böyle temiz başaramazdı. Kavanozun dışında bir damla bile bal yok.»

Philip Dayı, «Bak bu önemli bir nokta, Betty Ann» dedi.

Yengem çabucak, «Kavanozun üstünü silmiştir,» diye cevap verdi. «Dolabına attığı şu bezle.»

Ben, «Kavanozun üzerindeki balı kuru bir bezle silemezsin,» diye ısrar ettim. «Silersen kavanozun üzeri yine yapış yapış kalır. Bu bez Jefferson'un dolabına koyan kimse...» Öfkeyle Richard'a baktım. «.. bezin üzerine bal dökmüş ve tuşlara sürmüştü.»

Bet Yenge, «Ama... bu... çok... gülünç,» dedi. Ancak Philip Dayı aynı fikirde olmadığı belliydi. O çabucak Richard'a baktı.

«Bu işi sen mi yaptın, Richard?» diye sordu.

«Tabii yapmadım, baba. Ben böyle bir şey yapabilir miyim?»

«Umarım yapmamışsındır.» Philip Dayı sorgulamayı sürdürdü. «Melanie, Richard gece kalkıp aşağıya indi mi?» Kız bir an kardeşine baktı sonra da tekrar babasına döndü. «Hayır,» der gibi başını salladı. «Emin misin?» Melanie tekrar başını salladı ama bu kez pek emin değildi.

Philip Dayı bir an ikizleri süzdü, sonra da karısına baktı. «Bence bu işi burada bıraksak daha iyi olur.» •

«Ama, Philip, o piyano...» .

«Tamir edilecek...» Philip Dayı kesin bir tavırla konuşuyordu. «Bundan sonra o piyanoya Christie'den başkasının yaklaştığını görmek istemiyorum. Anlaşıldı mı? Kimse ona dokunmayacak!» Önce ikizlere baktı. Sonra da Jefferson'la bana döndü. Kardeşim ağlamaktan vazgeçmiş, başını omzumdan kaldırmıştı.

Jefferson, «Buster'ın yanına gitmem gerekiyor,» dedi.

Philip Dayı, «Tabii,» diye cevap verdi. «Haydi git.»

Bet Yenge hemen atılarak, «Onun cezalandırılması gerekir.» diye ısrar etti. «Onun...»

«Pianoyu o mahvetmedi, Bet Yenge!» diye bağırarak nefretle Richard'a baktım.

«Ama o...»

Philip Dayı da haykırdı. «*Betty Ann!*» Bir an durdu sonra da kesin bir tavırla ağır ağır ekledi. «Bu işi burada bırak.» Yengem alt dudağını ısır-
dı.

Kısa bir sessizlikten sonra, «*Pekâlâ,*» dedi. «Herhalde ne kadar mutsuz olduğumuzu belirttik. Bundan sonra böyle bir şey olursa yap-
caklarımızı açıklayarak uyarıda bulunduk...»

Sözleri yarıda kalmıştı. Jefferson gözlerini ovuşturarak sessizce odadan çıktı. Ben bal kavanozunu Bayan Stoddard'a geri verdim. İkiz-
lerse bir kedinin pençesinden mucize sonucu kurtulmuş olan iki fare gibi telaşla odadan fırlayıp yukarı çıktılar.

Bet Yenge piyanoyu Jefferson'un mahvettiğini kanıtlamadığı için çok sıkılmıştı. Bu öfkesini pek çok biçimde ortaya koyuyordu. Bunların başında kardeşimle konuşurken sesinin tonunun değişivermesi geliyordu. Yengem ikizlerle yumuşak bir sesle, şefkat ve hatta saygıyla konuşuyordu. Oysa Jefferson'la konuşurken hemen ona çatmaya başlıyor, gözleri soğuk, cılalı iki taş parçasına dönüşüyordu. Yengem, Jeffer-
son'u her fırsatta eleştiriyordu. Hâlâ kardeşimin yemek yemesine, giyin-
mesine, ellerini yüzünü yıkamasına kulp buluyordu. Hatta kardeşimin duruşu ve yürüyüşü bile sinirine dokunuyordu. Duvarda bir leke, yerde bir kir mi var, suçlu mutlaka Jefferson'du! Kardeşim içeri kir taşıyor, işyalara pis elleriyle dokunuyordu. Gece gündüz sessizliği Bet Yenge-
nin tiz haykırışı bozuyordu. «*Jefferson Longchamp!*» Bu çığlığını her laman bir suçlama izliyordu.

Bir gün yengeme durmadan kardeşime çattığını söyleyerek şikâyet ettiğim zaman, yüzünde yine o her zamanki buz gibi hafif gülümseme-
likle, «Kardeşini savunman çok. normal, Christie,» diye cevap verdi. «Ama onun kusurlarını görmezlikten gelme. Yoksa hiçbir zaman düzel-
mez.»

«Ona durmadan bağırır, çatmak için bahaneler ararsan hiçbir laman düzelemez zaten,» dedim.

«Ben ona çatmak için bahaneler aramıyorum. Sadece kusurlarına

işaret ediyorum. Dikkatini onları düzeltmeye versin diye. Kendi çocuklarıma da aynı şeyi yapıyorum.»

«Ne münasebet,» dedim. «Şana göre çocukların kusursuz.»

Yengem sanki onu tokatlamışım gibi omuzlarını geriye attı. «Chriaf! tie! Bu yaptığın küstahlık!»

«Bana vızgelir,» dedim. «Saygısızlık etmek istemem, ama bir kenarda sessizce durup küçük kardeşimi parça parça etmene izin vermeyeceğim.»

«Ah, ben...»

«Artık bu davranışlarına bir son ver,» diye ekledim. Gözlerim dolmuştu ama belkemiğimi bir bayrak direği gibi dimdik tutuyordum. Gururum bir bayrak gibiydi. Bet Yenge sadece kekeleyerek uzaklaştı.

«Ya... Ya... Ya...» diyordu.

Aramızdaki sürtüşmelerin sona ermeyeceğini tahmin etmek hiç zora değildi. Yengemin gururu yaralanmıştı. Philip Dayı beni ya da Jefferi; son'u savundukça daha çok öfkelenip acımasız oluyordu. Artık soğuk soğuk gülümsüyor bazan onu bana öfkeyle bakarken yakalıyordum, i ince dudaklarını, birer çizgi halini alıncaya kadar birbirlerine bastırıyor! ya da burun kanatları kabarıyordu. Hakkımda iyi şeyler düşünmediğini, biliyordum. Sanki kötü bir şey yaparken suçüstü yakalanmış gibi birenbire kızarıyordu.

Her şeyi Gavin'e yazdığım mektuplarda anlatıyor, onun bana cevap vermesini ya da telefonla aramasını bekliyordum. Aradan bir hafta geçtiği halde bana hâlâ mektup yazmadığı, telefon etmediği için endişelendim. Bir şey olup olmadığını anlamak için ben Gavin'i aradım. J

O, «Yo,» dedi. «Hiçbir kötü şey olmadı. Sana iki mektup yazdım.» J

«Peki neden mektupların elime geçmedi?» diye sordum. «Her neyse. Sana iyi bir haberim var. Üç hafta sonra seni görmeye geleceğim.»

«Üç hafta sonra mı?» diye cevap verdim. «Ah, Gavin bu bana üç yıl gibi gelecek.» O güldü.

«Ama üç yıl değil. Zaman çabuk geçer.»

«Belki senin için öyle...» dedim. «Ama burada yaşam artık böyle kötü bir hal aldı ki, bana her gün bir haftaymış gibi geliyor.»

«Buna çok üzüldüm. O günü erkene almak için elimden geleni yapmaya çalışacağım.»

İki gün sonra Gavin'den bir haftadan beri neden mektup alamadığımı bir raslantı sonucu öğrendim. Bayan Stoddârd bir hata yapmış çöplerimizin alınması için sabah erkenden değil de, bir gece önce dışarı bırakmıştı. Gece bir sokak köpeği ya da sincaplar çöp poşetlerinden birini yırtmış, çöpler tenekenin etrafına saçılmışlardı. Evin arka tarafına giderek bir tırmık aldım ve çöpleri toplamaya başladım. Ve tam o sırada üzerinde adresim yazılı bir zarfı farkettim. Duraklayarak aldım.

Gavin'den gelmişti ve üzerinde bir hafta önceki damga vardı. Biri, ben mektupları almadan posta kutusuna gitmiş, zarfı yırtarak içindeki mektubu okumuş ve sonra da hepsini çöpe atmıştı.

Müthiş öfkelenerek hızla eve girdim.

İkizler oturma odasında yere bağdaş kurmuş harf oyunu oynuyordı. Bet Yenge o sosyete gazetelerinden birini okuyordu. Bayan Stoddârd mutfaktaydı. Philip Dayıyla, Jefferson otel inşaatına gitmişlerdi bile.

Mektubu havaya kaldırarak, «Bunu kim yaptı?» diye sordum. «Biri mektubumu alıp çöpe atmış.»

Bet Yenge başını kayıtsızca gazeteden kaldırarak bana baktı. İkizler durakladılar. İkisi de şaşalamışlardı.

Bet Yenge, «Sen neden söz ediyorsun, Christie?» diye sordu.

Öfke ve düşkünlüğüyle bağırdım. «Mektubumdan! Mektubumdan! Biri ben mektubu almadan kapmış. Mektubumu okuduktan sonra da çöpe atmış.»

«Burada senin mektuplarınla ilgilenen biri olduğunu sanmıyorum, yavrum. Herhalde çöpe kazara atıldı. Belki de bunu kendin yaptın.»

«Hayır! Yapmadım!»

Yengem, «Christie, bu huysuzluk nöbetini hemen sona erdirmen için ısrar edeceğim,» dedi. «Biz evimizde bu tür bağıırıp çağırmalara alıfık değiliz.»

«Burası sizin değil, benim evim!» İkizlere dönerek sordum. «Bu işi hanginiz yaptınız?» Onları doğru bir adım atmıştım. İki kardeş de oldukları yerde büzüldüler.

Bet Yenge beni uyardı. «Onların yakasını bırak, Christie. Oturm güzel güzel oynuyorlar.»

Richard'ı, «Bu işi sen yaptın değil mi?» diye suçladım.

«Hayır, ben yapmadım. Senin aptalca mektupların beni hiç ilgilendiriyor.»

Bakışlarım Melanie'ye kaydı. Kuzinim çabucak başını önüne eğdi. «Öyleyse bu senin işin,» dedim. Melanie, «Hayır,» der gibi başını salladı.

«Yapmadıklarını söylediklerine göre demek ki suçlu onlar değil. Yengem tehdit savurdu. «Yoksa dayını çağdırtmam mı gerekiyor?»

Ona, «İstersen Birleşik Devletler Cumhurbaşkanı'nı çağdır,» diye cevap verdim. Melanie'ye dönerek bu kez de ben onu tehdit ettim. #? daha mektubuma ya da herhangi bir eşyama elini sürecek olursan sarılarını tel tel yolarım!»

«Christie!»

Bu sözlerimden sonra oturma odasından fırladım ve elime geçmiş olan o mektubu okumak için telaşla odama çıktım.

O gece sofradaki konuşmalarımız her zamankinden daha da sıkıntılı oldu. Zaman zaman Philip Dayının bana dikkatle baktığını farketti. Gözüm ona her kayışında dudaklarında hafif bir gülüş uçuşuyordu. Daha sonra, gece için odama çekildiğimde kapıma geldi.

Kapıya yavaşça vurduktan sonra, «Seninle bir dakika konuşabiliyordum?» diye sordu.

«Evet?»

«Bett Ann bana bugün olanları anlattı. Birinin mektuplarını almamasına üzüldüm. Ama emin olmadıkça kimseyi suçlamamalıyım. Jefferson'un başına gelenler kadar kötü.»

Kendimi savundum. «Melanie çok suçlu görünüyordu.»

«Belki. Ama Jefferson da suçlu görünüyordu. Üstelik muzipli meraklı ve yaramaz bir çocuk. Ah, evet, bir piyanoyu çalışmaz hale getirmek gibi ciddi şeyler yapmıyordu ama yine de...»

«Biri mektubumu almış,» diye inledim. «Herhalde zarf ayakları kendi kendine çöp tenekesine gitmedi.»

«Hayır, gitmedi. Ama bir kaza olabilir.»

«Zarf açılmıştı,» dedim. «Bir kaza olamaz. Ayrıca diğer mektupları da kayboldu.» Dayım başını sallarken yüz hatları gerilip gözleri ufaladı. *m* :?!

«Pekâlâ. Bu konuda bir şeyler öğrenmeye çalışacağım. Ama lütfen, bir süre huzur içinde yaşamaya çalışalım.» Bir an durdu sonra da gülerek sordu. «Tamam mı? Otel inşaatı çok iyi gidiyor. Sigortadan, başlangıçta tahmin ettiğimden daha fazla para aldık. Her şey yolunda gidecek ve biz yine Cutler Koyunun önemli ailelerinden biri durumuna geleceğiz.»

Ona bütün bunların benim için hiçbir önemi olmadığını söylemek istedim. O otele tekrar girip giremeyeceğime aldırıyordum bile. Otel annemle babama ihanet etmiş, onları öldürmüştü. Orayı hiçbir zaman çok sevmemiştim. Ama şimdi otel benim için habis bir şeydi. Ancak bunların hiçbirini söylemedim. Dayımın beni anlamayacağını biliyordum. Ya da odada kalacak ve beni bunun aksine inandırmaya çalışıyordu.

Onun yerine Philip Dayının istediği gibi yaptım. Tartışmalardan kaçındım, piyano çalıştım ve kumsalda uzun yürüyüşlere çıktım. Akşamları kitap okudum, mektuplarımı yazdım, bazı arkadaşlarımla konuştum ve biraz televizyon seyrettim. Duvarımda bir takvim asılıydı. Gavin'in geleceği tarihe kadarki günleri teker teker işaretliyordum. Sabahları kalkma nedenim bu ve müziğimdi.

Ortalık yatışmıştı. Ben de Bayan Stoddard'la daha dost oldum. Sonuçta Bet Yengemin Bayan Boston'u kovma nedeni o değil, diye düşünüyordum. Kadıncağızı sadece Bayan Boston'un yerine aldılar. Jefferson da Bayan Stoddard'an hoşlanmaya başlamıştı. Kadının da ona ısındığının farkındaydım. İkizler durumu farkettiler tabii ve çok geçmeden Bayan Stoddard'dan şikâyeteye başladılar. Bet Yenge de artık kadıncağızın yaptığı temizliğe ve yemeklere kusur buluyordu.

Kendi kendime, bunların yanında hiç kimse çalışamaz, diyordum. Çok aşağılık yaratıklar.

Geceleri yine mezarlığa gidiyor ve annemle babamı yakınıyordum.

Genellikle kendimi daha iyi hissediyordum o zaman. Gece Philip Dayı, bir daha orada yakalamadım. Ama bir gece mezarlıktan döndüğüm v eve gizlice girerek ayaklarımın ucuna basa basa yukarı çıktığım zama huzurlu hava ansızın, sanki bir patlamayla sona erdi.

Tam ikinci katın sahanlığına eriştiğim sırada Bet Yenge odamda fırladı. «Neredeydin sen?» diye sordu. Ellerini arkasına götürmüştü. San ki görmemi istemediği bir şeyi tutuyordu.

«Yürüyüşe çıkmıştım,» dedim. «Odamda ne yapıyorsun?»

Yengem beni sorguya çekmeye çalışıyordu. «Ne yürüyüşü? Nere ye gittin? Kiminle buluştun? Biriyle buluştun değil mi?»

«Ne?» Bet Yenge, Philip Dayıya döndü. «Sana söylemiştim! Dayım beni süzdü, yüzünde öfkeden çok şaşkınlık vardı. Yengem bağı rıyordu. «Gizli bir sevgilin var değil mi? Onunla bir yerde buluşuyo: sun.» Başını tiksintiyle salladı. «Tıpkı Fern gibisin!»

«Bet Yenge, neden söz ettiğini bilmiyorum. Ama odamda ne işi olduğunu da öğrenmek istiyorum. Sakladığın nedir?»

Yengem, «İğrenç...» diyerek bana *Lady Chatterley'nin Âşığı* ad romanı uzattı. Onuncu Bölüme koyduğum işaret hâlâ yerindeydi.

Pek Çok İhanet,

«Hangi cüretle dolaplarımı ve çekmecelerimi karıştırıyorsun?» diy

bağırdım. «Odama girmeye ve eşyalarımın bakmaya ne hakkın var? Sc benim annem değilsin! Hiçbir zaman olamazsın zaten!» Öfkeden çılgı na dönmüştüm.

Bet Yenge omuzlarını dikleştirerek başını azametle kaldırdı. İkizle aynı anda odalarının kapılarına geldiler. Uykulu uykulu ama merakı bize bakıyorlardı. Sadece Jefferson uyuyordu. Bu yüzden Tanrıya şük- rettim. Bet Yengenin düşmanlığına az kurban gitmemişti.

«Ben senin annen olmak niyetinde değilim, Christie. Ama Philip Dayınla ben senin vasileriniz. BU da bize ağır sorumluluklar yüklüyor.>

Kitabı sallayarak ekledi. «Özellikle böyle şeylerin olmamasını sağlamak için buradayız.»

«Nasıl şeylerin?» Philip Dayıya döndüm. Ama o hâlâ hayretle bana bakıyordu.

Yengem soğuk soğuk, «Artık Fern Halanın yapmakla ün kazandığı uygunsuz şeylerin,» diye cevap verdi. «Siz şu modern genç kızların nasıl davrandığınızı biliyorum.» Başını salladı. «Ben sizin yaşıңызdayken seks konusunda bu kadar deneyimli değildim.»

«Bu doğru değil...» diye cevap verdim. «Hiç olmazsa benim için.»

«Sahi mi?» Yengem soğuk soğuk güldü. Kitabı açarak, «Öyleyse bu müstehcen kitaptaki belirli bazı bölümleri neden işaretledin?» diye sordu. Kıpırmızı kesildiğimi hissettim. Bet Yenge ekledi, «Bu bölümleri yüksek sesle okumamı ister misin?»

«Hayır! Bütün o bölümleri Fern İşaretlemiş, Kitabı bana doğumgü nümde armağan etti. Kin dolu bir şakaydı bu. Ve ben o günden beri kitaba bir daha bakmadım bile.»

Yengem hâlâ beni suçluyordu. «Bu senin seks alfaben değil mi? Cinsellikle ilgili elkitabın? Buraya bakıp bazı bilgiler ediniyor ve sonra da onları kentten bir çocukla denemek için sinsice evden kaçmıyor musun?»

«Berî kimseyle buluşmuyorum!» diye bağırdım. Ama yengemin beni dinlediği yoktu. Ben ya da bir başkası ne derse desin aklına bir düşünceyi takmıştı ve ondan söz edecekti.

«Philip'e kaç kez Fern'in Jimmy'le Dawn'ın kontrolundan çıktığını söyledim! Sonunda kız iyice yoldan çıktı: Başî okulda ciddi biçimde derde girdi. Hâlâ da giriyor.» Yengem sözlerini pek kötü bir biçimde tamamladı. «Onun hâlâ hamile kalmamış olmasına şaşıyorum. Şimdi de sen Fern'in pis izinden gidiyorsun.»

«Asla!»

Bet Yenge benim bu red cevabıma aldırmağı bile. «Ne var ki, ben böyle şeylere gelmem. Dawn gibi zayıf davranmam, hiçbir şeyi affetmem. Sonuçta dayının ve benim şerefim artık sonsuza kadar seninkine bağılı. Artık yaptıkların davranışların sadece seni değil bizi de etkiliyor.»

«Ben kötü hiçbir şey yapmadım!» diye bağırdım. Artık gözyaşları yanaklarımdan akıyordu.

Yengem «Yapamayacaksın da,» dedi. «Evimde böyle müstehce; kitaplar okumanı yasaklıyorum.»

«Senin evinde mi?» diye çıktım. Yengem kafasında Jefferson'un ve benim yaşantılarımıza tümüyle elkoymuş, evimizi eşyalarımızı ve ha^d ta düşüncelerimizi kontroluna almıştı.

Bet Yenge deli gibi haykırıp bağıır, Fern Halanın verdiği kitab yüzüme doğru sallarken Philip Dayı orada bir heykel gibi duruyordu. Sadece dudakları titriyor Ve gözlerini sık sık kırptıyordu.

Yengem, «Bu kitap bende kalacak,» dedi.

Nefretle söyledim. «Herhalde onu sen okuyacaksın.»

Bet Yenge. «Ne?» diye sordu. «Ne dedin?» Kollarımı gövdem dolayarak gözlerimi yere diktim. Omuzlarımın hıçkırıklarla sarsılmasını engel olamıyordum. Üzüntüyle yakındım. «Odama sinsice girmeye hi hakkın yoktu...»

«Ben odana sinsice girmedim. Bayan Stoddard odanı temizlerke^d bu kitabı görmüş, gelip bana haber verdi. Ben de bu konuyu sana sormak için odana geldim. Ve senin biriyle buluşmak için gizlice evde kaçmış olduğunu anladım. Sonra kitabı kendim görmek istedim. Baya Stoddard'ın söylediklerinin doğru olmadığını umuyordum. Ama n yazık ki, doğruymuş.»

Bu sözlerine inanmadım tabii, zaten yengemle tartışamayacâ kadar da yorgundum.

«Bundan böyle benden ya da dayından özel izin almadıkça saa sekizden sonra bu evden ayrılmanı istemiyorum. Nereye, kiminle gid ceğini bilmeliyiz. Anlaşıldı mı?» Yengem sesini yükselterek tekrar sordu. «Anlaşıldı mı?» Ben sesimi çıkarmadığım için ısrar ediyor, sözle küçük hançerler gibi kalbime batıyordu.

«Evet, evet,» diyerek öfkeyle onun yanından geçtim. Odama giri kapıyı çarptığım gibi kendimi yatağıma attım. Yüzümü yastığa göm düm. Kılıf gözyaşlarımı içiyordu. Keder kaynağım tükeninceye kada ağladım, ağladım. Sonra içimi çekerek ağır ağır doğruldum. Parmakları

mı annemle babamın hediyesi olan altın saate sürdüm. Onları yle zl yordum ki, kalbim sızlıyordu.

Yenilmiş ve bitkin düşmüştüm. Kalkıp yatmak için hazırlanmaya başladım. Spn zamanlarda uyku bana gitgide daha çok bir kaçış yolu gibi gözükmeye başlamıştı. Gözlerimi kapayarak bu karanlık ve keder dolu dünyadan kaçmayı ne kadar çok istediğimi farkederek korktum. Gitgide daha uzun süre uyumak isteyecektim. Ve sonunda... Sonsuza kadar uyumak isteyeceğim... diye düşündüm.

Yüzümü yıkayarak flanel pijamamı giydim. Onu bana annem almıştı. Ama vücudum hâlâ buz gibiydi, ısınamıyordum. Battaniyenin altına girdikten sonra bile ürpererek titredim. Vücudum yle sarsılıyordu ki, dişlerim birbirlerine çarpıyordu. Derin bir uykuya dalacağımı umarak gözlerimi yumdum. Ama birkaç dakika sonra kapıma vurulduğunu işittim. Tam bana öyle geldiğini düşündüğüm sırada kapıya tekrar vuruldu.

Bitkinlikle, «Kim o?» diye seslendim. Philip Dayı içeri girdi ve kapıyı arkasından yavaşça kapattı. Arkasında pijaması vardı. Gece lambamın kısık ışığında onun hafifçe gülümsediğini farketmiştim. «Yne ne var, Philip Dayı?» diye sordum.

O doğruca karyolama yaklaşarak, hemen yanıma oturdu. «Böyle mutsuz uykuya dalmanı istemedim,» diyerek elinin tersini yavaşça yanağıma sürdü. Sonra da elimi avucuna aldı. «Betty Ann bazan biraz fazla sert olabiliyor,» diye açıkladı. «Aslında bunu istemiyor. Ama sinirleri bozuk olduğu için böyle davranıyor.»

Elimi dayımın avucundan çekerek, «Onun sinirleri filan bozuk değil,» diye söylendim. Yengem için mazeretler uydurulmasından bıkmıştım artık. «O sadece zalim ve kötü.»

Dayım, «Hayır, hayır,» diye ısrar etti. «Betty Ann sadece korkuyor.»

«Korkuyor mu? Neden? Benden mi?» Gülmeye başladım. «Ben ne söylersem söyleyeyim yengem bu evde yine bildiğini okuyor. Jeffer son'a neredeyse işkence ediyor. Bayan Boston'u kovuyor, oldukça sıkı kurallar koyuyor ve uymamız için ısrar ediyor.» Listedekiler! saymıştım.

Dayım, «Betty Ann olgun bir genç hanımla ilgilenmek ve onun

sorumluluklarını yüklenmek zorunda kaldığı için korkuyor,» diye açıkladı.

«Neden? Melanie var ya?»

«Ama Melanie hâlâ çocuk.» Philip Dayı alçak sesle ekledi. «Oy sen kadınlığın eşğine gelmişsin. Bir kadının ihtiyaç ve isteklerini hissettiğin belli.» Gözleri ufal'mıştı, sinirli sinirli dudaklarını yalıyordu. «Bana gerçeği söyleyebilirsin. Bu gece biriyle mi buluştun?» Bu soruyu yumuşa' bir sesle sormuştu.

«Hayır,» dedim. «Yürüyüşe çıktım. Bu düşünmeme yardım ediyor.> Ona mezarlığa gittiğimi söylemeye cesaret edemedim. Belki de anne min mezarının başında konuştuğu gece benim de orada olduğumu tali min ederdi.

*

Dayımın gülümsemesi yayıldı. «Sana inanıyorum...» Sonra birdenbj re çok ciddileşti. «Ama bu duygular, bu yeni arzular bir gencin akli karıştırabilir ve zaman zaman çıldırmak üzere olduğunu sanmasına yo açar.» Elini göğsüne bastırarak gözlerini yumdu. «Bu duygular yüzün den acıyla kıvrırır insan. Rahatlamanın yolunu bulamazsa patlayıvere ceğine inanır. Onu... onu sakinleştirecek bir.şeye dokunmak, yoklama' ve sokulmak ister. Haklıyım değil mi? Sana da böyle oluyor sanırım.»

«Hayır, Philip Dayı,» dedim. Gözlerini açtı. Bu gözlerdeki ıslı be; sinirlendirip korkuttu.

Philip Dayı yine gülümsedi. «Biliyorum. Böyle şeyleri açıklama seni biraz utandıracak. Bu, annenle konuşmayı tercih edeceğin b konu.» Başını salladı. «Ama ne yazık ki, annen öldü... Betty Ann... Be Ann ise böyle düşünceleri ve konuşmaları hoş karşılayacak biri değil Ben, seni çok seven birine açılma isteğini gerçekten anlıyorum. B gece buraya sana sırdaşın olabileceğimi söylemeye geldim. Sana ya dım etmek istiyorum.» Ardından hemen ekledi. «Ah, biliyorum. Anneni" yerini alamam. Bunu denemek bile istemem. Ama bana güvenebilirsiniz Christie. Sırlarını kalbime sıkıca kilitlerim.»

«Benim hiçbir sırrım yok ki, Philip Dayı,» dedim.

O, «Aslında benim kastettiğim de sır değil,» diye cevap verdi. «Be duygulardan söz ediyorum. Fern'in verdiği kitabı almayı bu yüzden ço.

İstedin, öyle değil mi? Bütün bunları öğrenmeyi arzuluyordun. Bu di normal bir davranış. Sen o çağdasın artık. Neden yanlış düşünceleri dalıp, şaşalayasın? Niçin bir erkekle bir kadının arasında neler geçtiğini bilmeyesin? Annen burada olmadığı ve her şeyi sana açıklamadığı için neden bilgisiz kalasın?» Yine gülümseyerek sözlerini sürdürdü. «Eh, ben buradayım. Sana yardım edebilir miyim? Sorularına ve duygularına açıklama getirebilir miyim?»

Başımı, «Hayır,» der gibi salladım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Philip Dayı ne tür sorular sormamı bekliyordu? Kararsızlığım onun cesaretini kırmadı.

«Onunla ilk karşılaştığım zaman yaşça senden daha büyük değil-di...» diye fısıldadı. «Senin kadardı. O günlerde birbirimize açılmıştık. En gizli düşüncelerimizi ve duygularımızı anlattık. Birbirimize güvendik. O bana güvenebildiğine göre, bunu sen de yapabilirsin. Her şeyi anlamak istersin değil mi? Yani başının derde girmemesi için.» Başını salladı. «Tabii istiyorsun. Senin yaşında pek çok kız şaşalıyor ve olmayacak insanların ellerine düşüyor. Nerede durmaları gerektiğini bilmediklerinden başlarını çaresiz dertlere sokuyorlar. Başına böyle bir şeyin gelmesini istemezsin, değil mi?»

«Benim başıma böyle bir şey gelmeyecek, Philip Dayı,» demeyi başarak yatakta doğrulup oturdum. Kollarımı kavuşturmuştum.

Philip, «Kendine fazla güvenip burnu büyüklük etme,» diye beni uyardı. «Bir erkeğin içinde neler olduğunu bilemezsin. Duygularının kontrolünü nasıl kaybedebileceğini de.» Nasihat ediyormuş gibi ekledi. «Bir erkeği çileden çıkarmamak için neler yapmaman gerektiğini öğrenmelisin. Sana bunu anlaman için yardım etmemi istemiyor musun?»

Başımı, «Hayır,» dermiş gibi salladım.

«Betty Ann haklıysa ve biriyle buluşuyorsan...»

«Kimseyle buluşmuyorum,» dedim.

Philip bir an beni süzüp gülümsedi. Saçlarımı okşarken, «Sadece çok güzelsin ve istek uyandıracak bir yaştasın. Birinin, bir şeyin seni mahvetmesini istemem. Sana zarar vermesini. Bu hiç hoşuma gitmez.

Özellikle yeni yetişen, seks istekleri fazla bir delikanlının sana kötü davranması beni üzer.» Yüzündeki ifade değişti. Şimdi öfkeli ve sinirliydi: «O zaman kendimi çok kötü hisseder sorumlu tutarım. Görevlerimi yerine getirmediğimi düşünürüm.»

Başımı salladım. «Böyle bir şey olmayacak, Philip Dayı»

O, «Ama bana söz vermelisin,» dedi. «Aklın karışır ya da bir şey öğrenmen gerekirse bana geleceksin. Bana güveneceğine ve yardım etmeme razı olacağına söz vermelisin.»

«Söz veriyorum...» dedim. O anda odadan çıkıp gitmesi için he türlü sözü vermeye razıydım.

Philip Dayı tekrar gülümseyerek derin bir soluk aldı. «Betty Ann'i yatıştıracağım,» diye söz verdi. «Evden çıkırna yasağını kaldırmasını sağlarım. Seninle... ben arada bir böyle baş başa özel konulardan söz edebilir miyiz?.. Tabii bunu Betty Ann'e söylemeyiz. Çünkü anlamaz. Zate tüm bunların ne kadar önemli olduğunu anlayamayacak kadar siniri' Tamam mı?» Israr ediyordu. Elini dizime koydu.

Ben çabucak, «Evet, evet,» diye cevap verdim. Philip Dayı elini kâma vurarak ayağa kalktı. «Güzel güzel uyu. Burada senin için varolduğumu sakın unutma. Sana hem annelik, hem babalık edeceğim. İst miyorsan beni dayı diye çağırmana da gerek yok. Bana sadece, Phil diyebilirsin. Tamam mı?»

Yine başımı salladım.

«Güzel. İyi geceler tatlım,» diyerek beni yanağımdan öpmek içi diz çöktü. Dudakları iki küçük alev gibi geldi yüzüme. Çabucak başı geriye çekti. Neyse ki farketmedi. Gözlerini yummuş yüzünde me nun bir ifade vardı. Bir an yanımda öylece durdu. Sonra tekrar aya* kalkıp, «İyi geceler, Prens,» diyerek sonunda beni yalnız bıraktı.

Odamdan çıkıp kapıyı arkasından kapattıktan sonra bile bir sür kımlıdayamadım. Vücudum donmuş, buz kesilmişti. Olanlar daha ç bir kâbusa benziyordu. Bu gerçekten oldu mu? Yoksa bir rüya mı gö. düm, diye kendi kendime sordum. Ama bütün konuşmaları olanca ca lılığıyla hatırlıyordum. Hayır, bu ancak gerçek olabilir.

Bet Yenge temizlik ve düzene olan çılgınca merakı ve kaskatı kuralılarıyla Jefferson'la bana işkence ediyordu. İkizler kıskanç ve kinciydiler. Yaşantımızı daha da mutsuzlaştırmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Ve şimdi de Philip Day'ı garip davranışları ve düşünceleriyle beni dehşete düşürüyordu.

Kardeşimle yaşantımız artık ne kadar da mutsuzdu... Bu korkunç ve aşağılık kaderi hak edecek ne yapmıştık? Galiba ailemizin lanetli olduğuna inanmakta haklıydım. Bu başka birinin kavrayacağı, anlayacağı bir şey değildi. Bana atalarımızdan miras kalan bir felaket kaderlerimizi etkiliyormuş gibi geliyordu. Başımızın üzerinde devamlı dolaşan o kap-kara bulutları görüyordum. Ve ne kadar çabalarsak çabalayalım, ne kadar hızlı koşarsak koşalım o soğuk keder ve acı yağmuru başımıza yağacak, etrafımızı şanssızlık selleri saracaktı.

Bu uğursuzluk atalarımızdan biri korkunç bir günah işlediği için başlamıştı sanırım. O kadın ya da erkek kimse şeytanla el sıkışmıştı. Biz de bu günahkâr davranışın bedelini hâlâ ödüyorduk. Bir yolunu bulup bu günahın ne olduğunu öğreneceğimi umuyordum. Ondan sonra Tanrıya bizi affetmesi için yalvaracaktım. Belki o zaman, ancak o zaman, özgür ve güvende olacaktık, insan bu dünyada ne kadar güvende ve özgür olabilirse.

Kendim ve Jefferson için biraz dua ettim ve sonunda uykuya dalıpm.

Bet Yenge ertesi gün kâh soğuk, kâh sıcak su akan bir musluktan farksızdı. Sabah kahvaltıda sanki bir gece önce aramızda korkunç şeyler geçmemiş gibi davrandı. Galiba Philip Day'ı dediğini yapmış yani nnu yatıştırmıştı. Yengem *Lady Chatteriey'nin Âşığı* konusunu açmadı, Jjeceki kavgamız konusunu da. Onun yerine kahvaltı sofrasında durmadan konuşarak evde yapacağı değişikliklerden söz etti. Perdeleri değiştirecek, bazı halıları kaldıracak, her yeri boyatacaktı. Sonra Julius'un h/i Virginia Beach'de açılan çarşıya götürmesini istediğini, orada alışveriş yapacağımızı söyledi.

«Cumartesi günü gideriz,» dedi. «Christie'nin yeni kılıklara ihtiyacı var. Özellikle... şeyden sonraki... yangından sonraki bu ilk resitali için...»

Ağustosun ilk haftasındaki konsere Bay VVittleman'ın bütün öğrencileri katılacaklardı. Benim hiç hevesim yoktu ama resitale katılmayı reddetmedim. Bet Yenge konsere genellikle Cutler Koyu ve civarındaki en nüfuzlu ve zengin kimselerin geldiklerini çok iyi biliyordu. Onun konseri sabırsızlıkla beklediğinin farkındaydım. Kurumla en önde oturacaktı.

«Yeni bir giysiye ihtiyacım yok,» dedim.

«Pekâlâ var, yavrum.» Yengem sonra tatlı tatlı sordu. «Gardrobunun modaya uygun olmasını istersin değil mi?»

Cevap verdim. «Benim giysilerimin hepsi modaya uygun. Annem ölmeden önce bana en yeni modellerden aldı.»

Yengem o pek tatlı ve sahte gülüşüyle, «Annen neyin moda olduğunu, neyin olmadığını pek bilmezdi, Christie,» dedi. «Dawn durmadan otelde çalışırdı. Moda dergilere abone değildi. Gazetelerdeki moda; sütunlarını benim gibi dikkatle okumazdı.»

Öfkeyle, «Annem hiçbir zaman modası geçmiş kılıklarla dolaşmazdı,» diye bağırdım.

Philip Dayı da başını salladı. «Ben Dawn'ı hiçbir zaman biçimsiz kılıkla görmedim. Çekici olmayan bir halde de. Günün sonunda bitkinleştiği zaman bile.»

Bet Yenge iskemlesinde hızla arkasına yaslandı. «Ben Dawn'ın çekici olmadığını söylemedim ki. Çekici olmak başka, modaya uygun bir biçimde giyinmek başka.» Ders verirmiş gibi konuşuyordu. «Sen her zaman çekici bir kız olacaksın, Christie. Hatların çok güzel. Tanrının bir lütfü bu. Ama bu şık giyinmen gerekmediği anlamına gelmez. Öyle değil mi?»

Bu tartışmadan bıkmıştım. «Bunlar benim için önemli değil...» Yengem bunu ona hak verdiğim anlamında aldı ve tekrar mutlu bir kanarya gibi cıvılamaya başladı. Jefferson başını eğmiş, kahvaltı ediyordu. Kardeşim başını kaldırdığında zafir rengi gözlerindeki karanlık ifadeden

onun kendi düşüncelerine dalmış olduğunu anlıyordum. Neyse ki, kardeşim artık istediği zaman Bet Yengenin sözlerini duymazlıktan gelmeyi öğrenmişti. Tabii ikizler dimdik oturuyor ve annelerinin söylediği her sözü dikkatle dinliyorlardı.

Kahvaltıdan sonra oturma odasına, piyanoma kaçtım. Günün saatlerini artık uyur gezer gibi geçirmeye başlamıştım. Nerede olduğumu, ne yaptığımı hayal meyal farkediyordum. Öğleleri yemeğimi hiçbir şeyin tadını farketmeden makine gibi çiğneyip yutuyordum. Öğleden sonra kitap okurken gözlerim sayfadan kayıyor ve ipleri kopmuş balonlar gibi odada amaçsızca dolaşıyordu. Sadece posta geldiği zaman canlanıyordum. Gavin'den mektup olup olmadığını anlamak için dışarı fırlıyordum. Melanie mektuplarımı çalalı beri postacı geldiği zaman kutunun yanında olmaya çalışıyordum.

O günde Gavin'den bir mektup geldi. Kısa bir şey. Ama yine de harikaydı. Çünkü Gavin mektubunda o çok değerli beyzbol kartları koleksiyonunu sattığını ve eline bir haftalık ücreti kadar para geçtiğini yazıyordu. Yani, bana planladığından bir hafta önce gelebilecekti. Gavin'in çok değer verdiği bir şeyi satmış olması beni üzse de mektubunda hiçbir şeyin buraya dönüp beni görmek kadar önemli olmadığını açıklamıştı. Bu konuyu Longchamp Dedeyle de konuşmuş ve onun izni almıştı.

Bu haber son zamanlardaki mutsuzluk ve iç sıkıntımı giderdi. Piyanomun başına tekrar döndüğüm zaman daha hafif ve neşeli parçalar çalıyordum. Parmaklarım tuşların üzerinde dans ediyorlardı. Mavi gökyüzünün ve güneşin ışıklarının kalbime kadar süzölmelerine izin verdim. Müziğim yeni bir canlılıkla doldu. Bayan Stoddârd gelip beni dinlemek için işini yarıda kesti.

Daha sonra Gavin'e mektup yazmak için çabucak yukarı çıktım. Ama tam yatağıma yerleşip mektuba başlayacağım sırada koridorun karşısından bağırışma sesleri geldi. Kapımı açarak etrafı dinledim. Haykırان Bet Yengeydi. Eh, musluktan yine soğuk su gelmeye başlamıştı, Yengem bu kez sinir krizi geçiriyormuş gibiydi. Sesi öyle tizdi ki, gırtlığına bir şey olacağını sandım.

Bet Yenge, «O KÜÇÜK BİR HAYVAN!» diye bağıırıyordu. «NEY BASTIĞINI NASIL FARKETMEZ? O PİSLİĞİ NASIL EVİMİZİN İÇİN KADAR TAŞIR?» Jefferson'un odasının kapısında belirdi. Richard yanın daydı ve hayatından çok memnundu. Yengem kollarını uzatmıştı. Elle rindeki ayakkabıları mümkün olduğu kadar kendinden uzaklaştırmay çalışıyordu. Başını geriye atmış, burnunu kaçırmak için de yan dönmüş tü.

Sıkıntı ve bıkkınlıkla, «Ne var, Bet Yenge?» diye sordum.

«Kardeşin... Kardeşin olacak o küçük hayvan...» Yengem birdenbn re sesini yükseltti. «Bak!» Ayakkabıları tabanlarını iyice görebilmem içi bana doğru uzatarak havaya kaldırdı. Ayakkabılara parça parça, köpe pisiğine benzeyen bir şeyler yapışmıştı.

Bet Yenge, «Richard odasındaki pis kokudan şikâyet ediyordu: dedi. «Bayan Stoddard'ı halıyı tekrar temizleme*si için yolladım. Ama b yararı olmadı. Sonra yukarı çıktım ve Jefferson'un dolabına baktım. Jef ferson nasıl oldu da bu ayakkabıları çıkardı ve kokuyu farketmede buraya kadar getirdi? Nasıl yapabildi bunu? Bu da kardeşinin o iğren şakalarından biri olmalı.» Erik kurusuna benzeyen ağzını büsbütün büz dü.

Ben bir arı bunun gerçekten de Jefferson'un muzipliklerinden bi olup olamayacağını düşündüm. Kardeşim, Richard'ı rahatsız etme çok isterdi, dedim kendi kendime. Bu olasılık yüzünden hafifçe gülüm sedüğimin farkında değildim.

Bet Yenge, «Sence bu pek mi komik?» diye sordu. «Ha? Pek komik?»

«Hayır, Bet Yenge.»

Yengem, «Şu kapıdan girer girmez onu hemen yukarı yollayaca ğım,» diye açıkladı. «Hemen.» Ayakkabıları ileri doğru tutarak gitme" için döndü. «Bunları hemen çöp tenekesine atmalıyım. Bu ayakkabıla temizlemesi için Bayan Sîoddard'a vereceğime fırlatıp atmam daha i olur.» Böyle homurdana homurdana aşağıya indi. Gözlerini yummuş t Richard onun peşindeydi. Yengeme merdivenden inmesi için yardı ediyordu.

Bu düşünölmeyecek kadar kötü bir şeydi ama artık Jefferson'un bu işi mahsus yaptığını umuyordum. Odama dönerek bütün olayı mektubumda Gavin'e anlattım. Onun önce gülümseyeceğinden, sonra da kakhahalar atacağından emindim. Mektup sona erince aşağıya inerek arka kapıdan çıktım. Bayan Stoddard orada durmuş Jefferson'un ayak-kabılarını temizliyordu. Bir kovaya doldurduğu sabunlu suyla pabuçları süngerle siliyordu.

Kadıncağız başını sallayarak, «O da çok yaramaz,» diye mırıldandı. Ama gözlerinde neşeli bir pırıltı olduğunu farkettim.

«Jefferson'un bunu mahsus yapıp yapmadığını bilmiyorum, Bayan Stoddard. Ama eve gelince öğreneceğim.»

Kadıncağız başını sallayarak ayakkabıları eski bir havluyla kurulamaya başladı. Ama ben birdenbire eğilip pabuçlara daha yakından baktım.

«Lütfen onları bana verir misiniz, Bayan Stoddard?» diye sordum. «Yakından görmek istiyorum.» Hizmetçi ayakkabıların sağ tekini bana uzattı. Onu evirip çevirerek düşünmeye başladım. «Jefferson artık bu ayakkabıları giymiyor, Bayan Stoddard. Ayaklarına artık küçük geliyor. Annem bu ayakkabıları yardım kurumuna yollayacaktı.»

Bayan Stoddard sordu. «Öyle mi?»

«Evet,» diyerek dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım. Çünkü ne olduğunu anlamıştım. «Richard hâlâ çabılıyor. Hâlâ olan her şeyden kardeşimi sorumlu tutmalarını sağlamaya çalışıyor.» Vardığım sonuç buydu. Hizmetçi ne demek istediğini anlayarak dostça başını salladı. Ben ayakkabının öbür tekini de alıp hızla eve döndüm. Bet Yenge oturma odasıındaydı. Yne o dergilerinden birini okuyor ve Richard'la Melanie, kendi kendilerine öğrendikleri Temel Fransızca'yı ne kadar iyi bildiklerini kanıtlarken onlara gururla gülümsüyordu.

Kapıdan, «Seni küçük piç!» diye bağırdım.

Bet Yengenin ağızı bir karış açık kalmıştı. Melanie'yle Richard da döndüler. Sanki şok geçiren annelerinin taklidini yapıyorlardı. Ben öfkeyle odaya girerek Richard'a yaklaştım. Ayakkabıları ileriye doğru

tutuyordum. Tabanları yukarıya gelecek biçimde. Kuzenim olduğu yerde b      .

Bet Yenge, «B  yle nasıl k  fredebiliyorsun?» diye beni azarladı, «Ne yapıyorsun?»

«Bu ayakkabıları onun y  z  ne s  rteceğim,» deyip kuzenimi su  ladım. «Onları Richard k  pek pisliğine buladı ve sonra da Jefferson'un dolabına koydu. O ballı bezi koyduğu gibi.»

«Ben şöyle bir   ey yapmadım!»

Richard'a daha da yaklaştım. «Pek  l   yaptın!» Kuzenim iyice gerile yerek, korunmak i  in Melanie'nin arkasına doğru eğildi.

Bet Yenge, «Christie!» diye haykırdı. «Hemen dur!»

«Ama oğlun bu kez   nemli bir hata yaptı, yenge!» dedim. «Bil değerli, kusursuz, k      k meleğin yanlışlık yaptı!» Tekrar kuzenime d  nd  m. «Yanlış ayakkabıları se  mişsin, Richard. Daha zaman harcamalı ve kusursuz bir plan yapmalıydın.»

Richard annesine bir g  z atıp tekrar bana baktı.

Yengem terslendi. «Sen neden s  z ediyorsun, Christie?»

«Bu ayakkabılardan, Bet Yenge. Jefferson onları   oktan beri giyor.     nk   artık ayaklarına k    k geliyor. Annem onları, kardeşimi" benim artık giyemeyeceğimiz elbiselerle birlikte yardım kurumuna vere     ekti. Ama bunu yapacak zaman bulamadı. Tabii Richard'ın bunda* haberi yoktu. Şöyle değil mi, Richard? Bu ayakkabıları alıp pisliğe buladın ve sonra dolaba koydun. Yanıp yakıldın sonra. Sıf Jefferson'ui başını tekrar derde sokabilmek i  in!»

«Buna inanmam...» Bet Yenge oğluna baktı. «Richard?..» Kuzejnim g  l  mseme ye, sanki hi  bir   eyden korkmuyormuş gibi bir tavı takınmaya   alışıyordu. Ama g  zlerindeki korkuyu farkettim.

«Ben bir   ey yapmadım, anne.»

Yengem başını sailadı. «Richard şöyle bir   ey yapamaz... Gid!   k  pek pisliği arayacak kadar bayağılaşamaz... Ah, hayır...» Yengen olanlara inanmaya yanaşmıyordu. «O b  yle yapamaz.»

«Ama yaptı,» dedim. «Ve bu kez yakalandı.»

Richard tiz bir çığlık attı. «Yalan söylüyorsun!» Ayağa kalktıysa da sonra usulca geriledi.

Melanie çabucak, «Christie yalan söylüyor, anne,» diyerek ayağa fırladı, ikizinin yanında duruyordu. «Bu ayakkabıların artık Jefferson'un ayağına uymadığını nereden biliyoruz?»

Bu olasılık Bet Yengenin hoşuna gitmişti. «Evet. Nereden biliyoruz?»

«Çünkü bunu size ben söylüyorum da ondan,» dedim. «Bu konuda yalan söylememe gerek yok!»

Yengem, «Bakalım görürüz,» diye ısrar etti. «Tabii senin yalan söylediğini iddia etmiyorum, Christie. Ama yanılmış olabilirsin. Jefferson eve gelinceye kadar beklemek zorundayız. Ondan sonra görürüz.»

«Çok iyi,» dedim. «Gerçeği görecek ve o zaman Jefferson'dan özür dilemek zorunda kalacaksın. Tabii Richard'ı cezalandırmak zorunda da. Sadece kardeşimle beni cezalandırmak olmaz!»

Richard'ın yüzünde daha da endişeli bir ifade belirmiş, gözleri irileşmişti. Çıldırmış gibi bakıyordu. «Ben hiçbir şey yapmadım,» diye iddia etti.

«Evet, yaptın!» diye çıktım ve sonra da tehdidi savurdum. «Bence seni cezalandırmak için yüzüne köpek pisliği sürmeliler.»

Bet Yenge, «Christie,» diye inledi. «Unutma sen ondan daha büyüksün ve kibar birküçük hanım olduğun düşünülüyor...»

Yengem sözlerini sürdüremedi. Hepimiz sokak kapısının ansızın hızla açıldığını işittik. Sanki biri kapıyı kırarak açmıştı. Artık kimse konuşmuyordu. Herkes gelenin kim olduğunu anlamak için gözlerini oda kapısına dikmişti.

Sonra orada Philip Dayı belirdi. Gözleri alev alev yanıyordu. Ağzı çirkin bir dehşet ve merhamet ifadesiyle çarpılmıştı, saçları karmakarıştı. Otelden evimize kadar koşmuşa benziyordu.

Bet Yenge, «Philip...» dedi. «Ne...»

Dayım, «Annem...» diye mırıldandı. «Annem...»

«Ah, Tanrım...» Bet Yenge elini hızla boynuna götürdü. Korkmuş bir kuşa benziyordu bu el.

Kalbim sanki durmuş, soluğum kesilmişti. Sonra yavaşça, «Laura, Nineye ne oldu,. Philip Dayı?» diye sordum.

Dayım, «Bayan Berme...» dedi. «Onu... banyoda yerde bulmuş.... Bir kriz... Annem... Davn'nın annesi... Olara Sue'nun annesi...» Bir an durdu. «O da gitti... Sonsuza kadar gelmeyecek.»

Sola doğru döndü ve durakladı. Omzunun üzerinden bize bakıyordu. Sanki bizi hiç tanıımıyormuş gibiydi. O şaşkınlığı arasında çıkıp gitti. Bu yeni acı yükünü taşıyarak geldiği gibi. Bet Yenge koltuğunda arkasına yaslandı, bir an sarsılmıştı. İkizler hemen onun yanına koşup ellerini tuttular. Ben uyuşmuş gibi başımı salladım. Kalbim sanki buz kesilmiş ve boşalmıştı. Zavallı Laura Nine. Düşüncelerinden oluşan labirentte kaybolmuştu. Aklı karışmıştı. Son günlerini anılarıyla boğuşarak, yaşamını kavrayabilmek için çaresizce çabalayarak geçiripmişti. Dev bir örümcek ağına yakalanan ve kurtulmaya çalışan biri gibi çırpınmış, daireler çizip durmuştu. Şimdi de ölmüştü.

Ön pencereye giderek Philip Dayıya baktım, öndeki çim alanda bir aşağı bir yukarı dolaşüyor, yüksek sesle konuşarak ellerini deli gibi sallıyordu. Sanki bütün atalarıyla karşılaşmış gibiydi. Ailenin hayaletleri, dev lanetin gölgesinde ölen son kurbanın kim olduğunu öğrenmek için etrafını sarmışlardı.

Bir cenaze töreni daha. Üstelik annemin ve babamın cenazesiyle ilgili anılarım daha silinmemişti bile. Yine siyahlara burunduk. Yine herkes bizim yanımızda aralarında fısıldaşarak konuştu. Deniz yine soğuk ve griydi. Havaysa bulut olmamasına rağmen yine kurşunı.

Jefferson da ben de Laura Nineyi bir büyükannenin tanınması gerektiği kadar tanıyamamıştık. Çünkü, bildim bileli Laura Ninenin kafası hep karışık. Çok dalgındı. Bazan bizi gerçekten tanıyor, bazan da kardeşimle bana yaşamına karışmış iki yabancıymışız gibi bakıyordu.

Ben annemin kaçırılması ve Laura Ninenin bu olaydaki rolüyle ilgili gerçekleri öğrendikten sonra ona, «Laura Nine bu işe izin verdiği için

ondan nefret ediyor musun?» diye sormuştu. Annemin mavi gözlerindeki ifade yumuşamış ve hafifçe gülümseyerek, «Hayır,» dermiş gibi başını sallamıştı.

«Bir ara ondan nefret ettim. Hem de çok. Ama zamanla annemin bu yüzden müthiş bir acı çektiğini anladım. Vicdanı onu zaten yeteri kadar cezalandırmıştı. Bir de benim buna yeni cezalar eklememe gerek yoktu...

«Ayrıca bir annenin özlemini çekiyordum. Zamanla onunla o kayıp ve değerli anları paylaşmaya başladık. Bir anneyle kızının paylaşımları gereken o dakikaları. Annem, Bronson'la yaşamaya başladıktan sonra değişti. Daha olgunlaştı, diyebilirim. Bronson annemi güçlü bir biçimde etkiliyor, davranış ve sözlerinin nelere sebep olabileceğini ona öğretiyor. Bronson'un o kahverengi gözleriyle anneme bakması bile yeterli. O zaman Laura çabucak fazla bencillik etmekten vazgeçiyor. O zaman... tam bir anneye dönüşüyor...» Annem böyle söyleyerek mutlu mutlu gülmüştü.

Şimdi kilisede kardeşimin yanında oturur ve rahibin vaazını dinlerken sadece Laura Ninenin tekerlekli sandalyesinde uyuduğunu hatırlatabiliyordum. Onu hâlâ güzel ve hareketli olduğu haliyle gözlerimin önünde canlandıramıyordum. Ama sonra Bronson'a baktığım zaman hafifçe gülümsediğini farkettim. Kafasından şahane anıların geçtiğini belirten bir gülüştü bu. Muhakkak ki Bronson, Laura Nineyi bir balo salonunda, pistte dönen, kahkahası müziğin ta kendisi olan genç ve güzei bir kadın gibi hatırlıyordu. Ona bakar bakmaz büyükannemi ne derin bir aşkla sevmiş olduğunu arıladım. Kaybının pek büyük olduğunu da. Bronson için ağladım. Kendim, Jefferson ve hatta Laura Nine'den daha çok onun için.

Philip Dayı şaşılacak kadar üzülmüştü. Onun Buella Woods'a akşam yemeğine giderken yakındığını anımsıyorum. Annem, Laura Nineyle ilgili bir işi yapmayı üzerine aldığı anda dayım sorumluluktan kurtulduğu için pek rahatlardı. Bir keresinde annem, bir öğleden sonrası Viğirila işinin arasında Laura Nineye gitmek zorunda kalmış, beni de

götürmüştü. Annem için çok üzüldüğümü hatırlıyordum. Caencie bıraktığı işleri düşünerek endişeleniyordu.

Anneme, «Neden Philip Dayı gitmiyor?» diye sormuştum. O sırada ancak on, on bir yaşlarındaydım sanırım. Ama iş annemin üzülmeye ya da endişelenmesine geldi mi müthiş öfkelenirdim.

Annem, «Philip gerçekleri olduğu gibi kabul etmeyi başaramıyor,» demişti. «Her zaman öyleydi zaten. Annemi olduğu gibi görmeye yanaşmıyor. Onu eskisi gibi hatırlamak istiyor. Oysa o günlerde durmadan annemle alay ederdi. Aslında Laura'ya çok bağlıydı. Ona tapardı. Annem çok güzel olduğu için gururlanırdı. Laura'nın bencilliğini önemsemezdi. Bu ona zarar verdiği zaman bile. Şimdi annem Philip için bir yabancı. Philip de Laura için.» İcini çekerek eklemişti. «Korkarım Philip, Randolph'a itiraf etmeye yanaştığından daha çok benziyor.» Gözleri kısımış, yüzünde sıkıntılı bir ifade belirmişti. «Galiba Philip, Cutler Nine'den de çok şey almış.»

Bu sözlerin beni korkuttuğunu anımsıyordum. Bu anıyı hiç unutmamıştım. Durmadan insanı kaşındıran bir illet gibiydi bu.

Ama bugün Philip Dayı kilisede daha çok kalbi korku dolu, kaybolmuş küçük bir çocuğa benziyordu. Kendine yaklaşan kimselere urnutl bakıyor, sanki yaşlılardan birinin, «Bunların hiçbiri gerçek değil,» diyeceğini umuyordu. «Bu sadece kötü bir rüya. Bir dakika sonra hepsi son erecek ve sen de yatağında uyanacaksın.» Dayım herkesin elini güçlü sıkıyor ve onu sık sık yanaklarından öpmelerine izin veriyordu. Gitme zamanı gelince bir an şaşkın şaşkın etrafına bakındı. Sonra Bet Yeng koluna girerek onu tabutun gerisine doğru götürdü.

Hepimiz limuzine binip mezarın yanındaki son tören için cenaze arabasının peşinden gittik. Tören sona erer ermez Bronson'a yaklaşılarak sarıldım. Gözleri dökemediği yaşlar yüzünden parlıyordu.

«Laura artık dinleniyor,» diye mırıldandı. «Çilesi sona erdi.»

Ona, «Bize gelecek misin?» diye sordum. Bet Yenge cenaze törenleriyle ilgili bir resepsiyon daha planlamıştı. Bu konuda ustalaşıyordu artık. Bronson başını salladı. «Hayır, hayır, biraz yalnız kalmak işi

tiyorum.» Bir süre sustuktan sonra söz verdi. «Seninle yakında konuşuruz.» Yanımdan uzaklaştı. Omuzları o ağır üzüntü yüzünden çökmüştü.

Eve fazla yaşlı gelmedi. Annemle babamın cenazesinden son olduğu gibi herkes eve doluşmadı. Resepsiyon çok sessiz geçmişti Philip Dayı toplantı boyunca bir koltukta oturdu. Etrafındakilere bakıyor, ancak biri elini sıkmak ya da onu öpmek için yaklaştığı zaman canlanıyordu. Başını sallıyor ya da gülümsüyordu o zaman.

Jefferson da ben de hem çok yorulmuş, hem de sarsılmıştık. Bu cenaze töreni bizi etkilemiş, iyileşmeye başlayan yaralarımızın üzerinde ki kabukların sertçe kopmasına neden olmuştu. Akşam erkenden Jefferson'u yukarı çıkararak yatmasına yardım ettim. Sonra da aşağıya partiyeye inmeyerek ben de kendi odama çekildim. Gözlerimi yumarak acılardan kaçmak istiyordum. Hatta her zamanki gibi küçük gece lambamın yanması bile hoşuma gitmiyordu. Gecenin karanlık örtüsünü çabucak üzerime çekmeliydim. Bu çocukluk korkularımdan daha güçlüydü. Gerçekten de çabucak daldım. Konukların gittiklerini bile duymadım.

Ama sonra gecenin ortalarında, oda kapımın çitirdayarak kapanması yüzünden uyandım. Sanki biri beni parmağıyla dürtmüştü. Gözlerimi çabucak açtım. Hiç kımıldamıyordum. Bir an hiçbir ses duymadım ve rüya gördüğüme karar verdim. Sonra birinin kesik kesik soluduğunu ve ayaklarını sürüyerek yaklaştığını işittim. Sonra birinin yatağıma oturduğunu hissettim. Başımı döndürdüm. Karanlıkta Philip Dayının silüetini gördüm. Galiba Philip Dayının arkasında hiçbir şey yoktu. Pijaması bile. □

Ben daha bir şey söyleyemeden suratıma bir yumruk attı.

Kendime geldiğimde başıma gelenlerin gerçek olduğunu inkâr a çalıştım. Sonra hıçkırmaya hüngür hüngür ağlamaya başladım. Bütün vücudum ve hatta karyola bile sarsılıyordu. Göğsümdeki sızı sanki vücudumu ikiye bölecekti. Dehşetle doğrulup oturdum ve soluğumu tuttum. Nedense sadece kardeşim Jefferson'u düşünabiliyordum... Jefferson... Jefferson...

Çabucak kalktım. Kaymış olan pijama pantolonunu bir tekmede

kenara attım. Banyoya geçip üstünü çıkardım. Duşu atımd. Dayanabileceğim kadar sıcak suya girdim. Cildim kıpkırmızı kesilse de aldırmadım. Fıralandım, fıralandım. Gözyaşlarını sulara karışırıyordu. Daha sonra iyice kurulandım. Ama kendimi hâlâ pis hissediyordum. Telaşla yatak odama giderek dolaptan en küçük bavulumu çıkardım. Düşünce-lerimi bir düzene sokmadan oradan oraya koşarak bavula çamaşır, çorap, etek ve bluzları doldurdum. Sonra da mümkün olduğu kadar çabucak giyindim. Komidinimin ekmecesindeki bütün parayı alıp an- tamdaki paraların yanına koydum. Her zaman bir şeyler almak için para biriktirirdim. şimdi de birkaç yüz dolarım vardı.

Oda kapısını açarak loş koridora baktım. Ayaklarımın ucuna basa basa ilerleyerek Jefferson'la Richard'ın oda kapısını atımd. Yavaşça içeri szldm. Kardeşimin karyolasının yanında diz çökerek onu, gözlerini aıncaya kadar hafif hafif sarstım.

Jefferson'u, «Hişşş...» diyerek hemen uyardım. Kardeşimin gözleri irileşiverdi. Richard'a bir göz attım. Kuzenim arkasını dönmüş uyuyordu. Kardeşime onu uyandırmamız gerektiğini işaret ettim. Sonra Jefferson'un şifonyerine giderek onun çamaşır ve çoraplarının bir kısmını aldım. Birak pantolon ve gömlek seçerek kardeşimin en küçük bavulunun içine attım. Daha sonra giysilerini vererek. pantolon, gömlek, çorap ve ayakkabılarını sessizce giymesi için yardım ettim. Ceketini de verdikten sonra işaretlerle beni izlemesini istedim.

Kendi bavulumu koridorda bırakmıştımd. abucak aldım ve Jefferson'la mümkün olduğunca ses çıkarmadan merdivene gittim. Arkama bir kez, kimsenin uyanmadığından emin olmak için baktım ve merdivenden indim. Jefferson da peşimden geliyordu. Kardeşimle n kapıya gittik.

Jefferson, «Nereye gidiyoruz?» diye fısıldadı.

«Uzaklara,» dedim. «ok çok uzaklara.»

Yine arkama, bir zamanlar çok mutlu ve güvenli olan eve baktım. Gözlerimi yumunca annemle babamın kakhahalarını duymuş gibi oldum. Piyanomdan yükselen mziğisi ve annemin güzel sesini işrtiyor

dum. Bizi içeriye akşam yemeğine çağıran Bayan Boston'un seslin Babamın işten eve döndüğünde, «Nerede benim oğlum?» diye seslendi ğini de duydum. «Nerede benim doğumgününü kutlayan oğlum?»

Jefferson'un oturma odasından babamın boynuna atılmak için hızla fırladığını gördürtti. Babam onu havaya kaldırarak öptü. Sonra kucaklarında Jefferson, annemle benim yanıma geldi.

O bir gülüş ve sevgi dünyasıydı. Müzik ve kahkaha dünyası. Kapıyı açarak bizi bekleyen karanlığa baktım. Sonra da Jefferson'un elini tutarak dışarı çıktım.

Müzik ve kahkahalar kesildi.

Şimdi sadece korku dolu kalbimin çarpınışlarını duyuyordum.

Kardeşimle ben gerçekten yetim ve öksüzduk artık. O büyük lanetten kaçıyoruz. Onun etkisinden kurtulabilecek miydik? Yoksa hep bir gölgenin yardımıyla bizi izleyecek miydi?

Gerçek Bir Baba

Tâ Cutler Koyuna kadar yürüdük. Jefferson hiç bu kadar geç saatte sokağa çıkmamıştı. Etrafımızı saran sessizlik, sükûnet, ışıkları kapkara okyanusa vuran yıldızlar ve her köşedeki koyu gölgeler kardeşimin bana iyice sokulmasına neden oluyordu. Elimi sıkıca tutuyordu Jefferson. Yalnızca dalgalar yükselip alçalırken gıcırdayan teknelerin ve rıhtımların sesini duyuyorduk. Bir de yolda, kaldırımda yürürken kendi takırtılı ayak seslerimizi. Jefferson ancak deniz kıyısındaki köyün sokak lambalarının ışıkları karşıda pırıldadığı zaman biraz gevşedi. Şaşkınlık ve heyecanı, korku ve yorgunluğunu yenmişti. Ve kardeşim bana sorular sormaya başladı.

«Nereye gidiyoruz, Christie? Neden bu kadar yürüyoruz? Niçin Julius'tan bizi gideceğimiz yere götürmesini istemiyoruz?»

«Çünkü buradan ayrıldığımızı kimsenin bilmesini istemiyorum.»

Alçak sesle konuşuyorduk. «Demin sana söyledim ya, evden kaçıyoruz.» Nedense fısıltıyla konuşmak sanki daha normalmiş gibiydi.

Jefferson da yine fısıltıyla sordu. «Neden, Christie?» Elimi daha çok kavrayarak kolumu sarstı. «Neden?»

Hızla ona doğru döndüm. «Burada kalmak, ömrünün sonuna kadar Philip Dayı, Bet Yenge, Richard ve Melanie'yle yaşamak mı istiyorsun? Söyle! Bunu istiyor musun?»

Bu öfkem kardeşimi korkutmuştu. Irileşmiş gözlerle, «Hayır,» dermiş gibi başını salladı.

«Bunu ben de istemiyorum. Onun için buradan kaçıyoruz.»

Kardeşim öğrenmek istedi. «Ama nereye gideceğiz? Kiminle birlikte oturacağız?»

Adımlarımı sıklaştırdım. Jefferson'u artık sürüklüyordum. Nereye gidiyorduk? O ana kadar bunu pek düşünmemiştim. Trisha Teyzeye gidemezdim. Çünkü turnedeydi. Birdenbire aklıma bir şey geldi.

Sonunda kardeşime, «New York'a gidiyoruz,» dedim. «Asıl babamı bulacak ve onunla birlikte oturacağız.» Sonra da homurdandım. «Hiçbir şey şimdi yaşadığımız yerden ve birlikte oturduğumuz insanlardan daha kötü olamaz.»

Jefferson'un bu fikre gösterdiği tepkiyi anlamak için dönüp bakmadım bile. Sadece yola devam ettim. Yolun kenarından gidiyor, görünmemek için gölgelerin arasına sığınuyorduk. Birinin bizi görüp haber vermesini istemiyordum.

Gece bu kadar geç saatte Cutler Koyunda açık olan yerlerden biri de otobüs terminaliydi. Burası küçük bir yerdi. Lobiye eski bir tahta bank, su içmek için bir musluk ve bir sigara makinesi konulmuştu. Tezgâhın arkasında kırılmış saçları alına bukle bukle düşen bir adam vardı. En aşağı elli yaşındaymış gibi gözüküyordu. Biz içeri girdiğimiz sırada bir cep kitabı okuyordu. Bir an bizi farketmedi. Sonra da çabucak doğrularak bize baktı. Bir sincabinkini andıran gözlerinde hayret ve merak vardı.

Hafifçe ağarmış kaşlarını kaldırarak, «E, ikinizin bu kadar geç saat

te burada işi ne?» diye sordu. Kırçıl kaşları sanki birer som tın im» dönüşmüştü.

Daha büyük biriymişim gibi konuşarak, «Bundan sonra New York'a kalkacak olan otobüse binmek için geldik,» dedim. Sonra da ekledim. «Kuzenim bizi yanlış yerde indirdi. Onun için yürümek zorunda kaldık.» Adam bizi şüpheyile inceliyordu.

Kesin bir tavırla, «New York'a bilet kaç para?» diye sordum. «Otobüs ne zaman?» **mm**

«New York City, ha? Eh, gidiş dönüş...»

Çabucak atıldım. «Hayır, sadece gidiş.» Adam hemen başını kaldırıncı ekledim. «Buraya başka yoldan döneceğiz.»

«Hım...» Adam başıyla Jefferson'u işaret etti. «Ona yarım bilet.» Beni süzdü. «Sen büyüklerin biletinden alacaksın.» Fazla para harcamak istemiyordum. Sonuçta pek paramız yoktu. Ama adamın daha büyük olduğumu sanmasına sevinmiştim. Biletçi, «Otobüs doğrudan New York'a gitmiyor,» diye açıkladı. Biletleri delmeye başlamıştı. «Önce Virginia Beach'e uğruyor, sonra da Delaware'e.»

«Zararı yok.» Bavulumu yere bırakıp tezgâha yaklaştım.

«Aslında şansınız var. Çünkü yirmi dakika sonra bir otobüs gelecek ve sadece iki yere uğrayacak. Ardındanda Virginia Beach'e. Orada inip aktarma yapmanız gerekecek...» Biletçi tarifeye baktı. «İlk otobüs sekizi kırk geçse. New York kentine, Liman Müdürlüğü terminaline gidiyor.»

«Liman Müdürlüğü uygun,» diyerek parayı tezgâhın üzerinde dik katle saydım. Adam yine kaşlarını kaldırdı.

Kuşkuyla, «Daha önce hiç New York'a gittiniz mi?» diye öğrenmek istedi.

Ben çabucak, «Hem de kaç kez,» dedim. «Babam orada oturuyor.»

«Ah, anlıyorum. Sizininki babanın bir yerde, annenin de başka bir kentte oturduğu o ailelerden demek.»

«Evet,» diye cevap verdim. Bakışları yumuşadı. Galiba daha merhametli bir tavır takındı.

«Ve galiba annen seni babanı görmek için New York'a götürmek istemiyor.»

«Öyle, efendim.» Adam başını sallayarak gülümsedi.

«Eh, daha ucuza gitmenizi sağlayabilirim.» Omzunu silkerek ekledi. «Zarar edecek olan ben değilim.»

Biletlerimizi aldıktan sonra Jefferson'u banka götürdüm. Kardeşim,, biletçi tekrar kitabına dalıncaya kadar ona baktı. Sonra gözlerini bana dikti. Bakışları yine merak doluydu.

Sonra, «Neden o yalanları uydurdun?» diye sordu.

«Hişşş...» diyerek onu iyice yanıma çektim. «Yalan söylemeseydim bize bilet vermeyecekti. Polise telefon edecek ve evden kaçtığımızı bildirirdi.»

Jefferson sözlerime inanamadı. «Yani polis buraya gelip bizi tutuklayacak ve bileklerimize kelepçe mi takacaktı?»

«Bizi tutuklamazlardı ama gerisin geriye otele götürürlerdi.»

Kardeşim, «Annem yalan uydurmanın kötü bir şey olduğunu söylendi,» diye hatırlattı.

Anlatmaya çalıştım.

«Annemin kastettiği bu tür yalanlar değildi. Annem, başkalarına zarar verecek, onları üzecek yalanlar uydurmanın kötü olduğunu söylemek istiyordu. Özellikle sevdiğin ve seni seven insanlara zarar verecek yalanlar.» Jefferson gözlerini kısarak düşündü. Bu fikri kavradığını ve sonra da onaylıyormuş gibi arkasına yaslandığını gördüm. Kısa bir süre sonra da iki kent arasında işleyen otobüs geldi. İçeride sadece altı yolcu vardı. Çoğu ortada ve geride oturuyor ve görünüşe bakılırsa uyuyorlardı.

Şoför, «Çok erken kalkmışsınız,» dedi.

«Evet, efendim.»

Şoför başını salladı. «Yolculuk yapmak için en uygun saat budur.» Bavullarımızı alıp bagaj yerine koydu. Sonra da terminale girerek biletçiyle konuşmaya başladı. Jefferson'la sağdan ikinci kanepeye oturduk. Ben şoförle biletçiye bir göz attım. Onlar da bize doğru bakıyorlardı.

Kalbim hızla çarpıyordu. Acaba bizden mi söz ediyorlar, diye dü<yordum. Polise telefon edecekler mi? Birkaç dakika sonra İki .1 bir şey yüzünden güldüler. Sonra şoför otobüse döndü. Kapıyı kapul rak motoru çalıştırdı, Soluğumu tutarak Jefferson'un küçücük elini sıkı ca kavradım. Bir dakika sonra terminalden ayrılıyorduk. Otobüs Cutler Koyunun ana caddesine saptı ve hızlandı. Bütün yaşantım boyunca bil-diğim dükkân ve mağazaların önünden geçiyorduk. Belediye binası, karakol ve okulun önünden de. Çok geçmeden Virginia Beach'e giden yola çıktık. Ve Cutler Koyu da gitgide gerilerde kaldı. Hayatımda ilk kez yalnız başıma yolculuk yapıyordum. Ama gözlerimi yumarak, korkumu kontrol altına aldım.

Jefferson, Virginia Beach'e giderken yolda uyuya kaldı. Onu oto-büsten indirerek beklemek için daha büyük ve kalabalık olan Virginia Beach terminaline götürürken kardeşim sanki uykusunda dolaşıyordu. Diğer otobüsü beklerken başını omzuma dayayarak tekrar daldı.

Bu kez otobüse binerek, yerlerimizi aldıktan sonra ben de uyudum. Saatler saatler sonra, Delavare'de yolcu almak için durduğumuz zaman uyandım. Yağmur yağıyordu. Birkaç dakika sonra Jefferson da gözlerini açtı. Hemen tuvalete gitmek istediğini söyledi.

«Yalnız başına gitmekten korkmayacağını umarım, Jefferson,» dedim. «Seninle birlikte içeri giremem.»

Kardeşim cesaretle, «Korkmuyorum ki,» diye açıkladı. «Sadece tuvalet işte.» Ama tuvalete giderken endişeli görünüyordu. Ben de kadınlar tuvaletine gittim, sonra da yiyecek bir şeyler aldım.

Jefferson'a süt dolu kartonu ve yulaf kurabiyelerini verdiğim zaman o, «Ben çırpılmış yumurta istiyordum,» diye yakındı. «Ve kızarmış ekmek. Sonra da bir bardak portakal suyu.»

«New York'a vardığımızda güzel şeyler yiyeceğiz,» dedim.

Kardeşim, «Asıl baban da büyük bir evde mi oturuyor?» diye sordu. «Hizmetçisi ve uşağı var mı?»

«Bilmiyorum, Jefferson.»

Jefferson meraklanmıştı. «Karısı da var mı? Bizim yeni annemiz olacak biri?»

Kederle, «Tekrar evlenip evlenmediğini bilmiyorum,» dedim. «Zaten onun hakkında fazla bilgim yok. Bu yüzden artık sorular sorup durma, Jefferson. Lütfen. Otur ve dışarıyı seyret, tamam mı?»

Kardeşim şikâyet etti. «Ama bu çok sıkıcı bir şey.» Kollarını kavuşturarak alt dudağını sarkıttı. «Keşke oyunlarımdan birini getirseydim.» Sızlanmaya başlıyordu. «Oyuncak getirmeyi neden akıl edemedim?»

Neredeyse ağlayacaktım. «Jefferson, fazla eşya alacak kadar zamanımız yoktu. Lütfen uslu ol.» Kendi kendime, ne yapıyorum ben, dedim. Şimdi nereye gideceğim.

Jefferson omzunu silkti. Çöreklerini yiyip sütünü içtikten sonra uyu1 ya kaldı. Yolculuğun geri kalan kısmını kâh uyanık, kâh uykuda geçirdi! Ben de öyle. Yağmur yavaşlamış, artık hafifçe çiseliyordu. Sonunda uzaklarda New York'un silüetinin belirmediğini gördüm. Biz gitgide yaklaşırken silüet de sanki yükseldikçe yükseliyordu. Binaların tepeleri kursu1 ni gökyüzüne değiyormuş gibiydi. «Lincoln Tüneli» yazılı levhayı gördüğüm zaman New York kentine girmek üzere olduğumuzu anladım ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Annemin bana New York konusunda anlattığı her şeyi anımsıyordum. Büyük ve çok kalabalık bir kentti bura1 sı. Burada bir yabancı zorluklarla karşılaşabiliyordu. Ama sonra Trisha Teyzenin, New York'u ne kadar çok sevdiğini anımsadım. Teyzem bu ; kente karşı sevgi duyduğuna göre New York pek fena bir yer olamazdı. Yani ben öyle umuyordum.

Lincoln Tüneline girdiğimizde Jefferson da çok heyecanlandı. Sanki tünel sonsuzluğa kadar uzanıyordu. Ama sonra ansızın ışığa ve New York sokaklarına çıktık. Trafik ve gürültü tıpkı annemin tarif ettiğı gibiydi. Yağmurun hafifçe yağmasına kimse aldırmiyordu. Jefferson yüzünü cama yapıştırarak her şeyi incelemeye başladı. Sokak satıcıları, taksiler, atlı polisler, dilenen ve kapı aralarında uyuyan insanlar. Ve türlü değişik kılıkta, sağa sola giden kimseler. Bazılarının şemsiyeleri varsa da çoğunun yoktu. Dakikalar sonra çok büyük olan terminale girdik ve şoför, «New York, Liman Müdürlüğü,» diye açıkladı. «İnerken dikkat edin.»

Jefferson'un elini tuttum. Parmaklarını öyle sıkı kavradım ki, ot büsten inerken kardeşim can acısıyla yüzünü buruşturdu. Şoför küçük bavullarımızı bagaj yerinden çıkarınca kendi bavulumu aldım ve Jefferson'unkini kendine verdim. Sonra terminal binasına girdik. Herkes sağa sola koşuyordu. Bizden başka herkes nereye gittiğini biliyor-muş gibiydi.

Jefferson etrafına bakındı. «Asıl baban nerede?»

«Henüz burada olduğumuzu bilmiyor,» dedim. «Onun telefon numarasını bulmam ve aramam gerekiyor.» Bir duvarın önünde sırayla telefon kulübesi olduğunu farkederek kardeşimle telaşla o tarafa gittim. Rehberin kalınlığı şaşılacak gibiydi. Jefferson'un gözleri hayretinden yuvalarından uğradı.

«Burada ne çok telefon var!» diye bağırdı.

«Ben babamın numarasını ararken sen bavullarımızla benim çantama göz kulak ol, Jefferson,» dedim. Kardeşim, «Olur,» dermiş gibi başını salladı. Rehberin sayfalarını çevirmeye başladım. Ancak Sutton'lara geldiğim zaman az kaldı yüreğime iniyordu. İki sayfa dolusu Sutton vardı, hatta daha fazla. On ikiden fazlasının küçük adları ya Michael'dı ya da Mike. Bazılarının başında da M. harfi vardı.

«Bana bozuk para gerekli,» dedim. «Sürüyle bozuk para.» Geri kalan parayı alarak onu bozduracak bir yer bulmak için etrafıma bakındım. Bir gazeteciyi farkederek telaşla ona doğru gittim.

Adam kardeşimle bana döndüğü zaman, «Affedersiniz,» dedim. «Telefon için para bozar mısınız?».

Gazeteci dudaklarının kenarlarını içeri çekerek, «Beni ne sanıyorsun?» diye sordu. «Chase Manhattan Bankası mı? Bir şey alırsan, sana bozuk para veririm.»

«Ama... Pekâlâ,» dedim. «Bana bir çikolata ver.» Adama beş doları uzattım. «Paranın üstü bozuk olsun lütfen.»

«Kimi arayacaksın? Manhattan'da oturan herkesi mi?» Başını salladı ama yine de bozuk para verdi. Jefferson çikolata aldığımız için pek sevinmişti.

Sutton'lara telefon etmeye başladım. Numaraları çevirirken parmağım titriyordu. Ona ne söyleyeceğim, diye düşünüyordum. Söze nasıl başlayacağım? Cevap verdiği zaman onu fte diye çağıracağım? Baba diye mi? Yoksa Michael diye mi? Belki de Bay Sutton demem gerekir. İlk numaraya kimse cevap vermedi. İkincisinde karşıma yaşlıca bir kadın çıktı.

Ben, «Orası şarkıcı Michael Sutton'ın evi mi?» diye sordum.

Kadıncağzı, «Şarkıcı mı?» dedi. «Hayır. Michael, sıhhi tesisatçıdır.»
«Özür dilerim.»

Rehberdeki numaraları teker teker çevirdim: Bazıları nezaketle, «Hayır,» dediler. Bazılarıysa çok sinirlendi. Bir adam dalga geçmek için telefon ettiğimi sanarak küfürler savurdu. Sonunda yine bir Sutton'ın numarasını çevirdim ve telefon dört defa çaldıktan sonra bir kadın cevap verdi. Sesi, yeni uykudan kalkmış gibi boğuk ve kalındı.

Ben, «Şarkıcı Michael Sutton'ı arıyorum,» diye başladım.

O sözümü kesti. «Ben de öyle.»

«Doğru numara mı?» diye sordum.

«Kimsin sen? Onun öğrencilerinden biri mi?»

«Öğrencilerinden biri mi?» diye tekrarladım. «Evet, efendim. Bugün bana ders verecekti...»

Kadın sert sert, «Dersin öğleden sonra olduğunu umarım,» dedi.
«Ders sabahı.»

Kadın, «E, ne istiyorsun?» diye sordu.

Ben, «Kendisi şimdi orada mı?» dedim.

Kadın cevap verdi. «Vücudu burada ama ruhu değil.» Sonra bir kahkaha attı.

«Lütfen... Onunla konuşabilir miyim?»

Kadın, «Şu anda biraz rahatsız gibi...» dedi. «Bir saat kadar sonra ara.»

«Ama...»

Ben başka bir şey söyleyemeden kadın telefonu yüzüme kapattı. Hiç olmazsa doğru Michael Sutton'ı buldum, diye düşünüyordum. Rehber

berdeki adresi bir kâğıda yazdım. Jefferson sessizce oturuyor ve ç< sindeki gürültü ve insanlarla ilgileniyordu. Ben yaklaşıncı başını umutl kaldırdı.

«Tamâm,» dedim. «Onu buldum. Gel gidip bir taksiye binelim.»

Kardeşim heyecanla, «Taksiye mi?» diye'sordu. «Tamam.» İşaretle- ri izleyerek 41. Sokağa açılan kapıya gittik. Dışarı çıktığımız zaman kal- dırımın kenarında bir sıra taksinin beklediğini gördük. Yağmur dinmişti ama hava hâlâ kurşuni ve kasvetliydi. İlk taksinin şoförü çabucak bize doğru geldi. Kestane rengi pos bıyıklı, sıska, uzun boylu bir adamdı.

«Taksi mi istiyorsunuz, Miss?» diye sordu.

«Evet, efendim.»

«Eh, bir taksi buldunuz işte,» diyerek bavullarımızı aldı ve arabanın bagajına koydu. Başıyla arka kanepayı işaret etti. «Haydi, binin.» Jeffer- son çabucak içeri kayd ve hemen pencereden öbür tarafı seyretmeye başladı. Şoför direksiyona geçtikten sonra öğrenmek istedi. «Nereye, Miss?»

Ona adresi söyledim.

«Ah, Greenwich Village'e gideceğiz, demek?» Şoför taksimetreyi açarak sanki sokakta bizimkinden başka taşıt yokmuş gibi yoğun trafi- ğe katiiverdi. Kornalar çaldı, insanlar bağıştılar. Ama şoför işaret ışıkla- rı değış değışmez kayıtsızca dönerek hızlandı. Birkaç dakika sonra kentin sokaklarında uçuyorduk sanki. Hem Jefferson, hem de ben kayışlara sıkıca tutunmuştuk.

Şoför bize sordu. «Bu New York'a ilk gelişiniz mi?»

«Evet, efendim.»

Adam bir kakhaha attı. «Bunu anlamıştım. Terminalden çıkarken yüzünüzde dehşete kapılmış gibi bir ifade vardı. Endişelenmeyin. Baş- kalarının işlerine karışmazsanız, başınız derde girmez.»

Jefferson güldü. «Ah...»

Şoför birkaç köşeyi döndü, uzun bir sokaktan indi. Bir lokantayla çiçekçinin önünden geçerek tekrar saptı. Ağırlaşmıştı. Sonunda durdu. Pencereden yanda yükselen bir dizi eski görünüşlü binaya baktım.

Çoğunun sokak kapılarının renkleri solmuş, tahtaları eskimişti. Önlerindeki küçük verandaların taşları çatlayıp kopmuştu. Binalar gri ve kirel görünümlüydüler. Alt katlardaki pencerelerin camları toz ve kirel içindeydi.

Şoför, «İşte burası,» dedi. «Beş kırk.»

Çantamdan altı dolar çıkararak adama uzattım.

Şoför, «Teşekkür ederim,» diye mırıldanarak bavullarımızı çıkarmak için arabadan indi.

Ben küçük verandalara baktım. «Hangisi sekiz on sekiz?» diye sordum.

«Numaralar biraz solmuş. Ama dikkatle bakarsanız sekiz on sekizin tam önünüzde olduğunu görürsünüz, yavrum » Şoför taksisine binerek uzaklaştı. Jefferson'la ben kaldırımda durarak asıl babamın yaşadığı binanın kapısına baktık.

Sonra ben bavulu aldım.. «Haydi gel, Jefferson.»

Kardeşim, «Buradan hoşlanmadım,» diye yakındı. «Bu apartman çok çirkin.» Sonra etrafına bakındı. «Oyun, oynanacak park nerede?»

Emrettim. «Sen şimdi yürümene bak!» Kardeşimin elini tuttum. Jefferson istemeye istemeye küçük bavulunu aldı. Peşimsıra basamaklardan çıktı. Kapıdan küçük bir antreye girdik. Duvarda üzerine kiracıları adlarının yazılı olduğu posta kutuları vardı. Michael Sutton adı 3B numaralı dairenin hizasındaydı. Bu adı görmek bile beni öyle telaşlandırdı ki zorlukla hareket edebildim. Ağır ağır iç kapıyı açtım, kardeşimle zemin katına girdim. Sağda bir merdiven vardı. Ama asansörü göremedim.

Ben merdivene doğru giderken Jefferson, «Oradan çıkmak istemiyorum,» diye inledi. «Yorulдум.»

«Çıkmak zorundayız,» dedim. «Biraz sonra bir yatakta uyumak fırsatını bulacaksın.»

Kardeşimi çekeştirdim. Merdivene tırmanmaya başladık. Üçüncü kata vardığımızda durup etrafıma bakındım. Karanlık, kirel bir koridor uzanıyordu burada. En dipte küçük bir pencere vardı. Camı o gün kadar kimse silmemişti anlaşılan.

Jefferson, «Burası bir garip kokuyor,» diye yüzünü buruştun lu çekten de havasız koridor küf kokuyordu. Ama ben sesimi çıkarmadım. Onun yerine koridordan ilerleyerek 3B'nin önünde durdum. Derin b nefes aldım ve zile bastım. İçeride çıt çıkmıyordu. O yüzden zili tekr çaldım. Ama yine gelen giden olmadı.

«Belki de zil bozuk,» diye mırıldanarak kapıya vurdum. Usulca. Kardeşimle içeriden yaklaşan ayak seslerini duyabilmek için kulak kesildik. Ama içerisi çok sessizdi.

Jefferson, «Belki baban evde yok,» dedi.

Ben, «Hayır,» diye ısrar ettim. «Demin telefonda biriyle konuştum.» Kapıya tekrar vurdum. Bu kez daha şiddetle.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve karşımızda bir kadın belirdi. Bir erkeğin rengi solmuş mavi rondöşambrına sarılmıştı. Koyu renk dipleri iyice belli olan, sarıya boyalı saçlarını fırçalamamıştı bile. Yüzü boyasız, gözleri de uykuluydu. Dudağının kenarından bir sigara sarkıyordu.

«Ne var?» diye sordu.

Açıkladım. «Ben... biz Michael Sutton'ı görmeye geldik.»

«Biraz önce telefon eden sen miydin?» Kadın öfkeyle geri çekildi.

«Evet, efendim.»

«Sana söyledim...»

Bir erkeğin seslendiğini duyduk. «Kahretsin! Kim o?»

Kadın, «Senin dâhi çocuklardan biri,» diye cevap verdi. «O kadar hevesli ki, gelip bizi uyandırdı. Haydi, içeri girin.» Jefferson'u ilk kez o zaman farketti. «Küçük kardeşini de mi getirdin?»

«Evet, efendim.»

«Bebek bakıcılığı yapıyorsun demek? O bavullar da neyin nesi?»

Ben, «Michael'ı görebilir miyiz?» diye sordum. Jefferson hayretle kadına bakıyordu. O da kardeşime bir göz attı. Sonra bana bakarak, «Olamaz,» dermiş gibi başını salladı ve başka bir odaya girdi.

Ben oturma odasında etrafıma bakınmaya başladım. Kanepe ve koltukların üzerine giysiler atılmıştı. Sigara masasının üzerinde kirli fincanlar duruyordu. Yandaki bir masada da bulaşık tabaklar. Yerdeki kah-

verengi halı iyice solmuş, yer yer lekelenmiş ve sigara yanıkları yüzünden de delinmişti. Sağda eski bir piyano vardı. Taburesi o kadar eskimisti ki, artık rengi bile belli olmuyordu. Piyanonun üzerine notalar açılmıştı. Onların yanında da içinde biraz sıvı olan bir kadeh duruyordu. Pencerelerdeki sarı storlar hemen hemen aşağıya kadar çekilmişlerdi O yüzden alttan hafif, gri bir ışık girebiliyordu.

Asıl babam odaya girdi. Üstünde eski bir blucin vardı, gömleğini. düğmelerini ilikliyordu. Yalınayaktı ve o da yataktan yeni kalkmışa benziyordu. Kırışmaya başlamış saçları uzun ve karmakarışık. Bu saçlar tutam tutam şakaklarına ve kaşlarına düşüyordu. Traş olmamıştı. Yüz' kül rengi ve zayıftı. Hatta sıksa. Mavi gözleri uykudan bulanıklaşmış, biraz da kamburunu çıkarmıştı. O yüzden dar omuzları hafifçe içeriye doğru dönüktü. Bize hayretle bakarken gömleğinin eteklerini pantolonunun içine soktu.

Bense heyecandan ölecektim. Hayallerimdeki o esrarlı adama hiç benzemiyordu. Onda zarif ve hoş bir müzikal yıldızının hali yoktu. B adamın bir zamanlar çok ünlü olduğunu hayal etmek bile imkânsızdı Yüzünde hiç de güçlü bir ifade yoktu. Umut ve güven de. Kaybolmuş boşalmış, tükenmiş gibiydi. O parmakların piyano çalabileceğine inana mazdım. Köşeleri aşağıya doğru bükülmüş dudakların arasından, zayıf ifadeli ağızdan hoşla gidecek bir parçanın dökülebileceğine de.

Annemin, muzip bir neşeyle parladığını söylediği o güzel zafir renli; gi gözler nerede, diye düşündüm. Nerede o koyu renk ipek gibi saçla O geniş omuzlar?

Babam bakışlarını Jefferson'dan bana kaydırarak ellerini belin dayadı. «E?» dedi. «Ne istiyorsun?»

Başım la kardeşimi işaret ettim. «Bu Jefferson, benim adım d Christie.» Bir an tepkisini anlamak için bekledim ama kılı bile kıpırdamadı.

«Evet, sonra?» dedi. «Biri seni buraya ders alman için mi yolladı?»

«Hayır, efendim. Ben Christie Longchamp'ım.»

«Longchamp mı?» Babamın gözleri biraz irileşti. Başının arkasın kaşıdı. «Longchamp?»

«Evet, efendim. Annemin adı Dawn'dı.»

Bize kapıyı açan kadın babamın arkasından yaklaşarak duva dayandı. Hâlâ sigara içiyordu.

Babam, «Dawn mı? Yani sen...»

Sonunda, «Evet,» diye açıkladım. «Ben sizin kızıyız.» Bu sözler kulağıma pek garip gelmişti. Bu adama babam olduğunu söylerken garip bir duyguya kapıldım. Onun gözleri daha da irileşti.

Arkasında duran kadın, «Kimmiş, kimmiş?» diye sordu. Sesi alaylıydı.

Babam ona bakmadan, «Sen sus,» diye karşılık verdi. «Sen küçük Christie misin? Âh, tabii ya, tabii ya.» Başını salladı. Sonunda gülümsemeye başlamıştı. «İnsan bunu sana daha ilk bakışta anlıyor. Evet, annenin yüzünü almışsın gerçekten. Vay vay vay...» Biraz dikleşerek saçlarını avuçlarıyla geriye doğru itti. «Ve bu da kardeşin, öyle mi?»

«Evet.»

«Olanlara inanamıyorum. Vay vay vay!» Babam başını sallayarak güldü. «Vay.» Hızla arkasında duran kadına doğru döndü. «İşte benim kızım,» diye açıkladı. «Hiç de fena sayılmaz, öyle değil mi?»

Kadın, «Harika,» diyerek sigarasının külünü yere silkti.

Babam, «E, ikinizin burada ne işi var?» diye sordu. «Yani... buraya nasıl geldiniz?»

«Otobüse bindik,» dedim.

«Sahi mi? Yalnız başınıza tâ buralara kadar geldiniz demek?» abam bir an durdu sonra da ekledi. «Annen buna nasıl izin verdi, hristie?»

Ben mümkün olduğu kadar çabucak cevap vermeye çalıştım. «Anne emle... babam yangında öldüler...»

«Yangında mı?» Babam başını salladı. «Hangi yangında?»

«Otel yandı,» diye açıkladım. «Babamla annem bodrumdan çıkamıyorlar.» Şimdi bile olaydan söz ederken gözlerim hemen doluyordu.

Babam, «Sahi mi?» diye bağırdı. «Hay Allah! Korkunç bir şey bu! emek otel yok artık?»

«Dayım oteli yeniden yaptırıyor,» dedim. Bunun babam için neden bu kadar önemi var, diye kendi kendime soruyordum. Annemin başına gelenler yüzünden fazla üzülmeydi. Neden?

«Ah, tabii. Herhalde otel sigortalıydı. Demek... annen... öldü?..» Babam başını sallayarak kadına baktı. «Neden kahve yapmıyorsun?» Kadın sanki Michael ondan çok önemli bir şey istemiş gibi pis pis güldü ve sonra da istemeye istemeye mutfağa geçti. Babam açıkladı. «O şey... şey... Catherine. Kentteki stüdyoların birinde şarkıcı. Haydi...» Gysilerden bazılarını almak için kanepeye doğru gitti, «...oturun. Bana kendinden söz et, Christie.» Jefferson'la ben kanepeye otururken ekledi. «Sen şimdi kaç yaşındasın?»

«On altı.» Sonra, kaç yaşında olduğumu nasıl da hatırlamaz, diye düşündüm.

«Ah, evet, tabii ya. Ya o...» Babam başıyla Jefferson'u işaret etti.

«Jefferson dokuz yaşında,» dedim.

Kardeşim atıldı. «Hemen hemen onbaşında sayılırım.»

Babam ona, «Eh, bir hayli yaşlıymışsın,» diye takıldı ama kardeşim gülmedi. Bazı insanların sinirine dokunan o ünlü ısrarlı bakışlarıyla babamı süzüyordu. Michael bir kahkaha attı. Sonra da bir koltuğa çok tütü. Oraya atılmış etekliği kaldırmak zahmetine bile katlanmamıştı.

«Demek öyle... Sizin için feci olmalı... Bir yangın... Ve onlar dışarı çıkamamışlar.» Babam başını salladı. «O harika bir kızdı... Annen yani. Çok güzel ve çok yetenekliydi. Onu ünlü bir yıldız yapabilirdim. Bir şarkıcı... Ama...» Omzunu silkti. «E, şimdi sizinle kimler ilgileniyor, çocuklar? Dayınız mı?»

Ben çabucak, «Hayır,» diye cevap verdim. «Biz onunla birlikte oturmak istemiyoruz.»

«Öyle mi?» Babam öne doğru eğildi. «Neden?»

«Dayımla Bet Yengem bize pek iyi davranmıyorlar,» dedim. Babam yüzümdeki ifadeden ya da sesimin tonundan bir şeyler sezinlemiş gibiydi. Sözlerimi tartarken gözlerini kıstı. O deneyimli bir insana özgü, kurnaz bakışlı gözleri, Michael Sutton'ın dünyanın bütün kötülüklerini v hilelerini bildiğini açıklıyordu.

«Anlıyorum...»

Jefferson ekledi. «Ricfiard'la Melanie de bize iyi davranmıyorlar

«Kimler?»

«Onların çocukları,» dedim. «İkizler.»

«Hı...» Babamın bakışları bizim bavullarımıza kaydı. «Şimdi... şu durumu iyice anlamalıyım. İkiniz oradan ayrılıp otobüsle buraya geldiniz, öyle mi?» Ben, «Evet,» dermiş gibi başımı salladım. Babam ekledi. «Dayının bundan haberi var mı?»

«Hayır,» dedim. «Biz evden kaçtık.»

«Ah, şimdi anladım.» Babam sonra merakla sordu. «Beni nasıl buldunuz?»

«Telefonla bütün Michael Sutton'ları aradım ve sonunda aradığımı kişiye buldum.»

Babam bir kahkaha attı. «Eh,» diyerek avuçlarını birbirine vurdu. «Artık geri dönmeniz gerekiyor, çocuklar. Böyle kaçamazsınız. Herhalde şimdi evdekiler meraktan ölmüşlerdir.»

Kesin bir tavırla, «Hiçbir zaman geri dönmeyeceğiz,» dedim.

«Ah, hayatım, sen burada...» Babam duraklayarak gülümsedi. «Burada benimle birlikte yaşayabileceğini düşünmedin ya?» Ben bir şey söylemedim. Ama o durumu anladı ve yüzündeki gülümseme siliniyordu. Arkasına yaslanarak bir an kardeşimle beni süzdü. Sonra da, «Annında kaç para var?» diye sordu.

Cevap verdim. «Sadece yirmi üç dolarımız kaldı.»

«Yirmi üç...» Babam yine başını salladı. «Şey, ya miras? Sana epeyce para kalmış olmalı.»

«Bilmiyorum,» dedim. «Zaten aldırıyorum da.»

«Ama aldirmalısın. Çünkü o para senin. Dayının hepsini almasına razı olamazsın. Yasal belgeler olduğundan eminim. Tabii ya! Geri dönersin ve birkaç yıl sonra da otelden ve diğer mal mülkten hissene düşeni alırsın...»

Öfkeyle, «Otel beni hiç ilgilendirmiyor,» diye bağırdım. «Ve geri dönemem.» Bir yandan da, keşke ona her şeyi anlatabilseydim, diyor

dum kendi kendime. Ama bu bir yabancıyla konuşmaya benziyor, O Philip Dayının bana yaptıklarını hiçbir zaman açıklayamam!

«Ah, burada oturamazsın, hayatım. Zaten yerim dar. Ayrıca kar sinin vasiliğini de üstlenemem. Böyle bir şey yapmaya hakkım yok.» an durdu sonra da ekledi. «Seni ondan ayırabilirler.»

«Ayırmak mı?» Jefferson çabucak elimi yakaladı. Ben kesin tavırla, «Hayır,» dedim. «Biz birbirimizden hiçbir zaman ayrılmayad ız.»

«Ayrılmamalısınız da! İşte onun için geri dönmeniz gerekiyor. B kaç yıl sonra on sekizine girdiğin ya da mirasına sahip olduğun zam bana telefon edersin. Ben de kalkar gelirim. Tabii ya. O zaman seni gerçek bir baba kız ilişkisi kurarız. Tamam mı?»

Bir şey söylemedim. Uğradığım düşkırıklığı yüzünden gözlerim d muştı.

Kadın kapıda belirdi. «Kahve hazır.»

«Ben kahve istemiyorum,» dedim.

Babam, «Ama benim bir fincan kahveye ihtiyacım var,» diye açık dı. «Belki biraz süt ve çörek de vardır. Gidip bakayım.» Ayağa kal Sonra duraklayarak bana sordu. «Sen de şarkı mı söylüyorsun?»

«Hayır,» diye cevap verdim. «Ben piyano çalışıyorum.»

«Harika! Gitmeden önce bize küçük bir konser verebilirsin. Bu güzel olur. Öyle değil mi, Catherine?»

Kadın yine pis pis güldü. «Unutma, Bay Ruderman'a gitme gerekiyor.»

Babam, «Ah, evet,» dedi. «Vergi dairesiyle küçük bir sorunum \ Onun için bugün muhasebecimi görmem gerekiyor. Öyle ciddi bir ş değil.» Sonra da ekledi. «Yani olmadığını umuyorum. Gidip kendi kahve alayım.» Mutfığa geçti. Jefferson'la ben onun Catherine'le fı daşdığını duyduk.

Kardeşim, «Burası hiç hoşuma gitmedi,» dedi.

«Benim de öyle,» diye cevap verdim. Kalbim acı duyguların altın eziliyordu. Neredeyse yamyassı olacaktı. Buraya gelmeyi nasıl düşü

irildim, diye geçirdim içimden. Ne kadar da çaresizdim. Üstelik t,ı elimizde sadece yirmi üç dolarımız kaldı.

Birdenbire ayağa kalktım. «Haydi, gel, Jefferson.»

«Şimdi nereye gidiyoruz?»

«Güzel bir şeyler yiyip düşünebileceğimiz bir yere gideceğiz. amam mı?»

Kardeşim, «Tamam,» diyerek çabucak bavulunu aldı.

Babam mutfak kapısında belirdi. «Hey! Siz ikiniz nereye gidiyorsuñ uz?»

«Bence siz haklısınız,» dedim. «Kardeşimle geri döneceğiz.»

«Hah, şöyle! En akılcıcası bu olur. Önce sabırla bekle ve mirasını le geçir.» Babam umutla sordu. «Dönüş biletiniz var değil mi?» Yoktu ma ben, «Tabii var,» dermişçesine kafamı salladım. Babam elini cebii e soktu. «Bir dakika... Şu parayı da al. Harcarsınız.» Bana bir beş olar uzattı.

Catherine arkadan çabucak ona yaklaştı. «Yanında bundan başka ara olmadığını sanıyordum. Kentin merkezine nasii gideceğiz?»

Babam, «Sinirlenme,» dedi. «Metroya bineriz.»

«Metroya mı?» Kadın yüzünü buruşturdu.

Ben çabucak, «Hoşçakalın...» diyerek kapının tokmağına uzandım. Kapiyı açar açmaz Jefferson hızla dışarı fırladı. Bir kez dönüp arkama baktım. Babam orada durmuş gülümsüyordu. Kapiyı kapayarak merdiñ enden indim ve kardeşimle sokağa çıktım. Ancak o zaman babamın beni karşıladığı zaman da, vedalaşırken de öpmemiş olduğunu kavraya-bildim.

Sanki biz birbiriyle hiç karşılaşmamış iki yabancıydık.

Yağmur yine şiddetlenmişti. Damlalar yüzümüze çarpıyor, kaldırır-ma ve sokağa düşünce sanki sekiyorlardı. Jefferson'u iyice yanıma ıokerek köşeye doğru koştum. Yakındaki lokantayı farketmişim. Rüz-gârın sürüklediği yağmur köşede şıprtılar arasında bizi karşıladı. Sonun-da lokantaya girdik ve silkinerek su damlacıklarından kurtulmaya çalış-tık. İkimizin saçları da sırsıklam olmuştu. Bir bölmeye geçip oturduk.

Ben peçetelerle ellerimizi ve yüzlerimizi sildim. İştahım pek yoktu. Ama Jefferson çok acıkmıştı. Tabağındaki her şeyi silip süpürdü. Hart benim tabağımda kalanları bile. Hesap on dolardan biraz fazlaydı. Parayı ödedikten sonra pencereden dışarı bakarak öyle oturdum. Şimdi ne yapacağımızı düşünüyordum.

Jefferson, «Şimdi nereye gideceğiz?» diye sordu. «Sinemaya gidebilir miyiz? Ya da bir park bulabilir miyiz?»

«Jefferson, lütfen,» dedim. «Şu anda daha önemli şeyleri düşünmemiz gerekiyor.»

Kardeşim, «Dişlerimi fırçalamam gerekiyor,» diye açıkladı. «Baya Boston bana mümkün olursa her yemekten sonra dişlerimi fırçalamam söyledi.»

«Bayan Boston...» Onu düşünerek gülümsedim. «Onunla birlikte oturmaya bir itirazım olmazdı.»

Jefferson, «Haydi, ona gidelim,» dedi. «Bunu istiyorum.»

«Ona gidemeyiz, Jefferson. Bayan Boston akrabamız değil. O da bizi geri göndermesi gerektiğini düşünür.» Kederle içimi çektim. «Gali ba geri dönmek zorunda kalacağız.» Yağmurun yine dinmiş olduğun farkettim. Tekrar başlamadan gitmek gerekirdi. «Haydi, gel.»

Dışarı çıkarak bir taksi aradık. Yana çekmiş bir taksi gördük ama şoför uykuya dalmış gibiydi. Orada durup kendisine baktığımızı sezerek gözlerini açtı.

«Benim iş saatim sona erdi,» dedi.

Ona, «Bir taksi nasıl bulacağız?» diye sordum.

Şoför, «Elini sallarsın, olur biter,» diye cevap verdi. Bu Jefferson'un pek hoşuna gitmişti. Kardeşim için bu eğlence konusunda elin geçen ilk fırsattı. Kaldırımın hemen kenarında durarak hızla gelip geçen taksilere el sallamaya başladı. Sonunda biri önümüzde durdu.

«Liman Müdürlüğüne lütfen,» dedim. Bu sefer bavullarımızı arka binerken yanımıza aldık. Geri dönüşte de giderkenki gibi uçuyordu. Ücret de aynıydı. Büyük terminale girdiğimiz zaman yanımızda sadece on dolardan biraz fazla bir paramız kalmıştı. Buradan bilet alıp parasını

Cutler Koyunda ödeyebileceğimizi umuyordum. Ama gişedeki adam* bu isteğimi açıkladığım zaman o bunun mümkün olamayacağını söyledi.

«Gidip bir polis bulun,» dedi. «Sonraki lütfen.»

Kardeşimle gişenin önünden çekilerek geniş salonda yan yana dizilmiş banklara doğru ağır ağır gittik.

Sıraya yan yana oturduğumuz zaman Jefferson, «Şimdi ne yapacağız?» diye sordu, ffl

«Düşünmem gerekiyor,» dedim.

Kardeşim, «Ben de öyle,» diye mırıldanarak gözlerini yumdu.

Philip Dayıyla Bet Yengeyi aramak istemiyordum. En iyisinin Bronson'a telefon etmek olacağını düşündüm. Ama onu da büyükannemin ölümü yüzünden şu ara kendi dertlerimle rahatsız etmek hoşuma gitmeyecekti. Ancak Cutler Koyunda yardım isteyebileceğim başka kimse yoktu.

«Ben telefon ederken sen burada bekle, Jefferson,» dedim. Kardeşim, «Olur,» der gibi başını sallayarak tekrar gözlerini kapattı ve bavulu-na yaslandı. Duvarın önündeki telefon kulübelerine giderken Philip Dayının bana yaptığı kötülüğü olanca canlılığıyla Jıatırladım. Sanki şimdi sesini duyuyor, cildimin üzerinde bir örümcek gibi dolaşan parmaklarının dokunuşunu hissediyordum... İçin için titriyordum. Cutler Koyuna dönerek tekrar Philip Dayı ve Bet Yengeyle birlikte yaşamak düşüncesi bende dehşet uyandırıyor. Oraya dönemezdim. Bunu yapamazdım. Ö yüzden alıcıyı kaldırdığım zaman ev yerine Gavin'in numarasını çevirdim.

«Sana her şeyi şimdi telefonda anlatamam, Gavin,» dedim. «Ama Philip Dayıdan kaçmak zorunda kaldım.» ,

Gavin kısa bir sessizlikten sonra, «Şimdi neredesin?» diye sordu.

«Jefferson'la New York'tayız.»

«New York'ta mı?»

Gavin'e asıl babamı bulduğumuzu ve olayın rezilce sona erdiğini anlattım. Sonra fazla paramız kalmadığını da. Sonunda, «Babana bunu

söylersen,» diye ekledim. «Hemen Philip Dayıya telefon eder.»

Gavin, «Dayın telefonda anlatamayacağın kadar kötü ne yapmış olabilir?» diye sordu.

Ağlamamaya çalışarak, «Bu gece oldu, Gavin,» dedim. «Yatak odamda.» Çok uzun bir sessizlik oldu.

Sonra Gavin, «Artık hiçbir şey yapma,» diye tembih etti. «Sadece orada beni bekle.»

«New York'a mı geleceksin?»

«Hemen yola çıkacağım.» Gavin bir an durdu sonra da sordu. «Beni orada bekleyebilir misiniz?»

«Ah, evet, Gavin. Evet.»

«Orada olacağım, Christie,» diye söz verdi. «Mümkün olduğu kadar çabuk geleceğim.»

Telefonu kapayarak Jefferson'un yanına döndüm. Ona Gavin'in geleceğini açıkladım.

Kardeşim, «İyi,» dedi. «Belki o beni eğlenceli bir yere götürür.»

«Daha henüz ne yapacağımızı bilmiyorum, Jefferson,» diye cevap verdim. «.. Ama hiç olmazsa Gavin geliyor.» Yeniden umutla dolmuştu kalbim. «O gelinceye kadar oyalanmamız gerekecek. Saatlerce beklemek zorundayız. Haydi gel, sana boyaman için o resimli kitaplardan alacağım. Boya kalemleri de.»

«Plastrin de al. Asker heykelcikleri yapmak istiyorum.»

«Pahalı değilse belki,» dedim. «Bize akşam yemeği için de para gerekecek.»

Kardeşim, «Gavin o zamana kadar gelmiş olmaz mı?» diye sordu.

«Hayır. Seninle uzun bir süre bekleyeceğiz.» Bir an durdum sonra da onu uyardım. «Onun için bir küçük bir bebek gibi yakınıp sızlanmaya başlama.»

«Ben küçük bir bebek değilim.»

«İyi. Haydi gel. Sana boyaman için kitap alalım.» Dükkânların birinde yolculuk oyuncakları ve oyunlar satılıyordu. Ancak her şey tahmin ettiğimden çok daha pahalıydı. O yüzden Jefferson'a ancak ufak bir

kutu renkli kalem ve küçük bir kitap alabilelim. Geride altı dolanın ı
mıştı. Bunun doğru dürüst bir akşam yemeği yememize yeteotfl
umuyordum. Jefferson'la geniş salonun bir köşesine giderek bir ban
oturduk. Renkli kalemler ve kitap kardeşimi bir süre oyalamışsa da ço
geçmeden bundan da bıktı ve şikâyetle başladı.

«Etrafta biraz dolaşabilir miyim?» diye sordu.

«Uzağa gitme,» diye onu uyardım. «Burası koskocaman bir yer.
Kolaylıkla kaybolabilirsin.»

Jefferson söz verdi. «Fazla uzaklaşmam.» Çok yorgundum ve
onunla tartışacak sabır ve gücüm de kalmamıştı. «Şuraya kadar git,»
diye işaret ettim. «Seni görebileceğim bir yerde oyalan.»

«Pekâlâ.» Jefferson banktan yere atlayarak ilerledi. Posterlere bakı-
yor, telaşla sağa sola giden insanları seyrediyordu. Kardeşimin insanla-
rı süzmesini izliyordum. Yaşlıca bir kadın onunla konuşmak için durakla-
dığı zaman kendi kendime gülümsedim. Kadın, Jefferson'un saçını
okşayarak yoluna devam etti. Kardeşim bana bir göz attı ve sonra biraz
ilerledi.

«Jefferson!» diye seslendim ama o beni duymadı. Onu görebildi-
ğim sürece endişelenecek bir şey yok, dedim kendi kendime. Ama göz-
lerim öyle yorulmuştu ki... Gözkapaklarım da gitgide ağırlaşıyordu. Göz-
lerimi açık tutabilmek için çabalıyordum. Bir önceki gecenin getirdiği o
ezici duygusal yük, yolculuk ve asıl babamla karşılaşmanın neden oldu-
ğu düş kırıklığı biraraya gelmiş ve beni yıpratmıştı. Bitkinlik yavaşça
bütün vücuduma yayılıyordu. Sanki bir bitkinlik gölüne girmiştim ve git-
gide batıyordum. Sonunda dalgalar yüzüme vuruyordu. Kendi kendime
kısır bir süre için... diyerek gözlerimi kapattım. Ama bunu yapar yap-
maz uyku beni etkisine alıverdi. Yana doğru eğildim. Kayıyor, kayıyor-
dum. Sonunda başımı bavuluma dayamışım.

Uyandığımda karşımda pis bir adam duruyordu. Birden kardeşimi
anımsadım. Jefferson neredeydi? Büyük salonda şimdij daha az insan
vardı. O yüzden kardeşimin durması gereken yerde olmadığını kolaylık-
la görebiliyordum. Kalbim hızla çarpma başladı.

«JEFFERSON!» diye seslendim. Ayağa kalkıp dolaşmaya, onu aramaya başladım. Sonra döndüm ve bankların arasından hızla ilerledi Jefferson'u bulmalıydım.

Önce çıkışa gittim. Kardeşimin girip çıkanları seyrettiğini düşündüyordum. Ama Jefferson kapıların yanında değildi. Dönerek salonda geçtim. Kalbim deli gibi çarpıyordu, yüzüm korkudan kızarmıştı. Yar doğru koşarak her bölme, her dükkâna baktım. Satıcılara, tezgâhlara küçük bir çocuğu görüp görmediklerini soruyordum. Onlara kardışimi tarif ettim. Ama hiçbirini görmemişti.

Kapıldığım panik gitgide artıyordu. Kalbim öyle hızla ve şidde çarpıyordu ki, neredeyse bayılacaktım. Sonunda bir polisi görerek o doğru koştum.

«Erkek kardeşimi kaybettim!» diye bağırdım. «Kaybettim onu!»

«Yavaş,» dedi. «Sakin ol.» Açık kumral saçlı, dost bakışlı, yeşil gölülü, uzun boylu bir adamdu «Kardeşimi kaybettim, demekle neyi kaste yorsun?»

Çabucak bağırdım. «Şuradaki banklardan birinde oturuyorduk. biraz dolaşmak için kalktı. Ben de uyuya kaldım. Uyandığım zaman g misti.»

«Yavaş... Yavaş... Kardeşin kaç yaşında?»

«Dokuz, yakında onuna basacak.»

«Hım... Ya sen?»

«Ben on altı yaşımdayım.»

Memur, «Daha önce buraya gelmiş miydiniz?» diye sordu.

«Hayır, efendim.»

«Öyleyse yol iz bilmiyor olmalı.» Memur benden çok kendi kendi konuşuyormuş gibiydi. «Pekâlâ, bana onu en son nerede gördüğün* göster.» Memuru banklara doğru götürdüm. O iğrenç adam gitmi «Kardeşim şuradaydı,» dedim. «Sonra...»

Aynı anda Jefferson köşeden çıktı.

Avaz avaz, «JEFFERSON!» diye bağırarak ona doğru koştum. «Neredeydin sen? Neden durmanı söylediğim yerden uzaklaştın?»

Çıgıllıklarım kardeşimin ödünü patlatmıştı. «Ben yalnızca in MiH. İH tim.» Başını kaldırarak polise baktı.

Memuru, «Peki ikinizin burada ne işi var?» diye sordu.

«Birini bekliyoruz,» dedim.

«Hım...» Memur, Jefferson'a doğru parmağını salladı. «Pekâlâ, deli- kanlı. Ablanın seni iyice görebileceği bir yerde durmayı unutma!»

Gözleri irileşmiş olan Jefferson, «Evet,» dermiş gibi başını salladı.

Memur uyardı. «Etrafta kötü insanlar var. Bazan çocukları çalışıyor- lar.» Kardeşimin gözleri daha da irileşmişti.

Kolumu Jefferson'un omzuna attım. Onu yakınımnda hissetmek istiyordum. «Artık sorun kalmadı. Çok teşekkür ederiz. Şimdi o banka döner ve...» Birdenbire haykırdım. «Ah, olamaz! Olamaz!»

Polis doğrularak ellerini beline dayadı. «Şimdi de ne oldu?» diye sordu.

«Bavullarımız, çantam!»

Memur kulaklarına inanamamış gibi, «Yani sen onları bankta bırakıp buradan uzaklaştın, öyle mi?» dedi.

«Kardeşimi göremeyince korktum ve...»

«Siz, nerelisiniz?» .

Kendimi tutamayarak ağlamaya başladım. «Virginia'lı.»

Memur, «Aman, aman...» diyerek kasketini geri itti. Arka cebinden not defterini çıkararak açtı. «Haydi, söyle bakalım. Adın, adresin.» İstediklerini söyledim. Sonra, «Şimdi kimi bekliyorsun?» diye sordu. Jefferson'a baktım.

Sonra da çabucak, «Ağabeyimi,» dedim.

Polis, «Pekâlâ,» dedi. «Şimdi bana çalınan eşyalarını kısaca tarif et.» Ben de bavullarımızla çantamı elimden geldiğince tarif etmeye çalıştım.

Ardından, «Ben Jefferson'u aramaya başlamadan önce,» diye ekledim. «İğrenç bir adam durmuş bana bakıyordu.»

Memur, «Hım! Etrafta öyle birkaç kişi dolaşıyor,» dedi. «Ama sen yine de onu bana tarif et.» Bu isteğini de yerine getirdim.

Polis, «Pekâlâ,» diye başını salladı. «Bu olayı bildireceğim. Şimdi sana önerim, küçük hanım, ağabeyinle buluşacağınız yerden hiç ayrılmama.»

«Ayrılmayız,» diye söz verdim. Jefferson'u elinden tutarak banka götürdüm. Kardeşimin renkli kalemleriyle kitapçığını bile almışlardı.

Jefferson, «Eşyalarımızı kim aldı?» diye sordu. "

Yavaşça, «Bundan pek emin değilim...» dedim. İyice sersemlemiş, sanki yenilgiye uğramıştım. Omzuma taşıyabileceğimden daha ağır bir yük binmişti.

Kardeşim, «Ben acıktım,» diye yakındı. «Akşam yemeğini ne zaman yiyeceğiz?»

«Yemek mi? Bütün paramız çalındı, Jefferson. Unuttun mu benim çantamı da aldılar.»

Jefferson, «Ama ben acıktım,» diyerek inledi.

«Ben de öyle. Fakat kimse bize bedava yiyecek vermez.»

Kardeşim, «Onlara parayı yarın ödeyeceğimizi söyleyelim,» diye önerdi.

«Bu insanlara böyle bir şey söylenmez, Jefferson. Bizi tanımıyorlar ki. Burası New York.» Sonra mırıldanarak, «Annem haklıymış.» dedim. Kolumu kardeşimin omzuna dolayıp onu kendime çektim. «Şimdi seninle uyuyalım. Gavin gelinceye kadar da yemekleri düşünmemeye çalışalım.» Gözlerimi yakan yaşlar sonunda yanaklarımdan akmaya başladı.

Jefferson, «Ağlama, Christie,» dedi. «Gavin neredeyse burada olur.»

Gözyaşları arasında gülümsedim. «Evet, Gavin geliyor.» Jefferson'u öperek ona sıkıca sarıldım.

Sonunda böyle birbirimize sarılmış halde uyuya kaldık.

Güvenilecek Biri

Gavin, «Demek buradasınız?» diye bağırdı.

Gözlerimi kırıştıtararak açtım ve başımı kaldırıp ona baktım. Gavin durmuş bana gülümsüyordu. Ellerini beline dayamıştı. Bavulu ayağının dibindeydi. Koyu mavi iş pantolonu, beyaz bir tişört ve siyah pamuklu-
dan ince bir ceket giymişti. Onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiş-
tim. Onu son görüşümden beri aradan o kadar uzun bir süre geçme-
mişse de Gavin gözüme eskisinden daha olgun ve uzun boylu gözüktü.

Jefferson başını dizime dayamış, hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Bende bitkin halde olduğum için bankta aşağıya doğru kaymış ve çabucak derin bir uykuya dalmıştım. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Galiba saat iyice geç olmuştu. Bu kalabalık yerde bile artık salon-
da sağa sola giden fazla kimse yoktu. Ellerimi yumruk yaparak uykunun açılması için gözlerimi ovuşturdum.

«Gavin, burada olduğun için o kadar seviniyorum ki,» dedim.

«Ben geleli epey oldu. Sağda solda dolaşarak sizi aradım. Az kal-sın ikinizi de bulamayacaktım. Sonunda aranmaktan vazgeçtim. Bu bankların önünden bir kez geçtim. Ama ikiniz de iyice aşağıya kaymıştı-nız. Sıranın arkasından hiçbir şey gözükmüyordu. Neyse ki tekrar bak-maya karar verdim.»

Başımı salladım, sonra da birdenbire bütün olanları hatırladım. Philip Dayının yaptıkları, evden gizlice kaçıp otobüsle tâ New York'a kadar gelişi-miz, asıl babamla yaptığım düşkırıklığıyla dolu konuşma, Jeffer-
son'u Liman Müdürlüğü Terminalinde kaybedişim ve bütün eşyalarımı-zın çalınması. Gavin'e bir şey söyleyemeden hüngür hüngür ağlamaya başladım. Suları tutan bentler yıkılmıştı sanki. Hıçkırıkları-m ve vücudu-mun sarsılması Jefferson'un uyanmasına neden oldu.

Gavin çabucak yanıma oturarak, «Ah, Christie,» dedi. «Zavallı, Christie.» Kolunu omzuma attı. Ben de yüzümü onun omzuyla boynu-n arasındaki girintiye gömdüm. Vücudum hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Gavin, «Artık her şey düzelecek,» diye mırıldandı: «Her şey yoluna girecek.»

Jefferson yüzünü avuçlarıyla uykulu uykulu ovalayarak sordu. «N oldu?» Sonra Gavin'in yanımızda olduğunu farketti. «Gavin!»

«E, küçük kuzenim, nasılsın bakalım?» Gavin şakacı bir tavırla parmaklarını kardeşimin zaten karışmış olan saçlarının arasına sûktü.

Jefferson hemen, «Ben açım,» dedi. «Ve yiyecek alacak paramı da yok.» İyice somurttu.

Gavin bana dönerek, «Paranız yok mu?» diye sordu. «Ne oldu?»

Başımı ağır ağır onun omzundan kaldırarak New York'ta başımız gelen felaketleri anlatmaya başladım. Sonunda bütün eşya ve paramızın çalındığını anlatırken yeniden ağlamaya başladım. Gavin başını merhametle salladı. Sonra da dudaklarını kesin bir tavırla birbirine bastırarak bütün yönetimi eline aldığını belirten bir tavır takındı.

«Eh, yapacağımız ilk iş size sıcak bir yemek yedirmek olacak. Şu tarafta küçük bir lokanta var. Sizi ararken önünden geçtim.» Bana bakarak ısrar etti. «Haydi. Sıcak yemek kendini biraz daha iyi hissetmeni sağlayacak.» Elinin tersiyle yanaklarımdan akan gözyaşlarını şefkatle silerek, gülümsedi.

Jefferson, «Benim yeni oyuncağımı da aldılar,» diye şikâyet etti «Ondan bir tane daha alabilir miyim?»

Gavin, «Bakalım, düşünürüz, Jefferson,» dedi. «Her şeyi teke teker yapmalıyız.» Şimdi gözüme öyle güvenli ve güçlü gözüküyordu ki. Kalbim güvenle doldu ve beni oraya, banka çivileyen gerilim ve korkunun kaybolduğunu hissettim.

Bir elimle Jefferson'un elini tutarken. Gavin de diğer elimi kavradı. Bavulunu alarak bizi lokantaya götürdü. Yemekleri söyledikten sonra Gavin, o çaresiz telefonumdan sonra evden nasıl ayrıldığını anlattı.

«Bir pusula yazarak, buzdolabına koydum. Sonra da gizlice evde kaçtım. Babam çok üzülecek ama annem onu yatıştırır.» Gavin bir a durdu sonra da çabucak ekledi. «Onlara evden kaçtığınızı açıklamadım. Ama Philip onları arayabilir. Ya da bizimkiler onu... Bana şimd

olanları daha etraflıca anlatacak mısın? Neden kaçtığını da?»

Bakışlarım Jefferson'a kaydı ve, «Hayır,» dermiş gibi başımı salt dım. Yavaşıca, «Daha sonra...» diye mırıldandım. Gavin durumu anı mıştı. Kafasını salladı bunu belirtmek için.

Jefferson artık yemek yediği için tekrar canlanmış, keyiflenmişti. Yolculuğumuzu anlatmaya başladı. Otobüsteki yolcuları ayrıntılarıyla tarif etti. Gördüklerinden, New York'ta taksiyle yaptığımız yolculuktan ve benden uzaklaştığı için ona çatan polisten söz etti.

Yemeğin sonlarına doğru, Gavin o çok belirgin ve önemli soruyu sordu. «Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?»

Gözlerimi kararlı bir tavırla kısarak, «Cutler Koyuna dönmeyeceğim,» dedim. Kararlı olduğum sesimden anlaşılıyordu. Gavin beni bir an süzdü, sonra da arkasına yaslandı.

Gavin, «Eh,» diye mırıldandı. «Yolculuk için biriktirdiğim para yanımda. Ama bu bize sonsuza kadar dayanmaz. Nereye gitmek istiyorsun? Ne yapmayı düşünüyorsun?»

Bir an düşündüm. Trisha Teyze, New York'ta değildi. Asıl babam bir felaketti. Ama bir yer vardı. Oraya daha önce bir kez annem ye babamla gitmiştim. O sırada çok küçüktüm ve o yeri hayal meyal hatırlıyordum. Ama zaman zaman annemin oradan babama söz ettiğini duymuştum. Tatlı Charlotte Teyzeden söz ettiğini de.

«Virginia'ya, Lynchburg'a gitmek istiyorum,» diye açıkladım. «Oradan da Meadowvs'a.»

«Meadovvs'a mı?» Gavin merakla kaşlarını kaldırdı.

«Unuttun mu? Orası ailenin eski çiftliği. Sana yazdığım mektupların bazılarında Meadowvs'dan da söz etmiştim. Cutler Ninenin o korkunç ablasının anneme feci şeyler yaptığı yer orası. Ben de orada doğmuşum.» Sonra da sordum. «Şimdi hatırladın mı?»

Gavin ağır ağır başını salladı.

«O iğrenç ihtiyar Emily öldükten sonra annemle babam Charlotte Teyzeyi görmeye gitmişler. Bir keresinde beni de götürdüler. Bunu hayal meyal hatırlıyorum. Ama Charlotte Teyzeyle kocası Luther'i unut

marjım. Bana verdiği bir şeyi hâlâ hatırlıyorum. Kafesteki bir kanaryanın eliyle yapılmış bir resmi. O resmi Charlotte Teyze çizdi ve sonra da işledi.» Bu fikri düşündükçe heyecanım daha da artıyordu. «Ah, orası tam gidebileceğimiz gibi bir yer, Gavin! Kimsenin aklına bizi orada aramak gelmez.»

Gavin düşünceli düşünceli, «Lynchburg, ha?» diye mırıldandı.

«Meadovvs, yetmiş beş kilometre ötede, Upland Station adlı küçük bir köyde. Ama oraya otobüs gitmiyor. Bunu şimdi anımsadım... Çok küçük bir köy.» Sonra Gavin'e sordum. «Lynchburgh'a gitmemiz için 1 bilet alacak kadar paran var mı? Ondan sonra da bir taksiye biner, yolu § muza devam ederiz.»

«Bilmiyorum. Biletlerin kaçta olduğunu öğrenirim. Ama Christie, hiçbir şeyin yok senin. Ne elbisen, ne başka eşyaların. Jefferson'un da öyle. Sence...»

«Cutler Koyuna geri dönmeyeceğim,» diye tekrarladım. Yüz hatla > rım hem azim, hem de öfkeyle gerilmişti. «İdare ederiz. Bir çaresini buluruz. Bir işe girip biraz para kazanırım.» .Bir an durdum ve sonra kesin bir tavırla ekledim. «Geri dönmek için her şeyi yaparım. Bulaşık yıkar, yerleri fırçalarım. Her şeye razıyım.» Azim ve kararlılığım Gavin'i etkilemişti. Omzunu silkti.

«Pekâlâ,» dedi. «Şimdi gişeye gidip biletlerin ne kadar tutacağını öğreneyim.»

Jefferson çabucak, «Ben de yeni bir oyuncak alabilir miyim?» diye | sordu. Sütünü son damlasına kadar içmiş, tabağındaki elmalı tatlının kırıntılarını bile yemişti.

Gavin cevap verdi. «Bakalım, görürüz.»

Parası bize Lynchburg'a gidiş bileti almaya yetiyor, ama ondan sonra geride sadece yirmi yedi doları kalıyordu. Jefferson'a her peninin yiyecek ve Meadows'a taksiyle yapacağımız yolculuk için gerekli olduğunu açıkladığımız zaman o sızıldanmaya başladı. Sonunda Gavin bir deste ucuz iskambil alarak kardeşimi susturdu. Yolculuk sırasında Jefferson'a çeşitli oyunlar öğreteceğine de söz verdi.

Otobüs kalkmadan önce bir saat beklemek zorunda kaldık. Gı 'ili Jefferson'u tuvalete götürünce ben de gittim. Sonra yine salondaki banklarda oturduk. Jefferson iskambillerle oyalanıyordu. O öyle dalmışken ben de Gavin'e Philip Dayının yaptıklarını anlattım. Gavin beni dinlerken gözleri gitgide irileşmişti. Yüzündeki hayret acımaya ve gözyaşlarını akarken de öfkeye dönüştü. Bu sıcak yaşlar gözlerimi yakıyordu.

Gavin, «Geri dönüp olayı polise açıklamalıyız,» dedi. «Asıl yapmamız gereken bu.» Koyu renk gözleri öfkeyle parlıyordu. Bu gözier bana cilalı siyah mermer parçalarını anımsatmıştı.

«Bunu yapmak istemiyorum, Gavin,» diye cevap verdim. «Artık onu da, yengemi de, o korkunç kuzen ve kuzinimi de görmeye dayanamayacağım.» Sesim bir iniltiye dönüşmüştü. «Zaten onlar daima her şeyi altüst etmeyi, olan kötülükleri Jefferson'la benim üzerime atmaya başardılar. Onlardan mümkün olduğu kadar uzaklaşmak istiyorum. Seninle beraber olduğum sürece her şey yolunda gider.»

Gavin'in yanakları bir an kızardı. Sonra da yüzünde bana babamı hatırlatan o güven dolu, olgun ifade belirdi. Özellikle omuzlarını dikleştirmiş, göğsünü şişirmesi babama çok benziyordu. Gavin, «Kimse sana bir daha kötülük edemeyecek, Christie,» diye söz verdi. «Sen benimle olduğun sürece kimse yapamayacak bunu.» Ben gülümseyerek onun kolunu tuttum. Sonra yanağımı onun omzuna dayadım.

«Yardımaımıza koştüğün için çok mutluyum, Gavin. Artık hiçbir şeyden korkmuyorum.» Gözlerimi yumdum. Gavin'in soluklarının saçlarımı ısıttığını hissediyordum. Sonra da saçlarımı öptüğünü. Rahatladığım için gülümsemeye başladım. Bir mucize olmuştu. Artık kalbim yeni bir umutla doluyordu.

Gavin yanımda olduğu ve Jefferson'u da eğlendirmeyi başardığı için Lynchburg'a yaptığımız yolculuk bana kısa sürmüş gibi geldi. Gavin kardeşime arabaları ya da telgraf direklerini saydırarak onu oyaladı. Hepimiz de birer renk seçiyor o renkte bir araba gözüktüğü zaman da puan alıyorduk. Bizi New York'a kadar izleyen yağmur denize doğru kaybolmuştu. Yolculuğumuz sırasında çoğu zaman gökyüzü masma

viydi. Yumuşak, pamuk gibi bulutlar uçuşuyordu. Keten helvası gibi bulutlar. Ancak, New York'tan erken ayrılmamıza rağmen otobüs geciktiği ve bazı yerlere de uğradığı için Lynchburg'a akşama doğru erişecektik. Öğle yemeği için elimizden geldiğince az para harcadık. Geride biraz fazla para kalmasını istiyorduk. Gavin fazla aç olmadığını iddia edip yalnızca bir çikolata yedi. Ama yine de Lynchburg'a vardığımızda on sekiz dolar ve otuz sentimiz kalmıştı.

Otobüs durağının dışında iki taksi duruyordu. Şoförler arabalarına yaslanmış konuşuyorlardı. Biri uzun boylu, sıska, dar suratlı ve sivri burunluydu. Diğeriye daha kısa, sakin tavrılı ve dost görünüşlüydü.

Uzun boylu şoför, «Upland Station mu?» dedi. «Orası hemen hemen yetmiş beş kilometre uzaklıkta. Bu size elli dolara patlar.»

Ben kederle, «Elli dolar mı?» dedim. «Bizim o kadar paramız yok.» Şoför sordu. «Kaç paranız var?»

Gavin, «Sadece on sekiz dolar,» dedi.

«On sekiz mi? Haydi oradan. Bu parayla Upland Station'a taksiyle gidemezsiniz!» Adam neredeyse düş kırıklığı yüzünden ağlayacaktı. Şimdi ne yapacaktık?

Biz kederle oradan uzaklaşmaya hazırlanırken diğer şoför, «Bir dakika,» dedi. «Benim evim o tarafta, otuz yedi kilometre ötede. Artık evime gitmenin zamanı geldi. On sekiz dolara karşılık yolun gerisin aşar, sizi Upland Station'a bırakırım.»

Uzun boylu şoför ekşi ekşi, «Çaresiz Joe bir dolar için her şey yapar,» diye söylendi.

Ben diğer adama, «Çok teşekkür ederim, efendim,» dedim. Taksiye bindik. Bu pencereleri kirlenmiş, koltuk örtüleri yırtılmış eski bir arabaydı; Ama yine de dört tekerlekli bir taşıttı işte.

Şoför, «Siz Upland Station'da kimi tanıyorsunuz?» diye sordu.; «Orası artık hayaletler kasabasından farksız.»

«Charlotte Booth'u. O benim teyzem. Meadowvs adireski bir çiftlikte oturuyor.»

«Meadovvs mu dediniz? Evet, orayı biliyorum. Ama artık orası pe

iyi durumda değil. Sizi o özel yoldan yukarıya çıkaramam. Lastiklerim ve amortisörlerim mahvolur. Anayoldan yürümek zorunda kalacaksınız.» Adam konuşmasını sürdürerek küçük yerlerin öldüğünden, değişen Güneyin ekonomisinden söz etti. Artık hiçbir şey Lynchburg'da yetiştiiği yıllardaki gibi değildi.

Ay yoktu ama yıldızların ışıkları gökyüzünü aydınlatıyordu. Biz de yolumuza devam ederken kırları görebiliyorduk. Ama otobüs durağından ayrıldıktan yarım saat kadar sonra karabulutlar yaklaşıp bir perde gibi yayılarak, gökyüzündeki ışıkları gizledi. Yol üzerindeki çiftlik evleri ve küçücük köyler gitgide seyrekleşiyorlardı. Karanlık koyulaşarak önümüzdeki yola yayılırken bana sanki gerçek dünyayı terkediyormuşuz gibi geldi. Sanki bir hayaller dünyasına giriyorduk. Terkedilmiş evler ve ambarlar karanlıklara karışarak uzaklaşıyorlardı. Arada sırada küçük bir kuru ya da otlar bürümüş, ıssız bir tarlanın önünde evlerin silüetleri Deliriyordu. İçlerinde insanların yaşadıkları kulübelerse küçücük duruyor ve sanki, hiç kimse bu evlere uğramıyordu. Jefferson'dan yaşça büyük olmayan çocukların pencereden gölgelere bakamayacak kadar korktuklarını hayal ediyordum. Rüzgâr damın üzerinden geçer ve her köşeyi dolaşırken o gölgeler de sanki yerde kayıyorlardı.

Jefferson büzülerek bana daha sokuldu. Yanımızdan diğer yöne giden bir tek araba bile geçmemişti. Sanki dünyanın kenarına gidiyorduk ve oradan kolaylıkla aşağıya yuvarlanacaktık. Şoförün radyosundan sadece parazit yükseliyordu. Adam birkaç kez vurarak yakındı. Ama bir süre sonra radyoyla ilgilenmekten vazgeçti. Sessizlik içinde ilerledik. Sonunda yolun kenarında «Upland Station» yazılı bir levha belirdi.

Şoförümüz, «İşte burası,» diye açıkladı. «Upland Station. Gözünüzü kızırpayım demeyin, yoksa köyü kaçırsınız.» Bir kahkaha attı.

Ben köyün ne kadar küçük olduğunu unutmuştum. Şimdi bakkal, postane ve küçük lokanta artık kapanmış olduğu için burası gerçekten bir hayalet kasabaya benziyordu. Şoför bizi biraz daha götürdü, sonra da Meadovvs'a çıkan uzun yolun ağzında taksiyi durdurdu. Yolun iki

yanında taştan sütunlar yükseliyordu. Tepelerinde granitten birer kü vardı. Ama sütunların etraflarını otların ve çalıların sarmasına kim aldırمامıştı. Sanki bu yoldan yıllardan beri hiç kimse geçmemişti.

Taksi şoförü, «Ancak buraya kadar gelebilirim,» dedi. «Eski Meadows çiftliği bu yolun yedi yüz elli metre kadar yukarısında.»

Gavin adama paramızın geri kalan kısmını vererek, «Sağol diye mırıldandı.

Arabadan indik. Adam da gaza basarak uzaklaştı. Hava ka olduğu için etraf zifiri karanlıktı. Gece etrafımızı öyle çabuk sardı artık Gavin'in gözlerini göremiyordum. Jefferson sanki büyük bir te keyle karşı karşıyaymışız gibi elimi sıkıca yakaladı.

«Ben eve gitmek istiyorum...» diye inledi.

Gavin fısıldadı. «Çiftlikte hâlâ birilerinin yaşadıklarını umarım.» birdenbire, ya artık çiftlikte kimse yoksa, diye düşündüm. Belki de şey oldu ve hepsi buradan taşındı. Gavin bizi uyardı. «Karanlıkta b yere uzun yol tepmiş olabiliriz.»

«Boşuna yorulmayacağız, Gavin,» diye söz verdim.

O, «Tamam,» dedi ama o ana kadar'bana destek olan o büy' güvenle değil. Gavin de diğer elimi tutmuştu. Üçümüz çukurlar ve'yü selîlerle dolu, çakıllı karanlık yoldan çıkmaya başladık.

Gavin, «Şoför bizi bu yoldan çıkarmayı istemediği için ona hak ver yorum,» dedi. Sağımızdaki koyu gölgeli ağaçlıkta bir yaratık garip b ses çıkardı. İrkildim ve ne olduğunu anlamak için hızla döndüm.

Gavin korkumu gidermeye çalıştı. «Sadece bir baykuş. Bize ke alanına girmiş olduğumuzu haber veriyor. Daha doğrusu babam bu da olsaydı öyle söylerdi.»

Gözlerim karanlığa gitgide daha alışıırken ağaçların tepelerini çalıları daha iyi görmeye başladım. Onlar bu yeri istenmeyen yabancı lar karşı koruyan gece nöbetçilerine benziyorlardı.

Jefferson, «Üşüyorum,» diye yakındı. Kardeşimin sadece onu yan ma iyice çekmemi istediğini anladım: Artık baykuş şikâyetten vazge misti. O yüzden gevşek çakıllara basarken çıkan ayak seslerimiz" başka hiçbir şey duyulmuyordu.

Gavin beni endişelendiren bir şey söyledi. «Henüz bir ışık görebilişim değilim..]» Sonra hafif kavis çizen bir dönemeci aştık ve çiftlik evinin uzun sivri çatısını ve tuğla bacalarının tepelerini gördük. O kapkanlı gökyüzünün önünde siyah bir siluet gibiydi, ileride, yukarımızda uysuz, iri bir canavar gibi yükseliyordu. Sanki aşağıdaki karanlık göl-üğünden ansızın yükselivermişti.

Jefferson itiraz etti. «Ben buradan hoşlanmadım.»

«Burası sabah saha daha güzel gözükecek,» diye söz verdim. Bu özü sadece ona değil, kendi kendime de veriyordum.

Gavin, «Işık var,» diye bağırdı. Rahatlamıştı. Birinci katın pencerele-
rden sönük, titrek bir ışık yayılıyordu. Gavin mırıldandı. «Galiba ya
um yakıyorlar ya da gazyağı lambası.»

«Belki de fırtına yüzünden elektrikler kesildi,» diye bir tahminde
ulundum.

Gavin cevap verdi. «Buraya son zamanlarda yağmur yağmısa ben
le'miyor.»

İkimiz ön tarafına yaklaşırken bütün cephe boyunca uzanan veran-
dayı seçebiliyorduk. Kalın sütunlara sarmaşıklar dolanmıştı. Büyük evi
pençeleriyle yakalamış, dehşet verici bir yaratığın dokunaçlarına benzi-
yorlardı. Sık çitlerin arasındaki bahçe yolunu bulduk. Buraya döşenmiş
Olan taşlar çatlayıp kırılmışlardı. Bir süre durup ön taraftaki karanlık
verandaya baktık.

Gavin, «Onlara ne söyleyeceğini düşündün mü?» diye sordu. Ama
daha ben cevap veremeden sağımızdaki koyu bir gölge ansızın bir
insan biçimini aldı ve bize yaklaştı. Elinde bir çiftte vardı.

Adam, «Hemen orada durun,» diye emretti. «Yoksa sizi parampar-
ça eder rüzgârda savururum.» Jefferson neredeyse kucağıma zıplıyor-
du. Ben inledim. Gavin beni kendisine çekti. Adam, «Kimsiniz?» diye
sordu. «Siz çocuklar yine bizi rahatsız etmeye mi geldiniz?»

Gavin hemen, «Hayır, efendim,» dedi.

Ben de çabucak ekledim. «Ben Charlotte Teyzemi görmeye gel-
dim.»

«Charlotte Teyzeni mi?» Adam biraz daha ortaya çıktı. Pencere-
den sızan ışıktı cildi parlıyor, gözleri ışıldıyordu. Onun uzun boylu, ince
biri olduğunu görebiliyordum. «Sen kimsin?»

Çabuk çabuk, «Adım Christie,» diye açıkladım. «Ben Davn'ın kızı-
yım. Bu küçük kardeşim Jefferson. Bu da babamın kardeşi Gavin.»

«Davn'ın kızı mı?» Adam çiftiyi indirdi. Şaşkın şaşkın, «Okyanus
kıyısından tâ buralara kadar geldin öyle mi?» diye sordu.

«Evet, efendim. Sen Luther misin?»

«Evet, ben Luther'im. Hey Tanrım! Tanrım! Şu işe bak.» Luther bir
süre susup sonra sordu. «Buraya kadar nasıl gelebildin? Annenle
babam nerede?»

«Öldüler,» diye açıkladım. «Otelde çıkan korkunç yangında öldü-
ler.»

«Ne dedin? Öldüler mi?»

«İçeri girebilir miyiz, Luther?» diye sordum. «Bütün gün bütün
gece yolculuk yaptık.»

«Ah, tabii, tabii. Haydi, içeri girin.» Duraklattı sonra da ekledi. «Ba-
samaklara dikkat edin.» Biz ilerlerken o arkamızdan, «Ölmüşler...» diye
mırıldanıyordu.

Üçümüz parçalanmış ön basamaklarda" çıkarak geniş bir kapıya
yaklaştık. Ayakkabılarımız verandanın yerlerinden oynamış tahtalarına
değince takırdamıştı. Verandanın damının ve saçaklarının altından yara-
saya benzer bir şeyler fırlayarak uçuştular. Luther bizden önce davrana-
rak koştu ve kapıyı açtı. Işık daha fazla geldiği için onun koyu kestane
rengi saçlarına kırlar karışmış olduğunu farkettilim. Tutamlar sağa sola
ve derin çizgili alnına düşüyordu. Burnu uzun ve sanki sarkıktı. Çukura
kaçmış kahverengi gözlerinin iki yanında ağ biçimi derin kırışıklıklar
oluşmuştu. Esmer yüzünde uzamış sert sakalları gri lekeler gibi duru-
yordu.

Luther, «Haydi,» diye emretti. Biz de eski çiftlik evine girdik.

Kendimizi uzun bir antrede bulmuştuk. Antre mumlar ve gaz lam-
balarının aydınlatığı, döner merdivene doğru uzanan bir koridora açıl-

lıyordu. Üçümüz de başımızı kaldırarak aile üyelerinin duvarları süsleyen büyük portrelerine baktık. Ve Jefferson gülmeye başladı, herhalde bu resimler asık yüzlü Güneyli beyefendilerin ve yüzleri kaşık kadar kalmış mutsuz kadınların portreleriydi. Ama birileri resimleri değiştirmişti. Hatta bazı insanlar, «Onları mahvetmiş,» de diyebilirdi. Yüzleri tertemiz olan adamlara acayip sakallar ve bıyıklar yapılmıştı. Hatta kadınlara bile! Bu eski, karanlık ve iç sıkıcı siyah beyaz resimlere sarı, pembe ve kırmızı boyalar sürülmüş, bazılarının yanaklarına benekler yapılmıştı. Tıpkı kızamık çıkarmış insanlara benziyorlardı. Bir kısmının gözlerinin üzerine gülünç biçimli gözlükler çizilmişti. Ve bir kadının ince burnunun deliklerinden yeşil halkalar çıkıyordu.

Luther, «Bu Charlotte'un işi,» diye açıkladı, «Hepsinin çok öfkeli ya da üzgün durduklarını söyler.» Bir an durdu sonra da gülerek ekledi. «Herhalde Emily mezarında dönüp durmuştur.» Dişlerinin bazıları eksikti.

Ben, «Buraya daha önce de gelmiştim,» dedim. «Ama bu portreleri hatırlamıyorum...»

Jefferson atıldı. «Bu çok eğlenceli bir şey. Ben de bir resmi boyamak istiyorum. Bunu yapabilir miyim?»

Luther, «Charlotte'a sormalısın,» diyerek güldü. «Tavanarasında daha sürüyle resim var. Charlotte onları da boyamayı düşünüyor.»

Ben, «Charlotte Teyze nerede?» diye sordum.

«Ah, buralarda bir yerde olacak. Ya yine iş işliyor ya da evde eşyaların yerini değiştiriyor. Sağdaki oturma odasına girin. Rahatınıza bakın. Ben de gidip Charlotte'u bulayım.» Gavin'e doğru başını sallayarak ekledi. «Bütün eşyanız bu mu?»

Gavin, «Evet, efendim,» dedi.

Ben hemen açıkladım. «Bavullarımızı New York'ta, otobüs terminallerinde kaldılar.

Luther, «Öyle mi?» diyerek başını salladı. «New York'ta ha? Orada böyle şeyler olduğunu duymuştum. İnsanı oraya vardikten birkaç dakika sonra ya öldürüyor ya da soyuyorlarmış.»

Ben kederle, «İnsan kendini ve eşyalarını korumazsa bu her yerd olabilir,» diye açıkladım.

Koridordan ilerledik. Ev hatırladığımdan daha da büyüktü. Yukarıdan sıra sıra sarkan avizelerin kristal ampulleri, mumlar ve gaz lambalarının ışığında buz parçalarına benziyorlardı. Luther'in işaret ettiği, ilkapıdan girdik. Burada iki gaz lambası yanıyordu. Biri yandaki yuvarlak bir masanın üzerine konmuş, diğeriye kanepenin yanındaki koyu ren sehpayı. Luther sağa doğru gidip bir kitaplığın yakınındaki diğer b; lambayı daha yaktı.

«Burada biraz dinlenin,» diyerek telaşla dışarı çıktı. Üçümüz d etrafımıza bakınmaya başladık. Yarım daire biçimi kanepenin üzerine zamana kadar gördüğüm yama işli en tuhaf kapitone örtü serilmişti Sanki sürüyle paçavra, havlu parçaları ve hatta sabun benzeri cinsler' ne ve renklerine önem verilmeden biraraya getirilivermişlerdi. Kanep nin karşısındaki geniş koltuğun üzerinde de yine öyle bir örtü vardı.

Bazı duvarlara işlemeyle yapılmış resimler asılmıştı. Onların Charlotte Teyzenin eserleri olduklarını anladım. Ağaçlar, çocuklar, çiftlik havanları ve orman yaratıklarının resimleri gelişigüzel oraya buraya dağıtılmıştı. Sanki Charlotte Teyze odaya girmiş ve boş bulduğu yerlere b resimleri asıvermişti. Şurada burada, işlemlerin arasında bazı eski tablolar görölüyordu. Portreleri, kır manzaraları, evler ve aile büyükleri.

Jefferson, «Şuna bakın!» diye bağıarak hemen sağ köşeyi işaret etti. Orada büyük bir çalar saat duruyordu. Ama Charlotte Teyze rakarların üzerine yaptığı değişik kuş resimlerini yapıştırmıştı. Saat on iki baykuştı. Altı ise bir tavuk. Kadranın üzerinde serçeler, mavi kuşlar, ardıçlar, Amerikan kırmızı ispinozları ve kanaryalar vardı. Ve hatta papağan bile. Hepsi de parlak boyalarla yapılmışlardı.

Gavin merakını yüksek sesle açıkladı. «Burada ne oluyor böyle? Ben cevap olarak sadece başımı sallayabildim.

Birinin neşeyle arkamızdan, «Herkes merhaba,» diye bağırdığı duyduk. «Merhaba, merhaba, merhaba!» Charlotte Teyzeyi selamlama için döndük. Üzerine kurdelelerle süslenmiş patates çuvalına benzeye

bir şey giymişti. Belli belirsiz hatırladığım gibi kısa boylu ve tombuldu. Kır saçlarını yine kalın iki örgü halinde toplamıştı. Birinin ucuna sarı, diğerineyse turuncu bir kurdele bağlamıştı. Yüzündeki kırışıklara rağmen gülümsemesi çocuksuydu. Yumuşak bakışlı iri mavi gözlerinde bir okul öğrencisine yakışır heyecan vardı. Ayakkabı yerine giydiği kahverengi erkek terliklerinin iki yanında beyaz birer çizgi, başparmaklarının olduğu yerde de birer beyaz benek vardı.

«Merhaba, Charlotte Teyze,» dedim. «Beni hatırladın mı?»

O, «Hatırlamaz olur muyum?» diye cevap verdi. «Sen burada doğmuş olan o bebeksin! Ve şimdi de bizi görmeye geldin. Çok uzun bir süreden beri hiç misafirimiz olmadı. Emily konuklardan nefret ederdi. Biri bize gelmeye kalktığı zaman işimizin başımızdan aşkın olduğunu ya da yerimizin olmadığını söylerdi.»

Gavin kulaklarına inanamadı. «Yeriniz olmadığını mı?» Charlotte Teyze ona doğru eğilerek fısıldadı. «Emily yalan söylerdi. Ve yalancılığın kötü bir şey olduğuna da inanmazdı. Ama şimdi o buz gibi mezar- da yatıyor. Öyle değil mi, Luther?»

Adam, «Hem de çok soğuk mezarda,» dedi.

Charlotte konuşmasını sürdürdü. «Şimdi... Kalmanız için en güzel odaları seçmeliyiz. Ondan sonra da boğazlarımız kuruyuncaya kadar konuşur konuşur konuşuruz.»

Luther atıldı. «Herhalde o kadar uzun yolculuktan sonra yiyecek içecek isterler. Sen onları yukarı çıkarırken ben de bir şeyler hazırlarım, Charlotte.»

Teyzem ellerini çırpı. «Ah, çok iyi! Haydi, gelin,bakalım.» O kapıya doğru giderken Luther bize yaklaştı. «Ona annemle baban hakkında söylediklerini açıklamadım. Mutfağa indiğiniz de her şeyi anlatırsın. Anneni çok severdim. O bize çok iyi davranırdı.»

«Sağol, Luther,» dedim. Sonra Charlotte'a yetişmek için koştuk. O sanki biz yanbaşındaymışız gibi konuşarak yürüyordu.

«Luther, Emily'nin istediği bazı şeyleri yapmamız gerektiğini söylüyor. Pahalı olduğu için elektrikleri yakmamak gibi şeyleri. Bu evde

aydınlatılması gereken çok oda var.» Bir kahkaha attı. «Ama benim mumlarla lambalara bir itirazım yok. Sadece onlara devamlı gaz. koymak ve unutmamak zor oluyor. Bu işden nefret ediyorum.» Durarak sor-du. «Siz de bundan nefret etmiyor musunuz?»

«Cutler Koyunda öyle lambalar yok,» dedim.

«Ya...» Charlotte Teyze başını eğerek Jefferson'a baktı. «Merhaba. Senin adını sormayı unuttum.»

Kardeşim, «Jefferson,» dedi.

Charlotte, «Jefferson... Jefferson...» diye tekrarlayarak başını kaldırdı. «Ah, bu duvarda adı Jefferson olan bir adam var»

«Duvarda adam mı var?»

Kardeşıme, «Teyzemin bir resmi kastettiğinden eminim,» dedim.

«Evet, bir resim. O... Şey... Başkandı.»

Gavin tahmin etti. «Jefferson Davis.»

Teyzem yine el çırpıttı. «Evet! Ta kendisi! Onu size göstereceğim. Ah, senin adın nedir?»

Gavin güldü. «Gavin...» Sonra da ekledi. «Duvarda Gavin'ler de var mı?»

Charlotte Teyze bir an düşündü, sonra da, «Ök,» dermiş gibi başını salladı. Ama sonra gülümsedi. «Tamam. Senin resmini yapacağım. İşlemeyle! Sonra da gümüş bir çerçeveye geçireceğim. Sadece sen yerini bul.»

«Yerimi mi?»

Charlotte, «Evet,» diye açıkladı. «Resmin asılmasını istediğin yeri.»

«Ah.» Gavin bana bakarak güldü.

Yürümemizi sürdürürken teyzem, «Evi değiştiriyorum,» diye açıkladı. «Emily burayı öyle kasvetli bir hale soktu ki... Çünkü burayı aydınlık ve mutlu bir yer haline sokmanın kötü bir şey olduğunu sanıyordu. Ama Emily artık gitti...» Bize döndü. «O öldü ve uzun saplı bir süpürgeye binerek uçtu. Luther öyle diyor. Emily'nin uçarak uzaklaştığını görmüş.»

Jefferson, «Sahi mi?» diye sorunca Charlotte başını salladı ve kardeşime doğru eğilerek fısıldadı.

«Bazan, dışarısı çok karanlık ve soğuk olduğunda Emily ağlayıp inleyerek evin etrafında uçuyor.» Teyzem bir durup sonra da ekledi. «Ama bizim pencereleri sıkıca kapamamız ve perdeleri indirmemiz yeterli oluyor.» Doğrudu.

Jefferson başını kaldırarak bana baktı. Gülümsemem bile kardeşimin endişelerini giderememişti.

Merdivenden çıktık, ikinci katın sahanlığına eriştiğimiz zaman Charlotte başıyla epeyce karanlık olan sağ tarafı işaret etti. «Annen o odada kalıyordu. Sen de orada doğdun. İstersen yarın sabah sana o odayı gösteririm.»

«Evet, isterim. Teşekkür ederim, Charlotte Teyze.»

Teyzem sağ tarafa doğru dönerek, «Biz bu yanda oturuyoruz,» diye açıkladı. O taraftaki gaz lambaları koridoru aydınlatıyordu. Burada da duvarları Charlotte'un eserleri süslüyordu. Üzerleri boyanmış eski portreler ve aralarında, yukarılarında ve aşağılarında çerçeveli işlemler. Üzerine çarşafa benzeyen bir şey örtülmüş küçük bir masanın önünden geçtik. Bunun ön kısmına boyayla bir palyaço suratı yapılmıştı. . . '

Eşyaların yerlerinin gelişigüzel seçilmiş ve dikkatsizce asılmış olması Charlotte'un eserlerinin dikkat çekici güzelliğini gizleyemiyordu. Jefferson'un bütün o renklerden ve resimlerden hoşlandığını farkettim. Kendi kendime, yoksa Charlotte'un bu çocuksu dekorasyonu görüldüğünden daha mı değerli, diye sordum. Teyzemin resimleri hiç olmazsa bu mağaraya benzeyen karanlık evi aydınlatmış ve neşeli bir hava vermişti. Diğer örneklerin önünden geçerken Alice'in gülünç ama çılgınca Harikalar Ülkesine düşmüşüm gibi bir duyguya kapıldım. Parlakrenkle re boyanıp üzerlerine desenler çizilmiş kavanoz ve vazolar. Tavandan ve avizelerden sarkan kâğıt fenerler. Pencerelere ve duvarlara takılmış krepon kâğıdından renkli şeritler.

Charlotte bir kapının önünde durdu. «Bu annemle babamın odasıydı. İşte şunlar da resimleri...» Karşı duvarda asılı olan portrelere doğru döndü. Teyzem o resimlere dokunmamıştı. Üstelik Bay ve Bayan

Booth'un güleryüzlü olmamalarına rağmen. Hatta ikisinin de resimleri yapıldığı için sıkılmış ve öfkelenmiş bir halleri vardı. Charlotte tekrar kapıya dönerek açtı. «Ben buradaki lambayı her zaman yakarım,» diye belirtti. «Belki annemle babamın ruhları geri gelir diye. Onların eşyalara çarpmalarını istemem.» Güldü, Jefferson'un gözleri yine irileşmişti.

Pek büyük olan odaya meşe ağacından yapılma bir karyola konmuştu. Sütunları tavana kadar yükseliyordu. Baş tarafa yarım ay biçimi koskocaman bir tahta geçirilmişti. Karyolanın üzerinde hâlâ örtüler ve yastıklar vardı. Ama her tarafı örümcek ağıları sarmıştı. İki geniş pençerenin arasından yontulmamış, iri taşlardan yapılmış dev bir şömine yükseliyordu. Uzun perdeler sıkıca kapatılmıştı. Yıllar ve yıllar boyunca biriken kir ve toz onları iyice ağırlaştırmıştı sanki. Şöminenin yukarısına Booth Babanın bir gençlik resmi asılmıştı.

Odada pek çok koyu renk, güzel antika eşya olduğunu farkettim. Komidinin üzerinde büyük bir İncil'le, yanında da bir okuma gözlüğü duruyordu. İçerinin havası ağırdı ve küf kokuyordu. Gavin'le ben tuvalet masasında fırçalar, taraklar ve bazılarının ağızları açılmış krem kavanozları olduğunu gördüğümüzde birbirimize baktık. Sanki oda bir türbe gibi korunuyordu. Charlotte'un babasının öldüğü günden beri her şey olduğu gibi bırakılmıştı. Teyzemin annesinin çok daha önce ölmüş olduğunu hatırladım. Charlotte kapıyı kapattı ve ondan sonraki odaya gittik.

Teyzem fısıldadı. «İşte Emily burada yatardı. Lambayı yakmıyorum,» diye açıkladı. «Onun ruhunun tekrar eve dönmesini istemiyorum.» Yürümeye devam ettik. Kapalı bir kapının önünden geçtik. Sonra bir kapının önünden daha. Charlotte birini işaret etti. «Şurası Luther'le benim odam.» Durdu. «Şimdi... Bu ikisi de güzel konuk odalarıdır.» İlk kapıyı açarak lambayı yakmak için içeri girdi.

Odaya aralarında bir komidin olan tek kişilik iki karyola konmuştu. İki yanda da şifonyerler ve büyük pencereler vardı. Bunlardan biri sağdaki yatağın sağında, diğeri de soldaki karyolanın solundaydı.

Charlotte bir kapağı açarak, «Bu da dolap,» diye açıkladı. Sonra bir kapıya gitti. «Bu da yandaki odaya açılıyor. Ne hoş değil mi?»

O odaya da baktık. İlkine çok benziyordu.

Charlotte, «Jefferson seninle mi yatacak, Christie?» diye sordu. «Yoksa Gavin'le mi?»

«Hangisini istiyorsun, Jefferson?»

Kardeşim glmeme neden olan erkekçe bir tavır takınarak, «Gavin'le kalacağım,» dedi, Jefferson ablasıyla aynı odayı paylaşmak istediğini açıklayamazdı. İHR

Gavin takıldı. «Horlamasın da.» Aradaki kapıdan içeriyi işaret etti. «Biz o odayı alacağız.»

Charlotte, «Banyo tam karşıda,» dedi. «İçerde havlu var. Sabun da. Güzel sabunlar. Emily'nin kullanmamız için yaptığı o sabunlardan değil. Artık yine sıcak suyumuz da var. Tabii şofben bazan bozulsa da Luther tamir edebiliyor. stnzdekileri değiştirmek için eşya getirdiniz mi?»

«Küçük bir sorunumuz var, Charlotte Teyze,» dedim. «New York'ta Gavin'in gelmesini beklerken hem benim, hem de Jefferson'un bütün eşyaları alındı.»

Teyzem elini boynuna getirdi. «Aman Tanrım! Ne zc Eh...» çabucak güldü. «Yarın gidip yeni eşyalar bulmaya çalışırız. Tavanarasına çıkarız. Orada sandık sandık giysi var. Ayakkabılar, şapkalar, eldivenler ve mantolar da. Tamam mı?»

«Tamam sanırım...» diyerek Gavin'e baktım. O omzunu silkti.

Teyzem, «Eh, şimdi bir şeyler yemek için hemen mutfağa inelim.» dedi. «Artık bana doğduğun günden şu ana kadar olan her şeyi anlatırsın.»

«Bu epey uzun sürer. Charlotte Teyze,» diyerek gülümsedim.

«Ah...» Teyzemin yüzünde kederli bir ifade beliriverdi. «Eve hemen, yakında dönmek zorunda mısın?»

«Hayır, Charlotte Teyze,» diye cevap verdim. «Eve bir daha dönmek istemiyorum.» Gözleri irileşti.

«Yani sonsuza kadar burada kalmak mı istiyorsun?»

«Biz, burada mümkün olduğu kadar kalmak istiyoruz.» diye cevap verdim.

Teyzem kayıtsızca, «Eh, bu sonsuza kadar demek,» dedi başını sallayarak ve ellerini çırpıttı. Sonra da bir kahkaha attı. «Bu sonsuza kadar demek.»

Onun peşinden dışarı çıktık. Teyzem Jefferson'un elini tutarak on evi ve etrafı dolaşırken ne kadar çok eğleneceğini anlatmaya başladı. Ayaklarını sürüyerek koridorda ilerlerken tavşanlardan, tavuklardan ve her zaman kümeslere musallat olan sinsi tilkiden söz etti. Mutfağa girdiğimiz zaman Luther'in bizim için çay ve peynirli sandviçler yapmış olduğunu gördük. Charlotte bir ekmek tenekesini açtı. Bunun içine ye pişirdiği reçelli çörekleri doldurmuştu,

«Emily öldükten hemen sonra,» diye açıkladı. «Kente gittik ve o kilo şeker aldık. Öyle değil mi, Luther?» Adam, «Evet,» der gibi başı salladı. «Artık her zaman şeker alıyoruz. Emily hiçbir zaman buna izi vermezdi. Arada sırada tuzlu börek yapmamıza razı olurdu. Öyle değil mi, Luther?»

Luther kesin bir tavırla, «Emily öldü gitti,» dedi. «Canı cehennemde! Üçümüz masanın başına geçip sandviçlerimizi yedik. Charlotte o sırada konuşup durmuştu. Emily'nin ölümünden beri yaptıklarını anlattı. Evin yasaklanan bölümlerine girmiş, sandıkları açmış, şifonyerlerin çekmecelerine bakmıştı. Parfüm sürmüş ve hatta canı istediğinde dudaklarını boyamıştı. En önemlisi el ve sanat işleriyle iyice ilgilenmeye başlamıştıydı.

«Sen resim yapmaktan hoşlanıyor musun, Jefferson?»

Kardeşim çabucak başını kaldırdı. «Şimdiye kadar hiç resim yapmadım.»

«Eh, artık burada olduğuna göre denemen gerekir. Yarın sana bütün boyalarımı ve fırçalarımı gösteririm. Luther benim için tam bir ressam atölyesi yaptı. Öyle değil mi, Luther?»

Adam neşeyle, «Aslında Emily'nin çalışma odasıydı o,» dedi. «Onun bütün eşyalarını toplayıp kaldırdım. Charlotte'un malzemelerini ve boyalarını oraya taşıdım.»

Charlotte kardeşime, «Sen hiç boncuk ördün mü, Jefferson?» diye

sordu. O, «Hayır,» dermiş gibi başını salladı. «Ah, çok eğleneceksi yavrum! Ayrıca benim kilolarca kilim var.»

«Sahi mi?»

«Evet.» Teyzem ellerini birbirine vurdu. «Sana ne yapacağımızı söyleyeyim mi? Sana bir oda veririz, sen orayı düzeltirsin. Odadaki her şeyi istediğin gibi boyarsın!»

Jefferson, «Vay canına!» diyerek bağırdı. Gözleri heyecanla parlıyordu. Sonra Charlotte Teyze oturarak ellerini kavuşturdu ve sandviçleri yememizi seyretti.

Sonunda, «E?» dedi. «Annenizle babanız sizi ne zaman gelip alacak?»

Sandviçimi tabağa bıraktım. «Onlar hiçbir zaman gelip bizi alamayacaklar, Charlotte Teyze. Otelde korkunç bir yangın çıktı ve annemle babam o sırada öldüler.» Bir an durdum sonra da ekledim. «Artık orada yaşamamız imkânsızdı.»

«Ah, Tanrım! Öldüler mi dedin?» Teyzem başını kaldırıp kocasına bakınca yüzünde kederli bir ifade olan Luther başını salladı. «Ah, bu senin için çok acı! Herkes için de öyle.» Teyzem şefkatle Jefferson'a baktı. «Eh, biz kederin Meadovvs'a erişmesine izin vermeyiz. Acıya karşı kapımızı kapatırız. Bir şeyler yaparak eğleniriz. Yiyecek güzel şeyler hazırlarız. Çörek ve pasta gibi şeyler. Oynayacak oyunlar bulur, müzik dinleriz.»

Jefferson, «Ablam piyano çalıyor,» diye övündü.

«Ah, öyle mi?» Charlotte Teyze ellerini çırpıttı. «Oturma odasında bir piyanomuz var. Öyle değil mi, Luther?»

Adam, «Herhalde akortsuz ve toz içindedir,» dedi. «Ama aslında güzel bir piyano. Charlotte'un annesi akşam yemeklerinden sonra piyano çalardı...» Gözlerini bana dikti. «Sanırım artık siz çocuklarla birileri ilgileniyor. Öyle değil mi? Onlar sizi almak için buraya gelmeyecekler mi?»

Gavin'e bir göz attım ve sonra da, «Hayır,» der gibi başımı salladım. «Onlar burada olduğumuzu bilmiyorlar.»

«Demek kaçtınız?» Luther'in bu sorusunu cevaplamama gerek yoktu. O cevabı yüzlerimizden okudu.

«Lütfen bir süre burada kalmamıza izin ver, Luther,» diye yalvıdım. «Sizi rahatsız etmeyiz.»

Gavin de, «Gerçekten etmeyiz, efendim,» dedi. Ardından ekledi «Çiftlikteki işlerinizde size yardım ederim.»

Luther çabucak sordu. «Hiç çiftlikte çalıştın mı?»

Gavin, «Biraz,» dedi.

«Samanları balya halinde toplamamız, ürünü almamız, domuz tavukları beslememiz, odun kesip yarmamız gerekiyor. Şu ellerine bakayım.» Luther uzanarak Gavin'in bileğini tuttu. Elini çevirerek avına baktı. Sonra da kendi elini onunkinin yanına yaklaştırdı. «Şu nasırla görüyor musun? İşte onlara çiftlikteki işler neden oluyor.»

Gavin sert sert, «Ellerimin nasırlanması beni korkutmaz,» dedi. Lakin her başını sallarken ilk kez o zaman güler gibi oldu. Dudaklarının kenarları titredi. Sonra geriye çekildi.

«Biz burada yetiştirdiğimiz şeylerle geçiniriz.»

Jefferson atıldı. «Ben de yardım etmek istiyorum.»

Charlotte güldü. «Yumurtaları toplamayı öğrenirsin.» Kardeşim gözleri parlayıverdi.

«Ben de ev işlerine yardım ederim,» dedim. Sönük ışığa rağmen evin saatlerce ve saatlerce temizlenmesi gerektiğini farketmiştim. «Siyah yük olmayacağız,» diye söz verdim.

Charlotte, «Tabii olmayacaksınız, yavrum,» diye mırıldandı. «Burada kalabilirler. Öyle değil mi, Luther?»

«Sanırım...» Luther bir an durdu sonra da ekledi. «Hiç olmazsa bir süre.»

Charlotte, «Ah, aklıma bir şey geldi,» diye bağırarak ellerini çırpıp «Yemeğiniz biter bitmez piyanoyu deneyebilirsin.»

Luther, «Çok yorgun görünüyorlar, Charlotte,» dedi. «Gidip yatmalılar.»

Teyzem küçük bir çocuk gibi yalvararak, «Ah, birazcık... Biraz piyano çalabilirsin, değil mi, hayatım?» dedi.

«Evet,» dedim. Çok nefis olan reçelli çörekler ve çay bittiği zaman Charlotte bizi oturma odasına götürdü. Jefferson'un elini tutuyordu. Kardeşimin teyzeme çabucak ısınması beni mutlu etmişti. Jefferson artık ne korkuyor, ne de çekingenlik duyuyordu.

Odaların içinde en çok bu salon insanı şaşırtıyordu. Charlotte bütün duvarları yeniden boyamıştı. Bir duvar sarı, ikincisi mavi, üçüncüsü yeşil ve dördüncüsü de parlak bir pembeydi. Teyzem duvarlara tablolar ve portreler yerine eski elbiseler asmıştı. Ayakkabılar ve potinler, pantolon ve eteklerin altından sallanıyorlardı. Teyzem bir köşeye ucuz incik boncukları yerleştirmişti. Bütün masa ve sandalyelerin bacaklarını duvarlara uymaları için dört ayrı renge boyamıştı. Boyalar sert tahtadan yapılmış olan zemine sıçramıştı. Hatta pencerelerdeki camların üzerine de boyalar akmıştı.

Gavin'le ben odanın ortasında durakladık. Ağzılarımız bir karışık açık şaşkın şaşkın bakıyorduk.

Luther, «Charlotte bu salonun onun 'mutlu odası' olmasını istedi,» diye açıkladı.

Charlotte, «Emily bu odaya fazla girmeme izin vermezdi,» dedi. «E-rafı karıştırmamı istemezdi!» Kahkaha atarken hıçkırığa benzeyen bir ses çıkardı. Jefferson dönüp duruyor, heyecanla gülüyordu.

«Ben de odamı böyle boyayabilir miyim?» diye sordu.

Charlotte, «Tabii boyayabilirsin,» dedi. «Yarın senin odanı seçeriz. Sonra sen de boyalardan beğendiklerini alırsın.»

«Bunu yapması doğru olur mu, Charlotte Teyze?» diye söze karıştım.

«Tabii doğru olur, hayatım. O küçük bir çocuk. Ve küçük erkek çocuklar hoşlarına gidecek şeyler yapmalıdırlar. Öyle değil mi, Luther?»

Adam, «Bence bunun bir sakıncası yok,» dedi. «Emily burada olsaydı yeniden ölürdü.» Ben, Emily'den ne kadar nefret etmiş, diye düşündüm.

Charlotte, «Şimdi oturalım ve Christie'nin piyanosunu dinleyelim,»

dedi. Jefferson'u yine elinden tutarak kanepeye götürdü.

Gavin bana gülümsedi. «Akşam yemeğinin bedelini öde bakalım,> diye fısıldayarak Jefferson'la Charlotte'un yanına yerleşti. Luther kapıd duruyordu.

Kuyruklu piyanoya gittim. Charlotte ona dokunmamıştı. Tahta y'tn eski rengindeydi. Teyzem tabureye de el sürmemişti. Piyano tozluyd' ama tuşlara vurduğumda hâlâ akortlu olduğunu farkederek şaşırdım,

Charlotte, «Doğumgünü şarkısını çalabilir misin?» diye sord «Çok uzun zamandan beri kimse benim için bu parçayı çalmadı.»

«Evet,» diyerek bu isteğini yerine getirdim. Luther bana uyarak şar kıyı söylemeye başlayınca şaşırdım. İsim bölümüne geldiğim zama Luther olanca sesiyle, «Doğumgünün kutlu olsun, sevgili Charlotte!» diye bağırdı. Teyzem gülerek ellerini çırpıyordu. Luther'in ona sevgiyle baktığını farkettim.

Sonra Brahms'ın *Ninni'sine* geçtim. O sırada Jefferson'un gözleri kapanmaya başlamıştı. Charlotte kolunu kardeşimin omzuna atmış, Jeferson da başını teyzemin yumuşak omzuna dayamıştı. Parçayı bitirdi-ğim sırada kardeşim uykuya dalmıştı bile. Başımla onu işaret ettim Gözleri irileşen Charlotte, «Hişşş,» dedi.

Gavin, Jefferson'u kucağına alarak odadan çıkardı. Charlotte d.ı' peşimizden yukarı geldi.

Sonra, «Onun için Luther'in temiz geceliklerinden birini getirece;ğim,» diyerek telaşla uzaklaştı. Ben Jeffersoıun ayakkabılarıyla çorap-larını çıkardım. Gavin de onu soymama yardım ediyordu. Kardeşi öyle yorgun düşmüştü ki, onu soymak için etrafında dolaşırken gözka pakları sadece hafifçe titreşti. Charlotte elinde pazen bir gece entarisiy-ile döndü. Jefferson için çok büyüktü ama geceliğin kardeşimi ısıtacağı-nı, rahatça yatmasını sağlayacağını düşündüm. Geceliği Jefferson'un başından geçirdik ve sonra yatırdık.

Charlotte bana, «Sana kendi geceliklerimden birini verebilirim,» dedi. Ona çamaşırımla uyuyabileceğimi söyledim.

«İyi ya... Artık ben de gidip yatacağım. Yarın bizim için önemli bir

gün olacak. Emily'nin sık sık dediği gibi, 'İş çok ama onları yapacak zaman az!' Sesini alçaltarak fısıltıyla ekledi. «Emily bazan doğru şeyler söylerdi. Ama Luther ben böyle dediğim zaman kızıyor... İyi geceler, yavrucuklarım. Güzel güzel uyuyun ve tahtakurularının sizi ısırmasına izin vermeyin,» diye ekleyerek güldü. Onun hızla uzaklaşmasını seyrettik.

Önce banyoya gittim. Sonra da yatağıma girerek gaz lambasını söndürdüm. Oda zifiri karanlıktı. Ama gökyüzündeki bulutlar dağılmış, yıldızların hafif, yumuşak ışığı pencereden içeri süzülüyordu. Gavin'in ayak seslerini dinliyordum. Onun Jefferson'la paylaştığı odaya döndüğünü duydum. Birkaç dakika sonra ara kapıya hafifçe vurdu.

«Evet?»

«Rahat mısın?»

«Hi...»

«Sana, iyi geceler demek için girebilir miyim?»

«Tabii girebilirsin, Gavin,» dedim. Kapıyı ardına kadar açtı. Onun ve Jefferson'un odasındaki lamba hâlâ yanıyordu. O yüzden Gavin'i kolaylıkla görebiliyordum. Arkasında sadece iç çamaşırları vardı. Çabucak yaklaşıp karyolamın yanında yere diz çöktü. Böylece yüzü yüzümün hizasına gelmişti.

«Burası çok garip değil mi? Yani, aslında Charlotte çok tatlı bir kadın. Ama bana sanki bambaşka bir dünyaya düşmüşüz gibi geliyor.»

«Evet. Ama buna seviniyorum.» dedim. «Daha önce yaşadığımız dünyadan nefret ediyorum.» Gavin anlayışla başını salladı.

«Ama burada sonsuza kadar kalamayız. Bunu sen de biliyorsun.»

«Evet, biliyorum. Yine de burada mümkün olduğu kadar kalmak istiyorum. Bu öyle kötü bir şey olmaz. Onlara evi düzene sokmaları için yardım ederiz. Eğlenceli olur. Sanki bu bizim çiftliğimizmiş gibi rol yaparız.»

Gavin, «Yani malikâne sahibi bir lordla bir lady gibi mi davranacağız?» diye sordu.

«Evet,» dedim. O bir kahkaha attı.

Sonra da, «Jefferson mutlu olmuş gibiydi,» diye mırıldandı. «Pekâlâ. Burada kalmayı bir deneyelim.» Fısıltıyla konuşuyordu. «Eh, artık sana iyi geceler, demeliyim.»

«İyi geceler, Gavin. Bize yardım etmeye geldiğin için çok seviyorum. Bizimle beraber olduğun için de.»

«Gelmemezlik edemezdim,» diyerek eğildi ve beni yanağımdan] öptü. «İyi geceler, Christie,» diye tekrarladı. Ama yine de uzaklaşmadı. Yüzümü ona doğru döndürdüm. Böylece Gavin de dudaklarını hafifçe dudaklarıma değdirdi. Avucuyla saçımı okşayarak kalktı.

Gavin, Jefferson'la paylaştığı odaya gitmek için dönerken soldaki pencerede bir gölge oynamış gibi geldi bana. Hızla döndüm. «Gavin!» diye bağırdım. O geri döndü.

«Ne var?»

Yatakta çabucak doğrulup oturdum. «Biri az önce pencereden içeri bakıyordu.

«Ne?» Gavin pencereye gidip dışarı baktı. «Ben kimseyi göremiyorum.» Camı iyice açarak başını dışarı uzattı.

«Gavin?»

O, «Hişşş...» diyerek etrafı dinledi. Sonra da başını içeri çekti.

«Ne var, Gavin?»

«Bana damda biri yürüyormuş gibi geldi,» dedi. «Ama galiba rüzgârın sesiydi. Bir şey olmadığından eminim. Sadece bir gölge...»

«Bu gece ay yok ki, gölgeler olsun, Gavin.»

«Öyleyse sana öyle gelmiştir... Süpürge sopasına binerek uçan Emily'le ilgili o hikâyeler... Korkuyor musun, Christie? Rahat uyuyabilecek misin?»

Pencereye baktım. Orada bir şey gördüğümünden emindim. Ama bu evdeki ilk gecemizi mahvetmek istemiyordum.

«Evet, evet. Güzelce uyuyacağım.»

«O halde tekrar iyi geceler.» Gavin yine kapıya doğru gitti.

«Gavin?»

«Evet.»

«O ara kapıyı biraz aralık bırak,» dedim.

«Olur.»

O gittikten sonra gözlerim açık öylece yattım. Arada sırada başımı çevirerek pencereye bakıyordum Ama ne bir gölge' gördüm, ne de bir kafa. Gözkapaklarım iyice ağırlaşmıştı. Sonunda gözlerimi kapayarak uykuya daldım, *mm*

Ama gece bir ara ansızın uyandım birdenbire. Bana sanki biri beni gözetliyor gibi gelmişti. Hatta o kişi odama girmiş gibi bir duyguya kapılmıştım.

Aynalar Ülkesinde

Uykuya daldığımız sırada çok bitkindik ama Charlotte Teyze koridorda şarkı söylemeye başlayınca uyandık. «Haydi, kalkın artık, kalkın uykucular! Haydi, yataklarınızdan kalkın!» Bunu kahkası izledi. Birkaç dakika sonra gözlerimi açtığım zaman Jefferson'un yarı açık ara kapıdan gizlice bana baktığını farkettim. Odama dalarken Luther'in geceliğinin etekleri arkasında ve iki yanında yerlerde sürünüyordu. Kardeşim koşup yatağıma atladı.

Kolumu yakalayıp sarsarak, «Uyan, Christie,» dedi. «Uyan.» Sonra yakınmaya başladı. «Gavin söylenip inliyor ama kalkmıyor.»

Ben de inledim. Sonra gözlerimi ovuşturarak dirseklerime dayandım. Pencerelerden içeriye güneş ışıkları doluyordu. Işınlarında dans eden toz taneciklerini aydınlatıyor, onları uçuşan küçük mücevherlere dönüştürüyordu.

Gavin'i savunmak için, «Dün çok uzun bir gün geçirdik, Jefferson,» dedim. «Hâlâ yorgunuz.»

Kardeşim, «Ama ben yorgun değilim,» diye açıkladı. «Kahvaltı edip, Charlotte Teyzeyle resimler yapmak istiyorum. Bize sesleniyor.» Tekrar kolumu sarstı. «Haydi!»

«Pekâlâ, pekâlâ.» Derin bir soluk alıp pencereye baktım. Orada binin olduğunu düşündüğümü anımsamıştım. «Haydi, git yıkan, Jefferson,» dedim. «Sonra ben giyinmene yardım ederim.»

Kardeşim çabucak banyoya gidebilmek için Luther'in geceliğini eteklerini ayak bileklerine kadar kaldırdı. Sert tahta döşeli zeminde yalınayak dans edercesine koştu. Tam eteğimle bluzumu giydiğim sıradakapıya hafifçe vuruldu. Döndüm. Gavin orada duruyordu.

O, «Daha sabahın altı buçuğu,» diyerek şikâyet etti. Gözleri y kapalıydı. Esnedi. «Sen iyi misin? Yine kâbus görmedin ya?»

«O bir kâbus değildi, Gavin,» dedim. «Biri dün gece şu pencereden içeri bakıyordu.» Gavin gülümsedi. Ekledim. «Biri dün gece buradaydı. Biz uykuya daldıktan sonra da tekrar geldi.»

«Pekâlâ,» Gavin midesini ovuşturdu. «Biliyor musun, çok acıktı. Acaba kahvaltıda ne yapıyorlar?»

Jefferson telaşla içeri daldı. İyice uyanmıştı. Hatta saçlarını düzgünce geriye doğru fırçalamaya bile çalışmıştı. Gavin yüzünü yıkarken ben de kardeşimin giyinmesine yardım ettim. Fırça ya da tarak olmadığı içi saçlarımı ellerimle düzeltmeye çalıştım. Kızaran domuz sucuğunu kokusu bizi koridordan merdivene doğru hızla çekti. Mutfağa girdiğimi zaman Luther yumurtalı sucuğunu bitiriyordu. Charlotte Teyze üzerin kendisinin yarattığı o çuval kılıklardan birini giymişti yine. Bunun üzerinde değişik boyda düğmeler ve başka başka renkler vardı, iki omzun iri pembe birer fiyonk da tutturmuştu.

«Herkese günaydın!» diye bağırdı. «Herkes güzelce uyudu mu. Uyku Perisi dün gece buradaydı. Onun evde dolaştığını duydum. Si duymadınız mı?»

Gavin, «Ah, demek o Uyku Perisiydi.» diyerek gülümsedi. Gözlerin de muzipçe bir pırıltı vardı. Sonra da teyzemle kocasına pencerede bakan kimseden söz edip etmeyeceğimi anlamak için bekledi.

Jefferson, «Ben Uyku Perisini duymadım,» dedi.

Charlotte, «Sen çoktan uykuya dalmıştan da ondan,» diye açıkladı. «Peri bu yüzden gözlerine kum serpmek gereğini duymadı. Haydi, her

kes otursun bakalım. Önce güzel bir kahvaltı etmemiz gerekir. Ancak ondan sonra işlerimizi yapabiliriz. Öyle değil mi, Luther?» Kocasını bir şeyler mırıldanarak ayağa kalkarken kahvesinin sön yudumunu da içti.

«Ben arka tarafta olacağım.» Luther, Gavin'e bakarak ekledi. «Am-barda.» . . . »

Gavin, «Kahvaltıdan sonra gelirim,» diye söz verdi. Luther başını salladıktan sonra da mutfaktan çıktı.

Charlotte, «Herkes sucuklu yumurta istiyor mu?» diye sordu. «Yumurtaları sarılarını bozmadan kırarım. Çünkü böylece gülümseyen yüz-lere benzerler.»

«Sucuklu yumurta pek nefis kokuyor, Charlotte Teyze,» dedim. «Sana yardım edebilir miyim?»

O, «Her şey hazır.» dedi. «Sen sadece otur. Ben de sana servis yapayım. Yıllar yıllar önce babamla Emily'e yaptığım gibi.» Tabaklarınıza yiyecekleri doldurduktan sonra bir iskemle çekerek oturdu. Kahvaltı ederken konuştuk. Charlotte genç bir kızken yaşamın nasıl olduğunu anlattı.

Sonra sözlerini kederle, «Babam öldükten ve Emily de, 'Bayan Aksi Patrona' dönüştükten sonra her şey değişti,» diye tamamladı. «Artık böyle kahvaltı etmiyorduk. Emily yumurtalarımızın çoğunu Upland Station'daki bakkala sattırıyordu.»

Ben, «A Cutler Nine?» diye sordum.

«Cutler Nine mi?»

«Öbür ablan, Lillian.»

Teyzem, «Ah,» dedi. Yüzünde tuhaf, düşünceli bir ifade belirmişti. Sonra çabucak konuşmaya başladı. «Evlenip gittiği sırada ben küçük bir çocuktum, onu pek görmedim. Ama Emily, Lillian'dan her zaman şikâyet ederdi.» Bize doğru eğildi. «Zaten Emily herkesten şikâyet ederdi,» diyerek fısıldadı. Sanki ablası öbür odadaymış ve bizi dinliyormuş gibi. Teyzem sonra ellerini birbirine vurarak güldü. «Önce Jefferson'a boyalarla fırçaları göstereceğim. Böylece kendi kendine oyalanır. Sonra seninle tavanarasına çıkacağız, Christie. Orada giymek için elbise ve

ayakkabı bulacaksın. Tamam mı? Bu hoş bir şey olmaz mı?»

«Evet, olur, Charlotte Teyze,» diyerek mutfakta etrafıma bakındım. Mutfak tezgâhının üstünde eski yemeklerden kalan bulaşıklar duruyordu. Artıklar sertleşmişlerdi. Yerler belki haftalardan beri silinmemişti. Camların hem içleri, hem dışları toza ve kire bulanmıştı. «Sana evi temizlemen için de yardım edeceğim, teyze.»

Charlotte, «Harika, harika,» dedi gülümseyerek. «Çok iyi vakit geçireceğiz. Tıpkı küçüklüklerimizde olduğu gibi. O günlerde sarı bir av köpeğimiz vardı. Adı Kasey Lady'di. Her sabah beni uyandırmak için burnuyla yüzümü dürtedi.»

Gavin bana"bakarak gülümsedi. Aslında Charlotte Teyzede küçük bir kız yüreği vardı. Ama ben onun bu haline aldırıyor, burada kendimi güvende hissediyordum. Sihirli bir hava kabarcığının içine girmişçesine, güvende ve rahat. Sanki sonunda Cutler'ların lanetinden kaçabilmişim.

Gavin kahvaltıdan sonra Luther'e yardım etmeye gitti. Charlotte da Jefferson'a boya ve fırça vermek için onu uyurma atölyesine götürdü. Ben de mutfağı temizledim. Bu iş bitince evi dolaşmaya çıktım. Tam koridorun ortasına geldiğim sırada birdenbire durdum. Bana arkamda biri var gibi gelmişti. Ama dönüp baktığım zaman kimseyi göremedim. Sadece... bir perde dalgalanıyordu. ~

«Kim var orada?» diye seslendim. Kimse cevap vermediği gibi kımıldayan da olmadı. Ama tüylerim diken diken olmuştu. Telaşla Charlotte ve Jefferson'u bulmaya gittim. O arada teyzemin solan çiçeklerin saplarını ve goncalarını boyamış olduğunu farkettim. Onları daha da parlak pembe, beyaz, kırmızı ve sarı renklerle canlandırmıştı. Etraftaki vazolar da böyle boyalı çiçeklerle doluydu. Sanki Charlotte bir zamanlar kasvetli ve gri olan dünyaya gökkuşakları™ katmaya çalışıyordu.

Charlotte'la Jefferson'u kütüphanenin yanındaki küçük odada buldum. İçeri baktığım zaman teyzem işlediği kumaştan başını kaldırarak gülümsedi. Jefferson ise duvarları ve aplikleri boyamaya dalmıştı. Yanakları çizgi çizgi, kolları da dirseklerine kadar boya içinde kalmıştı.

Yüzünde pek mutlu ve neşeli bir ifade olan Charlotte, «Çok eğleni-
ruz,» dedi. Sonra da çabucak ekledi. «Küçük erkek çocukların üstleri-
ni berbat etmeleri gerekir!»

«Bu konuda haklısın, Charlotte Teyze... Şey bana şimdi annemin
beni doğurduğu odayı gösterebilir misin?»

Teyzem ayağa kalktı. «Ah, evet, evet, evet. 'Kötü Oda'. Ben de bir
keresinde orada kaldım.»

«Kötü Oda mı?»

Teyzem, «Şimdi görürsün,» diyerek beni yukarı çıkardı.

Ben odayı görür görmez ona neden bu adın verilmiş olduğunu
anladım. "Burası bir hapisane hüccresine benziyordu. Küçük bir yerd
Soldaki duvarın önüne dar bir karyola konmuştu. Baş tarafı yoktu. Üze-
rine yatak serilmiş bir somyadan oluşuyordu. Yanında çıplak, üzerinde-
ki gaz lambasının yıllardan beri kullanılmadığı anlaşılan bir komidin
duruyordu. İçine örümcekler doluşmuştu. Duvarlar koyu kurşuniydi.
Burada ne bir pencere vardı, ne de bir ayna. Sağdaki kemerden banyo-
ya geçiliyordu. Musluklar ve lavabo paslanmış ve çürümüştü. Lavabo-
dan çoktan beri su akmamış, diye düşündüm.

Bu iğrenç odada çevreme bakınırken annemin duyduğu o dehşet
/ve acıyı hisseder gibi oldum. Onu buraya kilitlemiş, bu sefil yerde
doğum yapmaya zorlamışlardı. Kimbilir kendini ne kadar yalnız hisset-
mişti anneciğim. Herhalde hep korkmuştu. İçeriye ne taze hava giriyor-
du, ne de güneş ışınları. Kasvetli duvarlardan başka bakılacak bir şey
yoktu. Annem herhalde kendini bir mahkûm gibi hissetmişti. Ya da
cezalandırılan kötü biri gibi.

«Buradan, 'Kötü Oda' diye söz etmekte çok haklısın, Charlotte Tey-
ze,» dedim. Sonra onun biraz önce söylediği bir şeyi hatırladım. «Seni
buraya neden kapadılar?»

Teyzem, «Ben de yaramazlık ettim,» diye açıkladı. «Karnımda büyü-
yen bir bebek vardı.»

Çabucak, «Bir bebek mi?» diye sordum. «Ne oldu ona? Çocuk kız
mıydı, yoksa erkek mi?»

«Erkekti. Emily şeytanın onu evine götürdüğünü söyledi. Çocuğ ensesinde, tam şurada şeytanın işareti vardı.» Teyzem dönerek parm ğıyla ensesini gösterdi.

«Şeytanın işareti mi?»

Charlotte kesin bir tavırla başını salladı. «Evet. Bu tıpkı bir toynağ benziyordu. Ve Emily yakında bebeğın kuyruğunun çıkacağını da söyledi.»

«Ama bu çok saçma, Charlotte Teyze,» diyerek güldüm. «Gerçeten bir bebek vardı, öyle mi?»

«Ah, evet, vardı ya!» Teyzem bir an durdu sonra da kederle ekle «Sana onun bir süre yaşadığı yeri göstereceğim.»

Onun peşinden koridorda ilerledim. Yürürken bana sanki biri bi izliyormuş geldi. Elimde değildi bu. Ama her dönüp bakışımda kimse göremiyordum. Böyle hissetmemin nedeni evin çok büyük ve gölgele le dolu olması mıydı? Bu durum beni düşündürüyordu.

Charlotte durup bir kapıyı açtı. Burasının bir zamanlar bir bebe odası olduğu anlaşılyordu. Odanın ortasına bir beşik konmuştu. İçin bir bebek yatırılmış ve üzerine, çenesine kadar rengi solmuş mavi b battaniye örtülmüştü. Bunu görünce buz gibi oluverdim. Charlotte Te zenin gerçekten bir bebeğı oldu mu, diye düşündüm. Yoksa bu onu çocuksu dünyasının bir uydurması mı?

«Bebeğı... bebeğı şeytan alıp götürdüğü sırada ne kadardı?» diy'' sordum.

Teyzem başını salladı. «Bunu hatırlamıyorum. Bebek bir gün bura davdı. Sonra ertesi gün ortadan kaybolmuştu. Emily bana onun n zaman götürüldüğünü söylemedi. Ben bir gün odanın kapısından bak tim ve bebeğın gitmiş olduğunu gördüm.» Beşikteki bebeğı bakıyordu.

«Ve Emily sana bebeğı şeytanın götürdüğünü söyledi, öyle mi?»

«Hı hı... Bir gece şeytanın bebeğın odasına girdiğini gördüğün anlattı. Sonra da çocuğın güldüğünü duyduğunu. 'Ben kapıya eriştiğim sırada şeytan bebeğini almıştı,' dedi. 'Bir karatavuk biçimine gire rek pencereden uçtu.'»

«Böyle gülünç bir hikâyeye nasıl inanabildin, Charlotte Teyze?»

Bir an bana baktı. Sonra da kesin bir tavırla, «Bebeğim gitmişti,» dedi. Gözleri yaşarmaya başlamıştı. Ben beşiğe baktım.

«Bu bebeği oraya kim koydu?» diye sordum.

Teyzem, «Emily koydu,» dedi. «Çünkü çbk üzgündüm, durmadan ağlıyordum. Emily, 'İşte bu bebeğin çocuğun olduğunu düşün,' dedi. 'Şikâyet de etme. Yoksa şeytan gelip seni de alır.'»

«Peki ama ya bebeğin babası? O üzülmeyi mi, Charlotte Teyze?»

«Emily, bebeğin babasının şeytan olduğunu söyledi. 'Şeytan bir gece sen uyurken odana geldi,' dedi. 'Ve karnında bebeğin büyümesi- ne neden oldu.'»

Ne kötü bir kadınmış bu Emily, diye düşündüm. Charlotte gibi saf ve tatlı bir kadını böyle korkutmuş. Onu bu korkunç şeylere inandırmış.

Sonra, «Herhalde aslında şeytan Emily'di,» dedim. «Sana ve anne: me bütün o kötülükleri yaptığına göre. Onunla hiç karşılaşmadığım için seviniyorum.»

Charlotte, «Eh,» diye cevap verdi. «Kötü bir kız olmazsan onunla hiç karşılaşmazsın. Kötülük edersen cehenneme gidersin. Günahkârları oranın kapısında Emily karşılıyor. Luther böyle diyor işte.»

Beşikteki bebeği tekrar baktım ve, bu eski çiftlik evinin duvarları arasında acayip bir tarihçe gizli, dedim kendi kendime. Dehşet verici bir hikâye buraya kilitlenmiş. Belki de bu olayları fazla eşelememem daha doğru olur. Çok soru sormamam da. Sonra Charlotte Teyzenin peşinden odadan çıktım.

Merdivenden inerken döndüm. Bana sanki duvara vurmuş bir gölge kımıldanmış gibi gelmişti. Ama Charlotte'a bir şey söylemedim. Söylersem onun kötü ablası Emily'nin ruhu olduğunu iddia edeceğinden emindim.

Büyük saat gürültüyle on ikiyi çalarken Charlotte elindeki işlemeyi bırakarak, «Erkekler için öğle yemeği hazırlamanın zamanı geldi,» diye açıkladı. Onun sandviç yapmasına yardım ettim. Kısa bir süre sonra Lut her'le Gavin geldiler. Gavin'e bakar bakmaz onun gerçekten ağır işler

yapmış olduğunu anladım. Giysilerine saman parçaları yapışmıştı. Elle kir ve yağ içindeydi. Boynu ve yüzü de öyle. Saçları karmakarışık olmuş, yorgunluktan yüzü kızarmıştı.

Bana, «Önce elimi yüzümü yıkamam iyi olur,» dedi. Sonra da fısıltıyla ekledi. «Luther ağır iş konusunda şaka etmiyormuş. Yemek ve yataklarımızın bedelini ödüyorum.»

Öğle yemeği için hepimiz sofraya oturduktan sonra Charlotte, «Lu her,» dedi. «Şimdi Gavin'e izin verir misin? Tavanarasına çıkıp kendis Jefferson ve Christie için giysiler bulsun.»

Luther tabağından başını kaldırdı. Gavin'e, «Yukarıda dolaşırk dikkatli ol,» dedi. «Zemindeki tahtalar belki artık iyice çürümüşlerdi Anlıyor musun?»

Gavin, «Evet, efendim,» diye cevap verdi. Onun her şeyi Luther'li çalışmaya tercih ettiğini anladım. Tavanarasını araştırmak ve eski şeyi ri karıştırmak fikri Jefferson'un da hoşuna gitmişti. Bizimle yukarı çımak için boya ve fırçalarını bir yana bırakmaya razıydı.

Charlotte bize yol gösterdi. Ellerini karnının üzerinde kavuşturmu başını bir Geyşa gibî eğmişti. Ayaklarını sürüyerek yürürken durmada da konuşuyordu. Bize çocukken tavanarasında nasıl oynadığını anlıyordu.

Sonra, «Hem de yalnız başıma,» diye ekledi. «Hiç korkmazdım Koridorun dibindeki dar bir kapının önünde durdu. Burası karanlık b merdivene açılıyordu. İçeriye kalın bir telden sallanan sönük bir amp aydınlatıyordu. Charlotte'un peşinden yukarı çıkarken basamaklar teh keli bir biçimde gıcıradılar.

Charlotte Teyze, «Burada istediğim ka'dar kalırdım,» diye açıkladı «Buna kimse de itiraz etmezdi. Hatta Emily bile.» Hafifçe gülerek ekledi. «Böylece diğerlerinin ayakları altında dolaşmamış olurdum.» Merdivenin sahanlığında durarak bize baktı. «Annem bana şöyle söylardı 'Charlotte,' derdi. 'Ayakaltında dolaşma!' Ne gülünç bir laf değil mi Ben ayakaltında dolaşmazdım. Bunu yapmak mümkün değildir ki.»

Gavin bana gülümsedi. Charlotte tavanarasını incelerken biz de bekledik.

Sonra teyzem, «Burada lamba yok,» diye açıkladı. «İçeriye sadece camlardan giren ışık aydınlatıyor. Bir de birlikte getirdiğiniz lambalar. Neyse ki buraya her zaman bir lamba koyarım.» Merdivenin başında duran gaz lambasını yaktı. Çabucak onun peşinden gittik.

Tavanarasına yıllardan biri kimsenin çıkmamış olduğu belliydi. Merdivenin yukarısını kalın örümcek ağıları sarmış, her taraftan ağılar sarkıyordu. Yerdeki toz tabakası öyle kalındı ki hem basamaklarda, hem de zeminde bıraktığımız ayak izlerini görebiliyorduk. Gavin, Jefferson ve ben sahanlıkta durarak hemen hemen büyük çiftlik evi uzunluğunda olan geniş tavanarasına baktık, ön taraftaki dört çatı penceresi içeriyi oldukça iyi aydınlatıyordu. Duvarlar ve pencerelerin çerçevelerindeki çatlaklardan içeri giren rüzgâr, tozları parça parça havalandırmaktaydı. Bana sanki bir mezara girmişim gibi geliyordu. Çünkü hava çok ağır ve kirliydi. Sanki her şey buraya gömülmüş ve hiçbirine yıllarca ve yıllarca dokunulmamıştı.

Hepimiz ilerlerken Gavin, «Dikkatli olun,» dedi. Zemindeki tahtalar tehlikeli bir biçimde gıcırdayıyorlardı.

Jefferson, «Bakın! diye bağırarak sağ tarafı işaret etti. Bir sincap ailesi oraya rahat bir yuva kurmuştu. Sincaplar bize merakla bakarak, küstah küstah burunlarını oynattılar. Sonra da köşelere, eşyaların ve sandıkların arkalarına kaçtılar. Buraya eski kanepeler, koltuklar, masalar, dolaplar, hatta şifonyerlerle karyola başlıkları bile atılmıştı. Bir yana yine aile portreleri yığılmıştı. İçlerinden biri özellikle dikkatimi çekti. Ben yaşlarında genç bir kızın resmiydi bu. Hafifçe, adeta bir melek gibi gülümsüyordu. Diğer portrelerdeki kadınlar ve erkekler azıcık bile olsa gülümsemiyorlardı. Yüzierindeki ifadeler genellikle sert ve ciddiye.

Gümüş çerçeveli portreyi havaya kaldırdım. «Bu kızın kim olduğunu biliyor musun, Charlotte Teyze?» diye sordum.

Charlotte açıkladı. «O annemin en küçük kız kardeşiydi. Emily onun on dokuz yaşındayken doğum sırasında öldüğünü söylerdi. 'Çünkü fazla yufka yürekliydi,' derdi.» Bu sözleri ezberlemiş gibi konuşmuştu.

«Ne acı! Burada çok mutlu gözüküyor. Çok da güzel.» Sonra her ailenin kendine özgü laneti var, diye düşündüm. Bazıları buna kendileri neden oluyor ama bazıları da lanetlere yakalanıyorlar. Tıpkı fırtınaya yakalanır gibi. Portrelerdeki kıza bakan onun yaşamı boyunca kâbus bile görmemiş olduğunu düşünürdü. Onun böyle trajik bir biçimde öldüğünü aklına bile gelmezdi. Kendi kendime, korkuyla yaşamak mı daha iyi, diye sordum. Yoksa dünya sanki gökkuşaklarıyla doluymuş gibi davranmak mı? Yani Charlotte'un yaptığı gibi. Portreyi rafa geri koyarken bunları düşünüyordum.

Charlotte, «Babam, onun babası ve onun babası her şeyi saklarlardı,» diye açıkladı. «Bir eşyanın yenisi alındığında eskisi buraya taşınırdı. 'Ne olur ne olmaz,' diye korunurdu. Emily buradan, 'Evin Mezarlığı,' diye söz eder, bazan beni korkutmaya çalışırdı. Aşağıdayken tavan doğru bakarak, 'Ölüler yukarıda...' diye fısıldardı. 'Uslu ol. Yoksa gec aşağıya iner ve pencerelerden sana bakarlar.'»

«Pencerelerden"sana bakarlar...» diye tekrarladım. Gavin gözlerin tavana dikti. Gece gördüğümü sandığım ve hissettiğim şeylerden söyleceğimi düşünüyordu.

Charlotte, «Evet,» dedi. «Emily buraya çıkmaktan hiç hoşlanmazdı. Ben de o yüzden her zaman burada oynardım. Böylelikle Emily yakan bırakırdı.» Güldü. «Onun yapmamı istediği sürüyle angaryadan da kurulmuş olurdu.»

Belki Charlotte kalben hâlâ bir çocuk, diye düşündüm. Ama yin" de çok zeki.

Teyzem ısrarla, «Haydi, gelin,» diyerek bizi sağdaki sandıklara doğru götürdü. «Dibe doğru eşyalar gitgide daha eskileşiyor.»

Sıra sıra karton kutuların önünden geçtik. Bunlardan bazılarının eski kâğıt ve kitaplar doldurulmuştu. Bazılarınaysa kaplar ve antika müfak takımları. İçlerinde eski ayakkabı ve potinler olan kutular bulduk. Yaylar, vidalar ve paslı alet edevat dolu olanlarını da, Gavin eski hesa; defterleri konmuş bir kutu görmüştü. Defterlerden birine bakmak için aldı.

Sonra, «Bu şaşılacak bir şey,» dedi. «Esirlerin listesi. Burada her biri için kaç para verildiği yazılı. Bak.»

Açmış olduğu sayfaya bakarak okudum. «Darcy: On dört yaşında. Ağırlığı: Elli iki buçuk kilo. On iki dolar.»

Gavin defterleri incelemeyi sürdürdü. «Ürünlerin satışlarından alınan paraların kaydedildiği defterler de var burada. Satın alınan eşyalar ve fiyatları. Hepsi de tarihi şeyler. Herhalde bir müze ya da öyle bir yer için çok değerliler.»

Jefferson eski, paslı bir tabanca bulmuştu. Tetik eskilik ve pislik yüzünden oynamıyordu bile. Kardeşim silahı sallayarak, «Buum, buum, buum!» diye bağırdı.

«Jefferson, dikkatli ol,» diye onu uyardım. «Paslı bir şey bir yerih kesmesin.»

Gavin kiraz ağacından yapılmış, koyu renkli, küçük bir kutuyu açmıştı. «Christie, şuraya bak,» dedi. Ben de onun yanına diz çöktüm. Sandıkta bir kadının tuvalet masasında bulunabilecek her türlü eşya vardı: sedef saplı taraklar, fırçalar ve aynalar. Bunlardan bazılarının sapları ve arkalarında işlemeli akik süsler vardı. İncik boncuktan yapılmış kolye ve küpeler gerçekten iyi cins taklitlerdi. İğneler ve bilezikler, taklit yakut ve zümrütlerle süslenmiş gümüş bir gerdanlık. Hepsi de elde yapılmış gibiydi ve eskiliklerine rağmen inanılmayacak kadar iyi durumdalardı. Sanki tavanarası sihirli bir yerdı ve içindekileri, zamanda dondurarak korumuştı.

«Hepsi de çok güzel...» dedim.

Gavin yüzünü yüzüme yaklaştırarak, «Sana çok yakışacaklar,» diye fısıldadı. Sanki göğsümde sıcak bir el dolaşmış gibi kızardığımı hissettim. Çabucak Charlotte Teyzeye bir göz attım. O sandık ve kutuları açıyor, çocukluğunda bildiği şeyleri teker teker bulurken heyecanla bağıırıyordu. Onun için bu eski dostları bulmaktan farksızdı.

Charlotte, büyük, madeni bir sandığı açarak, «İşte burada güzel giysiler var, hayatım,» dedi. Sandığa bir sürü elbise yerleştirilmişti. Korı sajları kısa, eteklerine üç köşeli parçalar geçirilmiş giysiler. Yakası kapaı

.lı, uzun kolları omuzlarda kabarıklaşan elbiseler. Renkli korsajlı, beyaz etekli olanları da vardı. Bazılarının kalça hizasına renkli kemerler geçirilmişti. Bir başka sandık ince telalı iç etekleriyle doluydu.

Diğer sandıklara daha sonra ve bu yüzyılın başında moda olan kılıklar konmuştu. Pelerinler, binici kılıkları, şapkalar, saten şallar buldum. Kadife pelerinler de. Jefferson'un açtığı bir sandık güneş şerhisiyle doluydu. Bir diğeriye uzun çizmelerle. Bunların derileri hâlâ inanılmayacak kadar iyi durumdaydı. Gavin ise o arada sol tarafa doğru gitmiş ve erkek giysileriyle dolu sandıkları açmıştı. İçlerinde¹ pantolonlardan paltolara kadar her şey vardı. Hatta Birinci Dünya Savaşından kalma üniformalar bile. Bu üniformalar Gavin'in hoşuna gitmişti. Birini deneyince ceket vücuduna güzelce oturuverdi.

Jefferson'la ben de kılıkları deneyerek birbirimize defile yaptık. O eski giysi ve ayakkabılarla ortalıkta dolaşırken gülmekten katılıyorduk. Hatta Charlotte da bize katıldı. Kâh bir şala sarılıyor, kâh bir ceketini giyiyordu. Sandıkların arkasındaki eski tuvalet masalarının aynalarında beliren hayaline bakarak kahkahalar atıyordu. Birdenbire kulağımıza bir kahkaha daha geldi. Hiç olmazsa Gavin'ie benim. Charlotte bunun farkında değilmiş gibiydi. Jefferson ise bu yeni oyuna dalmıştı. Gavin'i kolundan yakaladım.

«Neydi bu?» diye fısıldadım. Tavanarasının diğer tarafına doğru baktık ama kimseyi göremedik.

Gavin, «Galiba yankıydı bu,» dedi ama bundan pek emin değildi. Etrafı dinledik fakat başka bir ses duymadık.

Sonunda uygun olduğunu düşündüğümüz eşyaları topladık. Bi sandığa Gavin, ben ve Jefferson için seçtiğimiz giysileri doldurduk.

«Onları aşağı indirip yıkarız,» dedim.

Gavin, «Dur,» diye bağırdı. «Bu gece bunu giymeni istiyorum.»

Uçuk pembe bir balo tuvaleti bulmuştu. Bunun kat kat iç eteği vardı. Korsaj dantellerle süslenmişti ve omuzları da açıktı.

Gavin, «Ben de bunları giyeceğim,» diye açıklayarak kuyruklu bir ceketle pantolonu havaya kaldırdı. Ceketin kuyrukları ince ve sivriydi,

dizkapağının daha aşağısına kadar uzanıyordu. Ceketin kollarının yukarıları bol, bilek kısımları çok dardı. Ancak bilekten sonra bollaşarak elle-ri parmak uçlarına kadar örtüyordu. Gavin sonra eğilerek sandıktan bir silindir şapka aldı. Kuyruklu ceketin cebinden de siyah ipek bir kravat çıkardı. Önünde bir fiyonk vardı bunun.

Gülmeye başladık. Charlotte Teyze ellerini çırparak, kendine de güzel bir kılık bulacağını söyledi. «Bir parti yapalım. Ben reçelli, tatlı çörekler pişiririm. Luther de bizim hindiba şarabımızdan çıkarır. Christie piyano çalar, hepimiz şarkı söyleriz.» Neşeyle gülümseyerek üçümüze de mutlu mutlu baktı. «Buraya geldiğiniz için öyle seviniyorum ki. Bu tıpkı... yeniden doğmaya benziyor. Ama yepyeni bir aileye doğmaya.»

Ben yeni bulduğumuz giysilerimizle ilgilenirken, Gavin de Jefferson son'u alıp Luther'e günün geri kalan işlerinin yapılması için yardıma gitti. Charlotte elbiseler konusunda bana yardım şdecekti. Onun gençlik günleriyle ilgili hikâyelerini dinledim. Ancak ona Cutler Nineyi her soruşumda hemen sessizleşiveriyordu. Bu konuda bana anlatmak istediğinden çok daha fazla şeyi hatırladığını sezdim. Ama anımsadıkları galiba pek kötü şeylerdi. Cutler Nine hakkında bana anlatılanları düşündüğüm zaman buna hiç şaşmadım.

Charlotte bu eğlencenin akşam yemeğine tavuk yemeyi gerektirecek kadar önemli olduğuna karar verdi. Lutfier'j ikna etmek için dışarı çıktı. O gittikten sonra çamaşırlığın dışından gelen belirgin ayak seslerini duydum.

«Gavin?» diye seslendim ama cevap alamadım. «Jefferson?» Yine karşılık veren olmadı. Ne var ki, yine bir gölgenin kımlıdadığını gördüm. «Kim var orada?» Hiç ses çıkmadı ama orada birinin olduğunu hissediyordum. Kalbim hızla çarpmaya başladı. «Gavin, eğer şaka yapıyorsan bu hiç de komik değil!» Bekledim ama kimse konuşmadı. Yavaşça koridora çıktım. Zemindeki tahtalar gıcırdamıştı. Durup etrafı dikkatle dinledim. Kesik soluklar dikkatimi sağ tarafa çekti. Ö tarafa doğru birkaç adım attım ve sonra... Onu gördüm!

: *

Önce görünüşü beni öylesine etkiledi ki, hiç sesim çıkmadı. İriyari ve şişmandı. İri siyah gözleri ve kıvrık siyah saçları vardı. Tıraş olmamıştı. Dudaklarının yukarısını ve çenesini kaplayan kıllar da saçları gibi simsiyahtı.

Sonunda bir çılgılık atmayı başardım. Çılgılığım onun koridorda hızla koşup, yan kapıdan kaçmasına neden oldu. O gittikten ve ben de daha mantıklı düşünmeye başladıktan sonra yumuşak yuvarlak yüzünde tehlikeli bir ifadeden çok merak olduğunu hatırladım.

Gavin çılgılığımı duymuştu. Koşarak eve daldı, Jefferson da peşin deydi. Onları Charlotte'la Luther izledi.

«Ne var? Ne oldu?»

Koridorun aşağısını işaret ettim. «Onu gördüm. Tam şurada duruyordu. Uzun boyluydu. Yüzü esmer, kıvrık saçları siyah, gözleri iriydi. Bol, gri pantolon giymiş, siyah askı takmıştı.»

Gavin, «O kim?» diye sorarak Luther'e baktı.

«O zararsız bir insandır.»

Gavin çabucak atıldı. «Zararsız olan kim?»

Luther, «Homer, canım,» dedi. «En yakın komşumuz olan Douglass'larla birlikte oturuyor.» Sonra da ekledi. «Ona aldırmayın.» Uzaklaşmak için döndü.

«Ama Luther,» dedim. «O az önce evin içindeydi. Dün gece dama çıkmış pencerelerden içeriye gözetliyordu. Bundan eminim. Bece geldiğimizden beri bizi gözetliyor.»

Adam, «Ona aldırmayın,» diye tekrarlayarak uzaklaştı.

Ben teyzeme dönerek, «O kim, Charlbtte?» diye sordum. «Neden buraya geliyor?»

Teyzem omzunu silkerek güldü. «Bizden hoşlanıyor. Luther ona her zaman bir şeyler verir. Ben de Homer için kek ve kurabiye bırakırım. Mutfak tezgâhı ya da masaya bırakmam yeterli oluyor. Homer gündüz bir ara gelip hepsini yiyor. Bazan çiftlik işlerinde Luther'e yardım da ediyor.»

Gavin sordu, «Sana bir zarar vermeye kalkışmadı değil mi?»

«Hayır,» dedim. «Galiba benden daha çok korktu.»

Charlotte, «Homer sadece sizin kim olduğunuzu, burada ne yaptığınızı öğrenmek istiyor,» diye mırıldandı. «Çok çekingendir. Belki de bunun nedeni annesiyle babasının onu bir tarlada bulmuş olmaları.»

«Bulmuşlar mı?»

«Evlerinin hemen yakınında. Nehirde sepetle giden Musa gibi. Tarladaymış, ağlıyormuş. O çiftin çocukları olmadığı için onu Tanrının bir armağanı saymışlar. Ama herkes Homer'i onu istemedikleri için birilerinin tarlaya bıraktığını biliyor.» Charlotte bir kahkaha attı. «Zavallı Homer, o gökyüzünden yere düştüğünü sanıyor. Her neyse...» Ellerini çırptı. «Luther tavuğu pişirebileceğimi ve bu gece de eğleneceğimizi söyledi. Bu çok hoş olacak, değil mi?»

Gözleri iyice irileşmiş olan Jefferson, «Homer de gelecek mi?» diye sordu.

Charlotte, «Belki,» dedi. «Belki gelir.» Hazırlıklara başlamak için telaşla uzaklaştı.

Gavin, «Pekâlâ,» diye başını salladı. «Dün gece sana inanmadığım için üzgünüm.» Bir an durdu sonra yine kafasını sallayarak ekledi. «Homer ha?.. Acaba burada daha ne gibi sürprizlerle karşılaşacağız? Haydi gel, Jefferson.» Kolunu kardeşimin küçücük omuzlarına attı. «Esir gibi çalışmayı sürdürelim.» Sonra da bana takıldı. «Burada gerçek işleri erkeklerin yapmaları gerekiyor.»

Ellerimi belime dayayarak, «Öyle mi?» diye karşılık verdim. «Şunu iyice kafana sok, Gavin Steven Longchamp, ev işleri çiftlikteki işler kadar zordur. Hatta belki daha da zor. Özellikle ev burası kadar uzun süre ihmal edilmişse.»

«Ah, ah, küçük yeğenim. Bize çok kızdılar. En iyisi fırsat varken buradan kaçalım.»

Jefferson şaşkın şaşkın, «Ha?» dedi. Gavin bana doğru eğilerek fısıldadı.

«Öfkelendiğin, gerçekten öfkelendiğin zaman daha da güzel oluyorsun.»

Tepemden tırnağıma kadar kızardığımı hissettim. Sesim de çıkmadı. Gavin gülererek uzaklaştı, Jefferson da peşindeydi.

O akşam harika bir yemek yedik. Luther sessiz bir adam olmasına¹ rağmen o da eğlenceye uydu. Bahçeden taze marul, domates ve havuç toplayıp getirmiş, her birimiz için iri birer patates çıkarmıştı. Charlotte resmi havalı yemek salonundaki masaya oturmamızı istediğini söyledi.

Bir an durdu sonra da, «Babamın önemli misafirleri olduğu zamanı yaptığımız gibi,» diye ekledi. Luther de aynı fikirde olduğunu belirtmek için bir şeyler mırıldandı. Ben koyu renkli, uzun masanın tozunu aldım ve cilaladım. Charlotte çok güzel dantel bir masa örtüsü getirdi. Sonra da bana iyi cins porselen ve gümüş takımlarını gösterdi. Emily'nin bütün bunları kilerdeki büyük sandığa koyarak her zaman kilitli tuttuğunu söylüyordu.

«Emily ölüp cehenneme gittikten sonra Luther kilidi kırdı. Biz de her şeyi çıkararak asıl yerlerine koyduk. Evde hâlâ Emily'nin sakladığı şeyleri buluyoruz.» Neşeyle bağırdı. «Halıların altında para bile!»

Luther yemek sırasında avizenin yakılmasında sakınca olmadığına karar verdi. Sofra kurularak güzel porselen takımlar ve değerli gümüşler, gobleler ve keten peçeteler konduğu zaman yemek salonu gerçekten çok zarif bir havaya büründü. Luther iki gümüş şamdan getirerek masaya yerleştirdi. Sonra giyinmek için yukarı çıktık. Gavin bulunduğu o balo kılıklarını giymemize karar verdi. Charlotte, Luther'i temi bir gömlekle pantolon giymesi ve saçlarını fırçalaması için ikna etmişti.

Gavin, Jefferson'un giyinmesine yardım ettikten sonra banyonun kapısına vurdu. Ben içeride hazırlanıyordum. Eski gümüş çerçeveli portredeki genç kıza benzemek için kiraz ağacından yapılmış küçük kutudaki fırçalar ve tarakları kullanmıştım. Saçlarını, iki yandan sıkıca arkaya doğru çekmiş, ensemde bağlayarak oraya incili bir tarak takmıştım. Saçlarım sırtıma doğru iniyordu. Sonra inci kolye ve küpeleri de taktım.

Gavin, «Madam hazır mı?» diye sordu. «Kendisini yemek için aşağıya indirebilir miyim?»

Seslendim. «Bir dakika...» Elbisenin krinolinini ve iç eteklerin! düzelttim. Bir yandan da, kadınlar eskiden bütün bunları nasıl giyebilirdi yorlarmış, diye düşünüyordum. Kapıyı açtığım zaman sanki Gavin'le zamanda geriye bir yolculuk yapmıştık. O kuyruklu ceketi ve silindir şapkasıyla hem çok yakışıklı, hem de çok zarifti. Tavanarasında gülünç ve eğlendirici gözükten şey şimdi güzel ve uygundu. Gavin bana bakarken gözlerinde beliren hayret ve hayranlığı farkettim. Bir an ikimiz de konuşmadık.

Jefferson, «İkinizde çok komik gözüküyorsunuz,» diyerek güldü.

Gavin yavaşça cevap verdi. «Tersine, küçük yeğenim. Ondan daha güzel bir kız görmedim.» Kolunu uzattı. «Miss Christie.»

«Teşekkür ederim, Bay Longchamp.» Ben Gavin'in koluna girerken Jefferson'un ağzı bir karış açık kalmıştı. İkimiz ağır ağır koridorda ilerledik. Jefferson, Charlotte Teyzeye bizim geldiğimizi haber vermek için önden koştu. Teyzem de merdivenden inişimizi seyretmek için hole çıktı.

Avuçlarını çenesinin hemen altında birbirine dayayarak, «Ah, ikiniz de ne kadar hoşsunuz!» diye bağırdı. Luther de bizi görmek için yaklaştı ve sonra neşeyle güldü.

Ben, «Teşekkür ederiz, Charlotte Teyze,» dedikten sonra güldük ve ziyafete başlamak için yemek salonuna girdik.

Daha sonra... yani Charlotte, Jefferson, Gavin ve ben yemek tabaklarını ve gümüşleri yıkadıktan sonra teyzemin istediğini yaptık. Onlara piyano çalmam için resmi havallı salona geçtik. Charlotte evde yaptığı reçelli çöreklerini getirdi. Luther de herkes için bardaklara Hindiba şarabı koydu. Jefferson için bile. Sonra dördü, yani Charlotte, Luther, Gavin ve Jefferson beni dinlemek için kanep ve koltuklara yerleştiler.

Luther gaz lambalarını ve mumları yakmıştı. Ama odanın hâlâ esrarlı, mistik bir havası vardı. Bunun nedeni köşelerdeki koyu gölgeler ve pencerelerden hayaletler gibi sarkan o eski, ağır kalın perdelerdi.

Önce Mozart'ın bir eserini çaldım, sonra da Liszt'in. O sırada bu dünyadan uçarcasına uzaklaştığımı hissediyordum. Müzik beni gerilere

götürmüştü. Notalar sanki sihirli bir halı dokumuşlardı. Başımı kaldırıp eski günlere özgü kılığıyla Gavin'e baktım. Sonra kitaplığın cam kapağında kendi aksimi gördüm. Atalarım olan Booth'ların hayallerinin, birkaç dakika için de olsa, geri dönmelerine yardım etmişim gibi bir duyguya kapıldım. Tavanarasındaki resimde gülümseyen kızı hatırladım. Benim gülüşümün onun gülümseyişi olduğunu düşündüm. Işıltılı gözleri hayat ve umut doluydu Ve şimdi benim gözlerimle Gavin'e bakıyordu. Odada çınlayan kahkahaları, bardak şırıltılarını, müziği ve koridorlarda yankılanan ayak seslerini duyuyordum. Sonra biri «yüz yıl önce» merdivenin yukarisından adımı sesleniyordu.

Gözlerimi yumdum. Parmaklarım bir hayaletin parmaklarıymışlar gibi tuşların üzerinde kayıyorlardı. Müzik bile artık bana tanıdık gelmiyordu. Çaldım, çaldım, sanki hiç durmayacaktım. Sonra gözlerimi açtım ve salonun dibinde kara bir gölgenin kımıldadığını gördüm. Ellerimi hemen tuşlardan kaldırdım.

Charlotte, «Ne oldu?» diye sordu. Başımla gölgeyi gördüğüm tarafı işaret ettim. Herkes dñüp bakınca Charlotte gülümsedi.

«Ah, merhaba, Homer,» dedi.

Luther, «Buraya gel, oğlum,» diye seslenerek bir koltuğu işaret etti «Evde gizli gizli dolaşıp durma. Şuraya otur ve sesini çıkarma,»

Homer ağır ağır karanlık köşeden çıktı ve çekinerek salonda ilerledi. Onu ilk gördüğüm zamanki kılıktaydı. Çekingen ve utangaçmış gibi görünüyordu. Tıpkı Charlotte Teyzenin söylediği gibi.

Teyzem kesin bir tavırla, «Homer'in tanıştırılması gerekiyor,» diye fikrini açıkladı. Luther aynı fikirde olduğunu'belirtmek için hafifçe mırıldandı.

«Homer, bu Charlotte'un yeğeni Christie, onun erkek kardeşi Jefferson. Ve Gavin Longchamp. Onlar bir süre misafirimiz olacaklar. Onun için onları gizlice gözetleyerek korkutma. Beni duyuyor musun?»

Homer, «Evet,» dermiş gibi başını salladı. Gözleri merakla irileşmişti.

Charlotte, «Reçelli çörek ye, Homer,» dedi. Adama bir çörek uzatı

ti. Homer onu çabucak yemeye başladı. Sonra kendisine baktığımızı farkederek ağırlaştı.

Bana dönerek, «Biraz daha çal,» dedi.

Charlotte, «'Lütfen,' demelisin, Homer,» diye tembih etti. «Birinden senin için bir şey yapmasını istediğin zaman ona, 'Lütfen,' demeyi unutmamalısın.»

Homer ekledi. «Lütfen...»

Bir an düşündüm sonra da *Camp Town Races* parçasını çalmaya başladım. Homer o zaman sevinç ve mutlulukla gülümsedi. Parça Lut her'in de hoşuna gitmişti. Herkesin bardağına tekrar Hindiba şarabı doldurmak için ayağa kalktı. Jefferson'unkinin dışında, birkaç hafif parça daha çaldım. Sonra da dinlenmek için durdum. Biraz Hindiba şarabı daha içtik. Charlotte eski plaklar bularak, gramafonu kurdu.

Gavin elini uzatarak, «Madam?» dedi. Ayağa kalktım. Gavin'le dansa başladık. Mümkün olduğu kadar figürler uydurarak vals yapmaya çalıştık. O sırada şarap ikimizi de etkilemişti. Onun için eski kılıklarımızla, vals yapmayı biliyormuşuz gibi davranmamızın gülünç olmasına aldırmadık. Charlotte dansımızın şahane olduğuna karar vererek gülümsüyor ve el çırpıyordu. Homer'e gözüm her takılışında onun gülümsediğini görüyordum. Ya da neşeyle güldüğünü. Charlotte plakları çaldı durdu. Gavin'se beni döndürdü döndürdü.

Sonra, «Çılgın ama bir o kadar da güzel bir gece,» diye açıkladı. «Mutlu musun?»

Şarkı söylercesine, «Evet, evet, evet,» dedim. Gavin beni bir o yana bir bu yana döndürdü. Sonunda başımın döndüğünden yakınına durduk. Zaten Jefferson da uyuya kalmıştı. İş ve çalışma dolu o gün ve bir kadeh Hindiba şarabı etkisini göstermişti.

«Herhalde artık, 'iyi geceler,' dememiz gerekiyor,» diye mırıldandım. Oda etrafımda hızla dönerken bir kahkaha attım. Elimi hızla çarpan kalbime bastırdıktan sonra gülerek ekledim. «Hiçbirimiz de bu kadar ağır işe alışık değiliz.»

Gavin, «İyi fikir,» diyerek Jefferson'a doğru gitti. Onu kucağına ala

rak yukarı çıkaracaktı. Ama Homer ondan önce davrandı.

«Bırak da bunu ben yapayım,» diyerek kardeşimi sanki »kuş tüyü kadar hafifmiş gibi kaldırıverdi. Gavin'in gözleri irileşti.

Luther uyardı. «Dikkatli ol, Homer. O saman balyası değil.»

Ben kapıda durarak Scarlett O'Hara'yımışım gibi poz aldım, «iyi geceler, Charlotte. İyi geceler, Luther. Bu güzel gece için ikinize de teşekkür ederim.»

Charlotte, «Biz de yıllardan beri bu kadar eğlenmedik,» dedi. Sonra da kocasına sordu. «Öyle değil mi, Luther?»

Adam gözlerini Homer'e dikmişti. «Öyle.» Sonra Homer'e emretti. «Onu karyolasına yatırır yatırmaz aşağıya in.»

Homer, «Evet,» dermiş gibi başını sallayarak Jefferson'u Gavin'le paylaştıkları odaya çıkardı. İriyarı olmasına rağmen hareketleri yumuşak ve zarifti.

«Sağol, Homer,» dedim. Sonra da ekledim. «Yarı yine gelip bizi gör.» O çabucak başını sallayarak odadan çıktı. Gavin, Jefferson'un ayakkabılarını çıkararak onu yatırmak için hazırlarken ben de banyoya gittim. Aynada kendimi her görüşümde kıkır kıkır gülüyordum. Kendimi bir türlü toplayamıyordum. Odama gittiğim zaman hâlâ gülmekteydim. Kahkahalar atarak yatağıma oturdum. Gavin o sırada kapıdan bana bakıyordu.

«Hey, ne oluyor?» diye sordu. Kapının aralığında başını uzatmıştı: Ben ona yine kahkahalarla karşılık verdim. Gavin gülümseyerek bana yaklaştı. «Bu kadar komik olan nedir?»

Onun kuyruklu ceketi büsbütün katılmama yol açtı. Çok geçmeden karın kaslarım sızlamaya başlamıştı. İnleyerek arkaüstü yattım ve ellerimi karnıma bastırdım.

Gavin uyardı. «Gülmekten vazgeçmezsen altına kaçırırsın.»

Ona baktım ve birdenbire ağlamaya başladım. Gülmeye de öyle başlamıştım. Hüngür hüngür ağladım, ağladım. Yaşlar yanaklarımdan akarken zikzaklar çiziyorlardı. Sıcak, acı gözyaşlarıydılar bunlar. Tâ içimdeki keder ve acı kaynağından fışkırıyorlardı. Ruh halimin böyle

ansızın değişmesi Gavin'i korkutmuştu. Ama çabucak yanımda diz çökerek saçlarımı okşamaya başladı.

«Ağlama, ağlama... Her şey düzelecek. Sana söz veriyorum. Lütfen artık ağlama, Christie. Ağlamana dayanamıyorum.» Gözyaşlarını öpücüklerle silmeye çalışıyordu. Onun boynuna sarılarak yüzümü omzuna gömdüm. Gavin saçlarımı okşamayı, teselli edici sözler söylemeyi sürdürdü. Hıçkırıkları hafifledi, sonunda da durdu. Sonra başımı kaldırdım ama yüzüm Gavin'inkine çok yakındı. Dudaklarımız hemen hemen birbirlerine dokunuyorlardı.

Gavin, «Christe...» diye fısıldadı. Öpüştük, önce hafifçe, sonra ateşli. Sonunda vücudum elektrik çarpılmış gibi sarsılmaya başlamıştı. Gavin boynumu ve çıplak omuzlarımı öptü. inleyerek uzandım. Dudaklarının daha daha aşağılara inmesini istiyordum. Ama o göğsümün yukarısında durakladı.

«Gavin...»

O, «Buna şarap neden oldu,» dedi. «Önce gülünç davrandın sonra seni hüzünlendirdi.»

Onun koyu renk gözlerinin içine bakarak, «Gavin,» diye tekrarladım. «Hiçbir kıza bu kadar yakın oldun mu?»

«ok yakın mı?»

«Üzerinde giysiler olmadan ona yaklaştın mı?» diye sordum. şarap içmemiş olsaydım belki böyle bir şeyi hiçbir zaman soramazdım. Gavin, «Hayır,» der gibi başını sallayarak beni tekrar öptü.

Philip Dayının bana yaptıkları aklıma gelmişti, ama bunu kafamdan kovdum. O irkin bir olaydı. Oysa bu farklıydı. Gavin'in bana yakın olmasını istemekten korkmamalıydım. Gavin'in dudaklarının bana o pis olayı hatırlatmasını istemiyordum.

«Gavin,» diye fısıldadım. «abuk. Bana dokun, olanları unuttur.»

«Christie... sen... şarap...»

«Hayır, neden şarap değil,» dedim. «Lütfen. Senden ve bu andan başka bir şeyi düşünmek istemiyorum.» Bileğini tutarak elini kendime doğru çektim.

Gavin, «Christie!» diye itiraz etti. «Hayır. Böyle olmamalı. Kendimi sadece senden yararlanmış hissederim.» Elini çekti. Utandığını görmemesi için başını çevirerek yüzünü yastığa gömdü. Gavin, «Seninle beraber olmak istiyorum,» dedi. «Ama aklın böyle karışmışken değil.»

Ona, «Aklım karışmadı,» diye bağırarak istedim. Böyle davranma neden olan şarap değildi. İçimdeki istek güzel ve sevgi dolu biçimde patlamak istiyordu. Hasta ve sapık bir adam tarafından hırpalanıp, parça parça edilip, zorla olgunlaştırmayı değil. İlk kez aşk yaptığımı hayal edecektim. Saldırıya uğramış biri değil, normal bir yaşam süren bir kız gibi davranacaktım. Bana yumuşak, şefkatle, sevgiyle davranılmasını istiyordum. Öpücüklerimiz kalbimin en derin yerlerine erişmeli ve düşgücümü harekete geçirmeliydi. Gavin bana dokunmalı ve bir erkekle bir kadın arasındaki aşkı doğaüstü hale sokan o ihtiras ateşini yakmalıydı. Sonsuza kadar peşimi bırakmayacak iğrenç bir şey olmamalıydı bu.

«Christie...» Gavin omzuma dokundu. İnledi. «Yi misin?»

«Hayır. O iğrenç»anının asit kabarcıkları gibi patlayıp kalbimi yakmasına engel olamıyorum. Kâbusları sona erdiremiyorum.» Öfkeyle döndüm. «Cutler Koyundan kaçtım, Gavin. Ama bana yapılan o korkunç şeylerden değil. Kendimi kirli hissediyorum. Ne kadar yıkanırsam yıkanayım hiçbir şey beni temizleyemeyecek. Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi? O yüzden bana dokunmak istemiyorsun?»

Gavin, «Hayır, Christie!» diye itiraz etti. «Bu doğru değil. Sana dokunmak istiyorum. Bunu yapmamak için bütün gücümü kullanıyorum.»

Bağırdım. «Ah Gavin! O kadar güçlü olmaktan vazgeç! Yakınımda olmana ihtiyacım var. Çok yakınımda.» Bu sözler içimde, varlığını bilmediğim bir yerden yükseliyordu. Gavin başını eğerek bana uzun bir an baktı. Sonra da ceketıyla gömleğinin düğmelerini çözdü. Gaz lambasının ışığında onun çamaşırlarıyla kalışını seyreliyordum. Sonra ben de doğrulup oturdum ve arkamdaki o eski günlerden kalma tuvaleti çıkardım. Ama sutyenimle külotumu değil. Battaniyenin altına süzülüdüm.

Gavin, gidip Jefferson'a baktıktan sonra yanıma geldi. Bir an ikimiz de kımıldamadık. Orada öylece yatarken gövdelerimiz birbirine dokunuyordu! v

Şimdi Gavin yanımda olduğu için ne kadar ileri gitmiş olduğumuzu anlıyordum. Hem de çok çabuk. Birden bu durum beni korkuttu. Belki de Gavin haklıydı. Belki bu ara böyle davranmamız doğru değildi.

«Sadece bana sarıl,» diye fısıldadım. «Kollarında uyumama izin ver.»

O da fısıltıyla cevap verdi. «Bu senin söylediğin kadar kolay değil.» Durumu anlaşıyordu.

«Ah, Gavin,» dedim. «Sana karşı çok zalimce davrandığımı, kararsızlığımı sana işkence ettiğimi biliyorum. Benden nefret etmelisin.»

«Ben senden hiçbir zaman nefret edemem, Christie. Bu olanaksız.» Dudakları tekrar benimkileri bulmuştu.

«Gavin,» dedim. «Ben sarhoş değilim. Gerçekten değilim.»

«Biliyorum,» diye mırıldandı.

Yalvardım, «Gavin, bana bütün olanları unuttur.» Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, gümbürtüsünü onun da duyduğundan emindim. Bir an gözlerimi yumdum. Sonra iyice açarak Gavin'in yüzüne, gözlerinin içine baktım.

«Christie?» dedi.

«Bana her şeyi unuttur.» diye fısıldayarak bütün çekingenliğimi bir tarafa bıraktım. Kendi kendime, bu aşk, diyordum. Çılgınca bir hayvanın seks ilişkisi değil. Beklediğim duygu coşkusuydu bu. Çok geçmeden başıma gelenlerle ilgili o çirkin anılar her öpücükle daha da derinlere gömüldü. Şimdi sadece Gavin'in sevgi dolu yüzünü görebiliyordum. Gözleri aşkla öyle doluydu ki, bu yüzden ışıldıyorlardı.

Benim kalbim de sevgi doluydu ve umutla. Belki de Gavin'e olan sevgim ve onun bana duyduğu aşk ailelerimizi izleyen bütün o lanetleri yenebilecekti.

Gavin'in yanında daha parlak bir yarını hayal ederek uykuya daldım. ; ..

Bahçedeki Yılan

Ertesi sabah uyandığımda yalnızdım. Gavin gece bir ara kalkıp kendini yatağına gitmişti. Güneş henüz doğuyordu. Gözlerimi açar açmaz annemi düşündüm. Genç kızlığa ilk adım attığımdan beri annem her fırsatta odama gelerek mahrem şeylerden söz eder, bazan tuvalet masasının önünde yanıma oturarak saçlarını fırçalardı. Bazen de yeni aldığı bir giysiyi göstermeye gelirdi. Ama önünde sonunda onunla seksle ilgili özel konuşmamızı yaptık.

Ona, «Bir kadın sadece seks değil de aşk yaptığını nasıl anlar,» diye sorduğumu hatırlıyordum. Annem o zaman saç fırçasını elinden bırakmış ve bir an tuvalet masasının aynasına bakmıştı. Dudaklarında hafif bir gülücük uçuşuyordu.

O çok sevdiğim yumuşak ve ahenkli sesiyle, «İnsan kendisini tamamlanmış gibi hisseder,» diye başlamıştı. «Kalbin ve ruhun sihirli ve mucizevi bir şekilde birbirine kaynar, Christie.» Bana dönmüştü. Gözleri kendi değerli ve özel anılarını açıklıyordu.

«Sihirli mi, anneciğim?»

«Evet, hayatım.» Elimi tutmuş ve Kilisedeki Pazar Okulunun bir öğretmeni kadar ciddileşmişti. «Sihirli. Çünkü çok belirgin olduğu halde

ancak kör ya da sağır olduğun için farketmediğin şeyleri görmeni sağlarlar. Amaçları sadece seks olan ve vücutları konusunda ahlaksızca davranan kadınlar yarı canlı sayılırlar. Ve bu yaşamları boyunca da sürer.

«Ben âşık olduğum, gerçekten âşık olduğum zaman her şey daha yoğunlaştı. Birdenbire çok şeyi ilk kez farkettim. Oysa onlar her zaman çevremdeydiler. Yıldızların ne kadar güzel olduklarının hiç farkına varmamıştım. Bir kuşun civıltısının ne tatlı olduğunun. Okyanusun ne hırka ve görkemli gözüktüğünün. Güneşin doğuşu gibi çok basit bir şeyin insanda nasıl huşu uyandırabileceğinin. Hiçbir zaman içim sıkılmadı. Çünkü her an bir diğeri kadar değerliydi.»

Annem kısa bir durgunluktan sonra, gözlerini kısmış, dikkatle bana

bakıyordu. «En önemlisi, Christie, kendime saygım vardı. Vücudumun bana sağladığı zevkler ve duygularım yüzünden utanmıyordum. Ben neyi öğrendim biliyor musun?» Sesi hafiflemiş adeta bir fısıltıya dönüşmüştü. Gözlerindeki ifadeyi hiçbir zaman unutmayacaktım. Bir anlık zevk için vücutlarını erkeklere teslim eden kızların kendilerine değer vermediklerini. Hatta aslında sekse değer verdiklerini de sanmıyorum. Onlar en iyi yanlarını baskı altında tutar ve boşarlar. Ruh ve aşka açılan kapıyı kapatırlar.

«Yıldızları önemsemezler. Kuş cıvıltılarına, onları sabah uyandırdıkları için kızarlar. Okyanus onlar için tekdüzedir. Güneşin doğuşunu görebilmek için erken kalkmanın aptalca ve yorucu bir şey olduğunu düşünürler. Onlar sanki... sanki meleklerle dolaşma fırsatını kaçırmışlardır. Lanetlenmişlerdir ve değersiz, yüzeyde kalan bir şeyden bir diğerine sürükleneceklerdir.»

Annem bana sormuştu. «Sana söylemeye çalıştığım şeyi anlıyor musun?»

«Anlıyorum sanırım, anne,» demiştim. Ama o sözlerin anlamını ancak şimdi kavırıyordum.

Güneşin ilk ışıkları ağaçları saran gölgeleri eritir ve toprak karanlığı bir sünger gibi emerken ben de ağır ağır her şeyle aramda bir ahenk olduğunu hissettim. Her sabah çiçeklerin, otların, ormanın ve bütün hayvanların yeniden doğduklarını anladım. Penceremi ardına kadar açarak sıcak sabah havasını içime çektim. Sanki güneşin ışıklarını da çekebileceğim gibi. Kollarımı vücuduma dolayarak gözlerimi kapattım. Gavin'le birbirimizin ruhlarına dokunduğumuz anı hatırladım. Vücutlarımızla birbirimizi sonsuza kadar seveceğimize ve sadık olacağımıza yemin etmiştik. Meleklerle birlikte uçmayı kaçırmamıştım.

Gavin arkadan bana yaklaştı. «Günaydın.» Bir an durdu sonra da ekledi. «Dün gece kendi yatağıma gittim. Yoksa Jefferson beni aramaya çıkabilirdi.» Yanağımlı öptü.

«Jefferson nerede?»

«Buna inanamayabilirsin ama Jefferson kendi kendine kalkıp yıkan

dı. Luther ve Charlotte'la aşağıya indi bile. Ellerini boya tenekesine daldırmak için sabırsızlanıyor. Bence Charlotte'la iyi anlaşıyorlar. Sen de aynı fikirde değil misin?»

«Evet, öyle,» diye içimi çektim. «Bu her şeyi çok kolaylaştırıyor. Güzel bir hale sokuyor.» Gavin gülümsedi ama ardından da ciddileşti

«Yalnız şunu anlamak gerekir; burada çok mutluyuz ama Charlotte'un sandığı gibi çiftlikte sonsuza kadar kalamayız. Jefferson'un kendi yaşında arkadaşlara ihtiyacı var. Okula da gitmesi gerekiyor.»

Kendimi yatağa atarak, «Biliyorum,» dedim. Su'a¹¹ asarak kollarımı göğüslerimin altında kavuşturdum.

Gavin, «Bunun sadece geçici bir çözüm olduğunu senin de bilmen gerekirdi, Christie,» dedi. «Pek yakında yeni bir yol bulmaya çalışmak zorundayız.»

«Akıllı ihtiyar, Gavin,» diye takıldım. «Ben hayalci, sense mantıklı sın.»

Gavin yılmamıştı. «Öyleyse kusursuz bir takım oluşturuyoruz,» dedi gülümseyerek. «Bep fazla mantıklı olduğum zaman kafama o hayallerinden biriyle vuruverirsin.»

«Ben de uzun süre hayal kurduğumda sen de beni geriye, gerçek* lere doğru sürüklersin. Şimdi yaptığın gibi.»

Gavin, «Bunun yerine seni öpmeyi tercih edeceğim,» diyerek eğildi ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. Gözlerinin içine baktım. İçin de bir şeyler kaynamaya başlamıştı sanki.

«Onlar bizi merak etmeye başlamadan aşağıya inelim,» diye fısıldadım.

«

Doğrudu. «Biliyorum. Ben artık bir çiftçiyim.» Göğsünü şişirerek başparmağıyla kaburgalarına vurdu. «İşlerim var. Senin de öyle. Yağta yağ yapacaksın, fırında ekmek pişireceksin. Yerleri yıkayacaksın.»

«Ben sana yerleri yıkamayı gösteririm, Gavin Steven Longchamp,» diyerek yastığımı ona doğru fırlattım. O yastığı yakalayarak güldü.

«Öfkelenme, öfkelenme,» diyerek parmağını bana doğru salladı.

Gavin'le çabucak giyinerek aşağıya indik. Homer çoktan gelmişti.

Mutfağa girdiğimiz sırada o da Luther ve Jefferson'la kahvaltı ediyordu. Onun bu kadar erkenden gelmiş olmasına şaşıtm. İçimden, kendi ailesiyle kahvaltı etmiyor mu, diye sordum. Luther yüzümden ne düşündüğümü anlamıştı.

«Homer, doğu tarlasındaki samanların balyalanması işine yardım edecek,» diye açıkladı.

Charlotte bağırdı. «Ve Jefferson'un da güzel bir fikri var. Luther bile öyle düşünüyor. Öyle değil mi, Luther?» Adam bir şeyler mırıldanarak kahvaltı etmeyi sürdürdü.

«Ya? Neymiş o fikir?» diye sordum.

«Ambarı boyamak. Şimdi renk seçmeye çalışıyoruz. Orası Bay Douglas'ın ambarı gibi kırmızı mı olsun? Yoksa yeşil mi?»

«Şimdiye kadar yeşil bir ambar hiç görmedim.» dedim.

Charlotte kararını verdi. «Ne yapacağımızı biliyorum. Bir yan yeşil olacak, bir yan kırmızı. Önü kırmızıya, arkayı da yeşile boyayacağız. Yoksa ön yeşil, arka kırmızı mı olsun?»

Gavin, «Bütün bu renkler ineklerin aklını karıştırabilir,» dedi. «Temmuzun ortasında Noel olduğunu sanırlar.»

Charlotte kederle, «Sahiden öyle mi düşünüyorsun?» diyerek içini çekti.

Luther, «İnekler renklere aldırılmazlar. Noelden de haberleri yoktur.» dedi. Onun Charlotte'un üzülmesini hiç istemediğini anlıyordum. Karısını düş kırıklığına uğratmamak için elinden geleni yapıyordu.

Charlotte, «Herkes yardım edebilir,» dedi.

Jefferson, «Homer'la ben ön tarafı boyarız,» diye açıkladı. «Öyle değil mi, Homer?»

Homer önce bize baktı, sonra kardeşime. Ancak ondan sonra, «Evet,» dermiş gibi başını salladı.

«Homer'in kendi çiftliğinde işleri yok mu?» diye sordum.

Luther, «Douglas'lar artık çiftliği çalıştırmıyorlar,» dedi. «Emekli sayılırlar.»

«Ya?» Homer'e baktım. «Ablaların, ağabeylerin var mı?» O, «Yok,» dermiş gibi başını salladı.

Luther çabucak, «Homer dünyaya geldiği sırada annesiyle baba oldukça yaşlanmıştı.» diye atıldı. Sonra tabağını yana itti. «Eh, artık i koyulsak iyi olur.» Gavin'e bakıyordu. O sütünü çabucak başına dik rek kafasını salladı.

Charlotte, «Bugün elmalı pasta yapacağım,» dedi. «Artık doyur cak daha fazla kişi olduğu için çalışmaya başlamalıyım.»

Luther onu uyardı. «Sakin işi çığrından çıkarma. Bazı misafirleri var diye ölçüyü kaçırarak değiliz.»

Charlotte, «Ölçüyü kaçırıp, kibarlaşmak istersem bunu yaparım diye karşılık verdi. Luther sadece yine mırıldanmakla yetindi.

Jefferson, «Ambarı boyamaya ne zaman başlayacağız?» diye so du.

Luther cevap verdi. «Yarın.» Sonra ekledi. «Bugün yapılması ger ken işi bitirebilirsek.»

Jefferson önerdi. «Belki benim de size yardım etmem iyi olur.» L her neredeyse gülüyordu.

«Ben bir çift eli«hiçbir zaman reddetmem,» dedi. «Ne kadar küç' olurlarsa olsun.»

Gavin, Luther'le Homer'e katılmak için ayağa kalkarken kulağım «Erkekler yine çalışmaya gidiyorlar,» diye fısıldadı. Jefferson iskemles ni masaya doğru itti.

Bana, «Sen bugün ne yapacaksın, Christie?» diye sordu.

«Giysilerimizle ilgileneneğim,» dedim. «Biraz daha temizlik yapac ğım. Sonra kütüphaneye bakacak ve bu gece sana kitap okuyacağı Sen de okuma pratiği yapacaksın.»

«Aman...»

«Ve çarpım tablosunu ezberleyeceksin.» Gözlerimi kardeşime dike rek açıkladım. «Jefferson bu yıl okulda pek başarılı olamadı. Okuma v matematiğe çalışması gerekiyor. Özellikle imlasına dikkat etmesi de. Öyle değil mi, Jefferson?»

Jefferson kendini savundu. «Homer okuyamıyor, imlası da iy değil. Ama yine de iyi bir insan.»

«Öyle mi?» Çabucak Homer'e bakınca hemen başını önüne eğdi. «Eh, Homer istiyorsa ona da okumasını öğretilirim, imlayı da.» Gözleri irileşmişti.

Charlotte, «Bu ne harika olur, değil mi?» diye bağırdı. «Bizim de kendi okulumuz olur. Tıpkı küçük bir kızken gittiğim okul gibi. Ama oraya fazla devam etmedim, öyle değil mi, Luther?»

Adam bana çabucak bir göz attı. Sonra da, «Öyle,» dedi. «E, gerçeK, iş bizi beklerken burada böyle durup gevezelik mi edeceğiz?» Luther'in geçmişten söz edilmesinden hiç hoşlanmadığını seziyordum.

Charlotte, «Ben tembellik edecek değilim,» dedi ve sonra ekledi. «Elmaları dilimlemem gerekiyor.»

Luther, «İyi,» diye mırıldanarak hızla kapıya gitti. Gavin, Homer ve Jefferson da onu izlediler.

Sabahın geri kalan saatleri çabucak geçiverdi. Odalarımıza çıkarak toz aldım, her şeyi parlattım. Yerleri, camları sildim. Jefferson'la kendim için birkaç elbise daha ayırdım. Öğle yemeğinden sonra kütüphaneye giderek raflardaki kitaplara baktım. Kitaplar çok eskiydi ve yıllardan beri kimse okumamıştı. Üzerlerinde tozdan oluşan ikinci bir kapak vardı sanki. Ama bütün klasikleri buldum. Dickens'ın tüm eserleri, Guy de fviaupassant, Tolstoy ve Dostoyevski. Mark Twain de. Bunlardan bazıları ilk baskıydı.

...

Kitaplıkta en sevdiğim hikâyelerden biri de vardı. *Gizli Bahçe*. Jefferson'a onu okumaya karar verdim. Kardeşim de okumasını yine bu kitabı kullanarak ilerletecekti. Çiftlikle ilgili yorucu çalışmalar ve Charlotte'un nefis elmalı tatlısının izlediği yine güzel bir akşam yemeğinden sonra Jefferson'u kitap okumak için kütüphaneye götürdüm. Gavin'le Homer de peşimizden geldiler. Homer bütün gün çiftlikte geçirmiş, Luther'e yardım etmiş, akşam yemeğini de bizimle yemişti. Çok konuşmuyordu ama onun çevresinde olanları incelediğinin ve her şeyi anladığının farkındaydım. Jefferson'un arkadaşlığından pek memnun olduğundan da. Kardeşim de Homer'e çabucak ısınmıştı. Homer yumuşak bakışlı, siyah gözlü, şefkatli bir devdi.

Gizli Bahçe'yi okumaya başladım. Gavin de rafları inceleyerek ke disini için bir kitap buldu. Okumak için bir köşeye çekilerek beni Jefferson'a bir sayfayı okuttum. Kardeşi Homer'in önünde başarısız olmak istemediğinden yazıları her zamankinden daha iyi okudu. Ondan sonra kitabı Homer'e uzattım. O hayırla başını kaldırıp bana baktı.

«Bu cümlelerden bazılarını okuyabilir misin, Homer?» diye sordu. O başını sallayarak sayfaya baktı. Ama başlamadı. «Haydi, bizim için biraz oku,» dedim. Durakladığı için sordum. «Sen hiç okula gitmedi mi?»

«Evet, ama çiftlikteki işlere yardım etmek için üçüncü sınıftan ayrıldım.»

«Kimse gelip seni aramadı mı?» diye sordum. «Hayır,» dermiş gibi başını salladı. «Çok kötü olmuş, Homer. Daha iyi okumasını öğrenirsen, bilgin de artar.» Bu kez de, «Evet,» dermişcesine kafasını salladı. Eğilerek bazı harfleri işaret ettim. «Yapman gereken sesleri tanımak, Homer. Bu A'nın sesi 'ayak'takine benzer. B, 'balık'ın başındaki sese L, 'lale'deki gibidir. Bazı sözcüklerin sonundaki E İngilizcede sessizdi. Onu söylemezsin. Sesleri çabucak biraraya getirdin mi, kelimeyi söke sin.

Homer, «Be...ce...rik...li...» diye heceleledi.

«Becerikli. Çok güzel. Öyle değil mi, Jefferson?» Kardeşim heme başını salladı. Ben gülümseyerek arkama yaslandım. Aynı anda gözü Homer'in ensesine ilişti. Genellikle saçları ensesini örtüyordu ama bu kez iki yana ayrılmıştı. Ve ben Homer'in ensesindeki o lekeyi gördü. Bunun kuşku götürülecek yanı yoktu. Leke bir toynak izine benziyordu. Charlotte'un bebeğiyle ilgili hikâyesini hatırlayarak buz gibi oldum.

Bu ne anlama geliyor, diye düşündüm. Homer'in ensesinde aynı biçimde leke nasıl olabilir? Yoksa Charlotte'un anlattığı kendi uydurduğu bir hikâye miydi? Jefferson ve Homer'le yarım saat daha ilgilenerek kitap okuttum. Sonra dersi kestim. Jefferson, Homer'e kütüphanenin yanındaki odada yaptığı boya işlerini göstermek istiyordu. Onlar oda

dan çıkar çıkmaz, Gavin'e Homer'in ensesindeki lekeden söz ettim
«E?»

«Sana Charlotte'un bebeği konusunda anlattıklarımı hatırlamıyomusun? şu beşikteki bebeği filan?»

«Evet ama ben onun da süpürgeyle dolaşan Emily ve etrafta uçuşan ruhlar gibi bir hikâye olduğunu sandım ve...»

«Gavin, bütün bunlar çok garip. Komşular ölüme bırakılmış bir bebek buluyorlar. Homer zamanının çoğunu burada geçiriyor. Ve şimdi de ensesindeki leke.» Kararımı verdim. «Gidip Luther'e bunu soracağım.»

«Bilmem ki. Luther senin bu işe burnunu sokmana kızabilir. Çabuk öfkeleniyor. Bunu tarlada çalışırken anladım.»

«Öfkelenmesi için bir neden yok ki. Ben yalnızca gerçeği öğrenmek istiyorum.»

«Belki bütün bunlar üzerimize vazife değil, Christie.» Gavin beni uyarıyordu. «Belki de eski anıları eşelemememiz daha iyi olur.»

«Korkarım bunun için artık çok geç. Bu evde her dolaşmamda bir şeyler hissediyorum. Ruhlar ayaklandılar bile.»

Gavin, «Ah, Tanrım...» dedi. «Pekâlâ! Bu konuyu Luther'e ne zaman soracaksın.»

«Hemen şimdi,» diye cevap verdim. Gavin kitabını kapayarak içini çekti.

«Babam her zaman, 'Merak kediye öldürür,' der.»

«Ben bir kedi değilim, Gavin. Ben burada, Meadovvs'daki dünyanın bir parçasıyım. Belki aramızda doğrudan doğruya bir kan bağı yok. Ama yine de benim mirasım bu.» Cüretle ekledim. «Benim kaderim.» Gavin başını salladı, hâlâ bana gülümsüyordu. «İstiyorsan bana gülebirlirsın ama ben bu evi ve aileyi etkileyen geçmişi öğrenmek niyetindeyim.»

Gavin, «Pekâlâ, pekâlâ,» diyerek ayağa kalktı. «Bakalım Luther bize ne anlatacak?»

Charlotte bize Luther'in ambarda, kamyonetin yağını değiştirdiğini

söyledi. Gece çok sıcak, gökyüzü yıldız doluydu. Kalabalık kara yollarından, trafiğin ve insanların gürültüsünden çok uzaklardaydık. O yüzden doğanın da çok gürültücü olabileceğini anlıyorduk. Gavin'le ban kırlarda yaşayan her gece hayvanı şu ya da bu konuda fikrini açıklıyormuş gibi geliyordu.

ileride Luther'in fenerinin ışığı ambarı aydınlatıyordu. Adamın kamyonetin motorunun üzerine eğilmiş olduğunu görebiliyorduk.

Yaklaşırken ben, «Merhaba, Luther!» diye seslendim: Onu şaşırtmak istemiyordum. Ama adam hayretle başını kaldırdı. «Seninle konuşabilir miyiz?» diye sordum. Luther ellerini silerek, «Evet,» dermiş gibi başını salladı.

Sonra ilerilere doğru bakarak, «Homer eve gitti mi?» dedi.

«Hayır. İçeride, Jefferson'la beraber. İşte biz de sana bunu sormak istiyorduk.» Bu son sözleri çabuk çabuk söylemiştim.

«A? Neyi soracaktınız?»

Hemen, «Homer'i,» diye cevap verdim. «Aslında kim o, Luther. Adamın gözleri kısıltıferdi.

«Ne demek o kim? Adı Homer Douglas. Komşumuzun oğlu. Ben daha önce de söyledim ya.»

Ben, «Charlotte beni bebek odasına götürdü,» diye başladım. «V bana bebeğinin hikâyesini anlattı.»

Luther tekrar kamyonetin motoruna bakarak, «Ah, o mu?» di mırıldandı. «Charlotte her zaman birtakım hikâyeler uydurur ve gerçeğe gibi davranır. Her zaman böyleydi. Charlotte soğuk ve sert bir yaşının gerçeklerinden ancak böyle kaçabiliyor.»

«Ama onun yaşamı artık soğuk ve sert değil ki,» dedim. «Nede hâlâ öyle davransın.» Luther cevap vermedi. Ben ısrar ettim. «Deme Charlotte'un bebeği olmadı? Ve bebeğin ensesinde toynağa benzeyen bir leke de yoktu?» Luther sanki biz orada değildik gibi bir tenেকে açarak motora yağ koymaya başladı. Ben ekledim. «Sorun çıkarmak istemiyoruz. Ben sadece bu aileyle ilgili gerçekleri öğrenmeye çalışıyorum. Bu benim de ailem.»

Luther, «Annen,» diye homurdandı. «Bir Cutler'dı. Ama anladığım kadarıyla onda hiç Booth kanı yoktu.»

Ben, «Ama Booth'lar ve tarihçeleri bize miras kaldı,» dedim. «İster hoşumuza gitsin, ister gitmesin böyle oldu.»

Luther durakladı. «Bu aile konusunda bilgi edinmemen çok daha iyi olur. Onlar acımasız ve sert insanlardı. Batıl inançlarla dolu dinlerine sıkıca bağlıydılar. Kötü fikirlerinin ve davranışlarının kaynağı da buydu. Ama Charlotte kutsanmıştı sanki. O uysaldı ve yüzünü her zaman güneşin ışıkları aydınlatıyordu adeta. O Booth'lar, özellikle babasıyla o Emily buna dayanamıyorlardı. Ve Charlotte'u kendi evinde bir mahkûma döndürdüler. Onu bir esir gibi çalıştırdılar. Hiçbir zaman onların kanından biriymiş gibi davranmadılar.

«Bayan Booth öldükten sonra o evde merhametli hiç kimse kalmamıştı. Ah, bazan Charlotte'u kırbaça bile dövüyorlardı. Emily yapıyordu bunu. Çünkü Charlotte'un içinde onun gülümsemesine neden olan bir şeytanın gizlendiğini düşünüyordu. Ama Charlotte...» Luther başını salladı. «O bu tür zalimliği anlayamıyor, ona boyun eğmiyordu. Onun kalbini katılaştırmaları imkânsızdı. Her zaman herkesi affediyordu. Ne kötülük etmiş olurlarsa olsunlar. Emily'i bile.» Yeretükürdü. Hikâyesini sürdürürken gözlerini ileride bir noktaya dikmişti. Sanki eski günleri görüyordu.

«Charlotte, dayak yedikten sonra bana gelirdi. Onu teselli ederdim. Bana, 'Böyle yapmamak Emily'nin elinde değil,' derdi. 'İçindeki şeytan onu böyle davranmaya zorluyor...' Böyle şeyler söylerdi işte. Aslında ben Emily'i cehennemin dibine, şeytanın yanına göndermeyi planlıyordum ama...»

«Ama ne?»

«İşte insan şeytanın eline böyle düşer. Senin bir günah işlemeni sağlar. Her neyse... Charlotte ve ben... birbirimizi teselliye, rahatlatmaya çalışıyorduk. Annemle babam öldüğünden beri yapayalnız kalmıştım.... Charlotte da yalnızdı. Özellikle geceleri. Anlıyor musunuz?»

Gavin'le birbirimize anlamlı anlamlı baktık.

«Evet, anlıyoruz.»

«Charlotte, gebe kaldı. Emily bunu öğrenir öğrenmez hem bunun şeytan işi olduğunu iddia edip bebeğin kötü bir yaratık olacağı söyledi. Charlotte'un hamile olduğunu Emily, babası ve tabii ben başka kimse bilmiyordu. Zaten kenttekiler onu pek görmüyorlardı.»

Luther başını kaldırarak çiftlik evine baktı. «Onun doğum yap geceyi anımsıyorum. Çığlık çığlığa bağırıyordu. Emily bu yüzden p memmunda. Charlotte'un durumunu zorlaştırmak için elinden her şeyi yapıyordu.»

«Onu 'Kötü Oda'ya mı kapamışlardı?»

Luther başını salladı, sonra da gözlerini yere dikti. «Daha da kötü. Emily doğum zamanı geldiği an Charlotte'u dolaba kilitledi.» Luther'in gözleri yaşarmış gibiydi.

«Ne?» diye bağırdım. «Yani doğum sırasında mı?» Luther, «Eve dermişcesine başını salladı.

«Emily, Charlotte'u saatlerce o dolapta bıraktı. Sonunda kapıyı açtığı zaman... Eh, bazı durumlarda içgüdüler yönetimi ele alırlar. Charlotte göbek bağını dişleriyle kopararak düğümlemişti. Üstü başı kan içi deydi.

«Emily onun çocuğu bebek odasına götürmesine izin verdi. A birkaç gün sonra ben Emily'nin evden gizlice çıktığını gördüm. Bebeği bir sepete koymuştu. Onu izledim. Bebeği Douglas'ların evinin yakınıdaki bir tarlaya bıraktı. Emily oradan ayrıldıktan sonra ben Carl Douglas'la karısına gittim ve onlara birinin tarlalarına bir bebek bırakmış olduğunu söyledim.

«Çocuğu memnunlukla yanlarına aldılar. Ona 'Homer' adını verdiler ve çocuğu ellerinden geldiği kadar iyi yetiştirmeye çalıştılar. Emily Homer'e her zaman çok kötü davranırdı. Buraya geldiğinde zavallı hemen kovardı.»

«Ama Charlotte onun kim olduğunu anlamıştı, değil mi?» diye sordum.

«Belki anladı ama bu konuyu hiç açmadı.»

Gavin meraklandı. «Bundan ona hiç söz etmedin mi?»

Luther bir an bize baktı, sonra da, «Hayır,» dermiş gibi kafasını salladı. «Bunun çok acımasızca bir şey olacağını düşündüm. Fazla acı çekebilirdi. Onun yerine, Emily cehennemi boyladıktan sonra Homer'i gitgide daha sık buraya çağırmaya başladım. Onu yaşantımıza kattım. Sonunda gördüğünüz gibi, günlerinin çoğunu burada geçirmeye başla-

«Ben o lekeyi gördüğüme göre,» dedim. «Charlotte onu haydi hay-

di farketmiştir.» İİH

«Ah, ben Charlotte'un aslında Homer'in kim olduğunu bildiğini sanıyorum. Ama tabii bunu açık açık söylemiyor. Hoş, bunu yapmasına gerek yok ya.»

Gavin, «Homer için içyüzünü biliyor mu?» diye sordu.

«O da bu konudan fazla söz etmiyor. Homer de Charlotte gibi... Bazı şeyleri hissediyor. Gerçekleri kelimeler yolu değil de, duygularının yardımıyla daha çabuk kavıyor. O burada doğanın bir parçası. Burada, bu tarlalarda, bu ağaçların, bu tepelerin ve bu hayvanların arasında rahat. Burada yaşayan her canlı gibi.

«Eh...» Luther tekrar kamyonetin motoruna doğru döndü. «İşte hikâye bu. Öğrenmek istedin ve artık her şeyi biliyorsun. Açıkçası ben Booth ailesinin tarihçesiyle övünmezdim. Anladığım kadarıyla onların ataları da sert ve acımasız insanlarmış. Çiftliklerindeki zencilere kötü davranan toprak sahipleriymişler. Erkekler köle kadınların ırzına geçer, erkeklerini de döverlermiş. Evin hanımları da kadın esirleri öldürünceye kadar çalıştırmışlar. Batı tarlası esirlerin mezarlarıyla dolu. Bana orayı babam gösterdiydi. 'Bir esir ağır bir hastalığa yakalandı mı, onun ölmesini beklemeyen bir mezara atarlardı,' dediği.»

Yüzümü buruşturdum. «Ah, ne kötü!»

Luther, «Hâlâ sende Booth kanı olduğunu açıklamak istiyor musun?» diye sordu.

«Charlotte'u akrabalıktan çıkarmak istemiyorum.» dedim.

Luther başını salladı. «Evet, bunda haklısın.» Luther bir bezle boy-

nunu sildi. «Bu gece etraf bir kümeden daha da sıcak. Öyle değil mi Gavin güldü.

Luther, «Tepenin ötesinde küçük bir gölcüğümüz var,» diyerek iş ret etti. «Howdy Fred'in çiftliğine doğru. Çakıllı yoldan gidin ve büyük meşe ağacına erişince sola sapın. Göl orada. Küçük bir iskeleyle bir kayık da var. Gölcüğü bir yeraltı kaynağı besliyor. Bu yüzden su ç~ hoş.» Gülümsedi. «Charlotte'la arada sırada, gizlice oraya kaçırdık.»!

Gavin, «Harika bir yer olmalı,» dedi.

«Evet. Herhalde çiftliği sahipleri yüzünden suçlayamazsın.» Luthli başını sallayarak ekledi. «Ama sanırım bu yükün ağırlığını hissetti. Ev hissetmiş olmalı.»

Uzun bir sessizlik oldu. Üçümüz de derin derin düşünüyorduk.

Ben sonunda, «Gavin,» dedim. «Gidip bakalım, Jefferson ne iş karıştırıyor.»

«Olur.»

«Luther,» diye mırıldandım. Başını kaldırdı. «Bize o hikâyeyi anlat cık kadar güvendiğin için sağol.»

Adam, «Sen de çok acı çektin,» dedi. «O yüzden durumu anlayacağın düşündüm.»

«Anlıyorum...»

Luther, «Kamyoneti yağlamam gerekiyor,» diye açıkladı. «Artı zamanı gelmişti.» Bir an durdu sonra da ekledi. «Belki Charlotte beni sorar diye söylüyorum.»

«Charlotte'a söyleriz,» dedim. Gavin elimi tuttu. Birlikte eve dö: dük.

Charlotte bizi antrede karşıladı. Jefferson'un o gün çok çalıştı için fazla yorulduğunu ve kanepede uyuyakaldığını söyledi.

Teyzem sonra ekledi. «Homer tekrar onu yukarı taşıyıp yatırdı. Homer çok uysal ve şefkatli gözüküyordu ama ben yine de endişeie dim, elimde değildi. Telaşla yukarı çıktım. Gavin de peşimden geliyo du.

Jefferson yatağında mışıl mışıl uyuyordu. Arkasında geceliği vardı

ve örtü çenesine kadar düzgünce çekilmişti. Homer'i görünce şaşırdık. O karanlıkta, odanın bir köşesinde sessizce oturuyordu.

Bize, «Bir şey olmaması için burada bekledim,» diye açıkladı. Sonra da ekledi. «Siz buraya gelinceye kadar...»

«Sağol, Homer. Çok iyisin.»

«Madem ambarı boyamak için sabah erkenden kalkacağız, ben de artık eve gideyim.» Gitmek için döndü.

Ben, «İyi geceler, Homer,» diye seslendim.

O da, «İyi geceler,» diyerek uzaklaştı. Ay ışığındaki gölgeler gibi gözden kayboldu.

Jefferson'un yanına yaklaşarak kardeşimin bir meleğinkini andıran yüzüne baktım. Gavin, «Mışıl mışıl uyuyor,» dedi. O sırada babamın sık sık söylediği bir şeyi hatırlamıştım. Usulca güldüm. «Jefferson, her gün en aşağı sekiz saat bir melek gibidir. Çünkü o sırada uyur.»

Gavin bana yaklaşarak kulağıma fısıldadı. «Luther'in sözünü ettiği gölcüğü denemeye ne dersin?» Bir an durdu sonra da, «Bu gece çok sıcak,» diye ekledi. «Bir kümesten bile.» Yanaklarımın alev alev yanmasından kızardığımı anladım.

Gavin konuşmasını sürdürdü, «Birkaç havlu alırız. Yolda etrafımızı görebilmek için de bir fener.»

Ben isteksizce, «Jefferson uyanır ve o zaman korkabilir,» dedim.

Gavin, «O kadar çabuk uyanmaz,» diye cevap verdi. «Artık nerede olduğunu biliyor. Haydi, gel. Biraz eğlenmeyi hak ettik.»

«Pekâlâ,» dedim. «Havluları alayım.»

Aslında sinsince davranmıyorduk. Ama bana yine de sanki gece evden gizlice kaçıyormuşuz gibi geliyordu. Gavin feneri ancak evden on iki metre kadar uzaklaştıktan sonra yaktı. Luther'in tarif ettiği yolu bularak izledik. Küçük bir tepeyi aştık. Gölcük hemen aşağıımızdaydı. Karanlıkta simsiyah duruyordu ve sakindi. Yine de bazı yerlere yıldızların ışığı vuruyordu.

İskeleyle doğru indik ve suyu denemek için ayakkabılarımızla çoraplarımızı çıkardık.

Ben, «Su çok soğuk,» diye yakındım.

Gavin, «Suya atlayınca ya kadar öyle gelecek,» dedi. «Bundan emimim. Çıplak mı yüzeceğiz? Feneri söndüreyim mi? Belki o zaman dan rahat edersin.»

Ben çabucak, «Hayır,» diye karşılık verdim. «Feneri söndürmemen sin.»

Gavin, «İyi ya,» diyerek soyunmaya başladı. Kalbim hızla çarpıyordu. Bir gece önce yan yana çıplak yatmıştık. Tabii o sıra oda karanlıktı. Ama şimdi vücutlarımız yıldızların altında, fenerin ışığında pırıldıyordu. Onunla çok samimi anlar geçirmiştik ama yine de utanıyordum, elimde değildi. Ancak bir yandan da çok heyecanlıydım. Kalbim daha hızlı çarparsa, diye düşündüm. Herhalde düşüp bayılırım. Gavin sırtını bana dönmüştü, çıplaktı. Bense daha sadece eteğimi çıkarmıştım.

O dönüp bana baktı. «Önce suya ben gireceğim,» diyerek iskeletin yanından kaydı. Sonra şakırtılar arasında suya atladı. «Su harika,» diye seslendi. Şimdi sadece siyah bir baş silüetiymiş gibiydi. «Hay gel, utangaç kız.»

Onu, «Bana takılma,» diye uyardım. «Yoksa döner ve koşa ko eve kaçarım.»

Gavin çabucak, «Ağzımı mühürledim,» diyerek ayaklarını vurmaya başladı. Arkaüstü yüzerken sular köpürüyordu.

Bluzumun düğmelerini açtım ve sutyenimi çıkardım. Külotum çıkardığım sırada tüylerim iyice ürpermişti. Ayağımı tekrar suya daldırarak bakışlarımla Gavin'i aradım. Ama ortalarda görünmüyordu. Yüzen çıkan şırıltıyı duymuyor, suyun yüzünde oynayan kafasını göremiyordum.

«Gavin!»

Ateş böcekleri suyun yüzünde uçuşuyor, limon rengi kuyrukla yanıp sönüyordu. Ağaçların suya doğru eğilmiş olan dallarında yuvalarındaki kuşlar uykulu uykulu ötüyorlardı. Hafif bir rüzgâr saçlarıma uçuşturuyor, bazı tutamları alnımı ve yanaklarımın yukarısını gıdıklamasını neden oluyordu. Gölcüğün öbür tarafında bir baykuş ötmekteydi.

Yüksek bir fısıltıyla, «Gavin, neredesin?» diye seslendim. «Gavin beni korkutuyorsun!» O ansızın iskelenin altından fırlayarak ayak bilekleri rimi kavradı. Çığlık atarak yüzüstü suya yuvarlandım. Suyu bu ani dalış yüzünden şok geçirerek tekrar bağırp çığlıklar atıyordum. Gavin güldü ve suya batmamam için bana çabucak sarıldı.

Gülerek, «İyi misin?» diye sordu.

Bağırarak, «Bu yaptığın çok zalimce bir şeydi, Gavin Longchamp!» dedim.

O, «O kadar yavaş davrandın ki,» dedi. «Neredeyse uyuyakalacaktım. Zaten artık suya girdin işte... Harika değil mi?»

Somurturcasına, «Seninle konuşmuyorum,» dedim.

Gavin, «İyi ya,» diyerek benden uzaklaştı. «Suyun dibine dalacağım ve sen benimle konuşuncaya kadar yukarı çıkmayacağım.» Ve bu sözlerden sonra gölcüğe daldı. Bekledim. Bana aradan uzun dakikalar geçmiş gibi geliyordu.

«Gavin?»

Su öyle sakindi ki. Yüzeyi iskeleye hafifçe, çarpıyordu.

«Gavin?»

O hemen arkamdan, «Bu artık benimle konuştuğun anlamına mı geliyor?» dedi.

Hızla ona doğru döndüm. «Gavin! Çok kötüsün! Korktum!»

O hafifçe, «Christie,» diye mırıldandı. «Benimle sonsuza kadar konuşmamaya karar verseydin, suyun altında kalırdım.» Sonra eğilerek beni öptü. Ellerinin suyun altında belimi kavradıklarını hissediyordum. Sonra beni ağır ağır kendine çekti. Onu iterek geriledim. Heyecanlandığını hissetmiş, bu yüzden hem şaşırılmış, hem de korkmuştum.

O, «Hey!» diye bağırarak güldü.

«Biz buraya yüzmeye geldik,» dedim ve kulaç atarak uzaklaştım. Gavin yine peşimden geldi. Aslında istediği an beni yakalayabilirdi ama benden biraz daha açıkta yüzmeyi tercih etti. Kâh peşimden geliyor, kâh yanımdan ilerliyordu. İskeleye doğru gittim ve sonunda ayaklarımı dibe basarak ayakta durdum. Gavin o zaman yanıma gelerek elimi yakaladı.

«Su harika değil mi?» dedi. «Luther haklıymış. İnsan bayağı canlanıyor.»

«Ama insanın her tarafını uyandıracak kadar da soğuk.»

«Her tarafını mı?» diyerek ellerini bana doğru uzattı. Sonra beni kendine çekti. Tekrar öpüştük. Ancak bu kez onun duygularının uyandığını sezdiğimde geri çekilmedim. Tekrar tekrar öpüştük. Yıldızların altında kendimi her zamankinden daha hayat dolu hissediyordum. Birdi beni kucağına aldı. Yüzümü onun ıslak ve serin göğsüne gömerek bel gölcükten çıkarmasına izin verdim.

Gavin beni iskeledeki havluların üzerine yavaşça bırakarak, «A Christie...» diye fısıldadı. «Seni istiyorum. Kendimi engelleyemiyorum.»

«Böyle bir şeyi bir daha yapamayız, Gavin. Dikkatli olmalıyız. Geb kalabilirim.»

«Biliyorum,» dedi ama ayağa kalkmadı. Yüzüme, boynuma öp¹ cükler yağdırdı. Gözlerimi kapayarak inledim.

Kontrolü kaybediyoruz, diye düşünsem de bu gerçeği kavrama' paniğe kapılmama neden olmadı. Onun ne zaman duracağını bildiğin umuyordum. Biraz daha, diyordum. Birazcık daha. Sonra birbirimizden kurtulmayı başarırız.

Gavin, «Seni seviyorum, Christie,» diye fısıldadı. «Her yerini seviyorum. Gamzelerini...» Yanaklarımı öptü. «Saçının her telini.» Dudakların saçlarıma dokundurdu. Sonra ellerimi dudaklarına götürdü. «Parmaklarının uçlarını... Göğüslerini... Karnını...»

«Gavin!» diye bağırdım. «Şimdi durmazsak sonra bunu başaramayız.» Onu omuzlarından yakaladım.

Gavin, «Kalbinin atışlarını duyuyorum,» dedi. «Cildin de öyle seriki.»

Beni tekrar dudaklarımdan öpmek için doğruldu. Sonra da yanıma uzandı. Hızlı hızlı soluk alıyorduk. Kolunu başımın altına soktu. Sırtüstü Öylece yatarak yıldızlara baktık.

Gavin, «Üşümüyorsun ya?» diye sordu.

«Hayır.»

O, «Gece böyle gökyüzüne baktığında,» diye mırıldandı. «Dünyanın hareket ettiğini hissediyorsun. Öyle değil mi?»

«Evet.»

Gavin, «İyice çabalarsan kendini gökyüzüne, yıldızların arasına düşüyormuş gibi hayal edebilirsin,» dedi.

Ona doğru dönerek, «Gavin...» diye mırıldandım. «Ben senin... Yani, seni seviyorum. Gerçekten. Ama Luther'le Charlotte aklımdan çıkmıyor. Başlarına gelenler de. Aynı şey bize de olabilir.»

Gavin, «Biliyorum,» dedi. «Üzülme. Sonuçta gerçekçi olan benim, öyle değil mi? Sonsuza kadar hayaller âleminde yaşamayacağımızı bilmesi gereken mantıklı biri. Ancak seninle beraberken, Christie...» Bana doğru döndü. «.. bütün mantığı ve gerçekleri bir yana bırakmak ve hayaller âleminde yaşamak istiyorum. Başka hiçbir şey beni ilgilen-dirmiyor.»

«Ama ilgilendirmesi gerekir, Gavin Longchamp. Şu ana kadar mantıklı davranacağını düşünüyorum ve sana güveniyordum.»

O bir kahkaha attı. «Pekâlâ. Ben de istediğin gibi olurum.» Doğrudan oturdu. Suya doğru bakıyordu. «Artık giyinip eve dönsək iyi olur.»

Sessizce kurulanarak giyindik. Sonra Gavin elimi tuttu ve çakıllı yoldan eve doğru yürümeye başladık. Tepenin doruğunda durarak geriye, gölcüğe baktık. Sanki gerçek değilmiş gibi gözüküyordu. Su değil de bir aynamış gibi. Gölcük her ağacın, her yıldızın ve yukarıdan tembel tembel geçen her bulutun aksini yakalayarak hapsediyordu. Gölcük anılarını böyle koruyor, diye düşündüm. Şimdi içinde bizim anılarımız da var. Çok güzel ve çok acımasız olabilen bir dünyayı anlamaya çalışan iki gencin hayallerini. Gölcük sonsuza kadar kahkahalarımızı duyacak. Sularında duyduğumuz sıcak isteği hatırlayacak. Belki kalp atışlarımızı da işitecek.

Gavin ışığın ileriye aydınlatması için feneri havaya kaldırdı. Eve giden yolu işaret eden o ışıktan parmağı izledik. Hâlâ o tatlı hislerden oluşan kozanın içindeydik. Vücutlarımızdaki elektriklenmenin hayalinin kalplerimizin gerisindeki mahzene düşmesi zaman aldı. İkimiz de öyle

sersemlemiştik ki, evin önüne park etmiş arabayı ancak ona iyice yaklaştığımız zaman farkedebildik.

Gavin merakla, «Bu da kimin arabası?» diye sordu. Işığın taşıtı iyice aydınlatması için feneri yukarı kaldırdı. Ama ikimiz de arabayı tanımadık.

«Bilmiyorum, Gavin.»

O başıyla plakayı işaret etti. «Bu kimse, epey uzaklardan gelmeli. Maryland plakası bu.»

«Jefferson!» Birdenbire kardeşim için korkmaya başlamıştım. «Çuk! Hemen içeri girelim.»

Bahçe yolunda hızla ilerleyerek ön basamaklardan çıktık. Eve adeta top gibi dalmıştık. Antreye girer girmez ben o tanıdık kahkahayı duydum. Bir de yabancı bir erkeğin gülüşünü. Bu sağdaki oturma odasından geliyordu.

Gavin'le ben odanın kapısında durduk. Fern Hala bize doğru dödü. Ellerini beline dayamıştı, yüzüne yine o bildik, pis gülümseme vardı. Uzun boylu, şaftsın erkek arkadaşı kanepeye oturarak ayak ayı üzerine atmış, sankin bir tavırla sigara içiyordu. Dudaklarının kenarları iyice yukarı kalkmış sanki yanaklarını yarıyordu. Charlotte bir pufa çömmüştü. Ellerini birbirine kenetleyerek göğsüne bastırmıştı. Yüzün'jendişeli bir ifade vardı. Luther onun arkasındaki koltuğun yanında ayağa duruyordu. Yüzü kül rengiydi. Çok mutsuzmuş gibi görünüyordu. I

Ben sonunda, «Fern Hala!» diye haykırdım.

O bize doğru bir adım atarak, «Vay vay vay,» dedi. «Kimleri görürüm? Küçük Prensesle Prensi de buradaymış.» Bizi tepeden tırnağ kadar süzdü. Sonra tekrar çabucak yüzümüze baktı. Elimdeki havlula görmüştü. «E, ikiniz neredeydiniz bakayım?» diye sordu.

Gavin çabucak, «Yüzmeye gitmiştik,» dedi. Fern'in sırtışı ahlaksızca bir gülüşe dönüştü. Erkek arkadaşına doğru döndü.

«Duydun mu, Morty? Yüzmeye gitmişler.» Erkek arkadaşı da onu gibi güldü. «Suya çıplak girdiklerinden eminim. Vay vay vay... Siz ikini ne işler karıştırıyorsunuz bakayım?»

Gavin sert sert, «Hiçbir şey karıştırdığımız yok,» dedi. «Biz sadece gidip yüzdük.»

«Ah, tabii.» Fern'in gülümsemesi çabucak silindi ve yerini sert ve öfkeli bir ifade aldı. «Ben dünyaya yeni gelmedim. Siz ikiniz belki başkalarını aldatabilirsiniz. Ama beni kandırabileceğinizi hiç düşünmeyin. Bu gözler yok mu bu gözler, onlar çok şey gördü.»

Erkek arkadaşı gülerek şaka etti. «Bu kesin.» Hım hım gibi burnundan konuşuyordu. Artık ona dikkatle bakmıştım. Gözleri birbirine çok yakın, burnu sivri ve dudakları da çok inceydi. Fern Halanın sürüyle erkek arkadaşı arasında en çirkini bence bu adamdı. Kulakları büyük" boynu uzundu. Yanakları bir ihtiyarinkiler gibi içine çökmüştü.

Fern gözlerini bizden ayırmadan, «Kes sesini, Morty,» diye cevap verdi. Sonra da tekrar gülümsedi. «Morty'le Florida'ya onun deniz kıyısındaki evine gidiyorduk. Birdenbire ikinizin buraya gelmiş olabileceğinizi düşünmü. Yoldan sapıp buraya gelmeye karar verdim. Ve yanılmamışım.»

«Evdekiler ikinizin yüzünden endişeyle kıvranıyorlar. Philip Dayı kalıp beni görmeye bile geldi. Çünkü senin benim yanıma kaçmış olabileceğini düşünüyordu. Ona bunun imkânsız olduğunu söyledim.» Fern ağırlığını bir ayağından diğerine vererek ellerini tekrar beline dayadı. «E, neden kaçtınız?»

Ona gerçeği hiçbir zaman söylemeyeceğim, diye düşündüm. Herhalde bu açıklamaya güler ve böyle şeylere sevinir.

Fern çabucak, «Neyse,» dedi. «Boşverin. Bana nedeni söylemenize gerek yok. Bu ikinizin yüzünde yazılı.» Bir Gavin'e baktı bir bana. Sonra tekrar Gavin'e döndü. «Şi iyice ileri götürmüşsünüz.»

Gavin kızarak sert sert, «Bu doğru değil,» dedi.

Fern, «Bana neyin doğru neyin yalan olduğunu söyleme, Gavin,» diye terslendi. Gavin'in meydan okumasına hafif, öfkeli ve soğuk bir gülümsemeyle karşılık veriyordu. «İkimiz de Longchamp'ız. Kanımızda neler olduğunu ben çok iyi biliyorum. Her neyse...» Gevşedi. «Endişelenmenize gerek yok. Ben Philip'e bir şey söyleyecek değilim. Tabii... beni buna zorlamazsanız.» Başını salladı.

Rahat bir nefes almıştım. «Yani dayım nerede olduğumuzu bilmiyor, Öyle mi?»

«Evet, bilmiyor.» Fern bir an durdu sonra da ekledi. «Onun bura düşünecek kadar zeki olduğunu sanmıyorum.» Etrafına bakındı. «Burası gizlenmek için çok uygun bir yer. Charlotte Teyze bana evi yenide dekore ettiğini anlatıyordu.» Bir kakhaha atarken erkek arkadaşı da öfi katıldı. «Morty, kim bilir, belki de bu pek beğenilir ve moda olur.»

Adam, «Evet, Art Nouveau,» dedi.

«İkinizin de Morton Findly Atvwood'u tanımanızı istiyorum. Burada lerin seni nasıl çağırımlarını istiyorsun, Morty? Morty diye mi? Yoks Bay Atvwood diye mi? Belki de sadece, 'Efendim,' demeleri yeterli olur.»

Adam, «Bay Atvwood, uygun,» diye güldü. «Efendim, biraz fazi olur.» Sigarasının küllerini yere silkeledi.

Fern, «Bay Atvwood'un ailesine herkes büyük saygı duyuyor,» dedi, sonra da güldü. «Eski zenginler' denen gruptan onlar,.. Tabii servetleri azalıyor ama aile yine de eski.» Fern bir kakhaha attı, Morton Atvwood da öyle.

Bu adamın kendi ailesine hiç saygısı yok mu, diye düşündü Fern'in ailesiyle böyle alay etmesine izin veriyor...

Fern tekrar etrafına bakındı. «Neyse... Çiftliğe kadar geldiğimiz içi tatile gitmeden önce burada da biraz kalmaya karar verdik. Öyle de mi, Morty?»

Adam, «Nasıl istersen?» dedi. «Bende pek bol olan bir şey va zaman.»

«Sen ne demek istiyorsun, Fern Hala?» diye sordum. Çaresizli yüzünden bacaklarım kurşuna dönüşmüşlerdi sanki. Ayaklarım yer çivilenmiş gibiydi. Fern'in cevabını beklerken kalbim hızla çarpmay başladı.

O benim taklidimi yaptı. «Sen ne demek istiyorsun, Fern Hala? Ne demek istediğimi sanıyorsun? Burada bir süre kalacağız! Bol yer oldu-ğundan eminim. Charlotte Teyze bize odaları göstermek üzereydi. Bize en uygun olanını seçmemiz için. Öyle değil mi, Charlotte Teyze?»

Charlotte olanları pek iyi anlayamamıştı. «Ah, tabii, tabii.» Luther öfkeyle Fern'e bakıyordu.

Halam, «Ne de olsa biz bir aileyiz,» dedi. Adama dönerek ekledi. «Yani Luther dışında.» Luther öfkesini baskı altında tutmaya çalışırken kıpkırmızı kesilmişti. Fern bize baktı. «Siz ikiniz hangi odayı aldınız?»

Ben hemen atıldım. «Bizim iki odamız var. Birinde Jefferson'la Gavin kalıyor, birinde de ben.» Bir an durdum sonra ekledim. «Odalar yan yana.»

Fern, «Ah, ne uygun,» diye mırıldandı. «Morton odaları inceleyelim mi?»

Adam ayağa kalktı. «Sen nasıl istersen, yavrum.» Boyu bir seksen- den uzundu. Omuzları dar, beli de bir erkek için çok inceydi.

Fern Hala, «Morty müthiş bir tenisçidir,» diye açıkladı. «Belki yakın- da profesyonel olabilir. Burada tenis kortu var mı, Luther?»

Luther'in, «Hayır» daha çok bir homurtuyu andırıyordu.

«Olacağını sanmıyordum zaten. Ama idare ederiz. Burada bizi oya- layabilecek çok şey olduğundan eminim.» Başıyla beni işaret etti. «Bak- sana Prenses nasıl da oyalanmış. Charlotte Teyze, artık bize evi gezdi- rir misin?» Charlotte ayağa kalktı.

«Ah, tabii.»

Fern Hala sert sert, «Öyleyse haydi,» dedi. Charlotte. çabucak bana bir göz attı. Benden yardım istiyormuş gibiydi. Ona acıyordum ama ne yapacağımı bilmiyordum. Fern'le sevgilisini kapı dışarı edemez- dim. Oysa mümkün olsaydı yapmaktan asla kaçınmazdım.

Fern Hala, «Ve Luther,» diyerek adamcağıza döndü. «Bavulları ara- banın bagajından alıp yukarı çıkarır mısın?»

Luther bir an onu süzdü. Sonra da Fern'in emrini yerine getirmek için dönerek dışarı çıktı. Fern yine bir kahkaha attı.

«Sana bunun çok ilginç ve eğlenceli bir şey olacağını söyledim, Morty. Benim bütün akrabalarım eğlencelidir.» Adamın koluna girdi ve Charlotte'un peşinden gittiler.

Sonra halam birdenbire Gavin'le bana döndü. «Ah, sizi engelleme»

mize izin vermeyin. Her zaman ne yapıyorsanız, ona devam edin.» Başını arkaya atarak güldü.

Gavin bana döndü. Bir şey söylemesine gerek yoktu. İkimiz de gerçeği biliyorduk. Çabucak bulduğumuz o nefis, sihirli dünya aynı hızla ortadan kaybolmuştu.

Neşeli Günler Sona Eriyor

Fern Hala sırf kötülüğünden Morton'la onun için en uygun olanının¹

Charlotte'un annesiyle babasının odası olduğuna karar verdi. Fern'in bundan ikinci bir zevk duyduğunu anladım. Çünkü kararının zavallı Charlotte'u ne kadar sarstığını anladığı zaman bile fikrini değiştirmede. Babasıyla annesinin odasında başkalarının yatacağı fikrinin teyzemi dehşete düşürdüğü belliydi. Sanki babası, böyle bir şeye izin verdiği için onu şimdi bile cezalandırabilecekti. Ne yazık ki, bu konuda fazla bir seçeneği yoktu. Ferrr Hala kesin kararını vermişti. Oysa odanın iyice temizlenmesi gerekiyordu.

Charlotte açıklamaya çalıştı. «Burada yıllardan beri hiç kimse yatmadı. Burayı... babamın ölümünden beri hiç kimse kullanmadı.»

Fern Hala yılmadı. «İyi ya. Artık birilerinin burada yatmalarının zamanı gelmiş.» Döğmeyi bularak tavandaki lambayı yaktı. O zaman kir, toz ve örümcek ağları daha da belirginleşti. Fern ellerini beline dayayarak bana döndü. «Prenses, hemen gidip temiz bezler, kova dolu su sıcak sabunlu su getir ve bütün camları sil. Eşyaları da temizle.»

«Çok geç oldu,» dedim. «Bu saatte bu kadar iş yapılmaz. Neden bu gece için kirli olmayan bir odayı seçmiyorsun?»

Gavin de ekledi. «Evet, bu iyi fikir.»

Fern ona öfkeyle baktı. Sonra da bana dönüp aşağılarcasına, zalimce güldü. «Bir kere diğer odaların buradan daha temiz olacaklarını sanmıyorum. İkincisi bu odayı beğendim.» Sanki kendini çok ilgilendirdi yormuş gibi sordu. «Burası neden bu kadar zaman böyle ihmal edildi?

Ve madem elektrik kesilmemiş, niçin mum ve gaz lambası yakılıyor?»

«Buna alışmışlar. Böyle büyük bir eve elektrik sarfiyatı da çok fazla oluyor.» Halam bunun üzerine sırttı.

«Ama kira ödemiyorlar. Fazla bir masrafları olamaz.» Odada dolaşmayı sürdürdü. Mahsus bütün lambaları yakıyordu. Tuvalet maşasının önünde durarak içlerindeki boya ve kremlerin çoktan kurumuş olan kavanozlarını, eski fırça ve tarakları inceledi. «Bütün bu süprüntünün burada ne işi var?» diye sordu. «Onların çoktan atılmış olmaları gerekir-
di.» Sonra emretti. «Buraya bir çöp poşeti getir.» 1

Charlotte başını salladı ve bu fikri gülünç buluyormuş gibi gülümse-
di. «Ah, hayır. Onlar annemin eşyaları.»

Fern kayıtsızca, «E, ne olmuş yani?» diye cevap verdi. «Annen çoktan öldü. Öyle değil mi? Artık boya ve taraklara ihtiyacı olmayacak.» Parmağıyla kalın bir tabaka tozla kaplı aynayı çizdi. «Bu aynayı da unutma, Prenses. Pırıl pırıl olmalı!»

Gavin, «Sen Christie'nin ne olduğunu sanıyorsun?» diye homurdandı. «Esirin olduğunu mu?» Siyah gözleri öfkeyle kısılan Fern ikimizi süzdü.

«Ah, Christie'nin sevgili halasını memnun etmek isteyeceğinden eminim,» dedi. Sonra da gülererek ekledi. «Ben Christie'nin en sevgili halasıyım. Çünkü onun küçük sırlarını her zaman saklıyorum. Öyle değil mi, Prenses?»

Gavin'le öfke ve düşkırıklığıyla birbirimize bakarken Fern odayı incelemeyi sürdürdü. Sonra banyoya baktı.

Bana, «Bir kova dolusu dezenfektan da getir,» dedi. «İşin bittiği zaman şu musluklar pırıl pırıl olmalı. Yeri de fırçalamak için dizlerinin üzerine ökmen gerekecek. Bu pis zemine çıplak ayakla basarnam.»

«Bu iş saatler alır!» diye bağırdım. .

Charlotte inledi. «Ah, Tanrım... Ah, Tanrım...»

Fern, «Bu odayı şimdiye kadar temizlememiş olmalarına şaşıyorum,» diye yakınarak teyzeme döndü. «Ağabeyimle yengemin buranın idaresini sana bırakmış ve bütün bu aptalca şeyleri yapmana göz yum

muş olmalarını aklım almıyor. Aslında burası hâlâ değeri olan bir mülk değil mi? Morton?»

Adam ilgisizce, «Evet, değeri var sanırım,» dedi. «Binalar harap olsa bile toprağın her zaman değeri vardır.»

Fern, «Ama bu karyolaya bayıldım,» diyerek ilerledi. Karyolanın sütununu okşadı. «Çok zarif bir parça bu.» Oymaları işaret etti. «Tuvalet masasıyla dolabın işçiliğine bak.»

Morton başını salladı. «Evet, eşyanın değeri var.»

Fern Hala bana döndü. «Neden hâlâ kovayla sabunlu su ve bez getirmeye gitmedin? Sabaha kadar bekleyecek değiliz.»

Gavin daha sakın bir tavırla, «Burada ne çok iş olduğunun pek farkında değilsin sanırım,» dedi.

Fern gülerek, «Pekâlâ da farkındayım,» diye cevap verdi. «Ama değerli Prensesinin çok çalışıp değerli ellerini kirlletmesi seni bu kadar endişelendiriyorsa neden ona yardım etmiyorsun?» Sesi buz gibiydi. Sonra hızla Charlotte'a döndü. Zavalılık inledi ve ellerini hızla boynuna götürdü. Dehşete kapılarak güvende olmak için bir dala konan kuşlara benziyorlardı bu eller. Fern, «Charlotte Teyze, bize temiz çarşaf getir,» diye emretti. «Temiz havlu da... lütfen. Yığınla havlu. Elektrikli süpürge var mı?»

Charlotte çok üzgündü. «Hayır,» dermiş gibi başını salladı.

Ben çabucak atıldım. «Şu itilen ve yüzeydeki kirleri toplayan süpürgelerden var.» Fern Hala sırttı.

«Eh, ne yapalım, onunla yetineceğiz sanırım. Haydi, herkes iş başına.» Patronluk taslamanın hoşuna gittiği belliydi.

Gözleri iyice irileşmiş olan Charlotte, «Burada gerçekten kalamazsınız,» dedi. «Ruhlar hâlâ geceleri bu odaya geliyor. Hatta bazan gündüz bile.»

«Ruhlar mı? Yani hayaletler mi demek istiyorsun? Ah, hiç önemli değil bu. Morton'la ben böyle şeylere aldırmayız. Ha, sahi, burada içecek ne var?»

Charlotte Teyze gururla saydı. «Su, süt ve meyva suyu.»

Fern Hala söylendi. «Ben viskiden söz ediyorum.»

«Viskiden mi?» Charlotte bir an düşündü. «Babamın çalışma odasında, dolapta olacaktı. Ama çok eski.» Fern'le Morton gülmeye başladı.

Fern, «Ne kadar eskiyse o kadar iyi,» dedi ve yine emretti. «Bize o çalışma odasını göster. Orada biraz içki içer, odamızı hazırlamanızı bekleriz.»

«Orası artık çalışma odası değil,» diye atıldım. «Charlotte orada kendi işleriyle uğraşiyor.»

«Yi ya. Biz de içkilerimizi başka yerde içeriz. Haydi.» Fern ellerini birbirine vurdu. «Herkes çalışmaya başlasın.»

Luther elinde bavullarla kapıda durarak bize baktı. «Bu odada kalmayı düşünmüyorsunuz ya?» diye sordu.

Fern, «Her şey kararlaştırıldı, Luther,» dedi. «Bavulları şuraya koy.»

Luther, Charlotte'a baktı. Karısının yüzündeki acı dolu ifadeyi fark ederek, «Olmaz,» der gibi başını salladı. Kesin bir tavırla ve ısrarla, «Bu oda kullanılamaz,» diye açıkladı.

Fern, «Sahi mi?» dedi. «Sen de kimsin bakayım? Buranın genel müdürü mü?» Morton'a döndü, ikisi de kahkahalarla güldüler.

Luther kısaca, «Bu odayı kimse kullanmayacak,» dedi. Fern'in gözleri küçüldü. Şimdi kin doluydu bu gözler.

Küstahça Luther'e yaklaştı. «Buraya bak. Senin hakkında bilgim sandığından daha fazla. Ağabeyim bana hem buradan, hem de senden söz etti.» Sesi sertleşmişti. «Sen, burada kalmasına izin verilen bir işçisin. Ama bu durum her zaman değişebilir.» Luther'in yüzü kızarıp morarmıştı. Onun patlayıvereceğini sandım.

«Burada bazı şeyleri değiştirmeye ya da değiştirmemeye sadece ben karar veririm, Fern Hala,» dedim. «Artık bu çiftlik benim.»

Halam bu meydan okumam yüzünden soğuk soğuk güldü. «Malın mülkün bir kısmı da Philip'in değil mi? Tabii payı seninki kadar büyük değil. Ama yine de hissesi var sanırım. Neden Philip'e telefon edip fikrini almıyoruz.» Gözlerinde sevinçli bir pırıltı belirmişti.

Gavin yaklaşarak yanımda durdu. «Christie'yi tehdit etmekten vazgeç!» Fern'in suratı kıpkırmızı oldu. Hızla Gavin'e dönerek öfkeyle haykırmaya başladı.

«Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edebiliyorsun, Gavin? Baban şu pek değerli, uslu mu uslu oğlunun nerede olduğunu ve ne işler karıştırdığını biliyor mu? Annen bu durumdan hoşlanacak mı dersin?» Amansızca konuşuyordu. Gavin üvey ablasının öfkeli bakışları ve hiddetli sesi yüzünden çabucak sindi. Fern buna memnun olmuştu, başını salladı. Bizi süzerek, «Siz ikiniz burada bir hayli eğleniniz,» diye ekledi: «Şimdi size önerim şu: yine hoşça vakit geçirmek istiyorsanız o zaman doğru dürüst davranın. Zaten...» Başını arkaya atarak ellerini beline dayadı. «.. ablana karşı daha fazla saygılı olman gerekir, Gavin. Christie, sen de halana saygı göstermelisin.» Yakınmaya başladı. «Sen hiçbir zaman bana gerçek bir saygı göstermedin. Bir halaya karşı gösterilmesi gereken saygıyı!»

«Bu doğru değil, Fern Hala. Ben..,»

O avaz avaz haykırdı. «İTİRAZ ETME!» Gözleri iyice irileşmişti. Sonra bana yaklaşarak sesini alçalttı. Sesini kontrol altına almıştı artık. Kin dolu bir sesle, yüzüme tükürürcesine konuşuyordu. «Burası Cutler Koyu değil. Sen de bir Prenses değilsin. Hepimiz her zaman seni el üstünde tutmak zorundaydık. Her zaman aynı şeyler söyleniyordu: 'Christie şöyle!', 'Christie böyle!' Senin için Tatlı On Altı' partisi tertiplendiler. Benim için öyle bir şey yaptılar mı? Ya da bana her istediğimi aldılar mı?»

Gözlerimde yaşlar birikiyordu. «Annemle babam seni çok seviyorlardı. Sana her zaman iyi davrandılar...»

. 1 .

«"lal

«Boşversene sen! Ben bu sözleri daha önce de duydum. Bozuk plak gibi. Luther...» Adama döndü. «Sana o bavulları hemen buraya koymanı öneririm. 'Hemen' sözcüğünün ne anlama geldiğini biliyor musun?»

Luther kararsızca durakladı. Gururu yaralandığından, hâlâ öfkesinden köpürüyordu.

Fern o böyle tereddüt ettiği için sözlerini sürdürdü. «Philip Cutler evlerinden kaçan, henüz reşit olmamış iki çocuğu burada sakladığını öğrendiğinde nasıl bir tepki gösterecek dersin? Charlotte Teyzeyle senin hakkında önemli bir tahkikat yapılacak. Ah, belki de gazeteciler gelir, bu gülünç dekorun fotoğrafını da çekerler. Duvarlara ve portrelere neler yapıldığını görürler. Bunu ister misin?» Sesi tehdit doluydu. Luther'in omuzları yenilgi yüzünden düşüverdi. Artık halama meydan okurcasına bakmıyordu. Ona öyle acıdım ki.

«Bu doğru değil. Luther bizi saklamadı. Ayrıntıları da bilmiyordu. Neden kaçtığımdan haberi yoktu. Hatta evden kaçtığımdan bile. O..»

Fern Hala alayla gülerek sözümü kesti. «Buna kim inanır ki?» Yüzünde kesin bir ifade belirmeye başladı. Dudakları sanki lastik bantmış ve kopacakmış gibi iyice gerildi. «Şimdi... sözlerimi tekrarlamam gerekiyor mu?» Luther yere bakarak bavulları aldı ve onları odaya taşıdı. Fern Halanın gergin omuzları gevşedi. «Hah şöyle. İşte bu daha iyi.» Sonra şarkı söyler gibi ekledi. «Christie, hayatım, sabunla su nerede?»

Ben başka ne yapabilirdim? Kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum. Zavallı Luther'le Charlotte'un benim yüzümden daha fazla acı çekmelerini istemiyordum. Fern Hala tehditlerini yerine getirecek kadar kötü bir insandı. Başım göğsüme düştü. Fern Halanın acımasızca sarfedilmiş sözleri ve suçlamaları beni çok üzmüştü. İsteklerini çabucak yerine getirmeye çalıştım. Sırtıma kırbaçla vursaydı ancak bu kadar yapabildim.

Ben çıkmak için dönerken Gavin, «Ben de sana yardım ederim,» dedi.

Charlotte Teyze de Fern'in emirlerini yerine getirmeye koştu. «Ah, Tanrım... Ah, Tanrım...» deyip duruyordu. «Hiç de hoş günler geçirmeceğiz. Kesinlikle.»

Fern Hala, «Viski dolabına!» diye güldü.

Morton ona iltifat ediyordu. «Doğrusu otoriteni hayran olunacak bir biçimde gösterdin.» Fern Halanın kahkahası arkamızdan bizi izledi.

Halam adama, «Beni yeterince ezdiler,» dedi. «Eh, şimdi gösteriş yapıp, emretme sırası bende.»

Fern'le sevgilisi, Charlotte'a içki dolabını göstermesini söyledile. Sonra da onu çarşafı değiştirmeye yolladılar. Biz yatak odasında çabalarırken halamla Morton dolaptan konyakla kadehler alıp oturm odasında beklediler. Gramafonda eski plakları çalarken çocuk gibi davranıyorlardı. Kıkır kıkır gülüyor, eşyaları deviriyor, eski sofa çingiraklarını çalıyor, elektrikleri yakıp söndürüyor ve birbirlerini odadan oday kovalıyorlardı. Zaman zaman Fern Halanın tiz kahkahasının çiftlik evini koridorlarında yankılandığını duyuyorduk.

Charlotte'a tuvalet masasındaki eşyaları bir çantaya koyup saklamasını söyledim. «İstersen Fern gittikten sonra onları eski yerlerine koyarsın.» Bu önerim hoşuna gitti. Ama olanlar yüzünden hâlâ çok endişeliydi. Gavin istemeye istemeye temizlik işlerine biraz yardım etti. Camları o sildi. Luther süpürgeyi yukarı getirdikten sonra odadan çıktı. Öfkeyle homurdanıp duruyordu. Ben bütün eşyaların tozunu alarak parlattım. Sonra da banyoya gittim. Lavabo, küvet ve tuvaleti temizlemem hemen hemen bir saatimi almıştı. Gerçekten de yerdeki lekeleri çıkarmak için dizüstü çöktüğüm zaman Gavin çok kızdı. Üç kova kirli suyu dökmek zorunda kalmıştım. Sildiğim kir ve tozlar yüzüme ve ellerime yapışmış, çizgiler oluşturmuşlardı.

Gavin, «Çok aptalca bir şey bu,» dedi. «Gel Jefferson'u uyandıralım ve buradan hemen ayrılalım.»

«Bu, Fern Halanın Charlotte'la Luther'e kötülük etmek için bir şeyler yapmasını engellemez, Gavin. Onun istediğı zaman ne kadar kinci ve kötü olabildiğini sen de biliyorsun. Ne istiyorsa onu yapalım. Zaten çok geçmeden hem o, hem de sevgilisi buradan sıkılacaklar. Onlar kalkıp gittikten sonra biz de yeni planlar yaparız.»

Gavin, «Onun Jimmy'nin kız kardeşi benim de üvey ablam olmasına ve insanlara böyle kötü davranabilmesine şaşıyorum,» diye başını salladı.

Ona, «Unutma,» diye hatırlattım. «Fern'i bebekken başka bir ailenin yanına vermişler. Annemle babam onu buluncaya kadar onlarla yaşamış. Yaşamı altüst olmuş.»

«Onun için mazeretler bulmaktan vazgeç, Christie. O sadece ben»

cil ve kötü bir insan. Yalnızca kendini sevip nelerin mutlu edebileceğini düşünüyor. Bütün yaşamı boyunca başkası için bir şeyler yapmaya çalıştığını hiç sanmıyorum. Bundan sonra da yapmayacak.»

Fern Hala odaya girerek, «Sen kimden söz ediyorsun, Gavin Longchamp?» diye sordu. «Umarım benden söz etmiyorsundur.»

Gavin, «Yarası olan gocunur,» diye homurdandı. Ama Fern içip iyice sarhoş olmuştu. Bu lafları ya duymadı ya da aldırmadı. Morton'la güлüştüler ve sonra kendilerini yatağa atarak biz orada değilmışiz gibi birbirlerine sarıldılar. Gavin'le benim ağızlarımız hayretten bir karış açık kalmıştı. Sonunda Fern Hala gözleri yarı kapalı bir halde başını kaldırdı'.

«Burada işiniz daha bitmedi mi?» diye yakındı.

«Yapılacak çok iş vardı, Fern Hala. Bunu sana daha önce de söyledik...»

«Ah, nutuk çekmeyi bırak şimdi. Biz yatmaya hazırız.» Fern bir an durdu sonra da gülererek ekledi. «Uyumak için değil. Yatmaya hazırız. Öyle değil mi, Morton?»

Adamın gözleri kapalıydı ama aptal aptal güldü.

«Onun için artık paçavralarını topla, Prenses. Ve dışarı çıkarak kapıyı da arkandan kapat. Anladın mı?»

Gavin ayağa kalkmama yardım etti. «Haydi, gel. Buradan gidelim. O bir gemici kadar sarhoş.»

Fern, «kiniz o yıllanmış konyağı bir denemelisiniz,» diye bağırdı. Sonra Morton'la tekrar sinir krizi geçiriyormuş gibi güldüler. Halam ekledi. «Charlotte Teyze konyağın bozulduğunu sanıyordu.» Bu sözlerini yine kahkahalar izledi.

Gavin beni kapıya doğru götürürken bir ara dönüp baktık. Fern Hala, Morton'un üzerine eğilmişti. Ama adam kımıldayamayacak kadar yorgun ya da sarhoş gibiydi.

Fern başını kaldırarak bize baktı. «Ah, az kalsın unutuyordum... Ruhlar ne zaman gelecek?»

Odadan çıkarak kapıyı kapatırken tiz kahkahası arkamızda yankılandı.

Gavin'in koyu renk gözleri öfkesinden ateş saçıyordu. «Ruhların

gerçekten gelmelerini dilerim! Onu ait olduğu yere, cehenneme götürmelerini de!»

Bütün o işlerden yorgun düşmüştüm. Böyle şeylerle ilgilenemeyecek kadar bitkindim. Ykanıp yatmak için koridordan banyoya doğru gittik. Duygu kargaşası içinde boğularak, yorgun yorgun kendimi yatağa attım ve uykuya dalarak rüyalar görmeye başladım.

Ama belki de ruhlar gerçekten gelmişti. Gece bir ara uyandığımda bana koridorda ayak sesleri yankılanmış gibi gelmişti. Bir kapının çarpılarak kapatıldığından ve birinin hıçkırarak ağladığından da emindim. Ama kalkıp bakamayacak kadar yorgundum. Ruhlar bize zarar vermezler, diye düşündüm. Ve sabah Fern'le sevgilisinin esrarlı bir biçimde kaybolduklarını öğrenirsem kılım bile kımlıdamaz. Bir damla gözyaşı da dökmem. Bir iki dakika sonra tekrar uykuya daldım.

Sabah beni Fern Halanın tiz çığılı uyandırdı. Onu yakaladıkları gibi cehenneme götürmemişlerdi. Henüz gerçekleşmemişti.

Jefferson ara kapıya gelerek, «Ne oluyor?» diye sordu. Gözlerini ovuşturuyordu.

Gavin koridordan içeri girdi. «Fern bu. Bizi çağırıyor.» Jefferson, «Fern mi?» dedi. «Fern Hala burada mı?»

«Ne yazık ki, öyle,» diye cevap verdim.

«Neden haykırıyor?»

«Bilmiyorum, Jefferson,» dedim. «Belki uyandı ve kendine şöyle bir baktı.» Gavin güldü.

Elbisemi çabucak giydim. Gavin'le «koridorda ilerledik. Jefferson da peşimizden ağır ağır geliyordu. Charlotte'un annesiyle babasının odasının kapıları ardına kadar açılmıştı. Ağır ağır yaklaşarak içeri baktık.

Morton hâlâ uyuyordu ve henüz ayılmamıştı. Ama Fern Hala yataкта doğrulmuş oturuyordu. Battaniyeye sarılmıştı. Gözleri korkuyla parlıyordu. Kendi kendime, acaba gerçekten bir hayaletle mi karşılaştı, diye sordum. Fern elini kaldırarak titreyen parmağıyla kapıyı işaret etti.

«Orada durup... ağız bir karış açık... bize bakan kimdi?.. Tanrı bilir ne kadar zamandan beri orada duruyordu! Gözlerimi... biraz önce gözlerimi açtım... o orada durmuş bizi gözetliyordu...»

«Ah,» dedim. «Sözünü ettiğin Homer'di sanırım. O Charlotte Teyzeyle Luther'in bir dostu. Yakındaki çiftlikte oturuyor.»

Halam, «Buraya gelip bizi gözetlemeye nasıl cüret eder?» diye sordu. «Bu ne küstahlık! Nedir o? Sapık filan mı?»

«Ah, hayır, Fern Hala! Homer zararsız biri. O...»

Fern buz gibi bir sesle, «Bana onun ne olduğunu anlatma,» dedi. «Onu bir daha görmek istemiyorum. Beni duyuyor musun? Şimdi hemen aşağıya in ve o böceği buradan çabucak çıkıp gitmesini söyle. Ben gidinceye kadar çiftliğe bir daha adımını atmasın. Anlaşıldı mı?»

«Ama Homer hiçbir zaman...»

Fern inledi. «Her sözüme itiraz etme! Başım çatlıyor zaten!» Avuçlarını şakaklarına bastırıyordu. O sırada battaniyeyi de bıraktı. Çırçıplak olduğunu unutmuştu. Gavin şok geçirerek geriledi.

«Fern Hala... daha giyinmemişsin,» diye hatırlattım.

«Ha? Ah, aldıran kim? Morton! Kahretsin! Morton bütün bunlar olurken nasıl uyuyabiliyorsun? Morton?» Fern erkek arkadaşını sarsmışsa da o uyanmamıştı. Halam sonra yastıkların üzerine yığıldı.

«Bana kahve getir... Koyu kahve. İyice uyandıktan sonra banyoyu doldurmanı istiyorum. Sıcak suyla. Burada kokulu banyo yağı var mı?»

«Hayır, Fern Hala. Hiç sanmıyorum.»

Halam, «Neyse... Çabuk kahve getir,» diye emretti. «Ve o yarattığı da evden defet.» Gözlerini kapayarak tekrar inledi.

Jefferson, «Fern Hala buraya nasıl geldi?» diye fısıldadı.

Gavin alay etti. «Emily'nin süpürgesine binmiş.»

«Ne?»

«Dün gece arabayla geldi, Jefferson. Haydi, geri dön. Ykanıp giyin. Haydi.»

«Fern Halanın nesi var?»

«Fazla konyak içti,» dedim. Gavin'le birbirimize bakarak güldük.

Gavin kolunu Jefferson'un omzuna attı. «Gel bakalım, ahbab. İşle ni düzene sokmana yardım edeceğim.

Ben, «Şu kahve işini halledeyim,» diyerek çabucak aşağıya indi Luther dışarı çıkmış, çalışmaya başlamıştı bile. Charlotte mutfaktayd Homer masanın başında dehşete kapılmış bir halde, oturuyordu.

Charlotte, «Fern zavallının ödünü patlattı,» diye yakındı.

«Çünkü Homer de Fern'i korkuttu, Charlotte Teyze,» diye açıkladı. «Gidip ona baktığı için öfkeden köpürüyor.»

Charlotte, «Homer'in kötü bir niyeti yoktu ki,» dedi. «O zama kadar o odadan hiç ses gelmiyordu. Homer de şimdi orada kimler olduğunu anlamak istedi.» Teyzemin Homer'i bir anne gibi savunma yüzünden gülümsedim.

«Biliyorum. Ama onlar gidinceye kadar Homer ikisine de yaklaşma sın. Beni anlıyor musun, Homer? Yukarıdaki kadın hiç de iyi bir insa değil. Seni her görüşünde çılgınlık atıp duracak.»

Homer, «Anladım,» dercesine başını salladı. «Ben de onu görme. istemiyorum,» dedi.

«Sana hak veriyorum.» İki fincana kahve koydum. Bir tepsi bulu kahveleri Fern Halayla Morton'a götürdüm. Adam uyanmıştı, yatakt doğrulmuş oturuyordu. Yüzünü ovuşturuyor, pencereden süzüle. güneşe bakarak gözlerini kırıştırıyordu. Fern Hala gözleri kapalı bir hal de yatıyordu.

«İşte kahven,» dedim. Fern hemen gözlerini açtı.

«Onu buraya getir,» diye emretti. Ben yatağa yaklaşırken de kahveyi elimden kaptı. Diğer taraftan dolaşarak öbür fincanı da Morton'a verdim.

Adam, «Teşekkür ederim,» dedi.

Fern hemen şikâyeteye başladı. «Bu kahve yeteri kadar koyu değil.» Ağzındaki kahveyi fincanın içine tükürdü. «Daha çok çamurlu suya ben- ziyor.» Gözlerini iri iri açarak ekledi. «Belki de gerçekten öyledir. Kahveyi Charlotte mu yaptı?»

«Evet, Fern Hala.»

«Onu içme, Morton. Charlotte toprakla suyu karıştırarak kadar kaçık.» Fern fincanı adamın elinden alarak kendisinininkiyle birlikte öfkeyle bana doğru uzattı. Kahvenin birazı dökülüp ellerime ve bileklerime damladı. Sıcak kahve derimi yakmışsa da halam aldırmadı bile. «Şimdi sen gidip bir demlik kahve yap. Kahve yapmasını biliyorsun değil mi, Prenses? Yoksa elinden hiçbir iş gelmiyor mu?» Morton'a baktı. «Herkes ona her zaman hizmet ederdi.»

«Bu doğru değil, Fern Hala,» dedim. «Çoğu zaman mutfakta Bayan Boston'a yardım ederdim.»

Fern şarkı söyler gibi sözlerimi tekrarladı. «Çoğu zaman mutfakta Bayan Boston'a yardım edermiş. Ah, evet, çok çabaladığından eminim. Eh, bize doğru dürüst kahve yap. Çabuk ol. Kahvem i içer içmez banyoya girmek, ondan sonra da kalkıp güzel güzel kahvaltı etmek istiyorum.» Bir an durdu sonra da sordu. «O yaratık gitti mi?»

«Sen onu daha çok korkutmuşsun, Fern Hala,» dedim. «Merak etme o zavallı da seni görmek istemiyor.»

«İyi.»

Morton merak etti. «Hangi yaratık?»

Fern Hala ona, «Sen depremde bile uyursun,» diye çattı. «Bütün gece eski konyağı içtikten sonra tabii.» İkisi de güldüler ve birbirlerini gıdıklamaya başladılar. Yine çocuklar gibi davranıyorlardı. Sonra Fern onlara hayretle baktığını farketti. «Neden hâlâ bekleyip duruyorsun?» diye bağırdı. «Bana kahve getir.» Bu öfkeli bir emirdi.

Telaşla dışarı çıkarak tekrar aşağıya indim. Fern için taze ve oldukça koyu bir kahve yaptım. Gavin kahvenin demiri bile eriteceğini söylüyordu. Jefferson iyice uyanmıştı artık. Benimle gelmekte ısrar etti. Ama büyük yatak odasına döndüğüm zaman kapı kapalıydı. Kapıya vurmanın daha doğru olacağını düşündüm.

Fern Hala nefes nefese, «Bir dakika,» dedi. Bunu birtakım mırıltılar izledi.

Kapının dışından, «Kahve soğuyor, Fern Hala!» diye bağırdım. İçeride olanları anlamıştım. Hem kendi adıma, hem de Jefferson yüzünden utanıyordum. «İstersen biraz sonra geleyim.»

Fern bana cevap vermedi. Mırıltılar sürüyordu.

Jefferson, «Fern Halaya ne oluyor?» diye sordu.

«Sanırım kendini pek iyi hissetmiyorum, Jefferson. Neden tekrar aşağıya inip kahvaltını bitirmiyorsun? Ondan sonra yukarı gelir, halana, 'Merhaba,' dersin.»

Kardeşim omzunu silkerek uzaklaştı. Bir dakika sonra, Fern, «Girişiniz!» diye bağırdı.

Kapıyı açtım. Halam battaniyeyi çenesine kadar çekmişti. Yüz kızarmış, saçları karışmıştı. Morton gözlerini kapatmış, yataarken memnun memnun sırtıyordu.

«İşte taze kahven,» dedim. Fern bana gülümsedi ve doğrulup oturdu.

«İyi.» Kendi fincanını aldı, öbürünü de Morton'a uzattı. Sonra bana döndü. «Dışarıda beklerken biraz eğitim gördün mü?» diye sordu. Bu kadının kendine hiç saygısı yok muydu? Hiç gururu? Sözlerini sürdürdü. «Küçücük kulağını kapıya yapıştırdığından eminim. Yoksa kapını aralığından bizi mi gözetliyordun?»

«Ne münasebet, Fern Hala,» dedim. «Çok rahatsız oidum.»

Halam, «Haydi, haydi,» dedi. «Senin o değerli bekaretini buralarda bir yerde kaybettiğin kesin.» Bakışlarım Morton'a kaydı. Adam kahv fincanını kaldırmış, beni ilgiyle süzüyordu.

«Fern Hala!»

O başını arkaya atarak güldü. «Sen benden daha iyi değilsin!»

«Ben hiçbir zaman böyle bir şey söylemedim, Fern Hala ama...»

«Aslında senin büyümüş olmana seviniyorum. İçimden gelir ve ru¹ halim de uygun olursa...» Bir an durdö sonra ekledi. «... sen de bana çok iyi davranırsan belki sana erkekler ve seks konusunda işe yarayacak bir şeyler anlatırım.» Morton bir kahkaha atarak, «Bunları dinlemek isterdim,» dedi.

«Haydi oradan! Bu kadınca bir konuşma olacak.» Fern bana baktı, «Sana istedikleri gibi davranmalarına izin vermemelisin.»

«Fern Hala, lütfen. Ben böyle şeyler...»

Halam, «Tabii tabii...» dedi. «Biliyorum. Sen hâlâ pek nazlı ve narin-
sin. Pekâlâ, banyomu doldur. Su sıcak olsun. Ama kaynar değil. Haydi,
git. Ağzını bir karış açıp bana bakma.» Kahvesinden bir yudum aldı.

Banyoya geçerek suyu açtım. Hazır olduğu zaman Fern'e haber
verdim ve odadan çıkmak için döndüm.

O, «Bir dakika nereye gidiyorsun?» diye sordu.

«Aşağıya inip kahvaltı edeceğim,» dedim.

«Ondan önce banyo yapmama yardım etmeni istiyorum. Önce sırtı-
mı sabunlamalı, sonra da saçlarımı yıkamalısın.» Fern yataktan kalka-
rak hızla banyoya gitti. Üzerinde hiçbir şey yoktu. Morton'a bir göz
attım. O anlamlı anlamlı bana gülüyordu. Fern Hala, «Su tam kıvamın-
da,» diyerek küvete girdi. Morton'un da her an yataktan çıplak kalkma-
sından korkarak banyoya koştum ve kapıyı kapattım. Fern Hala bana
sabun bezini uzattı. «Sırtımı küçük daireler çizerek sabunla. Omuzları-
mın ovulmasını da isterim.»

Halamın sırtını yıkadıktan sonra şampuanı alarak saçlarını yıkama-
ya başladım.

O, «Ah, ne zevkli,» diyerek suda uzandı. «Sen iyi bir hizmetçisin,
Prenses.»

«Fern Hala,» dedim. «Lütfen beni 'Prenses' diye çağdırmaktan vaz-
geç. Ben Prenses değilim. Hiçbir zaman da olmadım.»

«Ah, pekâlâ bir Prensestin sen. Seni şımarttıkça şımartmışlardı.»

«Bu doğru değil,» diye ısrar ettim. «Uygun yaşa gelir gelmez otel-
de çalışmaya başladım, diğerlerine yardım ettim. Annemle babam iste-
dikleri zaman da Jefferson'la ilgilendim.»

Fern, «Ah, senin kusursuz olduğunu biliyorum,» diye söylenerek
bileğimi yakaladı ve beni yanına çekti. «Şu küçük kardeşimle aradaki
aşk maceranı bana anlat bakalım! Deneyimli mi bari? Onun ne yapaca-
ğını bildiğini hiç sanmıyorum?»

«Sus artık, Fern Hala!» diyerek bileğimi elinden kurtardım. «Gavin
iyi bir çocuk. Ama bu onun zayıf bir insan olduğunu ya da erkeksi yan-
larının eksik olduğunu göstermez!»

Fern gözlerini iri iri açarak, «Erkeksi yanları mı?» diye sordu. «O; halde Gavin'le seks ilişkiniz oldu?» Gözlerimi ondan kaçırmak zorunda kaldım. Ben bunu yapar yapmaz halam da her şeyi anladı. «Önemli değil,» dedi. «Bunu etrafta dolaşıp kimseye anlatacak değilim. Bu olaya bu kadar önem verdiğimi mi sanıyorsun?» Duraklayarak suda arkasına yaslandı. «Sadece merak ettim, işte o kadar. İlk kez neler hissettin?»

«Fern Hala,» diye mırıldandım. «Böyle şeylerden söz etmek hoşuma gitmiyor.»

«Ah, haydi! Sen ve küçük kız arkadaşların fırsat buldukça böyle şeylerden söz etmediniz mi? Bana bunu yapmadığınızı mı söylemek istiyorsun? Annen seninle hiç konuşmadı mı? Yoksa sana kuşlar ve arılar dan söz etme fırsatını bulamadan öldü mü?»

«Annemle birbirimize çok yakındık,» diye cevap verdim. «Bazı şey leri öğrenmek için evden sinsice kaçmama gerek yoktu.»

«Öyle mi? İşte yine meraklandım. Annen sana neler anlattı?» Fern yine pis pis gülüyordu. «Sana ne yapman ve ne yapmaman gerektiğini söyledi mi? Sana gebe*kalmaman için neler yapman gerektiğini açıkladı mı? Yoksa sadece, 'Erkeklerle hayır,' demelisin diye mi tembih etti?»

Ben, «Annemle aşktan ve seksten söz ettik,» dedim. «Evet.»

Fern yine pis pis güldü. «Aşk...»

Sordum. «Sen Morton'a âşık değil misin?»

«Sen ciddi misin? Morton'a mı? O sadece beni eğlendiriyor.» Fern öne doğru eğildi. «Onu idare etmek çok kolay. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?» Anlamamıştım... «O benim her istediğimi yapıyor. Hiçbir zaman tartışmaya kalkışmıyor,. Canım aşk yapmak istemediğinde homurdanıp inlemiyor, darılmıyor da.»

«Ama...» dedim. «Onunla evliymişsin gibi davranıyorsun.»

«Ah, Prenses, sen insanı öldürürsün!» Fern bir an durdu sonra da itiraf etti. «Ben daha önce kaç kez evliymişim gibi davrandım.»

«Kaç kez?» diye sordum.

«Ah, demek şimdi de meraklandın?»

Gerçekten de durumu merak ediyor, Fern Halayı anlamak istiyor

dum. Neden vücudu konusunda ahlaksızca davranıyordu? Aslında bütün bu maceralar ona zevk veriyor muydu? Çünkü her zaman meydan okurcasına, çılgıncasına ve sanki mutluymuş gibi davranıyordu. Ama gerçekten mutlu muydu?

Fern, «İlk maceramı öğrenmek ister misin?» diye sordu. Ben, 'Evet,' demedim ama o öne doğru eğilerek konuşmasını sürdürdü. «O sırada on dört yaşındaydım. Çok beğendiğim bir delikanlı vardı. O da on yedisindeydi.» iB

«On yedisinde!»

«Evet. Bana bakmıyordu bile. O zamana kadar hiç yaramazlık etmemiştim. Sadece o resimli kitaplara bakmıştım. Neyse... Bir gün o delikanlıya yaklaşıp kulağına fısıldadım. Pancar gibi kıpkırmızı kesildi ama benimle çok ilgilendi.»

«Kulağına ne fısıldadın?»

«Ona, dünyayı benimle dolaşmak isteyip istemediğini sordum.»

Fısıltıyla, «Bunun anlamı nedir?» diye sordum.

«Doğrusunu istersen, Prenses, ben de bundan pek emin değildim. Ama çocuk çok etkilendi. Birkaç gün sonra onunla yalnız kalma fırsatını buldum. İlk kez böyle bir şeye kalkıştığımı anlayınca çok korktu.»

«Ne yaptı o zaman?»

Fern, «Hiç,» dedi. «Benimle bir daha konuşmadı bile.»

«Ama kendini çok kötü hissetmedin mi?»

Halam omzunu silkti. «O sandığım kadar hoş biri değildi ve artık beni ilgilendirmiyordu.»

«Ama ya yaptıkların?»

Fern kayıtsızca, «Bu er geç olacaktı zaten,» dedi.

«Ama bir insana karşı gerçekten ilgi duymuyorsan...»

Fern, «Kimseye ilgi duymamalısın,» dedi. «Böylesi daha iyidir.»

«Hayır, hiç de değil, Fern Hala,» diye cevap verdim. «Sadece kendinle ilgilenirsen sonunda yapayalnız kalırsın.» Bana öfkeyle baktı.

«Ah, senin Bayan Kusursuz'un kızı olduğunu unutmuştum!» Kinle ekledi. «Ama annen aslında kusursuz biri değildi. Sen de dünyaya o yüzden geldin.»

Fern daha kötü şeyler ekleyemeden çabucak atıldım. «Ben bütü bunları biliyorum. Hatta gidip asıl babamı da gördüm.»

«Sahi mi? Ve?»

«Belki o bir zamanlar yakışıklı ve sevimli bir adamdı,» dedim. «Am benim için... sadece bir hiçti. Çirkin ve zayıf.»

Halam, «Hım...» diye mırıldandı. «Ama ben yine de Bayan Kusu suz'un aklını başından alan adamın nasıl biri olduğunu öğrenmek istedim.»

Başımı sallayarak, «Neden annemden o kadar nefret ederdin? diye sordum. «Aslında o her zaman senin için iyi şeyler isterdi.»

Fern tükürür gibi, «İşit de inanma,» dedi. «Jimmy'nin benimle geçi diği her anı kıskanırdı.»

«Bu hiç de doğru değil! Böyle çirkin bir şeyi nasıl düşünürsün!»

Halam, «Ama bu doğru,» diye ısrar etti. «Başka kadınların kıskançlığı konusunda uzmanım ben, hayatım.» Ayaklarını sudan çıkararak küvetin yanına dayadı. «Küçük çantamı aç ve tırnak cilamı al,» diye emretti «Ayak parmaklarımı doyamam istiyorum.»

Başımı eğerek ona meydan okurcasına baktım. Fern şu anda bencilik ve zalimlik yığını gibiydi. Sadece kendi zevki için yaşayan kalpsiz bir yaratık. O anda müthiş bir nefret ve öfke hissettim. O zaman kadar böyle yakıcı duygular hissedebileceğimi hiç sanmamıştım. Fern herhalde duygularımı gözlerimden okumuştı. Çünkü yüzündeki o memnun ifade çabucak kayboldu, öfkeyle parlayan gözleri yanan iki kömür parçasına dönüştü sanki.

«Bana öyle tepeden bakma, Chcistie Longchamp! Belki benden çok daha iyi olduğunu düşünüyorsun. Ama içten içe birbirimizden farkımız yok. Seks fantazilerini gerçekleştirmek için alelacele kardeşim çağırdın ve onunla bu ücra yere kaçtın. Daha fazla bekleyemedin.» Olanca sesiyle beni suçluyordu. «Küçük kardeşini bile bu işe karıştırdın!»

«Bu doğru değil,» diye bağırdım. «Evden o yüzden kaçmadım!» Yaşlar gözkapaklarımı yakıyordu.

«Evden, şımarık bir piç kurusu olduğun için kaçtın! Her istediği yapılan, herkesin ilgilendiği ama artık evde diğer çocuklardan farksız biri sayıldığın için. Bet Yenge, annenin yaptığı gibi senin üstüne düşmedi...»

«Philip Dayı bana tecavüz etti...» diye ağzımdan kaçırıverdim.

Bir an korkunç bir sessizlik oldu. Kalbimin gümbürtüsünü duyabiliyordum. Bunu Fern de işitiyormuş gibi geldi bana. Halam küvette ağır ağır doğrularak oturdu. Bakışlarını benden ayırmıyordu. Ben dayanamamış hüngür hüngür ağlamaya başlamıştım.

«Tecavüz mü etti? Yani...»

«Çırılçıplak odama geldi,» diye hıçkırdım. «Yanıma uzandı...»

Fern yüzünde mide bulandırıcı bir gülümsemeyle, «Sahi mi?» dedi. Bana ne acımış, ne de kızmıştı. Bu olay onu eğlendirdiği gibi heyecanlandırmıştı da. «Bana olanları anlat,» diye emretti.

«Anlatılacak bir şey yok. Yanıma gelip bana zor kullandı. Korkunç bir şeydi bu.»

Fern, «Bunun neresi korkunç?» diye mırıldandı. «Philip çok yakışıklı bir erkek.»

«Ne?» Gözlerimi sildim.

Fern, «Ben aslında her zaman onun benimle aşk yapacağını umdum,» diye açıkladı. Biran durdu sonra da gülerek ekledi. «Onu baştan çıkarmaya yeteri kadar çalıştım. Sürüyle fırsat sağladım. Hatta bir keresinde çıplakken odama gelmesine de neden oldum. Gördükleri hoşuna gitti ama bana dokunmadan odadan çıktı.» Sonra beni birdenbire suçladı. «Sen ona umut verecek bir şeyler yapmış olmalısın!»

«Ben öyle bir şey yapmadım!»

Fern, «Bana gerçeği söyle,» dedi. «Olay biraz hoşuna gitti, değil mi?»

«Hayır, Fern Hala! Bu başından sonuna kadar korkunç ve iğrenç bir şeydi! Daha sonra vücudumu cildim tahriş oluncaya kadar fırçaladım!»

Halam, «Ne gülünç...» diye mırıldandı.

«Hiç d© gülünç değildi. Kendimi o zamana kadar hiç bu kadar pi hissetmemiştim. Her şeyimle... Söylediklerin çok kötü şeyler. Evli bir adamla ilişki kurmak istemene şaştım... Bir akrabanla...»

Fern, «Ah, kes artık!» dedi. «Yakışıklı adam yakışıklı adamdır. Ayrıca aramızda kan bağı da yok. Philip gerçek bir akraba bile sayılmaz.»

«O hasta,» diye bağırdım. «Her zaman anneme âşıkta ve...»

Fern alayla, «Biliyorum,» dedi. «Herkes annene âşıkta.» Bana ba ve dudakları tiksinti ve nefretle büküldü. «Ve şimdi de herkes sana âşı olacak. Ah, neden bu kadar şanslısın bilmem...» Tekrar suda uzanara ayaklarını küvetin yanına dayadı. «Git, ojem getir,» diye emretti. Bekimildamayınca da güldü. «Aslında hemen telefona gidip Philip'i aramam gerekir. Seni ona teslim ederler. Belki sana gereken de bu... Gerçek bir eğitim. Belki de Philip seni karyolana zincirler ve her gec gelip...»

«Sus! Çok iğrençsin!»

Fern sakın sakın, «Ojem,» diye tekrarladı.

Yatak odasının«kapısını açtığım zaman halamın sevgilisinin tekrar yatarak battaniyeyi üzerine çekmiş olduğunu gördüm. Sonra gözleri açtı.

«Ben çok acıktım, Fern!» diye seslendi.

Halam cevap verdi. «Biraz sabırlı ol. Henüz sabah hazırlıklarım bitmedi.»

Fern'in çantasını açarak ojesini buldum.

Halamın tırnaklarını boyamak için yere diz çöktüğüm zaman «Önce ayaklarımı kurula, aptal,» diye terslendi. Bir havlu alarak bu emri ni yerine getirdim. «Ah, işte'bu iyi...» dedi. «İnsana kraliyet ailesinde miş gibi davranmaları çok hoş. Ben sana her zaman haset ettim, Prenses.»

«Bana hiçbir zaman kraliyet ailesindenmişim gibi davranmadılar, diye itiraz ettim.

«Yok canım...» Fern sonra yine emretti. «Tırnaklarımı dikkatli boya. Onları kimlerin göreceği hiç belli olmaz.» Yaşlar gözkapaklarım

yakıyordu. Halamın tırnaklarını doğru dürüst boyayabilmek için gözlerinin bulanıklaşmasına engel olmaya çalıştım. Ben çabalarken Fern sıcak suda arkası üstü yatarak gözlerini yumdu.

Sonra birdenbire, «Morton!» diye haykırdı.

«Ne?»

«Hemen kalkıp aşağıya in. Teyzeme kahvaltı için domuz sucuğuyla çırpılmış iki yumurta istediğimi söyle. Bak bakalım taze ekmekleri var mıymış? Yoksa Luther kente inerek ekmek alsın.»

Morton, «Peki,» dedi.

Ben, «Luther'in böyle işler yapacak kadar zamanı yok,» diye mırıldandım.

Fern söylendi. «Öyle mi? Eh, zaman bulursa iyi eder.»

«Onlara neden eziyet ediyorsun? Öyle savunmasız insanlar ki. Zaten yeteri kadar acı çekmişler. Onlar...»

Fern Hala beni suçladı hemen. «Ama sen onlardan yararlanırken vicdanın hiç sızlamamış!»

«Biz onlardan yararlanmadık ki. Gavin çiftlik işlerinde Luther'e yardım ediyor. Ben de evi temizliyor ve yemek konusunda Charlotte Teyze'ye yardıma çalışıyorum. Ve...»

«Ah, sen şahanesin! Bunu hep unutuyorum!» Fern sesini yükselterek bağırdı. «Morton? Kalkıyor musun?»

Adam, «Kalktım, kalktım,» diye cevap verdi. «Banyoya girmem gerekiyor. Ykanıp tıraş olmalı ve...»

«Eh, gidip başka bir banyo bul. Bizim burada daha bir süre işimiz var. Prenses, bana manikür de yapacak.» Fern bana bakarak güldü. «Öyle değil mi, Prenses?»

Cevap vermeyerek ayak tırnaklarının boyanmasını tamamladım. Gözyaşlarımı görmemesi için başımı çevirdim. Yoksa kendimi bu kadar kötü hissetmemi sağladığı için çok sevinecekti. Derin bir soluk aldım. Herhalde bugün yola çıkarlar, diye düşünüyordum. Biz de onlardan kurtuluruz. Fern Halayı bir daha hiç görmesem yine de üzülmem. Aslında tek istediğim bu. Bu düşünce yüzünden üzüldüm. Çünkü babam kız

kardeşinden ne kadar nefret ettiğimi bilseydi herhalde çok üzülürdü. Ama elimde değildi.

Fern Hala ellerine manikür yaptırttı. Philip Dayının saldırısı konusunda sorular sorarak ayrıntıları öğrenmek istediye de sorularını cevaplayarak onu sevindirmedim. Sonunda o da beni sıkıştırmaktan vazgeçti.

Daha sonra halamın elbiselerini de hazırlamak zorunda kaldım. Giyinirken yatağını yapmam ve banyoyu da temizlemem için ısrar etti: Benim bir hizmetçi gibi çalıştığımı seyretmek ona zevk veriyordu. Sonunda kahvaltı için aşağıya indik. Biz mutfağa girdiğimiz sırada sevilişi masanın başına geçmiş bir yol haritasını inceliyordu.

Fern Hala, «Luther'i taze ekmek almaya yolladın mı?» diye sordu.

Adam cevap verdi. «Luther'i bulamadım. Teyzen de fazla bir işe yaramıyor. Şimdi Gavin ve Jefferson'la dışarıda. Onlar ve biri daha ambarı Doyuyorlar.» Gülerek ekledi. «Hem de yeşile.»

Fern alay etti. «Ambarı yeşile mi boyuyorlar? Herhalde en yakında ki tımarhaneyi arayarak buradaki delileri toplamalarını söylememiz iyi olur.»

«Onlar burada çok mutlular, Fern Hala,» dedim. «Kimseye de bir zarar vermiyorlar.»

Morton, «Fern, ne dersin, kente inip kahvaltımızı orada edeli mi?» diye önerdi.

«Kente gitmemize hiç gerek yok. Yeğenim yumurta yapabilir. Bira önce iyi kahve pişirdiğini kanıtladı.» Bana dönerek emretti. «Yumurtaa rım fazla pişmesin. Kâğıt gibi kurumuş yumurtadan hoşlanmam.» Çabucak harekete geçmediğim için sinirlenmişti. «E? Haydi, karnımızı doyu bizim. Zavallı Morton açlıktan ölüyor!» Adamın yanına giderek sordu. «Ne yapıyorsun?»

Adam, «Anayola çıkmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum,» diye cevap verdi.

Fern, «Zamanımız bol,» dedi, sonra da Morton'a takıldı. «Aileme geçirdiğin bu kısa tatil hoşuna gitmiyor mu?»

Adam başını salladı. «Tabii hoşuma gidiyor. Ama burada ne kadar kalmak istiyorsun?»

Ben soluğumu tuttum.

Halam, «Canım sıkılıncaya kadar,» diye açıkladı. Bana bakıp güler-
rek de ekledi. «Ayrıca zavallı yeğenimin şu ara bize çok ihtiyacı var.
Onu böyle hemen terkedemeyiz. Öyle değil mi? Ah, sahi, Morton! Sen
onun evden neden kaçtığını bilmiyorsun. Galiba bir gece...»

Elimdeki yumurta kayarak yere düştü. «Fern Hala!»

O, «Şu yaptığını bak!» dedi. «Sakar sen de! Haydi, o yumurtaları
temizle, Christie. Artık onları sen yersin.» Bir kahkaha attı.

Ona öfkeyle baktım. Sonunda bıçak kemiğe dayanmış ve ona mey-
dan okuyacak kadar tepem atmıştı. Ama Fern'in yüzüne bakar bakmaz
onun da bunu istediğini anladım. Herkesin yaşantısını mutsuz etmek
için fırsat kolluyordu. Kendi yaşamı kadar mutsuz etmek için. Dışlerimi
alt dudağıma geçirdim ve gururumu çiğnedim.

Morton sordu. «Evden neden kaçmış?»

Ben yere diz çökmüş yumurtaları temizliyordum. Halam başını eğe-
rek bana baktı. «Neyse, boşver. Bu halayla yeğeninin yaptıkları mah-
rem bir konuşma. Öyle değil mi, Prenses?»

Yayılmış yumurtaları ıslak bir bezle silmeye çalışırken Fern'i duy-
mazlıktan gelmeye çalıştım. Ama o aman vermek niyetinde değildi.
Halam birinin yarasına tuz basmaktan zevk alırdı. Onun bana acımaya-
cağını bilmem gerekirdi. Kalbinde zerre kadar merhamet yoktu. Belki
biraz vardı ama o sadece kendine acıyordu.

Fern ısrar etti. «Öyle değil mi?»

Gözyaşlarımı içime akıtarak, «Öyle, Fern Hala,» dedim.

Korkunç bir tuzaktan kurtulup bir diğerine düştüğümü anlıyordum.
Beni aile lanetine bağlayan zincirin bir halkasını her koparışımda bir
güç bunu onarıyordu. Bana boynuma, ellerime ve ayaklarıma pranga
vurulmuş gibi geliyordu. Ağır ağır, makine gibi ayağa kalktım. Korsan
gemisinde kuzinede çalışan bir esir gibi Fern'le sevgilisi için yumurta
pişirdim. Gözyaşlarımın tabağın içine akmaması için elimden geleni
yapıyordum.

Fern'e ve Morton'a yumurtayla taze kahve verdiğim zaman halam,
«Sen kahvaltı etmeyecek misin?» diye sordu.

«Canım istemiyor,» dedim.

O, «İne de bir şeyler yemelisin,» diye ısrar etti. «Gücünü toplamalısın. Daha yapacak sürüyle işin var. Ondan sonra da yani akşama da piyano çalarak bizi eğlendirirsin.»

Mırıldandım. «Hayır, istemiyorum.»

Sıkıntılı her anımın zevkini çıkaran halam söylendi. «Pekâlâ istersin. Bu sayede yine gösteriş yapma fırsatını da bulmuş olursun. Gösterişe ne kadar meraklı olduğunu hepimiz biliyoruz, Penses.»

«Ben gösteriş yapmam, Fern Hala!»

«Pekâlâ yaparsın! O kadar masraftan sonra bunu yapman gerekir.» Fern, Morton'a döndü. «Onun dersleri için ağabeyim bir servet harcadı.» Adam ilgisizce başını sallarken halam nefretle ekledi. «Bu para benim için harcamaya razı olduğundan çok fazlaydı.»

«Sana acıyorum, Fern Hala,» diye başımı salladım. «İçinde bir canavar var senin. Kıskançlık denen o yeşil canavar kalbini kemirip duruyor.» Bir an durdum sonra da ekledim. «Sana, kendimden dah çok acıyorum,» Mutfaktan çıkmak için döndüm.

Fern arkamdan,*«Gitme, Penses,» diye seslenerek güldü. «Bana zaman hizmet etmen gerektiğini bilemeyiz.» Bir kahkaha attı.

Kahkahası çiftlik evinde yankılanmıştı. Bu, eski malikânenin karalıkl köşelerine yakışan türde bir gülüştü. Ben kahkahaların bu evde rahatça yaşamış olan o kötülüğe çok uygun olduğunu düşünüyordum.

İliğine Kad&r Kötü

Aydınlık, güneşli bir sabahı. Şurada burada pamuk pamuk beya bulutlar koyu mavi gökyüzüne yapıştırılmışlar gibi duruyordu. Ama ben o kadar mutsuzdum ki, kapıyı açıp kapalı, kurşuni bir güne çıkmış gibiydim. Hatta kırlangıçlar ve ardıçların cıvıltıları bile bana boğuk ve detoneymiş gibi geliyordu. Eski bir tahta bahçe iskemlesinin arkalığına konmuş olan iri, siyah bir karga sanki bana anormal bir merakla bakmak

taydı. Hemen hiç kımıldamıyor, canlıdan çok saman doldurulmuş bir kuşa benziyordu. Burnuma yeni biçilmiş çim ve yaban çiçeklerinin kokusu da gelmiyordu artık. Onun yerine içime verandanın zeminindeki çürümüş tahtaların küflü kokusunu çekiyordum. Sinekler evin etrafında dans ediyorlardı. Sanki sonsuza kadar beslenebilecekleri dev bir leş bulmuşlar gibi.

İçimi çektim. Sadece beni üzecek ve rahatsız edecek şeyleri algıladığımı farkındayım. Ruh halim yüzünden sadece rahatsız edici ve çirkin ayrıntıları görebiliyordum. Gün ne kadar güzel olursa olsun bu böyleydi... O güne kadar ruh halimi havanın durumunun etkilediğini düşünmüştüm. Ama şimdi durumun böyle olmadığını anlıyordum. Dünyamı ışıklandıran ve güzel hale sokan aslında annemle babamdı. Onların gülümsemeleri ve mutlu sesleri güneş ışıklarını yaratıyordu. Sevdiğiniz ya da sizi seven insanlar olmadığı zaman güzellik yarım kalıyor, takdir edilmiyordu. Hatta fark bile edilmiyordu.

Ve kalpleri sevgi dolu, şefkatli insanlar dünyanızı daha parlak ve daha mutlu yapabildikleri gibi, bencil ve acımasız kimseler de yaşamınızı kurşuniye dönüştürüp, kasvetli bir hale sokabiliyordu. Kalpleri granitten olan ve damarlarında buzlu su dolaşan insanlar. Fern Hala şimdi başımın yukarısında dolaşan kurum dolu, kurşuni bir bulut gibiydi. Her an şiddetli ve soğuk bir yağmurla beni kamçılama, beni sırsıklam ederek büsbütün mutsuzlaştırmaya hazırdı. Ev dehşet verici bir yer haline almıştı. Oradan kaçarken kardeşimi de sürüklemiş, Gavin'in uzattığı yardım elini yakalamıştım. İkisini de artık cehenneme yapılan bir yolculuk olduğu anlaşılan bu maceraya sürüklemiş bu eski çiftliğe sığınmıştım. Ama bunu yaparken iki basit ama şefkatli insanın yaşamlarının da lanetlenmesine neden olmuşum.

Kendimi Tifo Taşıyıcı Mary, gibi hissediyordum. Uğursuzluk getiren biri gibi. Bir gemiye binersem batacak, tren ya da uçağa yetişirsem bir yerlere çarpacaktı. Belki cennete varabilirsem meleklerin o ahenkli sesleri kısılacaktı. Yaşantım boyunca kendime hiç bu kadar acımamıştım. Beni seven insanlara da. Orada, bu kapkara düşüncelerle dolu, öylece dururken, bahçe yolundan koşarak inmek ve ortadan kaybolmak iste-

dim. Fern Hala artık bana işkence edemeyeceği için sıkılır ve kalkıp giderdi. Gavin, Jefferson'u alıp evine götürür ve mutlu bir yaşam sürerlerdi. Charlotte, Luther ve Homer de o eski sakin ve basit dünyalarına.

Öne doğru birkaç adım attım. Gözlerimi taşları kırılıp çatlamış olan bahçe yoluna dikmişim. Güçlü rüzgârda ağaçlar ve çalılar beni çağırıyor

yorlarmış gibiydi. Rüzgâr kulağıma, «Kaç, Christie,» diye fısıldıyordu. «Kaç... Kaç...» Nereye gittiğim, hangi yollara saptığım ya da sonunda kendimi hangi diyarda bulduğum o kadar önemli miydi? Belki diğerleri beni bir süre özleyecek, Gavin'in kalbi bir süre acıyla dolacaktı. Ama zaman beni onun anılarının kumaşına işleyecekti. Gavin de o zaman daha mutlu ve umut verici şeylere yönelecekti. Yangının annemle' babam gibi iki harika insanı çalabildiği bir dünyada yaşamak zaten yeterince zordu. Charlotte'un ablası Emily gibi kötü yaratıkların rahatça oraya buraya yerleştiği ve iyice ihtiyarlayıncaya kadar yaşayabildikleri bu dünyada. Hastalık ve fakirliğin, sağlık ve şansla birlikte varolduğu, felaketin hiçbir neden olmadan gelip çattığı ve mutluluğu bir anda yok ettiği bu dünyada. Şimdi bütün bunlara o lanetin kurşun gibi ağırlığı da ekleniyordu.

Daha cesaretle, hızla, uzun adımlar atmaya başladım. Belki de* ağaçların arasına gizlenip evi gözetlerim, diye düşünüyordum. Fern Halayla Morton'un gittiklerinden emin olmam gerekir. Gavin'in de çok geçmeden Jefferson'la onları izlediğini görmeliyim. Ondan sonra verdiğim bu karar yüzünden içim rahat eder. Evet, o zaman...

Birinin, «HEY» diye bağırdığını duydum. Duraklayarak döndüğümde Gavin'in hızla bana doğru geldiğini gördüm. Siyah kaşlarını şaşkın şaşkın kaldırmıştı. «Sen nereye gittiğini sanıyorsun?» diye sordu.

«Ben sadece...»

«Sen sadece ne, Christie? Bu bahçe yolu şoseye çıkar.» Gavin durumu anlamıştı. Çabucak sordu. «Kaçıyordun değil mi?» Ben cevap Veremeden sözlerini sürdürdü. «Fern bir şey daha yaptı... Ne yaptı o? Eve gidecek ve ona...» Çiftlik evine doğru döndü.

«Gavin, yapma, olmaz!» diyerek kolunu yakaladım. «Bir şey yapayım deme. Kaçmayı düşünmüyordum.» Bana kuşkuyla bakarken ekledim

dim. «Sadece yürüyüşe çıkmıştım. En rahat yolun bu olduğunu düşünüyordum.» Gavin'in gözlerindeki acıyı farketmeyeceğini umuyordum. Ama o bunun farkına vardı.

«Christie,» dedi. «Sana kimsenin zarar vermesine razı olmayacağını mı söyledim. Öyle değil mi?»

«Biliyorum, biliyorum...» Konuyu değiştirerek sakinleşmesini sağlamak için çabucak sordum. «Jefferson iyi ya?»

«Cennetin yedinci katında o. Homer'le birlikte ambarın duvarlarına boyları buluşturuyor. Ben bütün sabah seni bekledim. Fern'e kahvesini götürdükten sonra başka neler yapmanı istedi?»

«Öyle kötü bir şey istemedi, canım. Onun yıkanıp saçlarını şampuınlamaasına yardım ettim. Sonra Fern'le Morton için kahvaltı hazırladım. Aldırma... Onların bugün buradan sıkılıp gideceklerinden eminim.» Aslında buna pek inanmıyordum ama kesin bir tavırla konuşmuştum.

Gavin gözlerini kısarak başını salladı. «Hım... Belki..*»

«Tabii gidecekler, Gavin. Burada onlar için ne var? Bildiğin gibi Fern heyecana meraklıdır. Otel dolu olduğu ve herkes eğlendiği sırada bile sıkıntıdan yakınırdı.»

Gavin'i iknaya çalışırken kendi kendimi de buna inandırmaya çalışıyordum. Ama sanki peşimi bırakmayan o korkunç kader umut dolu sözlerimi duymuş ve en basit iyimser düşünceleri bile boğmaya karar vermişti. Birdenbire Fern Halayla Morton gülerek evden fırladılar. Veranda hızla ilerleyerek basamaklardan indiler ve arabanın yanına gittiler.

Gavin, «Acaba gerçekten gidiyorlar mı?» diye mırıldandı. Onunla yana çekilerek arabayı geri geri sürmelerini, sonra da bahçe yolundan inmelerini seyrettik. Yanımızda durdular ve Fern Hala penceresini indirdi.

«İkiniz hangi cehenneme gidiyorsunuz?» diye sordu. «Yoksa göldeki aşk yuvarına mı?» Bir kahkaha attı.

Sert sert, «Biraz dolaşıyorduk, Fern Hala,» diye cevap verdim.

«Tabii tabii... Her neyse... Bazı şeyler almak için kente gidiyoruz. Morton akşam yemeğinde biftek yemek istiyor. Başka çeşit yiyecekler

alacağız. Ayrıca buradaki sabun ve şampuanlar da hiç hoşuma gitmedi.»

Morton, «Taze viskiyi de unutma,» diye ona takıldı. İkisi birden gülmeye başladılar.

«Evet! Sonra cin de yok. Oysa biz cine bayılırız.» Fern bir an durdu sonra da ekledi. «Şimdi gidip mutfağı temizlersen çok iyi olur. Bu saklandığımız yeri tertemiz tutmalıyız. Ha, aklıma gelmişken. Bazı odaların da temizlenmesini istiyorum. Oralar da oturulabilir bir duruma getirilmeli. Seninle daha sonra evi dolaşırız. Ben sana neler yapmanı istediğimi söylerim.»

Camı kapatınca Morton gaza bastı. Kalbim içimde sanki büzülmüş boğazım da sıkışmıştı.

Gavin, «Onların gideceklerine inanıyordun,» dedi. «Duydun işte. Yemin ediyorum, sana karşı biraz daha kötülük ederse onu ensesinden yakalar ve tekmeyle kapı dışarı ederim!»

«Biraz daha onların suyuna gidelim, Gavin. Yakında buradan sıkılcıklarından eminim.» Yemin edercesine konuşmuştum sonra yalvardım. «Lütfen. Artık başkalarının başlarını derde sokmak istemiyorum.»

Gavin'in gözleri iyice kısılmıştı. «Pekâlâ. Ama senin bu evden yanında ben olmadan uzaklaştığını bir daha görmek istemiyorum. Tamam mı? Bana söz veriyor musun?» Israrla konuşuyordu. «Aptalca bir şey yapmayacağına yemin et, Christie.»

Gözlerimi yere dikerek başımı salladım. Ama bu Gavin'e yetmedi. Uzanarak çenemi tuttu ve gözlerinin içine bakmam için başımı kaldırdı. «Christie?»

«Pekâlâ, Gavin,» dedim. «Yemin ediyorum.»

O memnun memnun, «Evet,» dedi.

«Eve gidip mutfağı temizleyeceğim,» dedim. «Charlotte'un daha fazla iş yapmasına hiç gerek yok.» Eve doğru yürümeye başladım.

Fern Halayla Morton yanlarında sevdikleri yiyeceklerle dolu kesekâğıtlarıyla döndüler. Birer litrelik iki şişe cin getirmişlerdi. On iki küçük şişe de tonik. Morton hemen ikisi için içki hazırladı. Fern bana kesekâğıt

ğitlarını boşaltmamı ve akşam yemeğini hazırlamamı emretti. Ben bu işle ilgilenirken o da daha önce söylediği gibi çiftlik evini dolaştı. Kısa bir süre sonra bağırarak beni çağırdığını duydum. Charlotte, Luther ve diğerleri için öğle yemeyi hazırlamaya gelmişti.

Teyzem peşime takılarak, «Ah, Tanrım,» diye mırıldandı. «Bu kız neden avaz avaz bağırıyor? Ne istiyor yine?» Fern merdivenin başında bekliyordu, Birelindeiki bardağı, diğerindeyse eski çocuk odasındaki beşikte yatan bebek vardı. Charlotte donmuş gibi kalakaldı.

Fern Halaya, «Lütfen, dikkatli ol,» diye seslendi.

O, «Dikkatli mi olayım?» dedi. «Hangi konuda? Bu nedir? Neden beşiğe bir bebek yatırılmış?»

Merdivenden halama doğru çıktım. «Lütfen o bebeği yerine koy, Fern Hala. Charlotte'un o.»

Fern duydüklerinainanamıyormuş gibi, «Hâlâ bebeklerle mi oynuyor?» diye sordu.

«Hayır Ama bu bebekle ilgili önemli anıları var ve...»

Fern, «Amma da gülünç,» diye fikrini açıkladı. «Burası da gülünç bir yer zaten!»

Charlotte, «Lütfen,» dedi. «Onu yerine bırak. Onu hiçbir zaman bebek odasından çıkarmayız.»

Fern ona eziyete başladı. «Ah, demek çıkarmayız? Onu yerine bırakmazsam ne olur dersin? Ağlar mı?» Bebeği bacaklarından tutarak trabzanın yakınında aşağı yukarı salladı. Teyzemi bebeği aşağıya atmakla tehdit ediyordu. Charlotte, «Dur!» diye bağırarak peşimden merdivenden çıktı.

«Fern Hala, ona eziyet etme.»

Fern cin toniğinden bir yudum alarak güldü. Sonra, «Mort!» diye seslendi. «Buraya gelip bunu görmelisin! Gözlerine inanamayacaksınız! Morty!»

Charlotte basamaktan daha hızla çıkarak, «Onu yerine koy,» diye yalvardı. «Lütfen onu beşiğe koy.»

Morton'ir)kiiitçip'dinlendiği oturma odasından çıkarak başını yukarı kaldırdı.

Fern, «Haydi, 'Aradaki Maymun' oyununu oynayalım,» diyerek Morton'un bebeği görmesi için havaya kaldırdı. Charlotte Teyze bebeğe doğru uzanınca halam onu aşağıya Morton'a attı. Adam bebeği yakalamıştı.

Charlotte avuçlarını şakaklarına bastırarak, «DURUN!» diye bağırdı.

«Fern Hala, bunu nasıl yapabildin?» Dönerek merdivenden Morton'a doğru gitmeye başladım. O başını kaldırmış Fern'e gülümsüyordu. Adama, «Lütfen o bebeği bana ver,» dedim. Morton bir kahkaha attı ve tam yanına vardığımda bebeği yukarıya, Fern'e attı. Bebek halamın elinden kaymıştı ama Charlotte daha onu kapamadan halam bebeği yakalamayı başardı. Teyzemi onu aşağıya atmakla tehdit ediyordu yine.

Charlotte bir çığlık atınca Fern kıkır kıkır gülerek koşmaya başladı.) Charlotte Teyzenin yüzüne baktım. Gözlerinde acı ve korku vardı. Şimdi kafasında biri yine onun çocuğunu almış götürüyor, diye düşündüm. Fern bunun teyzeme acı verdiğinin farkında. Ama yine de kötü ve zalimce davranıyordu!

«Fern Hala,» diye haykırarak hızla merdivenden çıktım. Onun peşinden koşarken Charlotte da beni izledi. Ama koridorun sonunda köşeyi döndüğümüzde halamı göremedik.

Charlotte, «Nerede?» diye sordu. «Bebeği nereye götürdü?»

Sağda birinin kıkır kıkır güldüğünü duymuştuk. Ağır ağır o tarafa doğru gittik. Ama Fern Halamın saklandığı odanın kapısına erişmeden elindeki bardağın yere düşerek kırıldığını işittik. Sonra halam bir çığlık attı. Bir dakika sonra da Homer gözüktü. Bebeği sanki o kundakta bir çocukmuş gibi tutuyordu. Charlotte'a yaklaşarak bebeği dikkatle onun kucağına verdi. Teyzem bebeğin yüzünü ve başını okşayıp hemen bebek odasına doğru gitti.

Fern Hala kapıdan, «Onun burada ne işi var?» diye sordu «Ödümü patlattı!»

Homer dönerek öfkeyle ona baktı.

Halam, «Sana onu eve sokmamamı söylemiştim,» diye çıkıştı. «Birdenbire ortaya çıktı ve o pis bebeği elimden kaptı.»

«Her şey yolunda, Homer,» dedim. «Her şey yolunda. Sen artık diğerlerinin yanına git.» Homer hâlâ orada duruyordu. İri ellerini yumruk yapmış, nefretle Fern'e bakıyordu. Ben daha kesin bir tavırla ekledim. «Haydi, artık git, Homer.» Bana baktı sonra da dönerek uzaklaştı.

Fern Hala söylendi. «Nereden çıktı o?» Artık Homer gittiği için cesaretle, kabara kabara bana doğru geldi.

«Herhalde Charlotte Teyzenin çığılığını duydu,» dedim. «Ve pence-reden içeri girdi. Neden öyle davrandın, Fern Hala? Bu oyunun teyzeyi ne kadar üzdüğünü farketmiş olmalısın.»

«E, nesi var o kadının? Deli mi yoksa? O yaşta bir bebek için neden ağlıyor?»

«O Charlotte Teyzenin küçükken oynadığı bebek,» diye cevap verdim. «Onun için çok değerli.»

Fern, «Kaçıklık bu,» diye fikrini açıkladı. «Zaten bu ev de garip bir yer. İçindekiler de deli!» Yüzü öfke ve düşkürlüğünden şişmişti. Charlotte ve bana eziyet etmesine engel olunması hiç hoşuna gitmemiş, öfkelenmiş ve utanmıştı.

Morton, «Neden artık çıkıp gitmiyoruz, Fern?» dedi. Gürültüyü duymuş ve peşimizden yukarı çıkmıştı.

Halam, «Hayır,» diye cevap verdi. Öfkeden çıldırıyor, gözleri adeta ateş saçıyordu. Kulaklarının uçları kızarmıştı. İstedikine engel olunması ve yenilgiye uğratılmaktan nefret ederdi. Şimdi ne yapıp yapacak, bu olayın acısını çıkaracaktı. Kesin bir tavırla, «Burada hoşça vakit geçirmek için o içkileri ve yiyecekleri aldık,» dedi. «Ve öyle de yapacağız.» Gözlerini bana dikti. Ben artık onun her şeyin acısını çıkardığı bir yaratık halini almıştım. «İşe aşağıdaki oturma odasını düzelterek başlayalım. Bu gece bir parti verilmesini istiyorum. Yerleri süpür, camları sil ve eşyaları da cilala!»

Morton halama yalvardı. «Fern, hemen çıkıp gidelim.» Ben kendi kendime, neden sadece, «Haydi, gidiyoruz,» demiyor, diye sordum. Ne biçim bir erkek bu? Fern bir erkeği avucunun içine böyle sıkıca nasıl alabiliyor? Onları böyle nasıl etkileyebiliyor? Bunun nedeni sadece seks mi? Para da, araba da Morton'un. Ama her şeye Fern karar veriyor.

Fern sakinleşerek yine o buz gibi tavırlarıyla gülümsedi, «Gevşe biraz, Morty. Önce şahane bir akşam yemeği yiyeceğiz. Sonra Christie bize bir konser verecek. Ondan sonra oyunlar oynayacağız...» Adama; nazlı nazlı açıkladı. «Senin; sevdiğin o oyunlardan birini.» Morton'a neyi vaat ediyorsa, bu adamın hoşuna gitmişti. Çünkü önce güldü, sonra da bir kahkaha patlattı.

«Pekâlâ,» dedi.

«Tamam, karar verildi öyleyse. Haydi, oturma odasını temizle, Prenses. Bu gece hepimiz eğlenmek istiyoruz. Sen istemiyor musun?»

Ona, «Sen buradaki insanlara eziyet edip acı verdiğin sürece kimse eğlenemeyecek, Fern Hala.» dedim.

«Aman, sızıldanıp durma! Ben eğleniyorum ve bu hoşuma gidiyor: Ya annen ya da ağabeyim her zaman eğlenceme engel olurlardı. Ama artık onlar yoklar. Ben evin yönetimini eline almış ergin bir insanım.»

Dayanamayarak patladım. «Öyleyse yetişkin bir insan gibi davran!» Fern kıpkırmızı kesilmişti, ben daha ne olduğunu anlayamadan elini kaldırdığı gibi beni tokatladı. Sendeleyerek geriledim. Yanağım sızıyor, gözlerim yaşlar yüzünden yanıyordu. Halam tekrar bana doğru atılınca farkına varmadan kendimi korumak için elimi kaldırdım.

Fern öfkeyle, «Seni küçük fahişe!» diye bağırdı. «Bir daha bana karşılık vereyim deme! Duyuyor musun? HA? DUYUYOR MUSUN?» Sanki şişip kabarmış, bir heyyuia gibi tepeme dikilmişti. Siyah gözleri kolları benziyordu. Burun kanatları çılgin bir boğanın gibi kabarmış, yüzünün bütün hatları öfkesinden çarpılmıştı. Elimde olmayarak olduğum yerde büzüldüm. Bütün kanımın yüzümden çekildiğini hissediyordum. Gücüm kesilirken kulaklarımın arkası yanmaya başladı. Şimdi bana bir yabancı gibi gelen bu kadına bakıyo/dum.

Fern sıkıldığı dişlerinin arasından tükürür gibi, «Senin ellerini ayaklarını bağlamalı, ağzını da tıkamalıyım,» dedi. «Seni hızla bu merdivenlerden indirip Morton'un arabasının arkasına attığım gibi doğruca Philip'e götürmeliyim. Ah, o Charlotte'la diğerlerini kolaylıkla tımarhaneye artırabilir. Evet!» Başını salladı. «Artırabilir ya!»

«Ve ben senin Gavin'le burada uygunsuz bir biçimde birlikte yaşa-

dığına tanıklık ederim. O zaman hiç kimse Philip'le ilgili hikâyene inanmaz. Böylelikle Philip vasin olarak bütün mal mülkünü yönetimini eline alır...» Etrafına bakındı. «Belki bana ödül olarak da burayı verir. Morty'le ben de burayı iyice yıkar ve bir güzel eğleniriz. Öyle değil mi, Morty?»

Adam çabucak, «Evet, burada bazı şeyler yapılabilir,» diye tasdik etti. Bana, Fern'den o da benim kadar korkuyormuş gibi geldi.

Halam başını sallarken, «Evet. Görüyorsun ya? Morty böyle şeylerden anlar. Ve o burada bazı şeyler yapılabileceğini söylüyor.» dedi. Öfkesinden ateş saçan gözlerle beni süzüyordu. Ben bakışlarımı ondan kaçırdım. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, bayılmaktan korkuyordum. Sanki bacaklarım büzülüp kısıyor, ben de zemine batıyordum.

Fern, «Benden özür dilemen hoşuma gidecek,» dedi. «Ağabeyim kimbilir kaç kez şu ya da bu nedenle annenden özür diledi bana. E?»

Kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum. Fern'in öfke ve nefreti beni oraya çivilemiş gibiydi. Tehditlerini yerine getirirse kimbilir Charlöf* te, Luther ve hatta Homer'in başına ne korkunç şeyler gelecekti? •„

«Çok üzgünüm...» diye mırıldandım.

Halam ellerini beline dayayarak, «Ne?» dedi. «Ne söylediğini duymadım!»

Morton'un da duyabileceği kadar yüksek sesle, «Özür dilerim, Fern Hala,» dedim. Aslında Fern'in istediğinin de bu olduğunu biliyordum.

O, «İyi...» diyerek gülümsedi. «Şimdi her şey normale döner, biz de eskisi gibi dost oluruz. Bu ana kadar da oldukça iyi davrandın zaten. Öyle değil mi, Morton?»

Adam, «Evet, iyi bir ev sahibesi o,» diye başını salladı.

Fern, «Evet, doğru,» dedi. «İyi bir ev sahibesi.» Tekrar bana döndü «Artık her şeye eskisi gibi devam edelim. Bu geceki parti için oturma odasını güzelce temizle.» Sonra uzaklaşmak için döndü.

Morton, «Bir içkiye daha ne dersin?» diye sordu ve Fern'in girmesi için kolunu uzattı.

«İyi bir fikir bu. Bu olaydan sonra bir içkiye gerçekten ihtiyacım var. Ah, Prenses.» Yine bana döndü. «O odaya git ve ahmak yarattığın

düşürmeme neden olduğu bardağın kırıklarını topla.» Bir an durdu sonra da ekledi. «Dikkatli ol da, bir yerini kesme. Başına kötü bir şey gelirse kendimi hiçbir zaman affetmem.» Tiz kahkahaları Morton'la koridor da uzaklaşırken onları izledi sanki. İkisi de hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlardı.

Daha önce kaçmam gerekirdi, diye düşündüm. Bu konuda kararsız davranmayacaktım. Ben kaçmış olsaydım, Fern de, Charlotte Teyze ye eziyet edemezdi.

Başımı önüme eğdim. Kalbim taşa dönüşmüştü sanki. Fern Halayı memnun etmek için oturma odasını temizleyecektim. Onunla Morton'un peşinden gittim. Bacaklarım sanki irademim dışında hareket ediyorlardı. Ben hâlâ Fern'in bir süre sonra bütün bu oyunlardan sıkılacağını ve çıkıp gideceğini umuyordum. Yaşamımdan da çıkmış olacaktı böylece. Kendi kendime kutsal saydığım her şey üzerine yemin edip, söz verdim. Fern oradan gider gitmez, onun yaşantıma tekrar girmesine asla izin vermeyecektim. Durumu kötüleşse ve sokaklarda dilense bile! İşte bu kadar kötüleşmiştim.

Fern beni bu kadar kötüleştirmişti!

O akşam yemekte Fern Halayla Morton çok iğrenç ve terbiyesizce davrandılar. Birdenbire o gülünç oyunlarından birine başlayıyorlardı. Bence halam, o zavallı erkek müsvettesinin tümüyle kendi kontrol altında olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Sanki adam tamamiyle onun emrinde olsun istiyordu. Morton da buna uymak zorundaymış gibi davranıyordu.

Bir ara adama, «Sen bir yaşında bir bebeksin,» dedi. «Mamanı kendi kendine yiyemiyorsun. Haydi, 'guu guu guu,' de bakayım. Haydi.»

Morton, «Guu guu guu...» diye mırıldanarak bir bebeğe benzemeye çalıştı. Kollarını iki yanına sarkıtırken gözlerini tavana dikerek ağzını açtı

Fern Hala şarkı söyler gibi, «Acıktın mı, küçük Morty?» diye sordu. Adam çabucak başını salladı. Halam çatalla patates püresi alarak onu

Morton'un ağzına doğru uzattı. Adam ağzını iyice açar açmaz çatalı çabucak geri çekti. «Hayır, hayır, küçük Morty. O kadar aceleci olma. Önce anne için güzel bir şeyler yapmalısın. Haydi.» Diğer elini sevgilisi-ne uzattı. «Anneciğinin elini yala. Haydi. Yoksa annen sana mama vermez.»

Hepimiz Morton'un Fern'in elini yalamasını seyrettik. Charlotte meraklanmış, Luther tiksinimişti. Jefferson ise bu olayı komik bularak bir bebek gibi davranmaya kalktı. Ama ben hemen kolunu sıktım. Gavin başını sallayarak o sahneyi görmemek için gözlerini yumdu. Ama bütün bu olanları görmezlikten gelmek imkânsızdı. İkiisi de sofradaydılar.

«Morty'nin küçük burnunun ucuna biraz patates püresinden süreceğim. O da bunu yalamaya çalışacak.» Fern dediğini yaptı. «Haydi, Morty, bir dene bakalım. Annen için dene bunu.»

Hepimiz de adamın dilinin uzanıp kıvrılmasını seyrettik. Burnunu ona yaklaştırmak için gözlerini iyice kısmıştı. Ama püreyi yalayamadığı için bir bebek gibi ağlamaya başladı. Sonunda Fern patatesi sildi.

«Morty iyi bir çocuk. Elinden geleni yaptı.» Halam bir an durdu sonra da emretti. «Pekâlâ, Morty. Artık büyü ve yemeğini kendi kendine ye.» Adam güldü ve halam fikrini değiştirmeden çabucak yemeğini atırtmaya başladı.

Fern bana döndü. «Neden öyle aptal aptal bakıyorsun, Prenses? Yoksa küçük kardeşimle birtakım oyunlar oynamıyor musunuz?»

Gavin hemen atıldı. «Böyle aptalca oyunlar oynamıyoruz!»

Fern ona, «Ağabeyin gibi ukalalık etme!» diye cevap verdi. Sonra tekrar bana baktı. «Yemekler güzel olmuş, Prenses. Gitgide ustalaşıyorsun. Kimbilir? Belki de biz gidinceye kadar iyi bir hizmetçi olabilirsin.» Masanın üzerinden kardeşime doğru eğilerek sordu. «Bu hoşuna gider mi, Jefferson? Ablanın hizmetçilik etmesini ister misin?»

Jefferson omzunu silkti. «O hizmetçilik ederse burada kalabilir miyiz?»

«Tabii kalabilirsiniz.» Fern gözlerini bana dikti. «O iyi bir hizmetçi gibi çalıştığı sürece sonsuza kadar burada saklanabilirsiniz.» Derin

elerin içini çekti. «Ama Christie aslında bir hizmetçi değil. Çok yetenekli bir kız o. Herkes bunu biliyor. Bunu bize kaç kez, kaç kez söylediler! Morty senin piyanonu dinlemeyi çok istiyor. Öyle değil mi, Morty?»

«Ne?» Adam başını çabucak tabağından kaldırdı. «Ah, evet. Chopin'den bir şeyler çalabilir misin?»

Fern Hala benim yerime cevap verdi. «Tabii çalabilir. Piyanonu başına geçti mi her şey yapabilir. Öyle değil mi?»

«Chopin'in bazı parçalarını biliyorum. Piyano tekniği derslerinde sonatlarından bazılarını çalışmıştım.

Fern pis pis sırttı. «Ah, affedersiniz! Piyano tekniği! Harika!»

Morton, «Bende küçükken piyano dersleri âldım...» diye açıkladı.

Fern Hala, «Ah! Ne harika!» dedi. «Herkes şu ya da bu konuda ders almış. Benim dışımda.»

«Babamın senin bir enstrüman çalmanı istediğini biliyorum,» diye cevap verdim. «Senin bunu reddettiğini de hatırlıyorum.»

«Bu işi sırf o istedi diye yapacak değildim herhalde! Öyle yapmasını ağabeyimden Dawn istemişti muhakkak.» Kendini zorlayarak gülümsemi ve sonra ekledi. «Seni dinlemek bizi mutlu edecek, Prenses.» Ağzını silerek peçeteyi attı. «Haydi gel, Morty. Yemek sonrası içki içmek için oturma odasına geçelim » Bana dönerek emretti. «Sofrayı kaldırıp bulaşıkları yıkadıktan sonra gel ve bizi eğlendirin»

Gavin, «Bir dakika,» diye başlayarak yerinden kalkmaya davranınca hemen kolunu yakaladım.

«Önemli değil, Gavin,» dedim. «Piyano çalabilirim. Fern Hala için bite;» Gavin hafifçe gülümsedi. Morton da öyle.

Fern Hala çabucak dönüp hızla yemek salonundan çıktı. Morton da itaatle, bir fino .yavrusu gibi; onup peşinden gitti.

Charlotte'la ben sofrayı toplayarak tabakları yıkarken Gavin de üfledi iferson'u Lynchburg'agelirken yolda aldığımız iskambil kartlarıyla öyaladı. Fern Halayla Morton'a zorlukla dayanmış olan Luther ambarda, esrarlı bir işi tamamlamak için evden fırladı. Homer de eve yaklaşmıyacak kadar akıllı davranıyordu. Ancak, mutfaktaki işleri bitirip piyano çalmak için öturmaödasına:gittiğim;zamaniHomeHınbirjpencereöeni"eri

baktığını farkettim. Ama Fern Halâ ne zaman o tarafa doğru dönse adamcağız hemen saklanıyordu.

Birkaç Ghopin prelüdünden daha da fazlasını çaldım. Müziğim benim için bir kaçış yoluydu. Sihirli bir halıdan farksızdı. Beni uçuruyor, bu kötülük ve zalimlik dolu dünyadan uzaklara götürüyordu. Gözlerimi kapayarak anneciğimin Cutler Koyundaki oturma odamızda sessizce ve dikkatle beni dinlediğini hayal ettim. Gülüşü gurur doluydu. Piyano çalarken sanki bütün* o feci şeyler hiç olmamış gibi bir duyguya kapıldım. Müzik hüznü ve trajediyi sürükleyip götürüyor, bütün olayları daha dayanılır bir hale dönüştürüyordu. Annemle babam sağdılar ve yine beraberdik.

Kendimi gerçekten müziğe kaptırmıştım. Çünkü parça sona erdiği ve gözlerimi açtığı zaman şaşırdım. Herkes ve hatta Fern Hala bile bana hayret ve hayranlıkla bakıyordu. Charlotte Teyze beni heyecanla alkışladı. Jefferson başını Gavin'in omzuna dayamış ve uyuyakalmıştı.

Morton, «Harika bu,» dedi. «İnanılacak gibi değil.» Onun bu beğeni dolu sözleri Fern Halanın yüzündeki huşu dolu ifadenin hemen silinmesine neden oldu. Morton, «Sen gerçekten çok yetenekli bir kızsın,» diye başını salladı. O kadar etkilenmişti ki, utancımдан kızardım.

Fern Hala istemeye istemeye, «İyi piyano çalıyor sanırım,» diye itiraf etti. «Sana, onun için en iyi piyano öğretmenlerini tuttuklarını söyledim. İş Prenses'e geldi mi para hiç esirgenmezdi!»

Morton, «Böyle piyano çalabilmek için paradan daha fazla şeyler gerekir,» dedi.

Fern Hala, «Ah, ben de yeteneğimi geliştirebilirdim,» diye sızlandı. «Tabii beni gerçekten sevselerdi. Seviyormuş gibi rol yapmayıp benimle gerçekten ilgileneselerdi.» Kollarını kaldırarak hızla göğüslerinin altına da kavuştu. Sonra arkasına yaslanarak bana öfkeyle baktı. Kıskaç, somurtkan bir çocuktan farksızdı.

Ben kardeşimin yanına gittim, «En iyisi Jefferson'u yukarı çıkarıp yatırayım.» Kardeşim bir an kirpiklerini kırıştırarak gözlerini açtı.

Gavin, «Ben onu taşıyım,» diye mırıldanarak Jefferson'u kucağına aldı. Kardeşim başını rahatça Gavin'in göğsüne dayayıverdi.

Charlotte Teyze, «Ben de gidip yatacağım,» diye açıkladı.

Fern, «Aferin sana,» dedi. Sonra da Gavin'le bana döndü, «kiniz hemen aşağıya inin,» diye emretti. «Bir oyun oynamak istiyoruz.»

Ben kuşkuyla, «Oyun mu?» diye sordum. «Ne oyunu?»

Halam, «Aşağıya indiğiniz zaman öğrenirsiniz,» diye cevap vererek Morton'a gülümsedi. «Bana bir içki daha ver, Morty. Şu bizim Romeo ve Juliet için de birer içki hazırla.»

Gavin, «Senin içkini istemiyoruz,» diye homurdandı.

Fern ona, «Ah, yine bir namus kumkuması gibi davranıyorsun,» dedi. Ama Gavin bu sözlere aldırmadı bile. Jefferson'u yatırmak için odadan çıktık.

Ben kardeşimi soyarken onun sağ kalçasında biçimsiz bir yara olduğunu farkettim. Yeni kabuklanmış yaranın çevresinde etler iltihaplanıp şişmişti. Elma gibi kıpkırmızıydı.

«Bu nasıl oldu, Jefferson?» diye sordum. Kardeşim bir an gözlerin' açtı, sonra tekrar kapattı. «Jefferson?» Gavin'e döndüm. «Şuna bir bak, Gavin.»

Bir süre yarayı inceledi. «Bilmem ki... Bana hiç şikâyet etmedi. Jefferson, uyan, uyan!» Kardeşimi sarstı. Jefferson bu kez gözlerini açtı.

Ben yine yarayı işaret ettim. «Nasıl oldu bu?»

Jefferson, «Çiviye takıldım,» dedi.

Çabucak, «Ne zaman?» diye sordum. «Nerede?»

Jefferson cevap verdi. «Buraya ilk geldiğimiz zaman. Charlotte Teyzeyle o odayı boyarken.»

Gavin, «Bu yarayı hiç farketmedim,» dedi.

Sordum. «Bunu bana neden söylemedin, Jefferson?» Kardeşim omzunu silkti. «Charlotte Teyzeonu yıkadı mı? Ya sen, Jefferson?»

O, «Evet, evet...» diye mırıldanarak gözlerini yumdu. Ona inanıp inanamayacağımı bilemiyordum.

«Hemen Charlotte'dan yaraya sürmek için ilaç isteyeceğim,» diyerek teyzemin odasına gittim. Kapıya vurdum. Cevap vermeyince içeriye başımı uzattım. Charlotte yatağının ayakucunda diz çökmüş, küçük bir kız gibi dua ediyordu.

«Tanrıya, ruhumu koruması için yalvarıyorum...»

Teyzem beni farkederek durakladı. «Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm, Charlotte Teyze. Ama Jefferson bacağını kötü biçimde yaralamış. Bunun seninle birkaç gün önce odayı boyarken olduğunu söylüyor. Bunu hatırlıyor musun?» Charlotte, «Hayır,» dermiş gibi başını salladı. «Yara ve çürüklerin üzerine sürülebilecek bir ilacın var mı, teyze?»

Charlotte, «Ah, evet, yar,» diyerek çabucak ayağa kalktı. Ayaklarını sürüyerek hemen banyoya gitti. Elinde antiseptik ve flaster kutularıyla geridöndü.

«Yı,» diye mırıldandım. Sonra da sordum. «O gün Jefferson'un bacağındaki yarayı temizlediğini hatırlamıyorsun, değil mi?» Charlotte başını yana eğerek bir an düşündü.

«Belki temizlemiştir,» dedi. «Bu olayı, Luther'in orasını burasını kestiği zamanlarla karıştırıyorum. O her zaman bir yerini keser de.»

Başımı salladım. «Teşekkür ederim, Charlotte Teyze.»

Döndüğüm de Gavin de Jefferson'u yatırmıştı. Bir sabun bezi alarak yarayı sildim. Üzerine antiseptik sürdükten sonra yarayı flasterle kapattım. Jefferson o arada gözlerini açmadı bile.

Gavin'e, «Bu yaraya dikkat etmemiz gerekiyor,» dedim. «İltihabın geçtiğinden emin olmalıyız. Jefferson bacağını kestiği zaman Charlotte'un yarayı temizlediğini sanmıyorum. Kardeşim odayı boyadığı için o kadar heyecanlanmıştı ki, bacağının kesildiğinden bize söz etmedi bile.»

Gavin başını salladı. «Şimdi ne yapmamız gerekiyor?» diye sordu.

«Aşağıya inip Fern'in nasıl aptalca bir oyun oynamak istediğini anlayalım,» diyerek ayağa kalktım. «Eğer istediğini yapmazsak avaz avaz haykırarak buraya çıkar ve Jefferson'la Charlotte Teyzeyi uyandırır.»

Gavin yine kafasını salladı.

Oturma odasına döndüğümüz zaman Fern Halayla Morton, ortadaki masanın yanında, yerde oturuyorlardı. Masaya bir deste iskambil ve cin-tonik dolu bardaklar konmuştu. Morton halam ısrar ettiği için bize de içki hazırlamıştı.

Fern bizim de yere, alçak masanın etrafına oturmamız için işaret etti. «Haydi!» Gözleri yarı kapalı ve görebildiğim kadarıyla, kıpkırmızıydı. «Eğlenceyi engelliyorsunuz, işte içkileriniz!»

Gavin, «Sana içki istemediğimizi söyledim,» dedi.

Fern kardeşine öfkeyle, «Sen ne biçim gençsin?» diye sordu. «Da- ha çok yaşlı bir adam gibi davranıyorsun.» Birdenbire güldü. «Bu açım- dan babana hiç çekmediğin anlaşıyor.» Morton'a açıkladı. «Longc- hampüŞaba ünlü bir sarhoştur.» Böyle konuştuktan sonra bardağındaki içkinin bir kısmını bitirdi.

Gavin'in tepesi atmıştı. «Hiç de değil!»

Fern bardağını yere bırakarak gözlerini Gavin'e dikti. «Ben onun ne olduğunu biliyorum, hayatım. Onun içmediğimize hapse atılmadığını söylemenin bir yararı yok.»

Gavin, «Ah...» diye kekeledi. «Babam... artık içki içmiyor.» Fern yüzünden ağlamaklı olmuştu.

Gavin'in üzülmesi Fern'in çok hoşuna gitmişti. «Belki senin önün- de içmiyor. Ama onun gizli gizli birkaç kadeh attığından eminim. Bir sar- hoş, her zaman sarhoştur.»

Gavin, «Babam artık içki falan içmiyor,» diye ısrar etti.

«Pekâlâ, içmiyor öyleyse. Yeni yağmış kar kadar tertemiz bir insan! Kusursuz biri. Islah olmuş bir sarhoş ve çocuk hırslı.»

Gavin, «Sen ne söylediğini bilmiyorsun,» diye söylendi. «Babam hakkında böyle şeyler söylememelisin.»

Kardeşine bu kadar eziyet etmek Fern'e yetmişti. «Eh, artık biraz da eğlenelim. Otur.»

Gavin ısrarla, «Ben içki içmeyeceğim,» dedi.

Fern öfkeyle, «İçmezsen» içme! İstersen gidip rahip ol, bana vizge- lir.» Gavin'le yere otururken Fern Hala ekledi. «Ama oyunu kurallara uygun bir biçimde oynamalısınız.» Morton'a baktığında yüzündeki gülümsemenin iyice yayıldığını gördüm.

«Hangi kurallar?» diye sordum. «Nasıl bir oyun bu?»

Fern, «Strip- poker oynayacağız,» diye açıkladı. «Kaybeden soyuna- cak. Haydi, kâğıtları kes, Morty.»

Gavin, «Ne?» diye bağırdı.

«Bana hiç strip poker oynamadığını söyleme!» Fern, Morton'a baktı ve, «Buna inanıyor musun, Morty?» diye sordu. Adam omzunu silke rek kâğıtları dağıtmaya başladı.

Gavin, «Böyle bir oyun oynamak istemiyoruz,» diyerek başını eğdi ve masadaki kartlara onlara dokunursak bize hastalık bulaşacakmış gibi bir tavırla baktı.

Fern Mala onun (damarına basmaya çalıştı. «Ah, siz ikiniz herhalde baş başa oyunlar oynuyorsunuzdur?»

Gavin, «Biz hiç böyle bir oyun oynamadık,» dedi.

«E, ne olmuş? Her şeyin bir başlangıcı vardır.» Fern bana döndü. «Öyle değil mi, Prenses? Sen de ilk kez olan şeylerden söz edebilirsin. Öyle değil mi?»

«Yeter, Fern Hala!»

Fern öfkeyle emretti. «O kartları hemen al. Pokerin nasıl oynandığını biliyorsun.»

Gavin bana, «Bunu yapma, Christie,» dedi. Fern kâğıtları alarak gülümsedi.

«Üç giysi parçasısürüyorum.» dedi. «Morty?»

Adam, «Seni görüyorum,» dedi. «Üç parçayı arttırıyorum.»

«Gavin?»

Gavin kesin bir tavırla, «Biz bu aptalca oyunu oynamıyoruz, Fern,» dedi. Halam elindeki kartları indirdi.

Kardeşini soğuk soğuk süzerek, «Eğlencemin mahvedilmesinden hoşlanmam,» diye terslendi. «Böyle şeyler birkaç yere telefon etme isteği duymama neden olur. Örneğin Philip gibilerine telefon etmeyi.»

Gavin, «Bizi tehdit etmekten vazgeç,» diye homurdandı.

«Ve babam gibilerine de.» Fern bana döndü. «Ve ilgililere. Onlar da gelir ve hâlâ bebeklerle oynayan yaşlı kadınları alıp götürürler.»

«Seni gidi iğrenç...»

Ben çabucak, «Boşver, Gavin,» dedim. «Onu mutlu edecekse bu saçmasapan oyununu oynarız.»

«İyi. Morty, altı parça giysi, dedi, Christie.»

Elime baktım, çok berbattı. Kâğıtların arasında bir tek çift bile yoktu. "Pas," dedim.

Halam atıldı. «Bunu yaparsan üstünden altı parça giysi çıkarmak zorunda kalırsın.»

«Ama poker böyle oynanmaz ki,» diye itiraz ettim.

Fern, «Bizim özel kurallar böyle,» dedi. «Öyle değil mi, Morty?»

Adam başını salladı. «Kesinlikle.»

Gavin söylendi. «Bu aptalca bir şey.»

Fern Hala ona, «Eğlenceli olan her şey senin için aptalca,» diye çattı. Sonra bana sordu. «E?»

Cevap verdim. «Kural böyleyse ben de oyundan çıkmam. Yne de çok mantıksız bir şey bu.»

«İyi. Gavin?»

Gavin ablasını duymazlıktan geldi. ,

Fern, Morton'a, «İki kâğıt, lütfen,» dedi. Adam ona iki kart verdi sonra da bana baktı.

Ben, «Dört,» dedim.

Gavin bana, «Bunu neden yapıyorsun?» diye sordu.

Fern Hala hemen onun damarına basmaya çalıştı. «Eğlenmek istiyor da ondan. Biraz gevşe, Bay Namus Kumkuması.» Gavin istemeye istemeye iskambilleri alarak eline baktı. Sonra da Morton'a, «İki kart,» diye mırıldandı.

Bana verilen kâğıtlar da hiçbir işi yaramamıştı. Elim başlangıçtakiñ den farksızdı.

Morton, «Ben de bir kart alıyorum,» diye açıkladı. Desteden bir kâğıt alırken yılışık yılışık gülüyordu.

Fern, «İki parça giysi daha,»

Morton, «Seni görüyorum,» diye cevap verdi. «Ve bir daha arttırıyorum.»

Fern Hala, «Giriyorsan dokuz parça eder,» diye açıkladı. «Kaçıyor-san altı parça.»

, Gavin kartları masaya attı. Ben de öyle.

Fern elini gösterdi. «Dö per. iki üç, iki beş.»

Morton da kartlarını açtı. «Renk: İkiden altıya kadar.» Arkasına yaslandı"

Fern, «Çok şanslısın,» diyerek güldü. «Siz ikiniz istediğiniz altı parça giysiyi çıkarın. Ben dokuz parça çıkarmak zorundayım. Ah...» Ayakkabılarını bir kenara fırlatarak güldü. «Bu yüzden çıırılçıplak kalacağım.» Bluzunu başına doğru çekti. Sonra da durakladı. «Senin altı parça hançileri, Prenses?» diye sordu.

Ayakkabılarımla çoraplarımı çıkardım.

Fern, «Bu iki eder,» dedi.

«İki mi?» diye itiraz ettim. «İki ayakkabı ve iki çorap çıkardım.»

Halam, «Çift şeyler tek sayılır,» diye açıkladı. «Bizim kurallar böyle. Öyle değil mi, Morty»

Adam bir papağan gibi, «Öyle,» dedi.

Fern bana, «Haydi devam,» diye emretti.

Gavin bana, «Bunu yapma,» dedi.

Fern Hala, «İnsan bir oyunda borcunu ödemekten kaçınmamalıdır,» diye homurdandı. Sonra bana gülümseyerek ekledi. «Bu bir sırı saklayacağına dair verdiğin sözden dönmek gibidir.»

Bluzumun düğmelerini açtım. Morton'un gülümsemesi daha da yayılmıştı ve dudaklarını yaladı. Fern Hala sutyeninin çengelini açtı ve sanki yatak odasında yalnızmış gibi hiç duraklamadan onu kollarından kaydırды. Elini eteğinin beline atarken göğüsleri titredi.

Gavin ayağa fırlayarak olanca sesiyle, «Fern!» diye haykırdı. «Sen sarhoşsun! Ve çok da iğrençsin! Ablam olduğuna inanamıyorum!»

Fern başını arkaya atarak kahkahalarla güldü. Yüzü kızarıp şişmiş olan Gavin hızla döndü ve odadan fırladı. Ama bu halamın daha da çok gülmesine neden olmuştu.

Ben de ayağa kalkarak, «GAVİN!» diye bağırdım. Onun koridoru koşarak aştığını ve sonra çiftlik evinin ön kapısından çıktığını duydum. Onun peşinden gitmeye davrandım.

Fern birdenbire gülmekten vazgeçti. «Sen dur bakalım! Altı parça giysiyi çıkarmadın.»

Bir ona baktım bir Morton'a. Adam arkasına yaslanmış pis pis gülüyor, aç aç beni süzüyordu.

Başımı önüme eğdim. «Oyun sona erdi, Fern Hala.»

O, «Borcunu ödemedi çıkıp gidemezsin,» diye ısrar etti. «Kurallar böyle.»

«Fern Hala, lütfen. Artık oyunu burada bırakamaz mıyız?»

Halam yine ısrarla, «Borcunu ödemedikçe olmaz,» dedi. «Haydi; öde.»

Bluzumu çıkardım.

Fern, «Bu üç,» dedi. «Devam et.»

Eteğimin belini açtım ve yere, ayaklarımın dibine düştü.

«Dört.»

Geride sadece sutyenimle külotum kalmıştı.

Halam, «Yardım etmemi ister misin?» diye sordu. Başımı, «Hayır,» dermiş gibi salladım. «Fern Hala...»

«Bu haksızlık olur,» dedi. «Ben borcumu hiç tereddüt etmeden ödedim.»

Morton'a bir göz attım. Beni ısrarla süzüyordu. Sanki içimi görüyordu. Ellerimi arkama uzatarak sutyenimin tokasını açtım. Ama sonra durakladım.

Fern beni iknaya çalışarak, «Haydi, Prenses. Philip Dayın için soyunmuşsun ya. Bunu bizim için de yapabilirsin.»

«Fern Hala!» diye bağırdım. «Ne iğrenç, ne korkunç sözler bunlar!! Ben Philip Dayı için soyunmadım. Asla!»

Ayakkabılarımı, çoraplarımı ve etekliğimi kaptığım gibi oturma odasından fırladım.

Fern peşimden, «Seni küçük kaltak!» diye bağırdı. «Stripppperde borcu ödemekten kaçınmak olmaz. Pişman olacaksın... ÇOK PİŞMAN OLACAKSIN!»

Koridordan koştum ve giyinmek için bir odaya girdim. Sonra da Gavin'i aramak için dışarı çıktım. Ama görünürlerde yoktu. O yüzden evin köşesini dönerek ambara doğru gittim. Yolum tam yarısında onun fısıltısını duydum.

«Christie.» Gölgelelerin arasında duruyordu. Çabucak ona yaklaştım.

«Gavin, çok haklıydın! Fern Halayı memnun etmeye hiç çalışmayacaktım. Öyle kötü ki! Bana işkence etmekten hiçbir zaman vazgeçmeyecek. Özellikle bana! Artikonun tehditlerine aldırmayacağım. Fern için başka hiçbir şey yapmayacağım.»

«İyi. Belki artık beni dinler ve buradan gitmeye razı olursun.»

«Evet; Gavin. Gitmeye razıyım. Biz buradan ayrıldıktan sonra Fern de eğlenecek biri olmadığı için herhalde gider. Durumu Luther'e anlatırım. O da Fiern'le sevgilisi gidinceye kadar Homer'le Charlotte'u onlara yaklaştırmaz. Yarın sabah buradan hemen ayrılırız.»

«İyi. Sabah erken kalkar ve Luther'den bizi Upland Station'a götürmesini isteriz.»

«Ama ondan sonra ne yaparız, Gavin?» Gerçeklerin planlarımıza sızmasına izin verdiğim için heyecanım sönmeye başlamıştı. Gavin bir an düşündü.

Sonra da, «Galiba babama telefon etmekten başka çaremiz yok,» dedi. «Babam bu kadar uzaklara kaçmış olmamızdan pek hoşlanmayacak. Ama onun bize yardım edeceğinden eminim. Özellikle başına gelenleri öğrendikten sonra. Aynı zamanda o Jefferson'un büyükbabası, Christie. Bunu unutma.»

«Biliyorum,» dedim. «Ama bütün bunlar beni korkutuyor. Korkmamak elimde değil. Yine de haklısın, babanı aramalıyız.»

«Bize yardım edecek, bak göreceksin. Babana Fern'in iddia ettiği gibi biri değil.» Üvey ablasının alaylarının Gavin'i yaraladığı belliydi.

«Bunu biliyorum, Gavin. Ben Longchamp Dedeyi her zaman sevdim. Haydi artık içeri girip yatalım.»

Gavin elimi tuttu. Eve döndük. Mümkün olduğu kadar sessiz davranmaya çalışıyorduk. Fern'in oturma odasında kıkır kıkır güldüğünü duyduk. Kapının önünden geçerken içeri bir göz attığımızda halamla sevgilisinin yerde birbirlerine sarılmış olduklarını gördük. İkisi de çıplaktı. Hızla yukarı çıkarak benim odamın kapısının önünde durduk.

Gavin, «Fern her şeyi kirli bir hale sokuyor,» dedi. Gözlerini yere dikmişti.

Ona, «Aslında, birlikte olduğun insanı seviyorsan o zaman bunun pis bir yanı olamaz, Gavin,» diye cevap verdim. Gülümsedi. Ben de onu çabucak dudaklarından öptüm.

Gavin, «İyi uykular,» dedi.

Ben de, «Tahtakurularının seni ısırmalarına izin verme,» diye ekleyerek odama girdim. Artık kararımızı verdiğimiz için bana omuzlarımdan ağır bir yük kalkmış gibi geliyordu. Yatağa girerken artık Fern'den kurtulacağımız için rahatlamıştım. Özel cennetimizdeki günler sona erdiği için üzgündüm. Ama kendi kendime, her şey öyle ya da böyle, düzelecek, dedim. Bir süre için üzerime yassı, ağır bir kaya gibi kapanmış olan o lanetin etkisinden kurtulmayı başardım.

Ama kurtuluş olmadığını bilmem gerekirdi.

O lanet, sıcak aydınlığın yaşamımızı ısıtmasını engellemenin bir yolunu bulmasını beklemeliydim.

Gavin'in bağıırışı beni gördüğüm o güzel rüyalardan uyandırmıştı.

O kapıdan, «Christie, çabuk gel,» diye haykırıyordu. «Jefferson!»

«Ne var, Gavin?»

Gavin yine bağıırdı. «Durumu kötü!» Yüzündeki dehşet dolu ifade yüzünden kalbim durmuştu sanki. Hemen yataktan fırladım.

Gölgeler Koyulaşıyor

«Nen var, Jefferson?» diye bağıırdım. Korkumun sesime yansımaları engel olamamıştım.

Jefferson arkaüstü, kaskatı yatıyordu. İki kolunu yine kaskatı yanlarına uzatmıştı. Ağzı, hafifçe inlemesine izin verecek kadar açıktı. Çenesi şişmiş gibi duruyordu. O kısmın derisi iyice gerilmişti.

Gavin açıkladı. «Böyle inlemeye başlayınca uyanmışım. Ona nesi

olduğunu sorduğum zaman da arka arkaya inledi yine. Sonra da senin adını tekrarlamaya başladı.»

Elimi Jefferson'un alnına koydum. «Ateşi var sanırım.»

Kardeşimin gözkapakları titreşti. Gözlerini açtı ve üzerine eğilmiş olduğumu görünce, «Christie,..» diye fısıldadı. Gözlerinde öyle derin bir acı ve keder vardı ki, kalbim burkuldu.

«Nen var, Jefferson? Neren ağrıyor?»

Kardeşim, «Biri sanki enseme sıkıyor...» diye yakındı. Sanki her heceyi söylemek için müthiş bir çaba gösteriyormuş gibi kelimeler ağzından dökülürken gözlerini açıp kapatıyordu. «Yüzüm de acıyor. Bunu durdur, Christie, bunu durdur.»

Gavin'e, «Yüzü mü acıyor?» dedim. «Bu... ne olabilir?» O omzunu silkti.

«Belki grip oldu.»

«Ateşi olduğu kesin,» diye cevap verdim. Jefferson'un dudakları iyice kurumuştı. Diliyse uçuk pembeydi.

Kardeşim, «Soğuk...» dedi. «Uuuuf...»

Ona, «Üşüyor musun?» diye sordum, «Evet,» dermiş gibi başını salladı.

Gavin, «Üzerine yatak örtümü sereceğim,» diyerek yatağından Charlotte Teyzenin verdiği kapitone pikeyi almaya gitti. Örtüyü Jefferson'un küçücük vücudunun üzerine örterek çenesine kadar çektik. Ama o hâlâ titriyordu.

«Soğuk...» diye tekrarladı.

Çok şaşırdım. «Oysa bu gece hava çok sıcak. Nasıl böyle üşüyebiliyor?» Kardeşimin omuzlarını ve kollarını hızlı hızlı ovdum.

Gavin, «Ürperiyor...» dedi. «Bunun nedeni ateşi olması.»

«Çok hasta olduğu belli...» diye mırıldandım. «Rengi iyice uçmuş. Sonra neden böyle kaskatı yatıyor? Bir tahta kadar kaskatı! Şu kolunu yokla bak, Gavin.»

Gavin, Jefferson'u yokladıktan sonra tahmine çalıştı. «Belki bunun nedeni de ateş...»

«Ateşini ölçmem gerekir. Acaba Charlotte Teyzede derece var mı?»

Gavin, «Pek sanmıyorum,» dedi.

«Çabucak bir şeyler yapmamız gerekiyor. Fern Halayı uyandıracak ve ondan Jefferson'a bir bakmasını isteyeceğim.»

Gavin, «Onun ne yapılması gerektiğini bildiğini sanmıyorum,» diye fikrini açıkladı. «Boşuna zaman kaybetme.»

«Belki sevgilisi biliyordur,» dedim. «Zeki birine benziyor.»

Gavin, «Fern'i başına sardığına göre pek de zeki biri değil,» dedi.

Jefferson, «Gözlerim acıyor, Christie,» diye yakındı. «Boğazım d-öyle. Yutkunurken canım yanıyor. Başımı çevirdiğim zaman da acıyor.»

Gavin, «Bunun grip olduğundan eminim,» diye başını salladı. «Be de gripken aynı şeyleri hissetmiştim.»

Her geçen anla daha telaşlanıyordum. «Annen sen hastayken n-yaptı?» diye sordum. «Gribe yakalandım. Ama hastalandığımı bile hatırlamıyorum.»

«Annem doktor çağırdı. O da "bana aspirin vermesini ve bol bol sıvı içirmesini söyledi. Hastalık bir günden biraz fazla sürmüştü ama çabuk kendime geldim.» Gavin korkularımı gidermeye çalışıyordu. «Mera¹ etme! Bunun gripten daha ciddi bir şey olmadığından eminim.»

«Ama Fern Halanın ya da sevgilisinin Jefferson'a bir bakmaları iyi olur sanırım. Ne dersin?»

Gavin ne kadar endişeli olduğumu farkederek istemeye istemeye, «Evet,» dermiş gibi başını salladı. Sonra da, «Ondan bir şey istemek hiç hoşuma gitmiyor,» diye homurdandı.

«Sen Jefferson'un yanından ayrılma,» diyerek Fern Halanın odası na gitmek için dışarı fırladım.

»

Gecenin bu geç saatinde koridorda sadece bir gaz lambası yanıyordu. Gölgeler koridorun daha uzun ve daha boş gözükmesine neden oluyorlardı. Mümkün olduğu kadar hızlı koşarak Fern Halanın kapısına vurdum. Ama ne o, ne de sevgilisi cevap verdi. Belki de hâlâ aşağıda lar... diye düşündüm. Aşağıdaki lambaların küçük alevlerinden etrafa

yayılan titrek ışık merdivenin yanında ki duvarlar ve tavandaki gölgele-
rin dans etmelerine neden oluyordu. Kapıya tekrar vurmaya karar ver-
dim. Ama daha güçlü bir biçimde.

«Fern Hala? Orada mısın? Fern Hala!»

Kulağıma bir gürültü geldi. Sanki bir lamba yere yuvarlanmıştı. Bir
şangırtı koptu. Bunu arka arkaya edilen küfürler izledi.

Fern içeriden avaz avaz, «Kahretsin!» diye bağırdı. «Ne oluyor?»
Sonra kapı hızla açılarak Fern Hala yalpalayarak eşikte belirdi. Çıplaktı,
saçları karmakarışık. Gözlerini zorlukla aralayabiliyordu.

«Ne istiyorsun?» diye yakındı. «Gecenin bir yarısında neden gel-
din?» Her şikayetiyle gözlerini biraz daha açabiliyordu. «Neden kapımı-
zı yumrukluyorsun?»

«Jefferson yüzünden geldim, Fern Hala. Hasta. Ateşi olduğu kesin.
Yüzünün ve boynunun ağrıdığından şikâyet ediyor. Ne yapacağımızı bil-
miyoruz.»

Morton karyoladan, «Ne var?» diye seslendi. «Ne olmuş?» Bir lam-
bayı daha yakarak yatakta doğruldu.

Fern Halanın omzunun üzerinden ona baktım. «Kardeşim,» diye
açıkladım. «Çok hasta.»

Fern bağırdı. «E, ne yapalım yani?» Kollarını göğüslerinin üzerinde
kavuşturdu. «Çocuklar sık sık hasta olur.»

Morton, «Kusuyor mu?» diye sordu.

«Hayır, ama boğazı ağrıyor, boynu sancıyor ve...»

Fern, «İyi ya, soğuk almış işte,» diyerek ağzını çirkin bir ifadeyle
çarpıttı. «Ve sen bu yüzden gece yarısı gelip bizi uyandırırıyorsun!»

«Çok acı çekiyor,» diye belirttim.

Morton, «Belki grip olmuştur,» dedi.

«Evet,» diye başımı salladım. «Gavin de öyle düşünüyor.»

Morton, «Ona birkaç aspirin içirin,» dedi. «Şu anda başka bir şey
yapamazsınız.»

>

«Ama burada aspirin olduğunu sanmıyorum,» diye inledim. «Jeffer-
son için korkuyorum, Fern Hala. Gerçekten.»

O, «Kahretsin!» diye söylendi.

Morton hatırlattı. «E çantanda aspirin olacak, Fern. Birkaç gün* önce Boston'da almıştık. Hatırladın mı?»

«Ne? Ah, evet, evet. Bir dakika bekle.» Fern yalpalayarak karyola-ya doğru gitti. Sonra, «E çantamı nereye koyduğumu unuttum,» diye inledi. «Çantayı aşağıda mı bıraktım acaba?»

Morton cevap verdi. «Ne bileyim ben? Aşağıda oturduğumuzu bile hayal meyal hatırlıyorum.» Başını sanki birdenbire taşa dönüşmüş gibi yastıkların üzerine bıraktı.

Fern söyleniyordu. «Sen de amma baş belasısın!» Dönüp duruyor1 du.

Ben tuvalet masasını işaret ederek, «İşte orada,» diye bağırdım.

«Ne? Hah, evet.» Halam çantayı açarak içeri karıştırdı. «Aspirini» göremiyorum...» Kalbim sanki ağırlaşp kurşuna dönüşüvermişti. Fern Hala aspirinleri kaldırıp atmış bile olabilirdi.

«Fern Hala, lütfen daha iyi ara. Jefferson çok hasta. O aspirinler çok gerekli.»

Fern'in yüzü kıpkırmızı kesildi. Tükürür gibi, «Bir şey ya senin için çok gerekli oluyor ya da Jefferson için,» dedi. Başımı önüme eğdim. Onun beni oradan kovmasından korkuyordum. Halam, «Kahretsin, kahretsin, kahretsin!» diye söylenerek çantasını başaşağı çevirdi ve içindekileri boşalttı. Sonunda küçük aspirin kutusunu buldu. «İşte burada.» Aspirinleri bana öfkeyle uzattı. «Bunu al ve hemen defol. Gürültü kesilsin de biz de rahatça uyuyalım biraz.»

Aspirin kutusunu kaparak çabucak kapıya doğru döndüm.

Fern arkamdan, «Kapıyı kapatmayı unutma!» diye bağırdı. Ben kordordan ilerlerken de ekledi. «Jefferson'u da şımartmaktan vazgeç. Seni şımarttıkları gibi!»

*

Odaya döner dönmez Gavin, «Ne dediler?» diye sordu.

«Ona aspirin vermemi söylediler.»

Gavin, «Hiç olmazsa gelip ona bakabilirlerdi,» diye homurdandı.

«İkisi de kimseye bakacak halde değil. Ama hiç olmazsa Morton, Fern Halayı bana aspirin vermesi için zorladı.»

Bir bardak su getirerek Jefferson'a iki aspirin vermeye çalıştım. Ama tabletleri kardeşimin ağzına atar atmaz yutkunamadığını haykırdı.

«Canım çok yanıyor, Christie. Çok yanıyor.»

«Ne yapacağız, Gavin? Yutkunamıyorsa...»

«Aspirini dövüp suyla karıştır,» dedi. «Küçük bir çocukken annemin öyle yaptığını hatırlıyorum.»

Aspirini suda mümkün olduğu kadar çabuk eriterek bardağı Jefferson'un dudaklarına doğru tuttum. Sıvı azar azar onun ağzına döktüm. Ama damlalar kardeşimin boğazına erişir erişmez boğuluyormuş gibi çırpınmaya başladı. Gözleri yerinden uğramıştı, bütün vücudu sarsılıyordu.

«GAVİN!» diye haykırdım. «Su yüzünden boğuluyor.»

Gavin koşarak Jefferson'a sarıldı. Onu kaldırıp dimdik tutarak, «A-
vaş, ahbap, yavaş,» dedi. Hafifçe kardeşimin sırtına vuruyordu.

«Ne oldu?» dedim. «Ona suyla dövülmüş aspirin yerdim sadece.»

Gavin sakın sakın, «Ters boruya gitti,» diye açıkladı. «Soluk alsın biraz, ondan sonra tekrar deneriz.»

Bardağı tekrar kardeşimin ağzına yaklaştırmak elim titriyordu. Jefferson kendinden geçmiş gibiydi. Hiç kımıldamıyordu.

«Jefferson, ağzını biraz aç,» diye yalvardım. Ama ne ağzını açtı, ne de gözlerini. «Jefferson...»

Gavin önerdi. «İstersen bırakalım biraz uyusun.»

«Hayır,» der gibi başımı salladım. Korkuyordum, kalbim deli gibi çarpıyordu. Jefferson'un böylesine hasta olduğunu hiç görmemiştim. Kızamık ve su çiçeği olduğu zaman bile bu kadar ağırlaşmamıştı. «Bu

işte bir terslik var, Gavin. Sen grip olduğun zaman yutkunmakta zorluk çekmedin, değil mi? Bana öyle bir şey olmadığını biliyorum.»

Gavin, «Bir keresinde boğazım çok kötü ağrıyordu,» dedi. «.. hatta bademciklerim şişmişti. Belki Jefferson'a da öyle oldu.»

«Ama aspirin içiremezsek ateşi düşmez ki,» diye inledim.

Gavin, «Dur bir de ben deneyeyim,» dedi. Jefferson'u oturur halde sıkıca tutarak bardağı dudaklarına götürdü. «Haydi, ahbap. Şundan

biraz iç bakalım.» Kardeşimi iknaya çalışıyormuş gibiydi. Jefferson'un gözkapakları oynadı ve dudaklarım Gavin'in ağzına biraz aspirinli s¹ akıtmasını sağlayacak kadar araladı. Ancak sıvı boğazına eriştiğ' zaman yine şiddetle öksürmeye başladı. Fakat Gavin kardeşimi sıkı tuttu ve Jefferson da sıvının birazını yutmayı başardı. Sonra Gavin'in ellerinin arasında bütün vücudu gevşedi.

«Yine uykuya daldı.» Gavin bir an durdu sonra da önerdi. «O uya hıncaya kadar bekleyelim. Ondan sonra tekrar deneriz.»

Karyolanın yanında oturarak gözlerimizi Jefferson'a dikili öyle bek ledik. Kardeşim gözlerini her açısında ona biraz daha aspirinli su içirir yorduk. Ama sıvıyı her yutuşunda daha da çok öksürüyordu artık. Neyse ki bütün aspirini ona içirmeyi başardık. Ama ben yine de kardeşimin başucunda oturup, derin bir uykuya dalıncaya kadar beklemeye karı verdim.

Gavin, «Ben de seninle oturacağım,» dedi.

Jefferson gözlerini yumdu ama yine de pek uzun süre uyayamadı. Hemen hemen sabaha kadar inleyip ağladı. Sonunda uyuya kaldım Gavin'le ben de hemen sonra biraz daldık.

Sabah olmuştu. Gri, kasvetli ve ürkütücü bir sabah. Kirpiklerimi kırpıştırarak gözlerimi açtım ve etrafıma bakındım. Bir an her şey banaî kötü bir rüyaymış gibi geldi. Galiba uykumda yürüdüm, diye düşün- düm. Sonra buraya oturdum. Ve tekrar uykuya daldım. Sonra Gavin' gördüm. Hâlâ yatağının kenarında oturuyordu. Başını eğmiş, gözle kapalıydı. Jefferson'la bana göz kulak olurken uyuya kalmıştı.

Ağır ağır eğilerek Jefferson'a baktım. Uyuyordu ama hali bir tuhaf- tı. Sanki garip bir rüya görüyordu. Gülümsemesi donmuş kalmıştı. Kaş- larını da kaldırmıştı. Ama görünüşündeki bir ş©y bu gülümsemeye mut lu düşüncelerin neden olmadığını bana fısıldıyordu. Hayır. Bükülmü dudakları ve sanki donmuş gibi duran kalkık kaşları ellerimin titremesi ne neden oldu. Dudakları titriyordu,

«Gavin,» dedim. «Gavin, uyan!» Bacağını yakalayarak sarstım. © gözlerini açarak gerindi.

«Günaydın,» dedi. «Jefferson ne durumda?»

«Ona bir bak, Gavin,» diye karşılık verdim. Gavin eğilerek kardeşimin yüzünü inceledi.

«Çok tuhaf.»

«Tuhaf değil, acayip! Jefferson?» Elimi yavaşça kardeşimin alnına koydum. Ateşi fazlalaşmamıştı. Bunun iyiye işaret olduğunu düşündüm. Ama sonra o gözlerini açarak bana derin bir dehşetle baktı. «Jefferson?»

Kardeşim ağzını açmadan inledi.

Sonra, durup dururken, bütün vücudu sarsılmaya başladı. Sanki çıplak bir elektrik teline dokunmuştu. Onun böyle titremeleri yüzünden soluğum kesilmişti. Gavin bile bir an ne kımıldayabildi, ne de konuştu. Sonra bir çığlık attım.

«Jefferson!»

Gavin çabucak kardeşime koşarak sarıldı. Jefferson'un alnında boncuk boncuk ter taneleri belirmişti. Sağ şakağı ve yanağından da hafif bir ter akıyordu. Ağzının kenarından da salyalar. Jefferson öğürdü, sonra sanki gözleri çukura kaçtı. Ve Gavin'in kollarında yığılıp kaldı.

«Gavin!»

Şok geçiren Gavin kardeşimi yavaşça yatırdı ve kulağını onun küçücük göğsüne dayadı. «Kalbi çok hızlı çarpıyor.»

«Onu bir doktora götürmeliyiz!» diye bağırdım. «Bir hastaneye!» İyice telaşa kapılmıştım. Odadan fırlayarak olanca sesimle ve gücümle bağırmaya başladım. «Yardım edin! Fern Hala! Charlotte Teyze! Biri yardım etsin!»

Charlotte Teyze koşarak yatak odasından fırladı. Hızla peşinden gelen Luther pantolonunu giymeye çalışıyordu.

«Ne oldu, hayatım? Ne var?»

«Jefferson!» diyerek ağlamaya başladım. «O çok çok hasta. Kendinden geçmiş durumda.» Luther kardeşime bakmaya gitti.

İFern Mâla odasının kapısından 'başını uzatarak, «Kahretsin!» diye bağırdı. «Bu gürültü de nedir?»

Charlotte Teyze ona, «Jefferson,» dedi. «Hastalanmış.»

«Ah, olamaz! Yıne mi? İyi ya, ona aspirin vermeye devam edin, bağırıp çağırmaktan da vazgeçin.» Yakınıp duruyordu. «Burada güzellik uykusuna ihtiyaçları olan iki kişi var.» Kapıyı çarparak kapattı.

Gavin koridora çıktı «Luther onu hemen hastaneye götürmemizi istiyor. Böyle bir olayla daha önce de karşılaşmış.»

Onun arkasında duran Luther'e baktım. Adamcağızın yüzünde büyük bir endişe vardı. Alnı ve şakaklarındaki çizgiler derinleşmiş, gözlerinin rengi de koyulaşmış gibiydi.

«Ah, Luther, nedir bu? Küçük kardeşimin nesi var?»

O ağır ağır, «Tabii emin olamam,» dedi. «Ama bu otuz küsur yıl önce kuzenim Frankie'nin başına gelen şeye benziyor. Buna derisini paslı saban demirinin yarması neden olmuştu.»

Sanki kalbim bir an durmuş, soluğum kesilmişti. «Ne?..» diye sordum. Sonra Gavin'le birbirimize baktık. «Bacağındaki o kesik...» dedim. Gavin, «Evet,» dermiş gibi başını salladı. Ben tekrar Luther'e döndüm. «Kuzenine sonra ne oldu, Luther?»

O, «Tetanos oldu,» diyerek başını salladı. Sözlerini sürdürmesine gerek yoktu. Onun kuzeni Frankie'nin öldüğünü kastettiğini anlamıştım. Dehşete kapılarak odama koştum ve giysilerimi kaptım. Çabucak giyindim. Ellerim durmadan titriyordu. Gavin'le Jefferson'u battanieresine sardık. Gavin onu kucağına alarak dışarı çıkardı, koridordan merdivene doğru gitti. Jefferson bütün bunlar olurken ne sesini çıkardı, ne de gözlerini açtı. Ben onların peşinden giderken kalbim hızla çarpıyordu. Başımı önüme eğmiştim.

Bütün bunlardan sorumlu olduğumu anlamıştım. Kaçmaya kalkıp zavallı kardeşimi de benimle birlikte sürüklemeseydim...

Lanetli olan Jefferson değil. Benim. Jefferson'u aynı kara bulutların altına çekmeye ve onu da aynı soğuk yağmurun ıslatmasına hiç hakkım yoktu. Kederle karar verdim. «Dokunduğum her şey ve herkes sonunda kötü biçimde etkileniyor.»

Charlotte Teyze yanımda yürüyor ve ellerini ovuşturuyordu. «Ah, Tanrım... Ah, Tanrım... Zavallı yavrucuk.»

Merdivenin başına vardığımızda Fern Hala arkamızdan seslendi. «Kahretsini! Ne oluyor?» Luther kamyoneti ön kapıya getirmek için aşağıya inerek evden fırlamıştı bile. Ben Fern Halayla konuşacak halde değildim. Gavin de öyle. Ona aldırmayarak merdivenden indik.

Fern tiz bir sesle, «Buraya biraz sonra kahve getir!» diye bağırdı.

Aşağıya indiğimiz zaman, «Sakın ona bir şey götürüyim deme, Charlotte Teyze,» diye önerdim. «Fern'e bir bardak su bile verme. O buna layık değil.»

Charlotte Teyze, «Doğru,» dermiş gibi başını salladı. Daha çok Jefferson'la ilgileniyor, onun için endişeleniyordu. Peşimizden kamyonete kadar da geldi.

Gavin, «Christie,» diye talimat verdi. «Sen Jefferson'la önde otur. Ben arka tarafa atlarım. Önce sen bin de çocuğu sana vereyim.» Luther her yardım etmek için taşıtın önünden dolaştı. Gavin, kardeşimi sıkıca tutuyordu. Onu yavaşça kucağıma yatırdı. Jefferson'un başını göğsüme dayayarak onu sallamaya başladım. Luther de tekrar kamyon bin-di.

Charlotte Teyze kenara çekilirken yine ellerini ovuşturuyor ve, «Ah, Tanrım... Ah, Tanrım...» diyordu. Gavin taşıtın arkasına bindi ve bozuk bahçe yolundan indik.

Luther, «Tâ Lynchburg'a kadar gitmemiz gerekiyor,» dedi. «En yakın hastane orada ve bu çocuğun şu anda hastaneye yatırılması gerekiyor.»

Cevap vermedim. Yutkunmaya çalıştım ama başaramadım. Ancak, başımı sallayabilmişim. Kardeşimin hasta yüzüne bakıyordum. Jefferson'un dudakları hafifçe aralık buna karşın gözleri sımsıkı kapalıydı. Göz küreleri hiç kımlıdamıyordu.

İçin için, anneciğim, diye inledim. Böyle bir şey olmasını istememiş-tim. Çok üzgünüm... Çok üzgünüm...

İlk damla çenemden Jefferson'un yanağına düşünceye kadar ağıladığımı bile farketmedim. Sonra arkama yaslanarak derin bir soluk aldım ve dua etmeye başladım. Sonra Gavin'in arka cama vurduğunu duyarak döndüm.

«İyi misin?» diye sordu. Karayolundan ilerlerken rüzgâr saçlarının arasına giriyordu. Gözlerindeki o derin endişeyi farkettim. Konuşmaya çalıştım ama titreyen dudaklarımla bir şey söylemeyi başaramıyordum. Başımı sallayarak gözlerimi tekrar ileriye, yola diktim. Sonra Luther'e; bir göz attım. O kamyoneti mümkün olduğunca hızlı sürmeye çalışıyordu. Motor inleyip şikâyet ediyor ama Luther gözlerini karayolundan ayırmıyordu. Ölümü daha önce görmüş olan ve bu yeni olayın hortlattığı; anılardan kaçmaya çalışan bir insana benziyordu.

Hastaneye yaklaştığımızı açıklayan levhaya gelinceye kadar aradan saatler geçmiş gibi geldi bana. Yolculuk sırasında kapalı olan hava gitgide daha kararmıştı. Rüzgârın ağaçları nasıl sarstığını görüyordum.. Ortalık karardığı için arabalılar farlarını yakmaya başlamışlardı. Hastaneye erişmeden müthiş bir sağanağa yakanacağımızdan eminim. Sonunda binayı karşıda yükselir görünce derin bir soluk aldım. Nöbetçi bize Acil Servis kapısının ne tarafta olduğunu söylediğinde doğruca oraya gittik. Kamyon durur durmaz Gavin aşağıya atladı ve koşarak kapıyı açtı. Jefferson uyanmamış, bütün bu süre boyunca bir tek keiime bile söylememişti. Gavin dikkatle uzandı ve kardeşimi yavaşça kucağımdan aldı. Ben de kamyonetten inerek onun peşinden Acil Servis kapısına koştum.

Biz içeri girer girmez bir hemşire, «Ne oldu?» diye sordu.

Gavin, «Tetanos olduğunu sanıyoruz,» dedi. Hemşire çabucak? masasından kalktı ve bir arkadaşına tekerlekli sedyeyi getirmesi için işaret etti. Gavin, Jefferson'u yavaşça sedyeye yatırınca iki hemşire hemen harekete geçtiler. Biri Jefferson'un koluna tansiyon aletini takarken diğeri stetoskopu göğsüne dayadı. Sonra müthiş bir endişeyle birbirlerine baktılar. Hemen bir hemşire sedyeyi iterek koridorun aşağısındaki muayene odasına doğru götürdü. O sırada odadan genç bir doktor çıkmıştı.

Hemşirelere, «Gelen ne vakası?» diye sordu.

Ben, «Kardeşim çok hastalandı,» dedim: «Birkaç gün önce bacağına çivi batmış. Tetanos olabileceğini düşünüyoruz.»

Doktor bana baktı. «Hiç aşı olmamış mıydı?»

«Bilmiyorum,» dedim. «Sanmıyorum.»

Doktor, Jefferson'un gözkapağını kaldırarak gözbebeğine baktı. «Neyle yaralandı demiştiniz?»

«Paslı bir çiviyle... Bundan eminim,» dedim. Doktor çabucak başını kaldırdı.

«E, annenizle babanız nerede?» diye sordu. Sonra başıyla koridorun dibinde Gavin'le birlikte bekleyen Luther'i işaret etti. «Babanız o mu?»

«Hayır, efendim.»

Birinci hemşire doktorun kulağına bir şeyler fısıldadı. Jefferson'u sedyeye iterek muayene odasına soktular. Doktor da onları izledi. Ben de içeri girecektim ama ikinci hemşire beni durdurdu.

«Siz burada bekleyin,» dedi. «Şu bölüme gidin ve oradaki kabul hemşiresine gerekli bilgiyi verin...»

«Ama...»

Kadın ben daha itiraz edemeden kapıyı kapattı. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, biraz sonra beni tekerlekli sedyeye yatıracaklarını düşündüm. Yaşlar gözlerimi yakıyordu. Geri geri gittim.

Gavin, «Ne dediler?» diye sordu.

«Burada beklememizi istiyorlar,» diye açıkladım. «Şuradaki hemşireye bilgi vermem gerekiyormuş.» Gavin elimi tuttu. Hemşireye yaklaştık. Luther koridorda bir iskemleye oturmuş bize bakıyordu. Yüzünde dehşet dolu korkunç bir ifade vardı. Ben hâlâ kapalı olan muayene odasının kapısına bir göz attım.

Küçük kardeşim o odada ölecek, diye düşündüm. Onu tâ buralara kadar ben getirdim. Cutler Koyundaki otelden ayrıldığımız an elimi tuttu ve bana güvendi. Şimdi o yabancı odada, baygın yatıyor. Bütün vücudum titrerken omuzlarım sarsılmaya başladı. Gavin kolunu omzuma attı.

«İyileşecek,» dedi. «Endişelenme.»

Görevli hemşire sordu. «Biriniz hastanın akrabası mısınız?»

Gözlerimi silerek, «Evet, efendim,» dedim. «Ben onun ablasıyım.»

«Lütfen şu fişi doldurur musunuz? Ad ve adres şuraya yazılacak.»

Hemşire mürekkepli kalemle işaret etti. Kalemı ondan alarak kâğıda baktım. Yaşlardan gözlerim dolduğu için her şeyi bulanık görüyordum. Fişteki sözcükler birbirlerine giriyordu.

Hemşire ben durakladığım için daha kesin bir tavırla, «Bunun dol-
durulması gerekiyor,» dedi.

Gözlerimi silip nefesimi tuttum. Başımı sallayarak fişi doldurmaya başladım. Boş yerleri mümkün olduğu kadar doldurmaya çalıştım. «Ana, baba ya da vasi» yazılı sütuna gelince durakladım ve orayı boş bıraktım. Hemşire bunu hemen farketti.

«Neden annenizle babanızın adını yazmıyorsunuz?» diye sordu.

«İkisi de öldüler, efendim.»

«Ya... Kaç yaşındasınız?»

«On altı.»

Kadın başıyla o zamana kadar hiç kımıldamamış ve bir tek kelime söylememiş olan Luther'i işaret ederek, «Vasınız o mu?» diye sordu.

«Hayır, efendim.»

Hemşire sinirlendi. «Siz ve kardeşiniz kiminle oturuyorsunuz, küçük hanım?» diye sordu.

«Hiç kimseyle oturmuyoruz,» dedim.

«Hiç kimseyle mi?» Hemşire önce şaşkın şaşkın gülümserken bunun yerini öfke aldı. «Anlayamıyorum.» Israrla ekledi. «Bu bilgi bize gerekli.»

Elimde değildi, tekrar ağlamaya başladım. Yüksek sesle, hıçkıra hıçkıra ağlıyordum artık. Gavin'in sarılması da beni sakinleştirmiyordu. Gavin, Luther'in yanındaki iskemleye oturmama yardım etti. Kollarını omuzlarımdan çekmemişti. Yüzümü onun boynuyla omzu arasındaki çukurluğa gömdüm. Görevli masasının arkasındaki hemşire başka bir şey sormadı ve istemedi. Bir süre sonra hıçkırıkları kesildi ve derin bir

nefes aldım. Arkama yaslanarak gözlerimi yumdum. Tekrar açtığım zaman iyice uyuşmuş, olaylar yüzünden sersemlemiştim.

O ana kadar hastanede bizden başka kimseyi farketmemiştim. Ama şimdi birdenbire başımı çevirdiğim zaman bekleme odasında başkalarının da olduğunu gördüm. Koridorda da hastalar vardı. Birinin kolundaki kanlı bir sargı dikkati çekiyordu. Bir diğeri tekerlekli sandalyede-
deydi. Başını arkaya atmış, gözlerini yummuştu. Etrafımızda da hareket görülüyor, hemşireler gidip geliyordu. Bazıları doktorları izliyorlardı, bazıları da yalnızdı. Yardımcı hemşirelerden biri tekerlekli sandalyedeki bir hastayı röntgen bölümüne götürüyordu. İyice aydınlatılmış olan koridorun dibinde bir grup beklemekteydi. Herhalde hastaları ziyarete gelmişlerdi.

Bana çok uzun gelen bir bekleme süresinden sonra genç doktorla hemşirelerden biri muayene odasından çıktı ve koridorda bize doğru gelmeye başladılar. Masanın önünde durduklarında hemşire doktora yarı doldurduğum fişi uzattı. Adam kaşlarını kaldırdı. Hemşire ona bir şeyler söyleyince doktor da bize bir göz attı. Sonra bize doğru gelmeye başladı. Ben soluğumu tutarken Gavin elimi iyice sıktı. Luther de başını sallıyordu. Ellerini kucağında sıkıca birbirine kenetlemişti.

Doktor, «Christie Longchamp?» dedi.

«Evet, efendim,»

Doktor fişe baktı. «Kardeşinin adı Jefferson.»

«Evet, efendim.»

«Pekâlâ. Onun gerçekten tetanos olduğu anlaşılıyor. Çivi batırılmaz tetanos aşısı olması gerekirdi.» Bu son sözleri biraz da azarlamasına söylemişti. Yutkunmaya çalıştım ama başaramadım. «Annenizle babanız onun bacağına çivi battığını bilmiyorlar mıydı?»

«Hayır,» dermiş gibi başımı salladım.

Gavin söze karıştı. «Onların anne ve babası öldü. Bir yangında öldüler.»

Doktor gözlerini kısarak bir an Gavin'i süzdü. Sonra da bana döndü. «Önce kardeşinizden söz edelim,» dedi. «Şimdi komada. Genellikle tetanosun neden olduğu belirtilerden sonra bu görülür.»

Ben çabucak, «Jefferson iyileşecek mi?» diye sordum. Kendimi tutacak halde değildim.

Doktor, Luther'e bir göz atıp sonra tekrar bana baktı. «Tetanos vakalarında ölüm oranı hastanın yaşına ve kuluçka süresine bağlıdır. Küçük çocuklar için çok daha tehlikelidir bu. Özellikle bakteri vücuda girdikten hemen sonra tedavi edilmeyen çocuklarda.» Soğuk bir tavırla konuşuyordu. «Sizin vasiniz yok mu?»

Önüme baktım. «Var, efendim. Dayımız.»

«Eh, ona durumun hemen bildirilmesi gerekiyor. İmzalanması gereken önemli belgeler var. Acil tedavi uygulayacağım. Ama vasinizle de hemen konuşmalıyım. Siz neredensiniz?..» Fişe baktı. «Cutler Koyu, Virginia'dan...»

«Evet, efendim.»

«Buraya akrabalarınızı ziyarete mi geldiniz?»

«Evet, efendim, teyzemizi.»

«Eh, pekâlâ. Onunla konuşabilir miyim?»

Luther mırıldandı. «Korkarım evde telefon yok.»

«Efendim?»

«Bu... eniştem,» dedim.

Doktor hayretle bana bakarak, «Yani vasiniz o mu?» diye sordu. «Deminden beri burada oturuyor muydu?»

«Vasimiz o değil, efendim, dayımız.»

Doktor, «Buraya bakın, Miss Longchamp,» diye açıkladı. «Bu çok ciddi bir durum. Vasinizin adını ve telefon numarasını hemen istiyoruz.» Kâğıdı hızla bana uzatarak üst cebinden dolmakalemini çıkardı.

«Peki, efendim,» diyerek Philip Dayının adını ve telefon numarasını yazdım.

Doktor, «Güzel,» diyerek kâğıtla totemi aldı. Uzaklaşmak için dönerken atıldım. «Kardeşim ne olacak?»

«Yoğun Bakıma alıyoruz. Damarına antitoksin dolu bir serum takacağız. O küçük çocuk çok, çok hasta.» Sanki Luther'in bu hastalığın ne kadar ciddi bir şey olduğunu bilmiyormuş gibi ona bakıyordu.

Sordum. «Kardeşimi görebilir miyim?»

Doktor, «Sadece bir dakika,» dedi. «Yoğun Bakım bölümünde bir bekleme odası var. Ziyaret süreleri de çok kısıtlıdır.»

«Teşekkür ederim,» diyerek ayağa kalktım. Koridordan muayene odasına doğru giderken Gavin yine elimi tutuyordu. Kapıdan baktığımız zaman bir hemşirenin serumu takmış olduğunu gördük. Jefferson'a hastane gömleğini giydirmişlerdi bile.

Kadın bana battaniyeyle geceliği uzattı. «Kardeşinizin eşyaları.»

«Çok teşekkür ederim.» GavinTe tekerlekli sedyeye yaklaştık ve başımızı eğerek Jefferson'a baktık. Kardeşimin göz yuvarlarının kapaklarının altında titrediğini görüyordum. Sonra dudakları kımıldandı ve durdu.

*

«Jefferson,» dedim. Sinir krizi geçirerek sarsıla sarsıla ağılamamak için kendimi tuttuğumdan boğazım ağrıyordu. Göğsümün üzerinde sanki yüz elli kilo ağırlığında biri ayakta duruyordu. Jefferson'un küçük elini avucuma alarak birkaç dakika öyle durdum.

Gavin hemşireye, «İyileşecek mi?» diye sordu.

Kadın, «Bekleyecek ve göreceğiz,» dedi. Sonra ekledi.

«Burada iyi ellerde.» ilk kez umutlanmamıza neden olacak bir tavırla gülümsedi. Gavin başını salladı.

«O güçlü bir çocuk,» dedi. Ama bunu daha çok içimin rahat etmesi için söylemişti.

Eğilip Jefferson'u yanağından öptüm. Sonra da dudaklarımı onun kulağına yaklaştırdım. «Çok üzgünüm, Jefferson...» diye fısıldadım. «Seni buralara kadar* getirdiğim için çok üzgünüm. Lütfen iyileş.» Şarkı söyler gibi tekrarlardım. «Lütfen, lütfen, lütfen.» Gözyaşları yanaklarımdan akıyordu.

Gavin, «Christie, haydi gel,» dedi. «Onu yukarıya götürmeye geldiler.»

Bana sarıldı. Gerileyerek bir hademeye hemşirenin Jefferson'un sedyesini iterek onu odadan koridora çıkarmasını seyrettik. Onlar asansöre erişinceye kadar peşlerinden gittik.

Asansörün kapıları kapanırken hemşire bize, «Bir saat kadar sonra

yukarı gelin,» dedi. Gavin'le orada durduk, gözlerimizi artık kapanmış olan kapılardan ayıramıyorduk. Luther arkamızdan bize yaklaştı.

«Kesin bir cevap alıncaya kadar uzun bir süre geçecek,» dedi.

«Buradan ayrılmayacağım,» diye mırıldandım. Luther başını salladı. Sonra elini cebine sokarak biraz para çıkardı.

Onları Gavin'e uzatarak, «Bu parayı al,» dedi. «Canınız yiyecek ya da içecek bir şey isteyebilir. Ben çiftliğe dönüp durumu Charlotte'a açıklamalıyım. Ablana da burada neler olduğunu anlatacağım.» Gavin başını salladı. Luther ekledi. «Belki iyi bir yanı vardır da kalkıp buraya gelir ve sizinle ilgilenir.»

«Sağol, Luther.»

Luther gözlerini bana dikti. Bu gözlerdeki akmayan yaşları görüyordum. «Jefferson için dua edeceğim, Christie. Çok iyi bir çocuk o. Keşke benim de öyle bir oğlum olsaydı.»

Gavin'le, Luther'in çıkış kapısına doğru gidişini seyrettik. O çıktık-tan sonra dönüp Yoğun Bakım kapısının önünde nöbet beklemeye baş-ladık.

Başımı Gavin'in omzuna dayayarak kâh daldım, kâh uyandım. Yoğun Bakımın, küçük bekleme odasındaki, vinleks geçirilmiş kanepede oturuyorduk. Karşımızda yaşlıca bir kadın oturmuş pencereden dışarı bakıyordu. Arada sırada dantelli bir mendille gözlerini siliyordu. Sonra bize bakarak gülümsedi.

«Kocam ameliyat oldu,» diye açıkladı. «Şimdi durumu iyi ama o yaşta bir insan...» Sesi hafifledi ve kadıncağız tekrar pencereye doğru döndü. Dışarıda kurşuni gökyüzü aydınlanmaya başlıyordu. Yağmur dinmişti.

«Bir saat olmadı mı, Gavin?» diye sordum.

«Bir saati biraz geçti,» dedi. Ayağa kalkıp tekrar Yoğun Bakımın kapısına gittik. Derin bir soluk aldım ve sonra içeri girdik. Odanın ortasında duran masanın başındaki hemşire hemen kafasını kaldırdı. Oda da çeşitli hastalıkları olan insanlar vardı.

Gavin, «Jefferson Longchamp'ı görmeye geldik,» dedi.

Hemşire sert sert, «Sadece birkaç dakika kalabilirsiniz,» diye cevap verdi.

Ben çabucak sordum. «Nasıl?»

Kadın, «Durumunda bir değişiklik yok,» dedi. «Sağda, en sondaki yatakta» Gavin'le Yoğun Bakım koğuşunda ilerledik. Çoğu ağır hasta olan diğer insanlara bakmamaya çalışıyordum. Ancak kalp monitörlerinin sesleri, hemşirelerin hafif mırıltıları, hastaların bazan yükselen iniltileri, kanlı sargıların görünüşü ve dizi dizi baygm ya da yarı baygın hastalar insanı sarsıyordu. Kalbim sanki ağırlaşp kurşun külçesine dönüşmüştü. Her soluk alışımda havayı içime çekebilmek için kendimi zorluyordum. Bana yaşayan insanların ülkesiyle ölülerinkini birbirinden ayıran o sınırdı yürüyormuşuz gibi geliyordu. Böyle düşünmemek elimde değildi. Küçük kardeşimse sınırda sendeliyordu.

Jefferson ayrı bir odadaydı ve oksijen çadırına almışlardı. Işık çok hafif olduğu için içerisi oldukça loştu. Jefferson'da bir değişiklik yoktu.

Ona yalnız serum vermekle kalmamış bir kalp monitörüne de bağlamışlardı. Bacağındaki yara temizlenip sarılmıştı. Kardeşime bakarken Gavin beni kendine çekti.

«Onun bu kadar hasta olduğu hiç aklıma gelmemiştii,» dedi. «Dün gece bir şeyler yapmamız gerekirdi.»

«Suç bende. Bacağını o çiviyle kestiğini tümüyle unutmuştum.»

Gavin neler hissettiğimi anlayarak, «Kendini suçlama,» diye konuştu.

Hemşire, Jefferson'un koluna takılı serumu kontrol etmek ve nabzına bakmak için içeri girdi. Biz de kadına doğru döndük.

Gavin çabucak, «Nasıl?» diye sordu.

Hemşire cevap verdi. «Kasılmaların kesilmiş olması iyiye alamet sayılır.»

Hemşire çıkmamızı söyleyinceye kadar orada bekledik. Sonra dışarı çıkarak aşıya, hastanenin kafeteryasına indik. Ben pek aç değildim. Ama Gavin bir şeyler yememiz gerektiğini, yoksa ikimizin de bitkinleşerek hastalanacağını söyledi. Ben sıcak yulaf ezmesi istedim. Bir fin

can çay içip ezmenin ancak yarısını yiyebildim. Daha sonra Yoğun Bakımın bekleme odasına döndük. Ondan sonra günü mümkün olduğu kadar Yoğun Bakıma girerek geçirdik.

Diğer hastaların akrabaları gelip gidiyordu. Biz arasına uyukluyorduk. Bazan da dergileri karıştırıyor ya da pencereden gitgide daha açan gökyüzünü seyrediyorduk. O mavilikler ve pamuğa benzeyen, köpük köpük beyaz bulutlar kalbimi ısıtıyorlardı. Gavin'le Yoğun Bakıma tekrar gittiğimiz zaman başhemşire bize her geçen saatle Jefferson'un durumunun düzeldiğini haber verdi.

«Tabii henüz tehlikeyi atlatmış değil,» dedi. «Ama durumu ktleşmedi.»

Bu sözleri bizi sevindirmişti. Gavin'le tekrar hastanenin kafetaryasına indik. İştahımız açıldığı için biraz daha atıştırdık.

Gavin, «Fern'in geleceğini umuyordum,» dedi. «Onun bile bu kadar aşağılık olabileceği aklıma gelmemişti.»

«Umarım Fern'le sevgilisi Charlotte ve Luther'e eziyet etmiyorlardır.» diye mırıldandım.

Gavin cevap verdi. «Luther onları kovmaya hazır sanırım.»

Yoğun Bakımdaki bekleme odasına gittiğimiz zaman Luther'in dönmüş olduğunu gördük. Homer'i de getirmişti. Homer temiz bir pantolon ve beyaz gömlek giymiş, kravat takmıştı. Saçlarını mümkün olduğunca düzgün fıralmıştı. Korkmuş ve zlmş gibi görünüyordu. Ama bizim içeri girdiğimizi görünce gözleri sevinçle irileşti.

Luther, «Homer kendisini de getirmem için ısrar etti,» diye açıkladı. «Beni neredeyse ıldırıyacaktı.»

Homer sordu. «O nasıl?»

«Daha iyi ama hâlâ çok hasta.»

Homer.başını salladı. «Ona oynaması için bir şey getirdim.» Bir an durdu sonra da ekledi. «Yani daha iyi olduğu zaman oynaması için.» Bize avuii kadar bir şeyi gösterdi. Bir oyundu bu. Küçücük gümüş topukları sallıyor ve onları deliklere sokmaya alışıyordunuz.

Luther, «Bu şey öyle eski ki, artık bir antika sayılır,» diyerek bize

göz kırptı. Sonra eğilerek fısıldadı. «Bunu Homer'e ben verdim. O Jefferson yaşlarındayken...»

Ben, «Sağol, Homer,» dedim. «Onu kardeşime vermelerini sağlayacağım.»

Gavin, «Ablamdan ne haber?» diye sordu.

Luther, «Ah,» dedi. «Fern, Jefferson'un durumunu öğrenir öğrenmez, o fasulye sırığıyla çiftlikten kaçtı.»

Gavin çok şaşırdı. «Yani çıkıp gittiler mi? Jefferson'un nasıl olduğunu öğrenmeden mi?»

Luther, «Evde yangın çıksaydı ancak bu kadar hızlı kaçabilirlerdi,» dedi.

Gavin, «Buna inanamıyorum,» diye mırıldandı.

Tekrar Yoğun Bakım bölümüne girdik. Bu kez hemşireler Jefferson'un yanında yirmi dakika kalmamıza izin verdiler. Homer'in bize katılmasına da razı olmuşlardı. O yanımızda durarak ellerini belinin hizasında kavuşturdu ve gözlerini Jefferson'un yüzünden ayırmadı.

Dışarı çıkma zamanı gelince Homer oksijen çadırına sokuldu. «İyileşmene bak, Jefferson,» dedi. «Çabucak iyileş. Çünkü ambarı boyamamız ve daha sürüyle iş yapmamız gerekiyor.»

Homer'in elini tuttum. Üçümüz dışarı çıktık. Başımızı önümüze eğmiş, kendimizce dua ediyorduk. Ama Yoğun Bakımdan çıkar çıkmaz yüreğime iniverdi. Olacakları bilmeliydim. Hazırlıklı olmalı, ne yapacağımı karar vermeliydim. Ama Jefferson için duyduğum endişe her düşüncemi kafamdan silmişti.

Şimdi orada, doktorun yanında Philip Dayı duruyordu. Yüzünde sert bir ifade vardı. Bakışlarım ondan doktora kaydı. O da çok öfkelenmiş gibiydi.

Dayım, «Herkes senin için endişelenmekten hasta oldu, Christie,» dedi. Sonra da Gavin'e döndü. «Ve senin annenle baban da deliye döndüler.»

Gözlerimi yere diktim. Philip'e bakamayacaktım.

Dayım konuşmasını sürdürdü. «Luther'ie Charlotte yanlarında kal

manıza izin vermeyeceklerdi.» Çabucak başımı kaldırarak soğuk soğuk onun gözlerinin içine baktım.

Sert sert, «Sakin onları suçlayayım deme,» diye çıkıştım.

Dayım çabucak, «Ah, hayır, onları suçlamıyorum,» dedi. «Charlotte'la Luther'in neler olduğunu bilmediklerinden eminim. Ama önemli olan şu...»

Gavin söylendi. «Önemli olan neymiş bakalım?»;

«Senin için önemli olan şu, delikanlı: annenle baban çok üzüldüler. Senin ülkede oradan oraya dolaşman için para verecek durumda değiller. Hemen eve dönmen için gereken şeyleri yaptım.» Philip göğüs cebinden bir uçak bileti çıkardı. «Onlara bu sorunu çözümleneceğimi söyledim. Hastanenin ön kapısında bir taksi bekliyor. Seni alıp havaalanına götürecek. Oraya gitmen için on dakikan var.» Pek kesin bir tavırla konuşmuştu.

Philip Dayı, «Christie buradan ayrılıyor,» diye gülümsedi. «Eve dönüyor.»

Ben başımı salladım. «Hayır»

Dayım, «Jefferson'a yakın olmak istemiyor musun?» diye sordu. Ben doktora döndüm. Philip ekledi. «Doktor, Jefferson'un bir iki gün sonra ambulans ve uçağa binebileceğini söylüyor. Onu Virginia Beach'e götüreceğiz. Hastanede özel tedavi görmesi için gerekli hazırlıkları yaptırttım bile. Kardeşine iyi bakılmasını istersin, değil mi?»

Gavin, «O seninle eve dönmeyecek,» dedi. Philip Dayı ona bir an öfkeyle baktı. Sonra yüz ifadesini yumuşatarak tekrar bana döndü.

«Christie?»

«Onunla eve dönmem gerekiyor, Gavin,» diye mırıldandım.

«Hayır, gidemezsin! Polise gider, olan biteni anlatırız. O zaman...»

«Bunu şu ara yapamayız,» diye cevap verdim. «Jefferson bu kadar hastayken polise gidemeyiz. Endişelenme, bana bir şey olmaz.»

Philip Dayı, «Tabii olmaz,» dedi. Doktora döndü. «Evde bazı anlaşmazlıklar oldu da. Christie'nin annesiyle babası talihsiz bir olay sonucu öldüklerinden beri yaşam ona zor gelmeye başladı...»

Gavin, «Evde bazı anlaşmazlıklar mı?» diye bağırdı. «Christie'ye yaptıkların sadece bir 'anlaşmazlık' sayılıyor, öyle mi?»

Doktor, «Sakin ol, delikanlı,» dedi. «Burası sokak değil.»

«Ama anlamıyorsunuz...»

Philip Dayı hemen atıldı. «Doktor ailevi sorunları anlamak zorunda değil. Sen annenle babanı düşünüp endişelenmelisin. Annen bu olay yüzünden hastalandı baban da...»

«Gavin, lütfen,» diyerek onun kolunu sıktım. «Şimdi olmaz. Şu ara bu hiçbir işe yaramaz. Philip Dayı haklı. Önce eve gidip annenle babanı gör. Ben çok kimsenin başına dert açıp acı verdim.»

«Ama Christie, onunla geri dönmene izin veremem. Bunu yapamam.»

«Ama...»

Philip Dayı uçak biletini Gavin'e uzattı. «Taksi bekliyor. Uçağı kaçıracaksın. Ondan sonra da bütün gece havaalanında beklemek zorunda kalacaksın.»

«Haydi git, Gavin,» diye yalvardım. «Lütfen.» O karşımda duruyor, yüzünden düşkünlüğü okunuyordu. Gavin'e dudaklarımı oynatarak ses-sizce, «Seni seviyorum.» dedim.

Gavin başını salladı. Ve sonra Philip'e dönerek uçak biletini aldı. «Eğer Christie'ye bir şey yaparsan,» diye onu uyardı. «Bir tek şey yaparsan...» Dayımın yüzü kıpkırmızı kesiliverdi.

«Beni tehdit edip durma, delikanlı,» dedi. Sonra da doktora döndü. «Şu zamane çocukları.»

Doktor da, «Öyle,» der gibi başını salladı.

Gavin başını eğerek koridorda kapıya doğru yürümeye başladı.

«GAVİN!» diye bağırarak ona doğru koştum. Birbirimize sarıldık.

O, «Bir şey olursa bana hemen telefon et,» dedi. «Sana gelmenin bir yolunu bulurum. Yemin ediyorum.»

Beni çabucak öperek hızla uzaklaştı. Bakışlarım Luther'le Homer'e kaydı, onlar bu karşılaşmaya sessizce tanık olmuşlardı. Yüzlerindeki ifa-de birbirinin aynıydı. Anlayış ve keder vardı yüzlerinde.

«Teşekkür ederim, Luther,» dedim. «Lütfen Charlotte Teyzeye ona da teşekkür ettiğimi söyle. Jefferson da sana mektup yazacak, Homer iyileşir iyileşme*. Sana söz veriyorum. Yakında seni görmek için tekrar geleceğiz.»

Homer gülümsedi. Ağır ağır dönerek Philip Dayıya baktım. Gülümseyiyor, ve bu gülümsemesi gitgide yayılıyordu.

«Christie,» dedi. «Her şeyi düzelteceğiz. Bet Yengen seni görmek için sabırsızlanıyor. İkiizler de öyle. Her şey yoluna girecek. Eskisi gibi olacak.» Gözleri ıslı ıslıdı. «Sana söz veriyorum. Her şey eskisi gibi olacak. Sanki sen evden hiç ayrılmamışsın gibi.»

Geçmiş Etrafımı Sarıyor

Philip Dayı, Jefferson'un Virginia Beach'deki hastaneye nakledilmesi için gereken her şeyi yaptıktan sonra biz de Cutler Koyuna gitmek üzere yola çıktık. Uçakla gittik ama benim için yaşamımın en uzun yolculuklarından biri oldu bu. Çünkü Philip'in yanında otururken çok rahatsız oldum. Çok yakışıklı, bakımlı ve zarıftı ama bana her zaman pis ve çirkin gözükecekti artık. Philip yolculuğun önemli bir bölümü sırasında sanki aramızda kötü bir şey hiç olmamış gibi davranıp Cutler Koyu otelinden ve yeni inşaatın iyi gittiğinden söz edip durdu. Sonra da ikiizler konusunu açtı. Onları piyano dersi almaya ikna ettiğini söyledi.

«Senin piyano öğretmenini tuttum,» dedi. «Artık geri döndüğüne göre belki ikiizleri teşvik edersin. Arada sırada onlara yol gösterirsin. Senin kadar başarılı olacaklarını sanmıyorum. Ama hiç olmazsa yaz tatili sırasında zamanlarını değerlendirmiş olacaklar.»

Uçakta, pencerenin yanında otuyordum. Arkamı Philip'e dönerek karanlıklara baktım. Arada sırada bulutlar aralandığı zaman yıldızları görebiliyordum. Ama sanki gitgide uzaklaşıyorlardı. Ya da ben batıyordum. Bir başka uçağı daha farkettim. Aksi yöne gidiyordu. Keşke onun içinde olsaydım, dedim kendi kendime.

Philip, «ikizlerin seni gördükleri zaman çok sevineceklerini biliyorum,» diye konuşmasını sürdürdü. «Melanie de, Richard'da Jefferson'la gece yarısı evden kaçtığını öğrendikleri zaman çok üzüldüler.»

«Bundan pek emin değilim,» diye çıktım ama bu sözlerimi duydu mu bilmiyorum. Artık bana Philip mahsus gevezelik edip duruyormuş gibi geliyordu. Sessizliğin yalanlardan yarattığı kalkanını delip geçmesinden korkuyordu sanırım.

«Tabii Bet Yengen de endişeden kendini âdeta kaybetti. Birkaç gün yemek bile yemedi. Bildiğin gibi zaten zayıf. İkimiz de kendimizi sen ve Jefferson'dari sorumlu tutuyoruz. Kendi çocuklarımızdan hiçbir farkınız yok. Artık geri döndüğün için sana her şeyin değişeceğine dair söz veriyorum.»

Çabucak ona bir göz attım. Koltuğunda dimdik oturuyordu ve gözlerini ileride bir noktaya dikmişti. Sanki ben yanında değil de, karşısındaymış gibi oturuyordum. Ama gözlerini hiç oynatmıyordu. Camlaşmıştı bu gözleri. Onda uykusunda konuşan bir insan hali vardı. Rüyası arasında mırıldanan bir insan hali.

«Evet, her şey farklı olacak. Artık birbirimizle nasıl geçineceğimizi öğrendik. Zaman istiyor bu. Alışmak gerekiyor. Önemli her konuda olduğu gibi.» Philip başını salladı. «Hepimiz de hatalar yaptık. Kader bizi çabucak, hızla biraraya getirdi. Ama onunla da başa çıkacağız. Güçlü olmak bizim kanımızda var.» Gözlerini çabuk çabuk kırıştırdı. Sonra da bana bakarak gülümsedi. «Artık yeni bir hizmetçimiz var. Bayan Stoddard'ı savdık. Bizim evde çalışmadı. Kişiliği Betty Ann'le çatışıyordu. Son zamanlarda iyi hizmetçi bulmanın ne kadar zorlaştığını biliyorsun. Hepsi de hizmetçi değil de patron ya da müdür olduklarını sanıyorlar. Ama tabii ben evin idaresini Betty Ann'e bırakıyorum. Çünkü bu işi daha iyi biliyor. Ben hiç de sabırlı davranamıyorum. Özellikle şu ara otelle ilgilenmem gerektiği için.»

Philip sonunda konuşmaktan vazgeçerek boş gözlerle ileriye doğru bakmaya başladı. Ben koltuğumda arkama yaslanarak gözlerimi yumdum. Kısa bir süre sonra dayımın, dirsek dayama yerine koydu

ğum elimi kavradığını hissettim. Gözlerimi açtım. O bana bakıyordu. Yüzünü iyice benim yüzüme yaklaştırmıştı.

«Ah, Christie, Christie,» diye fısıldadı. «Nedertöyle kaçtın? Ben hiç- bir zaman sana zarar vermek, seni korkutmak istemedim. Hem kaçma- nı hiç..»

Başımı tiksintiyle salladım. «A ne yapacağımı sanıyordun, Philip Dayı?»

O, «Birbirimize söz vermiştik,» dedi. «Sözünde duracağını sanıyor- dum.»

«Söz mü? Ne söz?»

«Hatırlamıyor musun?» dedi. «Ben hatırlıyourn...» Tekrar arkasına yaslanarak gözlerini kapattı, Gülümsüyordu. «Seninle bir anlaşma yap- tık. Sonsuza kadar birbirimize güvenecek ve dayanacaktık. Birbirimize, başkalarına açamayacağımız şeyleri söylecektik.» Bana doğru dönerek avucunu yine benim elimin üzerine koydu. «Sana söyledim. Seni üze- cek şey beni de üzecek. Seni mutlu edecek şey, beni de edecek. Bunu hatırlamıyor musun? Bu anlaşmayı bir öpücükle noktaladık. Sıcak, hari- ka bir öpücükle.»

Odamdaki o dakikaları hatırlıyordum ama bunların hepsi Philip'in fikriydi. Ben o sırada hiçbir şey söylememiştim. O andaki sevgi dolu tavırları beni şaşırtmış, aklımı karıştırmıştı.

Dayım, «Madem bir derdin vardı,» diye başını salladı. «O zaman bana gelmeliydin. Kapıma vurup bunu bana açıklamalıydın. Ben de o sorunu çözümlemek için elimden gelen her şeyi yapardım.»

«Sorunu çözümlemek için mi?» O korkunç olay onun için bu muy- du sadece? Çözümlemesi gereken bir sorun muydu?

Dayım, «Evet,» dedi. «Sana kaç'defa söyledim. Ben senin için bura- dayım. Ve tabii Jefferson için de. Ah, doktor telefon ettiğinde kardeşi- nin başına gelenleri öğrenir öğrenmez evden fırladım. Betty Ann'e nere- ye gittiğimi bile söylemedim. Bunu yapacak zamanım yoktu. Bu işi yap- masını Julius'tan istedim. Senin ve Jefferson'un bana ihtiyacı vardı. Hazırlıkları çabucak yaparak, sizi almak için uçağa bindim.»

Philip sözlerini, «Ve artık yine beraberiz,» diye tamamlayarak gülümsedi. «Güvendesin. Yanımda her zaman güvende olacaksın.»

Ona bakakaldım. Rol mü yapıyordu? Yoksa bana yaptıklarını gerçekten unutmuş muydu? O konuyu açmak istedim. Avaz avaz bağırarak, suçunu yüzüne çarpacaktım. Ama onun yerine başımı çevirerek gözlerimi yumdum/Kabukları sıkıca kapalı bir midye olduğumu hayal ettim. Kendimi kontrol altına alıp başka şeyleri hayal edersem, Philip'i yaşantımın dışında bırakabileceğimi düşünüyordum. Konuştuğu zaman ona bakmayacağım. Konuştuğu zaman başımı sallayacağım ama sözlerini duymayacağım. Aslında onu pek görmeyeceğim bile. Ve Philip de zamanla bir hayalet gibi görünmez olacak. Hatta o noktaya geleceğim ki, bana dokunduğu zaman bunu hissetmeyeceğim bile.

Julius bizi havaalanında bekliyordu. Beni görünce çok sevindi. Hemen, «Jefferson ne durumda?» diye sordu.

Philip Dayı ona, «İyileşecek,» dedi. «Yani benim sağlayacağım uygun ve özel bakımla.»

Julius bana hayretle baktı. «Bavulun yok mu?»

Çabucak, «Hayır,» dedim. Kaçtıktan sonra başıma gelenleri anlatmak istemiyordum.

«Haydi, hemen eve gidelim.» Philip Dayı beni kolumdan tutarak terminalden çıkardı. Benimle birlikte limuzinin arka kanepesine yerleşti. «Otel inşaatının ne kadar ilerlemiş olduğunu kendi gözlerinle görünceye kadar bekle. Sen buradan kısa bir süre için uzaklaştın ama pek çok değişiklik oldu. Öyle değil mi, Julius?»

«Evet, efendim.»

Kısa bir süre için uzaklaşmışım, dedim kendi kendime. Sanki ben kısa bir tatil yapmışım gibi konuşuyor. Arkadaşlarıma ya da bir yerdeki bir okula gitmişim gibi. Böyle rol yapmayı nasıl başarıyor? Ben bunu nasıl yapabilirim? Philip Dayının 'o küçük olay' diye düşündüğü iğrenç saldırının ortadan kayboluverceğini umduğu anlaşılıyordu. Bir sabun köpüğü gibi sönmeyeceğini umduğu.. Ama araba eve eriştiği ve biz sokak kapısını açtığımız zaman onun bu umutları da söndü herhalde.

Bet Yenge bunu sağlamıştı. Onun oturma odasının penceresinde beklediği ve bizim geldiğimizi gördüğü belliydi. Yüzü öfke ve kin doluydu. Gözleri hiddetinden ateş saçıyordu. Neredeyse baktığı her şeyi tutuştuuracaktı.

Ben antreye girer girmez yengem, «Eh,şimdi mutlu musun?» diye homurdandı. Bana doğru geldi. Kemikli ellerini siska kalçalarına sıkıca dayamış, sivri dirseklerini iki yana açmıştı. Bu kemiklerin yengemin derisini yarıp çıkacaklarını sandım. Bir iki saniye sonra hayaletler kadar beyaz kemiklerini görecektik. Bet Yengenin boyun kasları gerilmişti. Dudakları iyice gerilip incelmış ve sıkıldığı gri dişleri ortaya çıkmıştı.

«Bütün bu kargaşaya neden olduğun için mutlu musun? Hepimiz endişeden çıldırıp sarsıldığımız, telaşlandığımız için seviniyor musun?» Sesi, korkmuş deniz kırlangıçlarınıninki kadar tizdi. Tekrarladı. «Mutlu musun şimdi?»

Philip, «Betty Ann,» diye başladı. «Lütfen...» Yengem hızla dönerek dayıma öyle bir öfkeyle baktı ki, o da çabucak ağzını kapattı.

Yengem küçük yumruğunu dayımın suratına doğru sallayarak, «Bana sakın olmamı söylemeye kalkma, Philip Cutler,» dedi. «Onu savunayım deme! Burada oturup bekleyen bendim! Neler olduğundan habirim yoktu. Burada, her şeyden habersiz ben bekledim! Durumu bana hizmetkârlar açıkladı. Sanki ikinci sınıf bir vatandaşmışım gibi baha haber gönderilen hizmetkârlardan!»

«Buraya bak, Betty Ann. Ben seni habersiz bırakmak istemedim. Ama Jefferson hasta olduğu için çok hızlı harekete geçmem'gerekliyor»du...»

Yengem bana avaz avaz, «Şu yaptığına bak!» diye haykırdı. «Kardeşin senin yüzünden az kalsın ölüyordu!»

Bet Yenge çıldırmış gibi bağırırken, dudaklarım titremeye başladı. Kollarımı göğüslerimin altında kavuşturarak gözlerimi yere diktim.

«Hepimiz bu trajediyle karşılaştık, acı çektik. Üzülecek olaylar birbirini kovaladı. Şimdi herkes acısını yenmeye, olayların iyi yanlarını görmeye, altüst olan yaşamlarımızı normal bir hale sokmaya çalışıyor. Ve sen... Seni şımarık, iğrenç...»

Dikleştim. Belkemiğim elik bir çubuğa dönüştü sanki. «Ben şımarık ve iğrenç değilim,» diye cevap verdim. «Ve kimin yaşamı altşt oldu. Herhalde seninki değil!»

Yengem, «Ah...» diye başını salladı. Buz gibi bir tavırla glmsyrd du. Dudaklarında uçuşan hafif tebessüm iğrençti. «Senin pişman olduğunu sanmıyordum zaten. Bize verdiğin acının senin için önemli olmadığının farkındaydım. Sen sdece kendini düşünüyorsun.» Glmsemeşi çabucak silindi. «Eh... Sen bizim ynetimimizdesin. Senden ve tabii davranışlarından biz sorumluyuz. Çok kötü bir şey yaptın, onun için de cezalandırılman gerekiyor.» Dikleşerek gözlerimin içine baktı. «Karar değişineeye kadar odana hapsedileceksin. Sadece yemekler için aşağıya inecek ve sonra hemen odana döneceksin. Beni duyuyor musun? Ne bir yere telefon edecek, ne de seni arayanlarla konuşacaksın. Sana konuklar gelmesine de izin verilmeyecek. Seni uyarıyorum, küçük hanım» Bana yaklaşarak kemikli uzun parmağını yüzüme doğru salladı. «Kurallarıma karşı gelmeyi artık düşünme bile! Haydi, yukarı ık! Haydi!» Merdiveni işaret etti.

Philip Dayıya bir göz attım. Yengemin haykırışları yüzünden sinmiş gibiydi. Sonra hızla ikisinden uzaklaşarak merdivenlerden gürültüyle ıktım. Odama giderken koridordaki bir kapının açık olduğunu gördüm. Jefferson'unken artık Richard'ın olan kapıydı bu. Ve kuzenim orada durmuş bana bakıyordu. Yüzünden memnuniyet akıyordu.

«Neye bakıyorsun?» diye terslendim.

Hâlâ sırtıyordu ama kapıyı kapattı.

Odama dalarak, bir an ortada öfkeyle durdum. Yengem benimle öyle nasıl konuşabildi, diye düşünüyordum. Ona gerçeği aıklaıam gerekirdi. Yengeme evden neden kaçtığımı söylemeliydim. O kadar öfkeli ki, herhalde günlerce konuşamazdı. Konuşmaya başladıktan sonra da kekelerdi. Yengemi, uygun gördüğüm an gerçeği açıklayarak mahvedebileceğimi bilmek hoşuma gitti. Ama fkem geçtiği zaman Philip Dayının bana yaptığını açıklamanın hiç de kolay bir şey olmadığını anladım. Bu aynı zamanda beni de yaralayacaktı. Keskin iki yanı olan bir bıaktı bu.

Kendi kendime, hayır, dedim. En iyisi yengemi de görmezlikten gelmek. O sanki yokmuş gibi davranmak. Hiçbiri yokmuş gibi hareket etmek. Jefferson iyileşinceye kadar her şeye katlanacağım. Ondan sonra ne yapacağımı düşüneneğim. Başka seçeneğim yok.

Tüm olanlara rağmen eve dönmek güzeldi. Kendi odamda olmak ve annemle babamın bana çocukken hediye ettikleri oyuncak hayvanları görmek. Kendi çamaşırlarımın kokusunu duymak ve tuvalet masasının başına geçerek saçlarımı fırçalamak... Odam güzel anılarla doluydu. B  hatıralar bana annem ve babamla beraber olduğum günleri anımsatıyordu.

Bitkin haldeydim. Artık yalnız kaldığım ve kendi odama d nd   m için son yirmi dört saatin olayları beni eziyordu. Bütün o duygular, gerilimler, dehşet ve sıkıntılar yeniden canlandılar. Şimdi beni bir yorgunluk denizinde bo uyor, vücudumda kalabilen birazcık enerjiyi de alıp götürüyorlardı.

Yatmak için soyunmaya başladım. Ama giysilerimi asmak için dolabıma gittiğim zaman yine başka bir ‐Eve hoş geldin!‑ s rpriziyle kar ıla tım. Tatlı On Altı partisine giydi im o  ahane tuvalet kesilerek ikiye ayrılmıştı. Dolabın dibinde ölmek için bekleyen bir martı gibi yatıyordu. Korsajın omuzları kanat gibi iki yana açılmıştı. Tuvalet dekolte yakanın hemen altından kesilmiş, bol ve kabarık etek  erit  erit yırtılıp par alanmı tı.

‐Ah, olamaz!‑ diye haykırarak yere diz   kt m. Parçalanmış tuvaleti g   s me bastırdım. Bir  i lik attım. ‐Olamaz! Hayır!‑ Odamın kapısı hızla açıldı.

Bet Yenge, ‐Ne var?‑ diye sordu. ‐Neden ba ırıp duruyorsun? Saatin ne kadar geç olduğunun farkında değil misin?‑

‐ una bak,‑ diyerek elbisemi ona doğru uzattım. ‐Senin o değerli ikizlerin ya da onlardan birinin i i bu.‑

Yengem tuvalete baktı, sonra da sırtıttı. ‐ikisinin de böyle bir şey yapmayaca ından eminim. Onlar  yle çocuklar değiller. Zaten suç sen-de.‑ Kollarını kavu turarak dimdik durdu. Sanki demirden dökülmüş bir direkti. ‐Ka masaydın, burada olur ve eşyalarını korurdun. Öyle değil

mi?» Bir an durdu sonra da ekledi. «Şimdi, ciyak ciyak bağırmayı bırak ve yatıp uyumana bak.» Dışarı çıkarak kapıyı kapattı. Sonra anahtarın kilitle döndüğünü duydum. Bet Yengenin beni odama hapsettiğini anladım:

Tuvaleti göğsüme bastırarak yere yığıldım. O anda annemin odaya girip beni bu tuvaletle gördüğü zaman sevinçle nasıl gülümsediğini düşünebiliyordum. Yanaklarımdan akan gözyaşları sanki anneminmiş gibi geliyordu bana. Annem benim yanımda ve benimle birlikte ağlıyordu. Vücudum, karın kaslarım sızlayıncaya kadar hıçkırıklarla sarsıldı. Orada öylece oturdum. İyice eğildim, yumuşak krinolin yüzüme sürünüyordu. Sonunda gözyaşlarını tükendi. Ağır ağır kalkarak tuvaleti yatağın üzerine serdim ve sonra yanında uyuya kaldım. Sabah uyandığım zaman bütün bunların uzun, korkunç bir kâbus olduğunu öğreneceğimi Umuyordum.

Uyanacaktım ve Tatlı On Altı partisinin verileceği günün sabahı olduğunu anlayacaktım, Annemle babam sağ, Jefferson da iyi olacaktı. Gavin ve bütün o harika konuklar ve Trisha Teyze gibi sevgili dostlar gelecektlerdi. Gökyüzü masmavi, okyanus da kristal kadar berrak ve renkli olacaktı.

Gerçekten öyle günler olmuş muydu? Hiç olmuş muydu?

Sabah sadece Jefferson'un nasıl olduğunu öğrenmek istediğim için kalktım. Çok geç saatte uykuya dalmış olmama rağmen Bet Yenge fazla uyumama izin vermek niyetinde değildi zaten. Kapımı yumrukladı, sonra da birdenbire açtı.

«Hâlâ yatakta mısın?» diye sordu. Gözlerimi silerek ağır ağır doğruldum. Yengem konuşmasını sürdürdü. «Yeni hizmetçimiz kesin emirler uyguluyor. Kahvaltı sadece bir kez veriliyor. Onu kaçırırsan öğleye kadar hiçbir şey yiyemiyorsun. Öğle yemeğine gelmediğin zaman da akşama kadar aç kalıyorsun. Onun için bir şeyler yemek istiyorsan sana yataktan kalkıp çabucak giyinmeni öneririm.»

«Ben sadece kardeşimin nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum,» dedim. «Bütün istediğim bu.»

O, «Canın nasıl isterse...» diye homurdanarak kapıyı kapattı.

Başımı tekrar yastıklara dayadım. Bakışlarım yine yırtık tuvaletime kaydı ve kalbim sızladı. Sonunda kalktım ve temiz çamaşır almak için şifonyerime gittim. Sonra duş yapacaktım. Ama çekmeceyi açar açmaz dehşetle geriledim. Külotlarımın üzerine topraklar ve ölü solucanlar atılmıştı.

Bütün bunlar Richard'ın işi, diye düşündüm. Ama Bet Yengeyi çağırıp bu olanları ona göstermenin de bir yararı yok. Olaya aldırmayacak ve tabii oğlunu savunacak. Çekmeceyi yerinden çıkararak banyoya götürdüm. Toprakları ve ölü solucanları klozetin içine boşalttım. Külotlarımı alarak çekmeceyi tekrar yerine taktım. Sonra odada etrafıma baktım. Richard'la kardeşinin burada neler yaptıklarını kim bilebilirdi? Başka neleri parçalamış ya da kirletmişlerdi?

Gerçekten de ikizlerin başka kötülükler yapmış olduklarını anladım.' Parfümlerimle kolonyalarımın bir kısmı birbirine karıştırılıp mahvolmuştu. Ayakkabılarımın içine yüz kremi bulaştırılmış, bluzlarıma dudak boyası sürülmüş, mücevher kutularımdan birinin içine su dökülmüştü. Zararı mümkün olduğu kadar telafiye çalıştım, sonra da gidip duş yaptım, Ama ben tam aşağıya ineceğim sırada Bet Yenge kahvaltı saatinin sona erdiğini açıkladı. Sonra da kapıyı tekrar kitledi.

Kapının arkasından, «Öğle yemeğini kaçırmamaya çalış!» diye bağırdı. Tokmağı çekiştirdim.

«Beni çıkar buradan,» diye seslenerek kapıyı yumrukladım. «Bet Yenge, aç şu kapıyı! Jefferson'un nasıl olduğunu öğrenmeyelim. Bet Yenge!» Kapıyı tekrar tekrar yumrukladım ama o aldırmadı bile. Çok öfkelenerek kapıyı tekmeledim ama sadece ayağımı acıtmış oldum. Durakladım. Öfkemden köpürüyordum. Sonra Richard'ın fısıltısını duydum. Dudaklarını kapıyla çerçevenin arasına yaklaştırmıştı.

«Neden sürünerek pencereden dışarı çıkmıyorsun?» Sonra güldü.

«Seni aşağılık küçük piç! Buradan çıkayım görürsün...» Tokmağı kollarım ağrıyınca kadar çektim, çektim.

«Bet Yenge! Lütfen! Şu kapıyı aç!» Bekledim ama evde çıt çıkmıyordu. «Philip Day!» diye haykırdım. «Beni dışarı çıkar!» Saatlerce bağıırıp kapıyı yumrukladım ama kimse gelmedi. Ancak Bet Yengenin programına göre öğle yemeği saati geldiği vakit, yukarı çıktı. Odama gelip kapıyı açtı ve orada durarak bana baktı. Ben kapıyı yumruklayıp seslendikten sonra oraya yere, yığılıp kalmıştım.

Ağır ağır ayağa kalkarak, «Bu ne cüret,» dedim. «Beni odama nasıl kilitlersin?»

Yengem, «Eh, belki artık programların ne kadar önemli şeyler olduklarını anlarsın,» diye cevap verdi. «Artık yaşantımız güzelce organize edildi. Bazı şeylerin onu altüst etmesini istemeyiz.»

«Sakin beni bir daha odama kilitleyeyim deme.» diye konuştum. Yengem yine soğuk soğuk güldü.

«O zaman ne yaparsın?» diye sordu. «Tekrar evden mi kaçarsın.»

Sanki buz gibi bir bıçağı yukarıdan aşağıya doğru sırtıma, belkemiğime sürmüşlerdi. Birdenbire yengemin Jefferson'la kaçtığımız için çok sevinmiş olduğunu anladım. Bizimle ilgilenmiyordu. Geri dönmemizi de istememişti. Başka biriyle oturmaya gittiğimizi ummuştu. Birdenbire, intikam insana ne kadar zarar verirse versin, yine de buna değer, diye düşündüm.

«Sen benim neden kaçtığımı sanıyorsun? Gerçek neden sence nedir?»

Yengem, «Bunu bilemem,» dedi ama gözlerinde endişeli bir ifade belirdi. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona yaklaştım. Gözlerimi tâ onun gözlerinin içine dikmiştim.

«Bu nedeni Philip Dayıya hiçbir zaman sormadın değil mi? Herhalde o gece sen de uyanıktın? Onun senin yanından kalkarak benim odama geldiğini anlamışsındır.» Bütün bu sözleri arka arkaya, kendimi bile şaşırtan bir kinle söylemiştim.

«Ne?» Yengem bir adım geriledi. «Sen ne diyorsun, iğrenç yaratık?»

«Philip Dayı benim odama geldi,» diye ona açıkladım. «Yatağımı!»

Bet Yengenin gözleri irileşti, ağzı bir karış açık kalmıştı. Başını sallayarak konuşmaya çalıştı. Ama dudaklarının oynamasına rağmen sesi çıkmıyordu. Ekledim. «Bana zorla saldırdı. Korkunç bir şeydi bu, iğrenç!» Yengem başını şiddetle salladı.

«Onunla başa çıkamadım ve bana tecavüz etti.»

Bet Yenge ellerini kulaklarına bastırarak bir çığlık attı. Dünyanın en çirkin, en sapıkça çılgılığıydı bu. Sonra beni tokatlamak için uzandı. Ama elini havada yakaladım.

«Bana dokunma,» dedim. «Ve beni bir daha odama kilitlemeye kalkma. Bunu aklına bile getirme!»

Yengem elini avucumdan kurtararak yanımdan kaçtı. Kendini odasına attı ve kapıyı da çarparak kapattı.

«Canın cehenneme!» diye bağırdım ve sonra derin bir soluk aldım. Sanki göğsümün içinde küçük bir yangın başlamıştı. Kendimi ne kadar kasmış olduğumu farketmemiştim. Kaburgalarım sızlıyordu. Yengemi yenilgiye uğratıp kaçırmıştım ama kendimle gururlanmıyordum. Olay sona ermiş ve öfkem geçmişti. Ve ben ne kadar çirkin ve nefret uyandırıcı bir hale girmiş olduğumu kolaylıkla hayal edebiliyordum. Bu, kişiliğimin ortaya çıkmasını istemeyeceğim bir yanıydı. Çünkü böyle bir şeyin sonradan yara izleri bıraktığını biliyordum. Belki kimse yaraları farketmeyecekti ama ben onları görecektim. Bet Yenge gibi iğrenç ve tiksinti verici insanların yapabilecekleri en büyük kötülük sizi kendilerine ben *> zetmekti. Yengem biraz önce bunu başarmıştı işte.

Öğle yemeği için aşağıya indim. Melanie'yle Richard sofraya oturmuşlardı bile. Kuzenim peçetesini gömleğinin yakasına sokmuş, kardeşi ise dizlerinin üzerine yaymıştı. İkisi de dimdik oturuyor ve çorba kaşıklarını etiket kurallarına uygun bir biçimde tutuyorlardı. Buharları tüten balık çorbasını yemeğe Hazırlanıyorlardı. İkisi de gerçek insanlardan çok kuklalara benziyorlardı.

Onlara, «Ben yokken odamda yaptığınız pis şeyleri gördüm,» dedim. «Ama yakanızı kolay kolay kurtaramayacaksınız. Bana inanın.»

Öfkeli bakışlarım gözlerini benden kaçırarak çorba kâselerine dik

melerine neden oldu. Ama sonra Richard kendini toplayarak karşı saldırıya geçti.

Ağzının kenarından, «Jefferson ölecek,» dedi. «Annem bunu bize bu sabah söyledi.»

«İşte bu yalan!» diye bağırdım. «Jefferson iyileşiyor. Yoia çıkacak duruma gelir gelmez onu buradaki hastaneye nakledecekler.» Richard sinsi sinsi güldü.

Güvenle, «Babam bu yalanı sana mahsus söyledi,» diye cevap verdi. «Eve dönmen için.» Melanie'ye bir göz attım. O bana soğukkanlı, analizci bir bilim adamı gibi bakıyordu. Bu habere nasıl bir tepki göstereceğimi anlamaya çalışıyordu.

«İkiniz de iğrençsiniz!» diye bağırdım, «iki canavar!» Hızla atılarak kaynar çorba dolu kâseleri kucaklarına devirdim. İkisi de çılgınlık atarak ayağa fırladılar. Sıcak çorba giysilerinden sızarak onları yakarken masadan uzaklaştılar. Ben Bet Yengenin gelmesini beklemeyerek döndüm ve oradan kaçtım.

Evden çıkarak basamaklardan indim ve otele doğru gittim. Bütün O molozlar temizlenmiş ve yeni duvarlar çıkmaya başlanmıştı. Ben inşaat yerine yaklaşırken o taraftaki işçiler döndüler. Bir dakika sonra da Philip Dayı gruptan ayrılarak bana doğru geldi.

«Seninki canavarlardan oluşan bir aile!» diye başladım. «Hepsinden de nefret ediyorum!»

«Herkesin uyum sağlamayı öğrenmesi gerekiyor.» Dayım ellerini kaldırdı. «Zamanla...»

«Ben onlarla hiçbir zaman uyum sağlayamayacağım,» dedim. «Seninle de öyle.» Her soluk alışımda göğsüm kabarıp iniyordu. Bir an Öfkeden ateş saçan gözlerle Philip'i süzdüm. Şaşırmış ve incinmiş görünüyor.

«İkizler bana Jefferson konusunda yalan söylediğini açıkladılar. Onun buraya gelmeyeceğini söylediler.» Dayım birdenbire gülümsemedi..

«Saçma bu! Onlar sana takılmışlar. Aslında bana bu sabah telefon ettiler. Bende şimdi sana geliyordum. Jefferson komadan çıkmış. Bu

gece sekizde buradaki hastanede olacak. O hastaneye eriştiği zaman i sen ve ben de orada olacağız.»

«Sahi mi? Bu da başka bir yalan değil ya?»

«Ben böyle bir konuda yalan söyleyebilir miyim?» Dayım elini omzuma koydu. Sanki avucu alev almış gibi hemen geri çekildim. «Christie, lütfen... »

«Bana dokunma. Bana bir daha el sürmeni istemiyorum.»

«Christie! Biz seni seviyoruz. Biz...»

«Beni seviyor musunuz? Yengemin beni odama kilitlediğinden haberin var mı?»

«O hâlâ üzgün.»

Onu, «Ve sen onun böyle davranmasına izin verdin,» diye suçladım. «Zaten onun her istediğini yapmasına göz yumuyorsun »

«Evi şimdi Betty Ann idare ediyor ve ben de...»

«O her şeyi ve etrafındaki herkesi idare ediyor. Ama bana bunu yapamayacak.» Birdenbine sesimi yükselterek, bağırdım. «Ona yaptıklarını anlattım. Her şeyi açıkladım.» Dönerek hızla uzaklaştım. Eve o gün ancak akşama doğru döndüm. O arada kente inerek öğle yemeği yedim. Kumsalda bir süre dolaştım. Sonra otelin arka tarafında oturarak inşaatı seyrettim. Tekrar eve girdiğim zaman etrafa bir ölüm sessizliği çökmüştü. Hızla odama çıktım. Melanie'nin oda kapısı açıktı. Önünden geçerken içeri baktım. İkizler yerde oturuyorlardı. Aralarında Çin daması tahtası duruyordu. Başlarını kaldırarak beni öfke ve nefretle süzdüler. Ama ben durunca hemen dehşete kapıldılar ve gözlerini dama tahtasına diktiler.

i, Bet Yengeyle Philip Dayının oda kapısı kapalıydı. Yengem bütün gün odasından çıkmadı mı acaba, diye düşündüm. Ona acımıyordum. Sadece merak ediyordum. Ancak Bet Yenge altıyı çeyrek geçe kapıma gelerek hafifçe vurdu. Saatlerce ağlamışa benziyordu. şimdi cildi kurumuştu ve yüzünde sakin bir ifade vardı. Düşünmeden, hiçbir şey hissetmeden gerekenleri yapan insanlara özğü ifadeydi bu.

Yengem, «Yemek hazır,» dedi ve ben bir şey söylemeden döndü.

Ben pek acıkmamıştım. Zaten onlarla sofraya oturmaya da bayılmıyordum. Ama yine de aşağıya indim. İkizler bana çabucak baktılar, sonra da gözlerini tabak ve çatallarına diktiler. İçlerinde en canlı olanı Philip Dayıydı. Ama o bile iplerinin çekilmesini bekleyen bir kuklaya benziyordu. Yeni hizmetçi sessizce yemek servisi yaptı. Genç bir kızdı ama yüzü vakitsiz yaşlanmışa benziyordu. Masanın etrafındaki hareketlerinden onun Bet Yengeden ödünün patladığını anladım. Bir hata yapmaktan korkuyordu kız. Sofrada ona sadece ben teşekkür ettim. Gözleri parladı ama sadece başını hafifçe eğerek mutfağa gitti.

Hepsi de hiç konuşmadıkları ve kendi düşüncelerine daldıkları için ben de hayal kurdum. Aylar öncesine dönmeyi başardım. Şimdi sevdiklerimle birlikte sofrada oturuyordum. Hafızam bana babamın söylediği komik şeyleri hatırlatıyordu. Annemin kahkahasını duyuyor, Jefferson'un güldüğünü görüyordum. Bayan Boston'un etrafımızda dolaşarak şu ya da bu yemeği soğutmamamızı söylediğini hayal ediyordum. Bu düşüncelere öylesine dalmıştım ki, yeni hizmetçi iki kez dikkatimi çekmeye çalıştı. Telefonun çaldığını bile duymamıştım.

Bet Yengenin, «O telefonla konuşmayacak,» dediğini duydum. «Arayan kimse ona söyle...»

Hizmetçi, «Santraldaki memur şehirlerarası olduğunu söyledi,» diye açıkladı.

Bet yenge, «Yemek sırasında hiç kimse telefonla konuşamaz,» diye emretti. «Bu uygun bir şey değildir...»

Ona öfkeyle baktım. Yengem de Philip Dayıya bir göz attı. Ama o başını eğerek gözlerini tabağına dikti. Yengem sanki birdenbire çok üşümüş gibi titredi, sonra da yemeğini yemeyi sürdürdü. Ben de kalkıp telefona gittim. Arayan Gavin'di.

Bana, «Bütün gün seni aradım,» dedi. «Ama biri bana durmadan uyuduğunu ya da sokağa çıktığını söyledi.»

Gavin'e, «Burası korkunç,» diye açıkladım. «Eskisinden de korkunç. Jefferson iyileşir iyileşmez buradan gideceğim.»

«Yoksa Philip...»

«O bana hiç yaklaşmadı,» dedim. «Gavin, yengeme her şeyi açıkladım, Olanları anlattım ona. Beni buna zorladı.»

«Sahi mi? Ne dedi?»

«Çılgınlık atarak yanımdan kaçtı. Şimdi de hepsi birer Zombi gibi i'ni iniyorlar, Ama buna aldırmiyorum bile.» .

Gavin, «Olanları anneme anlattım,» dedi. «O şimdi babamla konuşuyor. Ne yapılması gerektiğine karar verecekler.»

«Onlara Jefferson iyileşinceye kadar hiçbir şey yapmamalarını söyle,» diye cevap verdim. «O zamana kadar yeni sorunlar çıkmasını istemiyorum.» ;>

Gavin, «Senin için endişeleniyorum, Christie,» dedi. «Bütün yaptığım bir yere uzanıp seni düşünmek.»

«Artık bana hiçbir şey olmayacak, Gavin. Bana eziyet etmelerine izin vermiyorum. Jefferson'u bu gece uçakla hastaneye getirecekler. Jefferson oraya eriştiği zaman biz de hastanede olacağız.»

«Bir şey öğrenir öğrenmez beni ara, tamam mı? Buna söz veriyor musun?»

«Sana söz vermeme gerek yok ki, Gavin. Seni arayacağım. Şu anda sen ve Jefferson'dan başka sevdiğim hiç kimse yok.»

Gavin yavaşça, «Ben dedeni seviyorum, Christie,» diye mırıldandı. «Meadovvs'daki o sevgi dolu dakikaları hiç unutmayacağım.»

«Ben de öyle.»

Gavin, «Telefonunu bekleyeceğim,» dedi. «Hoşçakal.»

«Hoşçakal.» Telefonu kapayarak sofraya döndüm. «Ben artık aç değilim,» diye mırıldandım. «Gidip yukarıda bekleyeceğim, Philip Dayı. Hazır olunca bana seslen.»

Bet Yenge hemen sordu. «Niçin hazır olunca?»

Dayım, «Hastaneye gideceğiz,» dedi. «Jefferson'u buraya getiriyorlar.» »

Yengem, «Bunu bana söylemedin,» diye çıkıştı.

«Söylemedim mi? Ya?... Neyse. Herhalde aklımdan çıktı. Bugün inşaatta işimiz başımızdan aşkındı.» Dayım çabuk çabuk konuşuyordu. Gözlerini yemeğine dikmişti. Bet Yenge kaşlarını çatarak onu süzdü,

sonra da bana döndü. «Philip, sana Christie'nin bugün ikizlere ne yaptığını söyledim. Onunla bu konuyu konuşacaktın. E?»

Dayım başını kaldırarak bana baktı. Sonra karısına, «Bunun sırası değil,» dedi.

«Pekâlâ da sırası! O...»

Philip Dayı, «Sırası değil,» diye tekrarladı. Ben eve döneli beri ilk kez bu kadar kesin bir tavırla konuşuyordu.

Bet Yenge kıpkırmızı kesilerek dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra başını salladı. Sanki boynu, kafasının üzerinde durduğu bir yaymış gibi.

«Ben yukarıda bekleyeceğim,» diye tekrarladım. Onları morga dönen odada oturur ve yemek yerken bıraktım.

Yarım saatten biraz uzun bir süre sonra Philip Dayı kapıya vurdu. Kılığını değiştirmiş ve olmayacak şeyler giymişti. Blucin, siyah tişört, lastik altlı ayakkabılar ve göğüs cebine adı işlenmiş olan siyahlı sarılı bir ceket.

Gülümseyerek, «Hazır mısın?» diye sordu. Sonra kendine hayretle baktığını farkederek açıkladı. «Bu benim lisede giydiğim ceket. Üniversite amblemim de var.» Sonra arkasını dönerek bana ceketin sırtındaki «Emerson Peabody» yazılı parçayı gösterdi. «Hâlâ vücuduma uyuyor. Öyle değil mi?»

Ağır ağır ayağa kalkarak ince pamukludan yapılmış ceketimi giydim. Nedense lisedeki kılığına girmiş olması beni korkutmuştu. Bunun nedenini bilmiyordum ama yine de endişelenmişim. Dayım geriledi ve ben de odadan çıktım.

O, «Çok hoş olmuşsun,» dedi. «Çok hoş...»

Acaba Bet Yenge de bizimle gelecek mi, diye düşündüm. Hiç olmazsa Jefferson'un durumuyla ilgileniyormuş gibi rol yapacak mı? Ama yengem aşağıda oturarak kitap okumaya başladı. Bir taraftan da piyanoyu tıngırdatan ikizleri dinliyordu. Biz dayımla ön kapıya giderken hiçbiri başını kaldırmıyordu. Philip Dayı çıkmak için kapıyı açtı. Ben dışarıda Julius'un limuzinle beklediğini sanıyordum. Ama dayım onun yerine kapıya ender kullandığı kendi arabasını getirmişti.

«Julius nerede?» diye sordum. *

Philip Dayı, «O bu gece izinli,» dedi.

«Ama herhalde o da gelmek isterdi...»

Dayım, «Ah, Julıus'un bir sevgilisi var,» diye güldü. «Hadyville sık sık gidip gördüğü dul bir kadın. Hatta onunla evleneceğini ima ediyor.» Arabanın kapısını açtı, ben de bindim. Philip Dayı sonra çabucak direk-siyona geçti ve evden ayrıldık.

Bu gece hava kapalıydı. İncecik hilal biçimindeki ay bile gözük-müyordu. Karanlık bana daha yoğunlaşmış gibi geliyordu. Özellikle Cutler Koyundan ayrılarak Virginia Beach'e doğru giderken. Dayım garip bir sessizliğe bürünmüştü. Oysa ben onun uçakla eve dönerken yaptığı gibi durmadan gevezelik edeceğini sanmıştım. Ama o sadece arabayı sürüyor ve yola bakıyordu. Ona yan gözle baktığım zaman dudakları-nın yumuşak ve tuhaf bir gülümsemeyle bükülmüş olduklarını gördüm.

Philip Dayı birkaç dakika sonra, «Harikaydın...» dedi.

«Efendim?»

«Dinleyicilerin yüzlerindeki ifadeler...» Dayım bana baktı. «Sen onla-rı benim gibi göremiyordun. Ama ben biliyorum. Ben de sahneye çık-tım.»

«Sahneye mi? Sen neden söz ediyorsun, Philip Dayı?» Kalbim hız-la çarpmaya başladı.

«Sesin şimdiye kadar duyduklarımın en güzeli...» Dayım bir an dur-du, sonra da çabucak ekledi. «Benim ki boş laf değil.»

«Seninle gururlanıyorum. Kız arkadaşım olduğun için de gurur duyuyorum.» Philip birdenbire yavaşladı ve kıyı yoluna saptı.

«Philip Dayı! Yerimde doğrudum. «Nereye gidiyorsun?»

«Dünyanın tepesine! Hatırlıyorsun değil mi? Sana orayı gösterece-ğime söz vermiştim. İşte burası.» Dayım arabayı durdurdu. Arkasına yaslanarak, zifiri karanlık geceye baktı. «Bu kadar çok ışığı birarada gör-dün mü?»

«Hangi ışıklar? Ne ışığı? Sen neden söz ediyorsun? Biz hastaneye gidiyoruz, Philip Dayı... Jefferson'u görmeye.»

Dayım sözlerimi duymadı bile. «Sana söyledim. Sana bazı şeyleri

öğreteceğimden söz ettim. Bazı şeyleri göstereceğimden.» Bana doğru kayarak kolunu omzuma attı.

«Dur!» diye haykırdım. «Philip Dayı!»

O, omzumu sıkıca kavrayarak beni kendine doğru çekmeye başladı. Dudakları benimkine yaklaşıyordu. «Dawn...» diye mırıldanıyordu. «Ah, Dawn...»

Bir çığlık atarak elimi yüzüne dayadım. Tırnaklarımı yanağına batırarak kafasını geri ittim. Sonra dönerek kapının tokmağını kavradım. Dayım, ceketimin yakasını tuttu ama ben kapıyı açarak dışarı doğru kaydım. Ceketim elinde kalmıştı. O arada tırnaklarının enseme çizdiğini hissettim ama can acısına aldıracak halde değildim. Sadece kaçmayı düşünüyordum.

Arabadan iner inmez kumsalda koşmaya başladım.

□ «DAWN!»

Onun peşimden geldiğini duydum. Sağda okyanus kükrüyor, solda daysa kumsal sanki kilometrelerce uzanıyordu. İleriye atıldım. Ayağım takıldı, düştüm. Kalkarak tekrar koştum. Ancak dayımdan kaçtığımı sandığım sırada kollarıyla belime sarıldığını hissettim. İkimiz birden kumların üzerine yuvarlandık.

Philip, «Sana... bazı şeyleri göstermek... öğretmek... istiyorum...» diye inledi. Ellerini uzatarak bluzumun düğmelerini açmaya çalıştı. Ondan kurtulmak için tepinip, dönmeye çalıştım. Ama Philip çok ağır ve güçlüydü. Tırnakları boynumun yanını çizdi. Bağırdım, bağırdım. Sonra bir avuç kum alarak ona doğru döndüm.

O zifiri karanlıkta bile gözlerinin parladığını görüyordum. Derisi terden ıslanmıştı.

. • •/•

«Dawn...»

«Ben Dawn değilim!» diye bağırdım. «Değilim!» Ve avucumdaki kumları yüzüne attım.

Philip bağırdı. Ellerini gözlerine götürdüğü zaman döndüm ve ondan uzaklaşarak ayağa fırladım. Tekrar koşmaya başladım. Ama bu sefer sola doğru. Koştum, koştum, koştum. Sonunda bir araba sesi duyduğumda karayoluna erişmiş olduğumu anladım. Yola, gelen araba

nin farlarının aydınlatdığı yere fırladım. Fren gıcırıtlarından sonra arabanın sola doğru kaydığını gördüm. Ama şoför durmadı, yoluna devam etti. Stop lambaları karanlıkta gitgide küçüldü. Kaçan bir kurtun gözlerine benziyorlardı.

Yürüdüm, yürüdüm. Artık yaklaşan arabalardan birinde Philip Dayının olmasından korkuyordum. Sonunda Cutler Koyunun sınırına vardığını farkettim. Ama köye gitmedim. Onun yerine Bronson Alcott'un evine giden yola saptım. Tepedeki evine ancak bir saatten daha da uzun bir süre sonra erişebildim. Elbiselerim yırtılmıştı, bacaklarım ağrıyordu. Toz toprak ve ter içinde kalmıştım. Kapıya vurarak bekledim. Bana kapıyı Bronson açtı.

Şok geçirerek, «Christie!» diye bağırdı. Onun kollarına yığıldım.

Oturma odasındaki kanepede yatıyordum. Hâlâ ayılamamıştım. Bronson, Bayan Berme'den alınma ıslak bir bez koymasını istemişti. Kendisi de bana bir bardak su getirmeye gitti. Çabucak döndü ve suyu içebilmem için doğrulup oturmama yardım etti.

Ben başımı kanepedeki yastığa dayayarak tekrar uzandığım zaman O, «Şimdi başla ve ağır ağır anlat,» dedi. «Her şeyi açıkla. Döndüğünden bile haberim yoktu* Açıkçası bunu bana haber vermedikleri için hem şaşırdım, hem de çok üzüldüm. Dayınla yengen ne kadar endişeli olduğumu biliyorlardı.»

«Dayımın seni aramamış olmasına hiç şaşmadım,» diyerek derin bir soluk aldım. Şu anda, Philip Dayıyla aramda geçen o korkutucu ve feci olaydan sonra bile Bronson'dan yardım istemek bana zor geliyordu. Utanıyordum. Herkesin bana utanmam ve kendimi suçlu hissetmem için bir neden olmadığını söyleyeceğinden emindim. Ama yine de sıkılıyordum.

Bronson beni dikkatle dinledi. Ben ilk defa neden kaçtığımı anlatırken kaşlarını kaldırdı. Sonra Bayan Berme'e baktı. O da böyle kişisel bir konuyu yalnız konuşmak istediğimizi anlayarak odadan çıktı.

, Bronson daha sonra arkasına yaslanıp kaldı. İyice sersemlemişti

Sonra bana merhametle bakıp, «Betty Ann bana onun evde koyduğu kurallardan sıkıldığını için kaçtığını söyledi,» dedi. «Seninle daha önce yaptığımız o konuşmadan sonra ben de nedeninin bu olduğuna inan-
dim.» Özür dilermiş gibi konuşuyordu. «Aslında açıkladığın bazı şeylere daha dikkat etmem gerekirdi. Çok üzgünüm. Gerçeği bilseydim, Philip'in seni ve Jefferson'u almasına ve böyle korkunç bir biçimde davran-
masına kesinlikle izin vermezdim.» Bir an durdu sonra da sordu. «Bu son olay nerede oldu?»

«Jefferson'u görmem için beni hastaneye götürüyordu,» diye başladım ve Philip Dayının saptığı kıyı yolunu tarif ettim. Bronson başını salladı. Yüzünde sert bir ifade belirirken, gözleri kısıldı, bakışları sertleşti. Sonra ayağa kalkarak telefona gitti. Onun yerel polisi aradığını duydum.

Sonra yanıma dönerek, «Çok çirkin bir olay bu,» dedi. «Çok korkunç günler geçirmişsin. Ama artık her şey sona erecek. Sana söz veriyorum.» Kesin bir tavırla konuşuyordu. «Sen ve Jefferson buraya gelip artık benimle Oturacaksınız. Yani eğer istiyorsan...»

Ben çabucak, «Ah, evet,» dedim. «Bunu her zaman istedim.»

Bronson başını sallayıp gülümsedi, «Evde küçük bir erkek çocuk olması herhalde hoşuma gider. Gençlerin ayak seslerini ve çocukların kahkahalarının evde tekrar yankılanması gerekiyordu. Tanrı da biliyor ya, bu evin genç bir hanımın nazik etkisine yeniden ihtiyacı var.» Çoktan ölmüş olan kız kardeşinin portresine baktı «Seni ve kardeşinin buraya yerleşeceği günü...»

«Jefferson!» diye bağırarak hızla doğrulup oturdum. «Artık Philip Dayının bana gerçeği söylediğinden emin değilim. Belki de kardeşimi buraya nakletmediler bile. Belki de Jefferson hâlâ Lynchburg'da.»

Bronson, «Ben şimdi bu meseleyi hemen öğrenirim,» dedi. «Sen de bu arada banyoya gidip o çirkin tırmıkların üzerini yıka. Bayan Berme'e söyleyeceğim sana bir dezenfektan da versin.» Bir an durdu sonra tekrarladı. «Çok üzgünüm. Çok üzgünüm. Durumun sen ve Jefferson için ne kadar zor olduğunu anlamalıydım.»

«Kendini suçlama. Büyükanneyle uğraşıyordun, derdin başından aşkindı.»

Bronson sonunda, «Evet,» diye itiraf etti. «Evet, öyle. Belki sana garip gelecek ama onu yine de özlüyorum. Kafası karmakarışık olduğu zamanki haliyle bile. Laura arada sırada kendine gelirdi. Onunla güzel anlar yaşırdık.» Anıları yüzünden gülümsedi. «Ama artık sen ve kardeşin bu büyük ve kederli evi neşeli bir hale sokacaksınız.» Ellerini dizlerine dayayarak ayağa kalktı. «Haydi. Sen şu tırmıklarla ilgilen, ben de hastaneyi arayayım.»

Banyoya giderek bluzumu ağır ağır çıkardım. Omuzlarım ağrıyor, cildim yer yer yanıyordu. Aynada kendime baktığım zaman bana yüzümde hâlâ dehşet varmış gibi geldi. Gözlerim ipiri, saçlarım da karmakarışık. Köprücük ve göğüs kemiklerimin üzerindeki çizikleri gördüğüm zaman tekrar ağlamamak için gözlerimi sıkıca yumdum. Bayan Berme banyonun kapısına vurdu, sonra da ilacı vermek için içeri girdi.

Sırtıma bakarak, «Zavallı, yavrum,» dedi. Sırtımın sıyrılmış olduğunu farkında değildim. Herhalde bu yere yuvarlandığım ve dayımın elinden kurtulmak için çırpındığım sırada oldu, diye düşündüm. Bayan Berme beni utandıracak sorular sormadan yaralarımı temizleyerek üzerlerine dezenfektan sürdü. Bir süre sonra Bronson gelerek Jefferson'un gerçekten Virginia Beach'teki hastanede olduğunu haber verdi.

«Durumu da iyiymiş,» diye ekledi.

Sordum. «Onu görmeye gidebilir miyiz?»

O, «Tabii, yavrum,» dedi. Sonra da ekledi. «Bunu yapabilecek gücün olduğundan eminsen.»

«Ah, gücüm var. Açıkçası Jefferson'u bu kadar özleyeceğim hiç aklıma gelmezdi.»

Bronson bir kahkaha attı. Kapının çaldığını duyduk. Bayan Berme gelenin kim olduğunu anlamak için hemen koştu. Polisti gelen. Uzun boylu, siyah saçlı bir memur. Polisle antrede konuşmak için koridorda Bronson'un peşinden ağır ağır gittim.

Genç adam, «İyi akşamlar, Bay Alcott,» dedi. Sonra da bana baktı. «Dawn o mu?»

«Dawn mı? Hayır, hayır. Bu Dawn'ın kızı Christie.» Bronson bir an

durakladı sonra da sordu. «Bu Dawn adı nereden aklınıza geldi?» Ona yaklaştım. Bronson da çabucak elimi tuttu. Polisin annemin adını söylemesi beni sarsmıştı.

Memur, «Kumsala, tarif ettiğiniz yere gittik,» diye açıkladı. «Arama-ya başladık. Araba hâlâ oradaydı. Kısa bir süre sonra ortağım Charley Robinson birinin kumsalda dolaştığını duydu.» Başını eğmiş bana bakıyordu. «O yüzden kıyıda biraz ilerledik. Gerçekten de onun olanca sesiyle, 'Dawn!' diye haykırdığını duyduk.»

Elimi kalbimin üzerine bastırarak, «Ah, olamaz...» diye inledim.

Bronson, «Bay Cutler mıydı o?» diye sordu.

«Evet, efendim, oydu... Kumsalda dolaşarak haykırıyordu. Onu zorla kıyıdan alıp götürdük. Dawn'ın hâlâ orada olduğunda ısrar ediyordu.»

Bronson, «Şimdi nerede?» dedi.

«Şimdi devriye arabasının arkasında oturuyor. Durumu pek iyi değil, Bay Alcott. Buraya geldim. Çünkü düşündüm ki...»

Bronson çabucak, «Evet,» dedi. «Teşekkür ederim, Henry. Bay Cutler'ın bu ara bir yargıçtan çok bir doktora ihtiyacı var sanırım. Bir psikiyatri uzmanına.»

«Anlıyorum... »

«Ne yapacağınızı biliyor musunuz?»

«Evet, efendim. Biz bu konuyu hallederiz.» Memur bir bana baktı, bir Bronson'a. «Siz de gerisini getirirsiniz değil mi?» Bronson kolunu omzuma attı.

«Evet, Henry» dedi. «Sağol.» Polisin elini sıktı.

Memur kapıyı açarak basamaklardan bekleyen devriye arabasına doğru indi. Bronson'la birlikte kapıya doğru gittim. Devriye arabası hareket ederken ikimiz de dışarı baktık. Dışarıda yanan lambaların ışığında arka kanepede Philip Dayıyı kolaylıkla gördük. Devriye arabası bahçe yolundan inerken o döndü ve yüzünü arka pencereye dayadı. Galiba yine annemin adını haykırıyordu. Sesini duyamıyordum ama sanı ki yankılarını seziyordum. Sırtım ürperdi ve titredim.

Bronson beni sıkıca kucaklayarak, «Bu kâbus da sona erdi, Christie,» diye fısıldadı. «Sana yemin ediyorum... Bu sona erdi artık.»

SONUÇ

Evet, bazı olaylar sona ermişti gerçekten. Ama bazıları da yeni başlıyordu.

Çocukken annemle sık sık kumsalda dolaşırdık. Bir gün kumsalda ölmüş bir balık gördüm. Hareketsiz vücudu ve cam gibi gözleri yüzünden çok korktum. Ağlamaya başladım. Dalgalar yaklaşarak balığın etrafını sarar ve onu ağır ağır tekrar denize doğru sürüklerken annem beni kucağına alarak göğsüne bastırdı.

Ona, «Balık tekrar yüzecek mi, anne?» diye sordum.

O, «Bir bakıma,» dedi. «Başka bir şeye dönüşecek. Ve tekrar doğacak.»

«Opu görmek istiyorum,» diye ısrar ettim. Henüz çocuktum ve gözlerimi kapayarak yeterince istersem güneşin sabah doğmasını ve yıldızlarında gece parlamalarını sağlayabileceğime inanıyordum.

Annem bana, «Bunu göremeyiz,» dedi. «Bazı şeyler bizim göremeyeceğimiz kadar sihirlidir. Onun yerine onlara görmeden inanmamız gerekir.» Gülümseyerek bana sordu. «Balığa inanabilir misin? Sihire inanır mısın?»

«Evet,» dermiş gibi başımı salladım ama aslında onun neyi kastettiğini pek anlamamıştım. Ancak balığın dalgaların üzerinde oynayıp yüzmesini seyrettim. Ve sonra bana balık suya dalarak uzaklaşmış gibi geldi. İnanmak istiyordum, iyi ve güzel şeylerin hiçbir zaman sona ermeyeceğine inanıyordum. Çocukça bir inançtı bu.

Büyürken güneş ve yıldızlara gözükmelerini emredemeyeceğimizi öğrendim. Ama güneşin sıcaklığını hissedebiliyor ve gece gökyüzünde ki yıldızlar yüzünden sanki büyüleniyorduk. Bu da sihirli bir şey sayılırdı. Ayrıca her gün yeni bir yanımızın doğduğunu ve eski bir tarafımızın da öldüğünü öğrendim.

Ölmelerini, hafızamın en gizli derinliklerine gömmeyi istediğim çok şey vardı. Annemle babamın ölümünden sonraki haftalar boyunca ne büyük acılar çekmiştim! Bana karmaşa ve ıstırap sona ermeyecekmiş gibi geliyordu. Ama Bronson'un dediği oldu.

O, Philip Dayıyla kumsalda aramızda geçen olay konusunda akıllı

ca ve dikkatli davrandı. O gece Philip Dayının kafasında parça parça olan neyse bir süre daha düzelmedi. Dayımın günlük sorumluluklarını yüklenmesi imkânsızdı artık. Devamlı tıbbi tedavi görmesi gerekiyordu. Bet Yenge olayların öyle hızla birbirlerini izlemelerine dayanamadı. Sonunda kimsenin yüzüne bakamaz oldu. Ve ikizleri alarak annesiyle babasının malikânesine çekildi.

Jefferson hastalığı yenerek tamamiyle iyileşti. Buella Woods'a yerleşerek artık Bronson'la birlikte yaşayacağımızı öğrendiği zaman çok sevindi. Bu müjdenin onun daha çabuk iyileşmesine neden olduğundan eminim. Bayan Berme bizim için çabucak bir büyükanneye dönüştü. Bronson ise kalbi sevgi dolu, akıllı bir büyükbabaya. Ve onun evinde piyanoyu o zamana kadar yapmadığım bir biçimde çalmaya başladım. Bronson yaz geceleri verandanın kapılarını açıyordu. Müziği dinleyip herkesin takdir etmesi için.

Sonunda müziğin her şeyim, bütün yaşantım olmasına karar verdim. Otel ne kadar Önemli olursa olsun, ne kadar çok para getirirse getirsin her zaman ikinci planda kalacaktı. Otelin sorumluluğunu Bronson üzerine aldı. Oranın günlük yönetimiyle daha çok ilgilenmem için her zaman beni sıkıştırıyordu. Otelle ilgilenmeye çalıştım. Bunu annemle babam için yapmak istedim. Ama için için Jefferson'un otele sevgi duyması ve ileride bir gün Cutler Koyunun gerçek sahibi olması için dua ediyordum.

Hayallerim beni başka yerlere sürüklediler... Konservatuvara, Avrupa turlarına, ünlü konser salonlarına. Ve tabii her zaman Gavin vardı.

Onunla mümkün olduğu kadar biraraya gelmeye çalışıyorduk. Buluştuğumuz zamanlarda da daima Meadowvs'da geçirdiğimiz günlerden söz ediyorduk. Hatta bir yaz Charlotte, Luther ve Homer'i görmeye de gittik. Jefferson da yanımızdaydı. Homer'le birbirlerini görür görmez sanki hiç ayrılmamışlar, aradan o kadar zaman geçmemiş gibi davrandılar. Homer onu yavrulayan bir tilkinin inine bakmaya götürdü.

Akşam yemeğine oturduğumuz zaman Luther bana, «O Fern denen kız ne oldu?» diye sordu.

«Cep harçlığını kestim, o da biriyle kaçıp evlendi,» diye cevap verdim. «Ama buraya geldiği adamlar değil.» Bir an durdum sonra da ekledim. «Onu hiç özlemiyorum.»

Charlotte, «Biz de öyle,» dedi. Ve hepimiz de kahkahalarla güldük. Meadowss'da güzel günler geçirdik. Oradan ayrılırken mümkün olduğu kadar sık sık geleceğimize söz verdik.

On dokuzuma bastığım yaz üç haftalık bir programa yazıldım. Böylece Paris'e, oradan da Viyana'ya gidecektim. Bir konser turuydu bu ve yola çıkacağımız günü sabırsızlıkla bekliyordum. Gavin beni geçirmeye geldi. Onunla kumsalda dolaşmaya çıktık.

Gavin bana, «Seni özleyeceğim, Christie,» dedi. «Senden her ayrılışım da ya da senin beni bırakıp her gidişinde içimde bir şey ölüyor. Ama seni tekrar gördüğüm zaman içimde yeni bir şey doğuyor.»

«Bana da öyle oluyor, Gavin,» diye açıkladım.

O, «Müziğini kıskanıyorum,» diye itiraf etti. «Sana sahip oluyor. Benim sahip olmak istediğim biçimde.»

Gülümsedim. «Kıskançlık etme. Müzik bana büyük bir mutluluk veriyor. Ama onu sadece seninle paylaşacağım.»

«Söz veriyor musun?»

«Sonsuza kadar,» dedim. Sonra durakladım. Artık gülümsemiyordum.

Gavin, «Ne oldu, Christie?» diye sordu. Bakışlarını izledi. Suda bir balık hareketsiz yatıyordu. Kalbim kederle doldu ve sanki kurşuna dönüşmüş gibi ağırlaştı. Sonra birdenbire... balığın kuyruğu dalgalandı. Tekrar oynadı. Balık sanki ölü taklidi yapıyormuş gibi döndü. Yaklaşan dalgaya dalarak gözden kayboldu.

O an annemin sesini duydum. O gün kumsalda yanımda durduğu zamanki gibi, «Balığa inanabilir misin, Christie? Sihire inanır mısın?» diyordu.

İnanabilirdim. Sonsuza kadar inanırdım. Teşekkür ederim, anneciğim, diye düşündüm. Bana verdiğin bu inanç armağanı için teşekkür ederim.

Gavin endişeyle sordu. «İyi misin?»

«Ah, evet, Gavin, evet.»

İlerilerde bir martı batmakta olan güneşe doğru uçuyordu. Gavin'e sokuldum. İkimiz, gölgelerin önünde kendi özel, parlak yeni günümüze doğru yürüdük.

SON